ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—35

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1922.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. πρωτ. 5290

Πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἄλλη Ραχὴλ θρηνεῖ καὶ κλαίει καὶ ὀδύρεται διὰ τὰ μὴ ὑπάρχοντα πλέον τέκνα αὐτῆς τὰ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὡσεὶ μὴ ἤρκει ἡ καταστροφὴ μυριάδων ὑπάρξεων τῶν Μητροπόλεων Καισαρείας, Νικομηδείας, Ἀμασείας, Νεοκαισαρείας, Ἰκονίου, Πισιδίας, Τραπεζοῦντος, Ἀγκύρας, Χαλδίας, Κολωνίας καὶ Ροδοπόλεως, καλούμεθα ἤδη νὰ θρηνήσωμεν καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν περιοχῶν Βιθυνίας καὶ Ἰωνίας. Αἱ Μητροπόλεις δηλονότι Ἐφέσου, Κυζίκου, Νικαίας, Προύσης, Σμύρνης, Φιλαδελφείας, Περγάμου, Βριούλων, Ἡλιουπόλεως, Κρήνης, Κυδωνιῶν, Δαρδανελλίων, Ἀνέων καὶ Μοσχονησίων διέρχονται τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν σκληροτέραν δοκιμασίαν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τοῦ ἐπικρεμασθέντος κινδύνου ἀπελύσαμεν, συνοδικῇ ἀποφάσει, ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ποιμένας τῶν ὑπὸ ἐκκένωσιν περιοχῶν συνιστῶντες ὅπως ἐνθαρρύνωσι τοὺς πληθυσμοὺς νὰ μείνωσιν ἐφ' ὅσον τοῦτο ἦτο δυνατὸν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, πιστεύοντες ὅτι ἦτο ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ νικητοῦ νὰ μὴ ἐπαναληφθῶσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταύταις ὅσα γενόμενα πρότερον ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Πόντου ἐξήγειραν τὴν παγκόσμιον ἀγανάκτησιν. Ἐκ τῶν μέχρις ὥρας ὅμως συγκεντρωμένων εἰς τὸ Πατρ]χεῖον πληροφοριῶν συνάγεται ὅτι ἡ φυγή, μάλιστα ἡ ἐκ τῶν ἀπομεμακρυσμένων

τῆς θαλάσσης συνοικισμῶν, ὑπῆρξε σχεδὸν γενικὴ, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι εὑρίσκονται νῦν ἐκτετοπισμέναι ἐκ τῶν κατοικιῶν αὐτῶν ὄχι ὀλιγώτεραι τῶν 500, 000 ψυχῶν, ὧν τὸ πλεῖστον γυναῖκες, παιδία, γέροντες.

Ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ὑπάρξεων τούτων ἀπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους τοῦ ἐπικειμένου χειμῶνος καὶ τῶν συναφῶν κακουχιῶν καλοῦμεν εἰς συνεργασίαν πάντας τοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπετοὺς καὶ συγκεντρώσωμεν ἡνωμένην τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεως καὶ σωτηρίας τῶν ἐκτοπισθέντων Χριστιανῶν.

Δεδομένου ὅτι τὸ ἔργον ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις ἡμῶν, ἐκρούσαμεν ἤδη τὴν θύραν τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀμερικανικῆς φιλανθρωπίας καὶ δυνάμεθα νὰ πληροφορήσωμεν τὴν ἐν Χριστῷ ἀδελφότητα ὅτι ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευσεν ἐπὶ τὸ ἔργον ἡ μεγάλη φιλανθρωπικὴ Ὀργάνωσις «Ἀμερικανικὴ Ἐπιτροπὴ Περιθάλψεως διὰ τὴν Ἐγγὺς Ἀνατολήν», εἰς ἣν καὶ ἐν τῷ παρελθόντι ὀφείλεται ἡ σωτηρία μυριάδων γυναικῶν καὶ παιδίων. Ἀλλὰ μὴ γένοιτο οἱ μὲν ξένοι νὰ ἀγωνίζωνται ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἡμετέρων, ἡμεῖς δὲ νὰ καθήμεθα μόνον ἱερεμιάδας ᾄδοντες.

Διὰ τοῦτο προτρεπόμεθα τοὺς μὲν Ποιμένας τοὺς ἔχοντας τὰ ποίμνια αὐτῶν ἐκτετοπισμένα νὰ παρακολουθήσωσιν αὐτὰ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἐκτοπισμοῦ καὶ νὰ γείνωσιν αὐτοὶ οὗτοι οἱ κύριοι παράγοντες τῆς περιθάλψεως αὐτῶν, μηδενὸς κόπου, μηδεμιᾶς θυσίας φειδόμενοι πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν. Τοὺς δὲ λοιποὺς Ποιμένας πάντας νὰ καταρτίσωσιν ἐπιτροπὰς κατὰ ἐνορίας καὶ μίαν κεντρικὴν τῆς ἐπαρχίας ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτῶν πρὸς συλλογὴν ἐράνων εἰς χρήματα, εἰς τρόφιμα, εἰς ἐνδύματα, νὰ ἔλθωσι δὲ τὸ ταχύτερον εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν ἡμῶν «Κεντρικῆς τῶν Πατρισρχείων Ἐπιτροπῆς Περιθάλψεως», ἐξ ἀποφάσεως τῶν Δύο Σωμάτων κατηρτισμένης, πρὸς καταρτισμὸν ἐνιαίας ὀργανώσεως τῆς παρασχεθησομένης βοηθείας.

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν πληρώσαι τὰς καρδίας ποιμένων τε καὶ ποιμαινομένων πάσης παρακλήσεως, χάριτι τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Εὐλογητοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ᾳπ‹β΄ Αὐγούστου λ΄

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Νικαίας **Βασίλειος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων **Πολύκαρπος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Χαλδίας, Χερροιάνων καὶ Κερασοῦντος **Λαυρέντιος** ἐνΧριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Βάρνης **Νικόδημος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων **Σμάραγδος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν **Ἀγαθάγγελος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων **Ἰωακεὶμ** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.

Θεοφιλέστατοι ἀρχιερατικῶς προϊστάμενοι, Αἰδεσιμώτατοι ἱερατικῶς προϊστάμενοι, ἐντιμότατοι Ἐφοροεπίτροποι, πρόκριτοι τῶν ἐνοριῶν καὶ λοιποὶ πάντες Χριστιανοὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως

Ἀριθ. Πρωτ. 5203

Ἐννοοῦμεν καλῶς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος ὑπὸ τὸ κράτος τῶν γεγονότων τῶν ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν. Αἱ μεταπτώσεις ἀπὸ τῶν εὐχαρίστων συναισθημάτων εἰς τὰ δυσάρεστα καὶ τἀνάπαλιν, γοργῶς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἐπιφέρουσι ψυχικὴν ταραχήν, διὰ τοῦτο θεωροῦμεν ἐπάναγκες νὰ συστήσωμεν εἰς πάντας νὰ δέχωνται τὰς εἰδήσεις εὐχαρίστους ἢ δυσαρέστους καὶ νὰ ἀντιμετωπίζωσι τὰ γεγονότα μετὰ ἠρεμίας ὅπως ἁρμόζῃ εἰς ψυχὰς ἀκραδάντους ἐστηριγμένας εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶναι ἠριθμημέναι καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἑκάστου. Ἀλλ' ὅτι ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν εἶναι τοῦτο, νὰ ἀποφεύγητε καὶ λόγον καὶ κίνησιν καὶ πρᾶξιν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὰς εἰς ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα δυσχεραίνουσι καὶ αὐξάνουσι τὸν ἐρεθισμὸν τῆς πολυσυνθέτου κοινωνίας τῆς πόλεως ἡμῶν.

Θὰ ἐπισφραγίσωμεν τὴν παραίνεσιν ταύτην διὰ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Ἀδελφοὶ βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοὶ ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσίν». Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης πληρώσαι τὰς καρδίας ἡμῶν τῆς χάριτος αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Αὐγούστου 1922

Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος
† Ὁ Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ

ΑΙ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

Παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ ἐν Κορδελιῷ ἐκδιδομένου περιοδικοῦ «Ἔφεσος» τὸ κατωτέρω ἄρθρον ἀναφερόμενον εἰς τὰς ἐν Ἐφέσῳ γενομένας ἀπό τινος ἀνασκαφὰς τὸ ὁποῖον παραθέτομεν λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τοῦ συντελουμένου ἔργου ἀπὸ χριστιανικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως.

Ἀπὸ τῆς 6ης Ἰουνίου συνεχίζονται αἱ ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀρξάμεναι δαπάναις τῆς Ὑπάτης Ἁρμοστείας Σμύρνης, ἀνασκαφαὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεολόγου, τὰ ἐρείπια τοῦ ὁποίου ἐκτείνονται εἰς ὁλόκληρον τὸ πλάτος τοῦ Βυζαντινοῦ Κάστρου τοῦ περιβάλλοντος τὸν λόφον, τὸν δεσποζοντα τοῦ σημερινοῦ χωρίου Ἁγιασολοὺκ, καὶ ἐπὶ τῆς Β. πλευρᾶς τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ἡ Ἀκρόπολις τῆς Βυζαντινῆς Ἐφέσου, ἐπὶ δὲ τῆς Ν. ἡ μεγαλοπρεπὴς Πύλη μὲ τοὺς ὑπερασπίζοντας αὐτὴν ἑκατέρωθεν Πύργους ἡ φερομένη ὡς Πύλη τοῦ διωγμοῦ.

Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἐνέχουσι μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν τῆς Ἐφέσου (ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ μέχρι τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ἐπὶ Ταμερλάνου (530-1404), προσφέρουσι δὲ μεγίστην συμβολὴν εἰς τὴν γνῶσιν ἡμῶν περὶ τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, περὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν κτισμάτων τῶν ἱδρυομένων εἰς τὰς χώρας τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν Αὐτοκρατορίας διὰ δαψιλοῦς χορηγίας τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς καὶ περὶ τοῦ ἀκμαίου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν τότε χρόνων.

Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου τοῦ σημερινοῦ χωρίου Ἁγιασουλοὺκ (Ἅγιος Θεολόγος), κέντρου ἄλλοτε τῆς Βυζαντινῆς Ἐφέσου — ἥτις δὲν διεδέχθη ὡς πρὸς τὴν θέσιν τὴν ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν ἀνασκαφεῖσαν Ἑλληνιστικὴν καὶ Ρωμαϊκὴν Ἔφεσον, τὴν ἀπέχουσαν τοῦ λόφου ἡμίσειαν ὥραν, ἀλλὰ τὴν ἀρχαιοτάτην Ἰωνικὴν Ἔφεσον, τὴν μίαν δηλ. τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων, τὴν διαδραματίσασαν σπουδαῖον πρόσωπον κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἐπανάστασιν τοῦ ε΄ π. Χ. αἰῶνος — εἶχε φαίνεται ζήσει ὁ Θεολόγος μακρὰν τῆς παλαιᾶς πόλεως, ὅπου ἐκήρυξεν ἐπὶ τρία ὁλό-

κληρα ἔτη τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Παῦλος καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου τῆς ὁποίας ὁ ἀργυροκόπος Δημήτριος ἐτάραττε τὰ πλήθη διὰ τῆς κραυγῆς «Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων».

Ὁ Θεολόγος ἦλθεν εἰς Ἔφεσον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παύλου ἤτοι μετὰ τὸ ἔτος 64 ἢ κατ' ἄλλους 67 μ. Χ., παρέμεινε δὲ μέχρι τοῦ ἔτους 95, περὶ τὰ τριάκοντα δηλ. ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ἔχων ὡς ὁρμητήριον τὴν Ἔφεσον μετέβαινεν εἰς ἄλλας Μικρασιατικὰς πόλεις διαδ.δων τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ μάλιστα «προτραπεὶς ὑπὸ τῶν γνωρίμων» ὡς παραδίδει εἰς ἡμᾶς Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς καὶ συνέγραψεν ἐν Ἐφέσῳ.

Κατὰ μεταγενεστέρας ἀδεσπότους ὁπωσδήποτε παραδόσεις κατῴκησεν ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἐκ τῆς ἐξορίας του εἰς Πάτμον ἐν τῇ οἰκίᾳ Δόμνου τινὸς μετὰ ἑπτὰ μαθητῶν του κατὰ ἀξιοπιστοτέρας δὲ μαρτυρίας ἀπέθανεν εἰς βαθύτατον γῆρας ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τὸ παράγγελμα «Τεκνία μου, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Εὐσέβιος).

Ἂν ἡ οἰκία τοῦ παραδιδομένου Δόμνου, ὅπου πιθανώτατα ἐγίνοντο καὶ αἱ χριστιανικαὶ συναθροίσεις κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, ἔκειτο ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἁγιασολοὺκ, ὅπου δὲν φαίνεται ἀπίθανον νὰ ὑπῆρχε τότε προάστειόν τι τῆς Ἐφέσου, ἕνεκα τῆς γειτονιάσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ ἂν ὁ Ἰωάννης ἐκεῖ ἐτάφη τοῦτο σαφῶς δὲν ἐξάγεται ἐκ τῶν πηγῶν· ὅτι ὅμως ὁ Θεολόγος ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν Ἐφέσῳ, μαρτυρεῖ ὁμόφωνος ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις ἀπὸ τοῦ μαθητοῦ τοῦ Ἰωάννου Πολυκράτους ἐπισκόπου Σμύρνης, ὅστις γράφων πρὸς τὸν Ρώμης Βίκτωρα λέγει «ἔτι δὲ καὶ Ἰωάννης ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Κυρίου ἀναπεσών, ὃς ἐγενήθη ἱερεὺς τὸ πέταλον πεφορακὼς καὶ μάρτυς καὶ διδάσκαλος, οὗτος ἐν Ἐφέσῳ κεκοίμηται» μέχρι τῶν τελευταίων Ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν, ὡς εἶνε Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος καὶ ἄλλοι.

Μεταξὺ τῶν χρόνων τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέχρι Ἰουστινιανοῦ δὲν γνωρίζομεν τί ἐγένετο ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἁγιασουλοὺκ, ἔνθα κατὰ τὰς παραδόσεις ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ Θεολόγου· ἐκ χωρίου μόνον τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν ὅτι ἐπὶ τοῦ τάφου του ἱδρύθη μαρτύριον ἢ Ἀποστολεῖον, ὡς ἐλέγοντο τὰ χριστιανικὰ Μαυσωλεῖα τὰ περικλείοντα τάφους Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων, καὶ ἐκεῖ συνηθροίζοντο πρὸς προσκύνησιν οἱ πιστοί.

Τῷ 431, ὅτε συνῆλθεν ἐν Ἐφέσῳ ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, οἱ Πατέρες προτοῦ συνέλθουν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου — τὸν ὑπὸ τοῦ αὐστριακοῦ Keil κυρίως διευκρινισθέντα διπλοῦν Ναὸν τῆς Π. Ἐφέσου — προσερχονται νὰ προσκυνήσουν τὸν τάφον τοῦ Θεολόγου καὶ ὁ Κύριλλος λέγει »Μυσταγώγησον Εὐαγγελιστά. υἱὸς ἐκλήθης βροντῆς· ἀθανάτους ἔχεις φωνάς. Ἰδοὺ τοσαύτη ποιμένων ἄθροισις ἦλθε παρὰ Σοί· ἀποκύλισον ἡμῖν τὸν λίθον, ἀποκάλυψον τὸ φρέαρ τῆς ζωῆς....». Ἐκ τῶν συμφραζομένων φαίνεται ὅτι εἰς τὸ Ἀποστολεῖον τοῦ λόφου Ἁγιασολοὺκ τ' ἀνωτέρω ἐλέχθησαν.

Ἔνα αἰῶνα βραδύτερον ὁ Ἰουστινιανὸς, προσκυνήσας ἴσως ὁ ἴδιος τὸ Ἀποστολεῖον τῆς Ἐφέσου καὶ θέλων πιθανώτατα νὰ ἐξευμενίσῃ τοὺς Ἐφεσίους διὰ τὴν σύλησιν τῶν μνημείων των πρὸς κτίσιν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐν Κων]πόλει ἀποφασίζει νὰ ἱδρύσῃ μεγαλοπρεπῆ Ναὸν τοῦ Θεολόγου ἐν Ἐφέσῳ, ἐκεῖνον, οὗτινος τὰ θεμέλια εὕρομεν εἰς τὰς ἀνασκαφάς. Πρώτην μαρτυρίαν περὶ τοῦ Ναοῦ ἐχομεν τὸν ἱστορικὸν Προκόπιον· κατ' αὐτὸν «πρὸ τῆς Ἐφεσίων πόλεως χῶρόν τινα ἐν ὀρθίῳ κείμενον συνέβαινεν εἶναι, οὐ γήλοφον, οὐδὲ δυνατὸν ἀφεῖναι καρποὺς, ἀλλὰ σκληρόν τε καὶ τραχὺν ὅλως· (καὶ ἀληθῶς τοιοῦτος εἶνε ὁ λόφος τοῦ Ἁγιασολοὺκ) ἐνταῦθα νεὼν οἱ ἐπιχώριοι ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις Ἰωάννῃ τῷ Ἀποστόλῳ ἀνέθηκαν, Θεολόγῳ τὴν ἐπίκλησιν..... Τοῦτον δὴ τὸν νεὼν Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς βραχύν τε ὄντα καὶ κατεπεπονηκότα τῷ μήκει τοῦ χρόνου, (εἶνε τὸ χωρίον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου συμπεραίνομεν τὴν ὕπαρξιν Μαρτυρίου), καθελὼν εἰς τὸ ἔδαφος, ἐν τοσόνδε μεθηρμόσατο μεγέθους καὶ κάλλους, ὥστε δὴ, συνελόντα εἰπεῖν, ἐμφερέστατος καὶ παντάπασιν ἐνάμιλλος τῷ ἱερῷ ἐστὶν, ὅπερ ἐν πόλει τῇ βασιλίδι τοῖς Ἀποστόλοις ἀνέθηκε πᾶσι».

Κατὰ τὸν Προκόπιον, ὁ Ἰουστινιανὸς κατηδάφισε τὸ ἑτοιμόρροπον ἐπὶ τοῦ τραχέως λόφου τῆς Ἐφέσου Ἀποστολεῖον καὶ ἐκ βάθρων ἀνίδρυσε Ναὸν τοῦ Θεολόγου περίφημον διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος του, ὅστις μόνον πρὸς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Μαυσωλεῖον τῆς Κ]πόλεως, τὸν περίφημον Ναὸν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ.

Τὰς τύχας τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου Ναοῦ τῆς Ἐφέσου, τοῦ ἱδρυθέντος ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ στ΄ μ. Χ. αἰῶνος, παρακολουθοῦμεν εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς χρονογράφους καὶ περιηγητὰς τῶν μέσων χρόνων. Τὸ μέγα προσκύνημα τῆς Ἐφέσου ἐσυλήθη κατὰ τὸν ιδ΄ αἰῶνα ὑπὸ τῶν καταλαβόντων τὴν Ἔφεσον Σελδσούκων Τούρκων, οἵτινες διὰ τοῦ ὑλικοῦ του ἔκτισαν τὸ δυτικῶς τοῦ λόφου μέγα τζαμίον τῷ 1375 μ. Χ. ἴσως δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιε΄ αἰῶνος (1404) ὅτε ὁ Ταμερλᾶνος ἐπυρπόλησε τὴν Ἔφεσον, μετεβλήθητελείως εἰς ἐρείπια ὁ μέγας Ναὸς τοῦ Θεολόγου. Ἔκτοτε ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ πλάτους τοῦ λόφου διακρίνονται μεγίστων διαστάσεων στερεώτατοι ὄγκοι προερχόμενοι ἐκ τῶν θόλων τοῦ Ναοῦ καὶ μεγάλοι τετράγωνοι λίθοι εἰς μεγάλην ἐπίχωσιν.

***

Εἰς τὸν χῶρον λοιπὸν τοῦτον ἐνηργήθησαν πέρυσιν αἱ πρῶται ἀνασκαφαί. Κατ' ἀρχὰς ἀπεκαλύφθησαν αἱ δύο πλάγιαι Πύλαι τοῦ Νάρθηκος τοῦ Ναοῦ καὶ εἷς τῶν μεγάλων πεσσῶν ἐκ τῶν ἀνεχόντων τὸν κεντρικὸν τροῦλλον. Τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν ἱκανὰ νὰ ὁδηγήσωσιν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἱ. Βήματος, ὅπου ἐστράφη κυρίως ἡ προσοχή. Κατ' Αὔγουστον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἤρχετο εἰς φῶς ὁλόκληρον τὸ ἱ. Βῆμα, διατηρῆσαν τοὺς ὀγκώδεις (16 μέτρων περίμετρον ἔχοντας) ἰσοδομικοὺς διὰ λίθων καὶ μαρμάρων πεσσούς του εἰς ὕψος μέχρι τριῶν μέτρων, καὶ σχηματίζον ἐν κατόψει σταυρὸν μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ του ἁψῖδα (ἔχουσαν διάμετρον 12 μ. 20). Ἐντὸς τοῦ ἱ. Βήματος ἀνευρέθησαν τὰ μαρμάρινα στηρίγματα τοῦ Ἐπιθρόνου, ὁ κιονίσκος τῆς ἁγ. Τραπέζης καὶ ἑκατέρωθεν κιονοστειχίαι, πάντα τὰ μέλη τῶν ὁποίων ἀπεκαλύφθησαν ἄλλα ὁλόκληρα καὶ ἄλλα συντετριμμένα κάτωθεν σωροῦ χωμάτων καὶ τοίχων, ἤτοι κιονόκρανα Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ μὲ ὑψηλὰ ἐπιδήματα φέροντα ἐν τῷ μέσῳ μονογράμματα ἢ Σταυροὺς, ὑψηλὰς βάσεις καὶ ὁλόκληροι κορμοὶ κιόνων (ὕψους 3. 90 μ.) μὲ χαρακτηριστικὰς ἐπιγραφάς οἷον: Θεολόγε βοήθει τοῦ σοῦ δούλου Σισινίου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ» κ. ἄ. Ὄγκοι μαρμάρινοι μὲ θαυμασίας γλυφὰς, ὡς κορωνίδες ἢ διαζώματα τοῦ Ναοῦ χρησιμοποιούμενοι, ἦλθον εἰς φῶς κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν, βάθρα πιθανὸν τῆς Σ λέας, ἔχοντα ὁμοίως γλυφὰς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπιγραφὰς (Θ Τ C = Θεοτόκος), ἐπίκρανα παραστάδων, ἐπιστόλια κλπ. Τὸ εὕρημα ὅμως ἐκεῖνο ἐνέχει ὑψίστην σημασίαν διὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον καθόλου, εἶνε ἡ ἐμφάνισις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱ. Βήματος ἡμικυκλικοῦ κτίσματος διατηροῦντος ἴχνη ὀρθομαρμαρώσεως, ἔχοντος μαρμαρόστρωτον διάδρομον καὶ ὑψηλὸν δάπεδον μὲ μωσαϊκὴν διακόσμησιν, τῆς ὁποίας τμῆμα διεσώθη, καὶ προσομοιάζοντος μὲ Μαυσωλεῖον· πιθανώτατα εἶνε αὐτὸς ὁ ἱερὸς Τάφος τοῦ Θεολόγου. Αἱ ἐφετειναὶ ἀνασκαφαὶ αἱ συνεχιζόμεναι ἤδη ἔχουσι σκοπὸν πλὴν ἄλλων νὰ διευκρινήσωσι καὶ τὸ σπουδαιότατον τοῦτο σημεῖον, περὶ τοῦ ὁποίου εἰς ἑπόμενον σημείωμά μου ἐλπίζω νὰ εἶμαι πλέον εἰς θέσιν νὰ δώσω πλειοτέρας πληροφορίας.

Παλαιὰ Ἔφεσος, 15 Ἰουνίου 1922.

Γ. Α. ΣΩΤΗΡΙΟΥ
Ἔφορος Βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων

ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ

Πλὴν ἄλλων ἀρχαίων Εὐχολογίων, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν μνείαν ρητὴν ποιοῦνται τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς θυσίας τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου. Ἐν τῇ χειροτονικῇ εὐχῇ ἀναφέρομεν καὶ τὸ τοῦ Σεραπίωνος, ὅπερ ἀνεκαλύφθη περὶ τὰ τέλη τοῦ ιθ' αἰῶνος καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Wobberlin ἢ Funk (texte und unters, XVII, 3 b, 1899)· ἔρχεται καὶ τοῦτο εἰς ἐπίρρωσιν τῶν ὅσα ἐγράψαμεν περὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν εἰς προηγούμενα φύλλα τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας». Ἡ εὐχὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Χειροθεσία Καταστάσεως Πρεσβυτέρων

«Τὴν χεῖρα ἐκτείνομεν δέσποτα Θεὲ τῶν οὐρανῶν πάτερ τοῦ μονογενοῦς σου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ δεόμεθα, ἵνα τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἐπιδημήσῃ αὐτῷ φρόνησιν αὐτῷ χάρισαι καὶ γνῶσιν καὶ καρδίαν ἀγαθήν· γενέσθω ἐν αὐτῷ πνεῦμα θέτον πρὸς (τὸ) δύνασθαι αὐτὸν οἰκονομῆσαι τὸν λαόν σου καὶ πρεσβεύειν κάθετα(ς) (ἴσως τὰ θεῖά) σου λόγια καὶ καταλλάξαι τὸν λαόν σου τῷ ἁγενήτῳ Θεῷ ὁ χαρισαμένος ἀπὸ τοῦ Μωσέως ἐπὶ τοὺς ἐκλελεγμένους πνεῦμα ἅγιον· μέρισον καὶ τῷδε πνεῦμα ἅγιον ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ μονογενοῦς εἰς χάριν σοφίας καὶ γνώσεως καὶ πίστεως ὀρ(θ)ῆς».

Α. Β. Δ.

ΓΝΩΜΑΙ

Πᾶς ἄνθρωπος λαμβάνει δύο ἀγωγάς· ἡ μία δίδεται αὐτῷ παρ' ἄλλων, τὴν ἄλλην δίδει αὐτὸς εἰς ἑαυτόν. Ἡ τελευταία αὕτη εἶναι καὶ ἡ σπουδαιοτέρα. Ὅ,τι αὐτοδιδασκόμεθα εἶνε πολὺ ὠφελιμώτερον εἰς ἡμᾶς ἢ ὅ,τι διδάσκουσιν εἰς ἡμᾶς οἱ ἄλλοι.

(Γίββωνος)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΝΕΑ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝ.— Μετὰ τῆς εἰθισμένης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος ἑωρτάσθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ εἴσοδος τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους τῆς ἐπὶ τούτῳ καθιερωμένης τελετῆς γενομένης μετὰ πολλῆς ἱεροπρεπείας. Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος κωλυομένης λόγῳ ἐκτάκτου συγκλήσεως τῶν Δύο Σωμάτων, κατὰ τὸν ἑσπερινὸν ἐχοροστάτησεν ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Μητροπολίτης Κορυτσᾶς κ. Ἰωακείμ. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν Σεβ. ἁγίων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν παρεπιδημούντων Μητροπολιτῶν Κυζίκου, Κορυτσᾶς, Βιζύης, Δυρραχίου, Ἴμβρου, Βελεγράδων καὶ Ἀνέων. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κοινωνικοῦ ἡ Α. Θ. Παναγιότης προοιμιαζομένη τὸν νέον ἐνιαυτὸν ἀνέγνω ἐπικαιροτάτας περικοπὰς ἐκ τοῦ Λευϊτικοῦ ἀναγινωσκομένας κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἡμέρας τὰς ὁποίας καὶ ἀνέπτυξε καθ' ὅσον πλήρως προσαρμόζονται πρὸς τὴν ἄρτι δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν. Αἱ ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς περικοπῆς ἀναφερόμεναι ἐπαγγελίαι ἐπιφυλάσσοντα διὰ τοὺς τηροῦντας τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Αἱ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει αὐτῆς περιλαμβανόμεναι συμφοραὶ παρακολουθοῦσι τοὺς παραβάτας αὐτῶν. Τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἀρχιμανδρίτου διακονοῦντος τοῦ Τριτεύοντος, ἡ Α. Θ. Παναγιότης φέρουσα μανδύαν, ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον προπορευομένων τῶν ψαλτῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ ψαλλόντων μετὰ τῆς αὐτῆς συνοδείας ἀνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μεγ. Συνοδικοῦ ἔνθα μετὰ τὴν νενομισμένην τελετὴν ἀνέγνω τὴν πρᾶξιν τῆς Ἰνδίκτου. Εἶτα ψαλέντος τοῦ πολυχρονισμοῦ ἡ Α. Θ. Π. προσεφώνησε τοὺς Σεβ. ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ παριστάμενον πλῆθος ἐν προφανεῖ συγκινήσει ἀναδείξασα τὴν ὀδύνην ὑφ' ἧς διακατέχεται ἡ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν στιγμὴν ταύτην καθ' ἣν εἰσέρχεται εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου καὶ συστήσασα ὅπως συντετριμμένη τῇ καρδίᾳ δεηθῶμεν ἵνα ὁ ἀρχόμενος ἐνιαυτὸς τῷ Ἔθνει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ᾖ χρηστότητος πεπληρωμένος, ὅπως λησμονήσωμεν πως τὸν πόνον τὸν ἐκ τῆς ἐπελθούσης συμφορᾶς ἡμῖν προσγενόμενον καὶ κατέληξε διὰ τῆς εὐχῆς «Εὐλογήσαι Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητος αὐτοῦ πᾶσιν ἡμῖν». Ἀντιφωνῶν ὁ α τῇ τάξει Σεβ. Μητροπολίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος ἐξ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀνωμο-

λόγησεν ὅτι καίτοι ἀπὸ τριετίας λόγῳ τῆς χηρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου δὲν ἑωρτάσθη ἡ ἑορτὴ αὕτη ὅμως καὶ σήμερον ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος περιόδυνος καὶ δακεθύμῳ λύπῃ συνεχομένη ἐπὶ τῇ συμφορᾷ ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφράσῃ συγχαρητήρια. Ἀλλ' ἐλπίδι συνάπτει τὰς εὐχὰς αὐτῆς πρὸς τὰς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὅπως ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπίδῃ ἐπὶ τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν ἀπόσβεσιν τῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῆς Ἀποκαλύψεως, ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου καὶ εὐδοκήσῃ, ἵνα παραλάβῃ τὸν ἀμπελῶνα τοῦτον καὶ παραδώσῃ αὐτὸν ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν ἐν καιρῷ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης φέρουσα ὠμοφόριον καὶ ἐπιτραχήλιον ὑπέγραψε τὴν Πρᾶξιν καὶ εἶτα κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν εἷς ἕκαστος τῶν ἁγίων ἀρχιερέων φέρων ὡσαύτως ὠμοφόριον καὶ ἐπιτραχήλιον τῶν χορῶν τοῦ πανσέπτου Πατριαρχικοῦ Ναοῦ ψαλλόντων τὰ ἰδιόμελα τῆς ἡμέρας.

— ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ —

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τῆς 30 λήγοντος μηνὸς ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ μακρῶν ἐξέθεσε τὴν ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων δημιουργηθεῖσαν ἐν Μ. Ἀσίᾳ κατάστασιν καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ Ἐκκλησία μεριμνήσῃ περὶ περιθάλψεως τῶν δμογενῶν προσφύγων ὑπὲρ ὧν ἐγένοντο αἱ δέουσαι καὶ παρ' ἄλλαις Ἐκκλησίαις ἐνέργειαι.

—Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μετρῶν κ. Ἰωακεὶμ ἐπανακάμψαντος ἐκ Προύσης διὰ Ραιδεστοῦ.

—Ἀπεφασίσθη νὰ μεταβῶσιν εἰς Ραιδεστὸν καὶ τὰ παράλια τῆς Θράκης οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Κυζίκου καὶ Νικαίας ἵνα μεριμνήσωσιν ὑπὲρ τῶν αὐτόθι συγκεντρωθέντων χριστιανῶν τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν.

—Ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων συνελθόντων τὴν 31 λήξαντος μηνός, ἡ ἐπιτροπὴ πρὸς περίθαλψιν τῶν ἐκ Ρωσσίας ὀρφανῶν ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Καισαρείας, Ἀγκύρας, Κορυτσᾶς, Μετρῶν καὶ τῶν κ. Κ. Μαυροπούλου, Χ. Μαυροπούλου, Κ. Τζανῆ, Ι. Κούρτογλου, ληξάσης τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, ὀνομάζεται «Πατριαρχικὴ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ περιθάλψεως προσφύγων».

Ἡ ἐπιτροπὴ συνελθοῦσα τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἔθηκε τὰς βάσεις τῆς ἐργασίας αὐτῆς.

Ἡ Α. Θ. Π. ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κυζίκου καὶ Προικονήσου εἰς Μαρμαρᾶ, Νικαίας εἰς Ραιδεστὸν καὶ Βριούλων εἰς τὰς νήσους Χῖον, Σάμον καὶ Μιτυλήνην, μετὰ τῆς ἐντολῆς ὅπως κρατῶσιν ἐνήμερον τὸ Πατριαρχεῖον περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσφύγων, περὶ τοῦ τόπου τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν καὶ περὶ τῶν ἀναγκῶν αἵτινες χρήζουσιν ἀμέσου θεραπείας.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσεν ἐπίσης, ὅτι ὁ ἐθνωφελῶς ἐργαζόμενος Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνίδων Κωνπόλεως εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ περίθαλψις τῶν ἐν Κων]πόλει προσφύγων θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιτροπῆς δεκαπέντε χιλιάδας λιρῶν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἡ ἐπιτροπὴ τῶν τραυματιῶν θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιτροπῆς ἐννέα Χιλιάδας λιρῶν καὶ ὅτι καὶ ἄλλα ποσὰ θὰ χορηγήσῃ ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν βοηθημάτων.

Ἡ ἐπιτροπὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ταῦτα καὶ θεωρήσασα τὰ ἀνωτέρω ποσὰ ὡς πρῶτα κεφάλαια, ὠνόμασε διευθυντὴν καὶ διοργανωτὴν τῆς ὅλης ὑπηρεσίας τὸν κ. Πάλλην ἔθεσε δὲ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τὸν Ταμίαν, τὸν Λογιστὴν καὶ τὸν Ἐλεγκτὴν τῶν Πατριαρχείων.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς πληροφορήσαντος ὅτι ἐπληρώθησαν αἱ ἐκεῖ κεναὶ ἱερατικαὶ θέσεις ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως μὴ χορηγῆται κανονικὴ ἄδεια τοῖς προτιθεμένοις τυχὸν νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἀμερικὴν πρὸς εὕρεσιν θέσεως κληρικοῖς. Ἐφιστᾶται ὅθεν ἡ προσοχὴ τῶν ἐνδιαφερομένων ὅπως μὴ ἄλλως ὑποβληθῶσιν εἰς ματαίας δαπάνας καὶ δυσκολίας.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνόδου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

—

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 4796

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 59 καὶ ἡμερ. 4 Ἰουλίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης Σμαροῦς Α. Ἀνέστη, τὸ γένος Προδρόμου Μακρίδου, κατὰ Ἀναστασίου Ἀνέστη).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 158, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2655 καὶ ἡμερομ. 30 Ἀπριλίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Σμαροῦς Α. Ἀνέστη, τὸ γένος Προδρόμου Μακρίδου, κατὰ Ἀναστασίου Ἀνέστη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κήρυκος»,

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἐννεακόσια εἴκοσιν ἓξ (ἀρ. 926) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 1 Αὐγούστου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ διευθύνουσα τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ἐπιτροπὴ παρακαλεῖ τοὺς ἀξιοτίμους συνδρομητάς, ὅσοι ἔχουσιν ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς ἵνα σπεύσωσιν εἰς διακανόνισιν τούτων γνωρίζοντες ἅμα αὐτῇ πᾶσαν τυχὸν συμβαίνουσαν περὶ τὴν ἀποστολὴν καὶ παραλαβὴν τοῦ φύλλου ἀταξίαν· ἐν περιπτώσει δὲ ἀλλαγῆς κατοικίας φροντίζωσιν ἵνα δηλῶσι τοῦτο ἐγκαίρως πρὸς ἀποφυγὴν ἀταξίας καὶ πρόληψιν οὕτω παραπόνων ἀδίκων.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

ΤΟ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ
ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
ΤΑΧΥΤΗΣ
ΑΚΡΙΒΕΙΑ
ΕΥΘΗΝΙΑ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—36

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1922.

ΥΠΕΡ ΨΥΧΩΝ

Ὅταν ὁ Ἱερὸς Καιὼν ὥριζεν ὅτι αἱ περιουσίαι τῶν ἱ. Ἐκκλησιῶν θεωροῦνται ἀναπαλλοτρίωτοι, προέβλεπε συγχρόνως ὡς μόνην περίπτωσιν ἀπαλλοτριώσεως αὐτῶν τὴν ἐξαγορὰν καὶ ἀπολύτρωσιν αἰχμαλώτων. Διότι ὁ ἔμψυχος ναὸς τοῦ Θεοῦ κέκτηται μείζονα ἀξίαν παρὰ τῷ Θεῷ ἢ τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα, τὰ ἀποτελοῦντα τὰς περιουσίας τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιῶν, ἔστω καὶ αὐτὰ τὰ ἐγγύτερον πρὸς τὴν θείαν λατρείαν κείμενα ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμφια καὶ εἰκόνες καὶ ὅ,τι ἄλλο τιμαλφές.

Ἡ Μήτηρ ἡμῶν Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀκριβῶς σήμερον πρὸ τοιαύτης ἀνάγκης εὑρεθεῖσα, τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν χιλιάδων ὁμογενῶν τῶν ἐσκορπισμένων ἀνὰ τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ τῶν ἐκεῖθεν ἀνὰ τὰς νήσους καὶ τὴν ἔναντι παραλίαν Θράκης, Μακεδονίας καὶ Ἑλλάδος διεκπεραιωθέντων, ὧν ἡ ζωὴ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἀπειλεῖται εἴτε ἐκ τοῦ φασγάνου ἀνηλεοῦς δορυκτήτορος εἴτε ἐκ τῆς πείνης καὶ τῶν ἀσθενειῶν, ἀπεφάσισεν ἐν κοινῇ Συνεδρίᾳ τῶν Δύο Σωμάτων τὴν ἐκποίησιν τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμφίων τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν παρακειμένων Ἐπαρχιῶν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη μαρτυρεῖ ἐπαρκῶς τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως καὶ ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή, ὅπως πᾶς Χοιστιανὸς, ἀποδείξῃ πῶς ἀντιλαμβάνεται τὴν Χρ]νικὴν θρησκείαν τὴν κατ' ἐξοχὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης, καὶ τὴν ἀλληλεγγύην, ἥτις δέον νὰ συνδέῃ τὰ μέλη μιᾶς θρησκευτικῆς ὁμολογίας καὶ μιᾶς ἐθνικῆς ὁλότητος. Καὶ οἱ μὲν Χριστιανοὶ ἄλλων ὁμολογιῶν, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἀπώτερον πάντων τοπικῶς εὑρισκόμενοι Χριστιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἔδειξαν ἐμπράκτως ἑαυτοὺς ἀληθεῖς ὀπαδοὺς τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, θυσιάσαντες καὶ θυσιάζοντες ἑκατοντάδας χιλιάδων λιρῶν καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν ἐκτιθέντες εἰς πολλαπλοῦς κινδύνους πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν, πρὸς τὰς ὁποίας μόνος ὁ ἀνθρωπισμὸς τοὺς συνδέει.

Ἀπομένει ἤδη ἡ ἡμετέρα φιλανθρωπικὴ καὶ φιλάδελφος δρᾶσις. Πρόκειται περὶ ἀδελφῶν μας ἐν πίστει, ἐν αἵματι, ἐν ἐθνικῇ ἀλληλεγγύῃ. Τί περιμένομεν; Διατί βραδύνομεν; Ἰδοὺ ἀπὸ 15 ἡμερῶν συνέστη μεγάλη Ἐπιτροπὴ Περιθάλψεως ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Διατί δὲν σπεύδομεν οἱ πάντες νὰ καταθέσωμεν εἰς τὰς τιμίας Αὐτοῦ χεῖρας τὸν ἕτερον τῶν δύο χιτώνων μας, ἢ τὸ ἥμισυ

τοῦ δακρυβρέκτου ἄρτου μας; Ποῦ εἶνε ἡ πίστις μας πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ; Ποῦ ἡ ἐθνική μας ἀλληλεγγύη; Πῶς ἀφοῦ τόσον δοκιμάζεται καὶ πάσχει ἓν μέλος τοῦ Χριστοῦ, ἓν μέλος τοῦ Ἔθνους, ἡμεῖς ἀκόμη δὲν ᾐσθάνθημεν τὸν πόνον του, ὥστε νὰ δείξωμεν ἐμπράκτως τὴν συμπάθειάν μας; Ἡ νομίζομεν ἀρκετὰς τὰς Ἱερεμιάδας διὰ τοὺς παθόντας καὶ τὰς ἀτελευτήτους συζητήσεις περὶ εὐθυνῶν καὶ ὑπευθύνων ἐπειδὴ σπαρακτικὴ πραγματικότης δεῖται ἔργων καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἀπιστεύτως ἐπείγοντα; Διότι τί ὠφελεῖ ὁ ἰατρὸς εἰς τὸν νεκρόν; Ἡ ὁ ἄρτος εἰς τὸν ψυχορραγοῦντα; Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἔχει τὴν πλήρη ἐφαρμογήν του, τὸ λεγόμενον ὅτι ὁ ἐγκαίρως βοηθῶν δὶς βοηθεῖ.

Ἂς σπεύσωσιν οἱ πλούσιοι, δίδοντες ὄχι μέρος τῶν κερδῶν των μόνον, ἀλλὰ μοιράζοντες τὰ πλούτη των μετὰ τῶν δυστυχῶν ἀδελφῶν των, σκεπτόμενοι ὅτι κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον, καὶ ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν σήμερον λιμωττόντων ἀδελφῶν των χθὲς ἔτι ἦσαν καὶ αὐτοὶ πλούσιοι καὶ εὐτυχεῖς καὶ εἶχον εὐμάριαν καὶ εὐεστὼ ἐξησφαλισμένην δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τὰ τέκνα των, καὶ ὅμως σήμερον ἐπαιτοῦσι τὸν ἄρτον των. Ἂς σπεύσωσιν ὅμως καὶ οἱ πτωχοί, οἱ ἔχοντες δύο χιτῶνας νὰ δώσωσι τὸν ἕνα εἰς τοὺς γυμνητεύοντας ἀδελφούς των καὶ οἱ ἔχοντες ἄρτον, νὰ μοιράσωσιν αὐτὸν μετὰ τῶν ἐκ πείνης θνησκόντων ἀδελφῶν των, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν των ὅτι ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Κακία σιωπηθεῖσα εἶνε νόσος ὕπουλος ἐν τῇ ψυχῇ.

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου)

Ὁ μετανοήσας διὰ τὰ ὁποῖα ἔπραξε δεινὰ καὶ ἂν μὴ ἐπιδείξῃ ἀξίαν τῶν ἁμαρτημάτων τὴν μετάνοιαν, καὶ αὐτῆς ταύτης ὅμως θὰ λάβῃ τὴν ἀνταπόδοσιν.

(Χρυσοστόμου)

Ο ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης καὶ δυσεπανορθώτου συμφορᾶς, ἥτις ἔπληξε τὸν χριστιανικὸν κόσμον τῆς Ἰωνίας καὶ πυρίκαυστον παρέδωκεν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὴν περικαλῆ αὐτῆς πρωτεύουσαν, τὴν ἱστορικὴν Σμύρνην, ἐπιβάλλουσα καὶ σεβασμία φυσιογνωμία, θῦμα τοῦ καθήκοντος, ἀντάξιος τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ ἀποστολῆς, προβάλλει ὁ θερμουργὸς Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπισυμβάντα ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ὅλως τραγικὰς συνθήκας, δικαίως θρηνεῖ σήμερον ἡ Ἐκκλησία καὶ σύμπαν τὸ πανελλήνιον.

Πλήρης ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, πιστὸς τηρητὴς τοῦ καθήκοντος, καὶ ἀκλόνητος τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν παραδόσεων θεματοφύλαξ, ὡς μόνον σκοπὸν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ὑποστάσεως αὐτοῦ ἔθετο τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀγῶνα καὶ τὴν ὅσον ἔνεστι προαγωγὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τοῦ περιβάλλοντος ἐν ᾧ ἔζησε μὴ δειλιάσας οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν καὶ μὴ ἀρνηθεὶς εἰς οὐδεμίαν περίστασιν νὰ προσφέρῃ ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνος.

Ἐν Τριγλίᾳ τῆς ἐπαρχίας Προύσης γεννηθεὶς καὶ ἀποφοιτήσας τῆς κατὰ Χάλκην ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς κατὰ τὸ 1891 ἀνέλαβε τὰ ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας καθήκοντα αὐτοῦ ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ ἀποστολῆς, ὑπηρετῶν τὸ πρῶτον παρὰ τῷ Μητροπολίτῃ κατ' ἀρχὰς Μιτυλήνης εἶτα Ἐφέσου καὶ κατόπιν Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ ἀναδειχθέντι Κωνσταν-

τίνῳ τῷ Ε΄, καὶ εἶτα ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντα τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου ὅτε καὶ κατὰ δύναμιν συνετέλεσεν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἀγαθῶν σχέσεων μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Πλὴν ὀργῶν εἰς πρωτοβουλίας καὶ ὑπὸ διακαοῦς ζήλου διακατεχόμενος, ὅπως ὅσον οἷόν τε κάλλιον ἐξυπηρετήσῃ τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκ]σίαν, δὲν ἐδίστασεν οὐδὲ ἐπὶ μικρὸν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐκάλεσεν αὐτὸν νὰ ποιμάνῃ τὴν ἱστορικὴν ἐπαρχίαν Δράμας καὶ Φιλίππων κατὰ τοὺς μᾶλλον τεταραγμένους καιροὺς τῆς Μακεδονικῆς ἐπαναστάσεως, δὶς ποτισθεὶς τὸ πικρὸν τῆς ἐξορίας ποτήριον εἰς Προῦσαν καὶ Κων]πολιν, ἀνακοπτόμενος ἐπὶ μικρὸν εἰς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κοινωνικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν, ἥτις οὖσα πολυμερὴς ἀπέβλεπε καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐπίδοσιν τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λογου, τὴν ἵδρυσιν διαφόρων ἐκπαιδευτικῶν καὶ ἄλλων καθιδρυμάτων γενομένων τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἐπιστασίᾳ αὐτοῦ.

Ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐμφορούμενος πάντοτε ἀρχῶν, ἐν πλήρει συναισθήσει τῶν ὑποχρεώσεων, ἃς ἐπέβαλλεν αὐτῷ τὸ τῆς ἀρχιερατείας ἀξίωμα, ἔχων ὡς σύμβολον αὐτοῦ το γραφικὸν «ἐάν τις ἐμοὶ διακονεῖ τιμήσει αὐτὸν ὁ πατὴρ», φέρελπις καὶ ἔνθους ἀνεδέχθη τοὺς νέους ἀγωνας εἰς οὓς ἐκάλεσεν αὐτὸν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τάξασα αὐτὸν ἀρχιποίμενα ἑνὸς τῶν ἀστέρων τῆς Ἀποκαλύψεως, τῆς ἱστορικῆς ἐπαρχίας Σμύρνης κατὰ τὸ 1910.

Τῷ αὐτῷ κανόνι στοιχῶν, εἰς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐπίδοσιν καὶ προαγωγὴν τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ἀποβλέπων, εἰργάσθη καὶ διὰ γραφίδος, εἰς ἣν εἶχεν δεινότητα οἵαν καὶ ἐν τῷ λέγειν καὶ συνέγραψεν δίτομον ἔργον περὶ Ἐκκλησίας, ἀρχαιολογικὸν σύγγραμμα «περὶ τοῦ οἴκου καὶ τοῦ τάφου τῆς Παναγίας τῆς Θεοτόκου ἐν Ἐφέσῳ», πραγματείας ἔν τε τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ» καὶ τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ Σμύρνης καὶ Κ]πόλεως καὶ ἄλλοις περιοδικοῖς, διηύθυνε τὴν ἔκδοσιν ἐπιστημονικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ «ὁ ἱερὸς Πολύκαρπος» καὶ ἐξέδωκε πολλοὺς ἐκκλησιαστικοὺς λόγους, δοὺς μεγάλην ὤθησιν εἰς τὸ κήρυγμα.

Μόλις δὲ μετὰ ἐννέα ἐτῶν ἀγῶνας, καθ' οὓς καὶ πάλιν ἐξωρίσθη ἐν τῇ προασπίσει τῶν ἐθνικῶν δικαίων, ἠξιώθη νὰ ἴδῃ καὶ θεωρήσῃ τιμητικὸν αὐτοῦ τίτλον, τὸ ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ συνεδέθη μετὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἀπότομος καὶ εἰς ταχύτητα ἀπροσδόκητος μεταστροφὴ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ὑποθέσεως, ἄρδην ἀνέτρεψε τὰ γλυκέα αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὄνειρα, καὶ εἶδε μυριάδας ὅλας χριστιανῶν γυμνητευόντων καὶ δεινοπαθούντων, οἵτινες κατὰ χιλιάδας συνέρρεον εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ.

Φέρων εἰς τὴν καρδίαν δακέθυμον πλῆγμα καὶ πικρίαν διὰ τὰ συντελούμενα, ἀκάματος καὶ πλήρης ἡρωϊσμοῦ, μετ' αὐταπαρνησίας ἐσπευδε προστάτης αὐτῶν καὶ παρήγορος ἐπὶ τόπου, ἐνθερμος δὲ συνήγορος παρὰ τῇ ἐνταῦθα Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ.

Πλὴν τὸ κακὸν ἐχώρησε καὶ ὁ γηραιὸς ποιμενάρχης ἀνέλαβε τὴν πικρὰν πλὴν ἡρωϊκὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, μέχρι τελευταίας στιγμῆς μένων παρήγορος τῶν στεναζόντων, νὰ ὑποστῇ τὸν τραγικώτατον τῶν θανάτων ἀπευθύνων αὐτοῖς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ εὐλογίαν.

Τίμιον καὶ ἔνδοξον τὸ ὄνομα τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου, ὅστις ζηλώσας τὴν δόξαν Γρηγορίου τοῦ Ε΄, ὑπὸ τραγικωτέρας δι' αὐτὸν καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν συνθήκας ἐπέτυχε ταύτης, καὶ ἠξίωσεν οὕτω ἑαυτὸν νὰ γραφῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ χρυσοῖς γράμμασιν ἐν τοῖς δέλτοις τῆς ἱστορίας καταλιπὼν, καὶ τοῖς μεταγεστέροις λαμπρὸν παράδειγμα αὐτοθυσίας.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Οἱ «**Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ**» τοῦ Λονδίνου (1 Σεπτεμβρ. ἐ. ἔ. ν. ἡ.) δημοσιεύουσιν ἐν μεταφράσει ἀγγλικῇ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπέστειλεν— ὑπὸ ἡμερ. κγ' Ἰουλίου ἐ. ἔ.—πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας, ἀνακοινουμένη αὐτῷ τὴν διαγνώμην τῆς περὶ Αὐτὴν Ἱερᾶς Συνόδου «περὶ τοῦ ἐγκύρου τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν».

Ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς, δημοσιευθείσης ἐν πρωτοτύπῳ ἐν τῷ προηγ. φύλλῳ τῆς «Ἐκκλ. στικῆς Ἀληθείας», τὸ ὡς ἄνω ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν ἐπιφέρει σχετικὰς σημειώσεις καὶ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας καὶ παραθέτομεν.

* * *

«Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δημοσιεύεται τῇ ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων καὶ Ἐξάρχου Κ. καὶ Δ. Εὐρώπης κ. Γερμανοῦ, ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Λονδίνῳ. Ἐκομίσθη εἰς Λονδῖνον ἐκ Κων]πόλεως ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμ. W. Emhardt, διευθυντοῦ τῆς Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπεδόθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας προχθὲς Τρίτην. Ὁ κ. Emhardt θὰ ἐπιδώσῃ ὡσαύτως ἐν καιρῷ εὐθέτῳ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς εἰς τὴν Γενικὴν Ὁμοσπονδίαν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀπό τινος χρόνου ἐνδιαφέρεται ὡς πρὸς τὸν διακανονισμὸν τῆς παραδοχῆς εἰς τὰς ἱεροπραξίας αὐτῆς ἐκείνων τῶν ὀρθοδόξων τῆς περιοχῆς αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸν ἴδιον αὐτῶν κλῆρον. Ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ἦτο, ἐννοεῖται, ἀναγκαία προκαταρχὴ ἑνὸς τοιούτου διακανονισμοῦ, ὅστις κατέστη νῦν δυνατός, ἀφοῦ αἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικαὶ παροικίαι ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου.

Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι:

α') ἡ ἀπόφασις, ἡ ὁποία ἐλήφθη ὄχι τόσον γρήγορα ἀλλὰ κατόπιν ἐπιμόνου καὶ βαθείας μελέτης πολλῶν ἐτῶν, θέτει τὰς ἀγγλικανικὰς χειροτονίας εἰς ἴσην μοῖραν πρὸς τὰς Ρωμαιοκαθολικὰς κλπ. Τοῦτο εἶνε τὸ ἀνώτατον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κάμῃ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δεδομένου ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι θεολόγοι δὲν ἀναγνωρίζουσι τὸ ἔγκυρον per se οἱουδήτινος μυστηρίου ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

β') Πρὶν ἡ ἀπόφασις καταστῇ τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶνε ἀναγκαία ἡ συγκατάθεσις τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Ρωσσίας ὡς καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Κύπρου, Ἑλλάδος, Γιουγκοσλαβίας, Ρουμανίας καὶ Τσεχοσλοβακίας. Ἡ πολιτικὴ ἀποξένωσις τῆς Κων]πόλεως ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ ἡ κατάστασις τῆς Ρωσσίας ἐνδέχεται νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν συγκατάθεσιν τῶν τριῶν τούτων Ἐκ]σιῶν· ἡ τῶν ἄλλων θὰ δοθῇ πιθανῶς εἰς προσεχὲς μέλλον.

γ') Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ὑπάρχει πιθανότης ἄλλης ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ]σίας πλὴν ἐκείνης τῆς ὑπαγορευομένης ὑπὸ τῆς ἀνάγκης. Πλήρης ἐπικοινωνία προϋποθέτει πλήρη δογματικὴν συμφωνίαν. Ἡ ἀπόφασις ὅμως τῆς Κων]πόλεως θὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς μίαν λίαν στενὴν συνεννόησιν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ μίαν πραγματικὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ αὐτῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα θὰ προπαρασκευάσῃ τὴν ὁδὸν διὰ τὴν μέλλουσαν συμφωνίαν.

* * *

Ἡ ἀπόφασις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἐγκύρου τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ἀνησύχησε τοὺς κύκλους τοῦ Βατικανοῦ, ἰδίως διὰ τὸ μέλλον τοῦ καθολικισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ.

«Ἐν περιπτώσει πραγματοποιήσεως τῆς ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, γράφει ὁ ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ν. Ἡμέρας», ὁ καθολικισμὸς θὰ χάσῃ τὸ γόητρόν του παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς

λαοῖς, διότι αἱ Ἀγγλικανικαὶ Ἐκκλησίαι θὰ θέσουν τὴν πολιτικὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ κλήρου. Ἐξ ἄλλου ὁ ἀγγλικανικὸς κλῆρος ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς τῆς μορφώσεώς του, θὰ ἐγίνετο ὁ ὁδηγὸς τῆς ἐπιστημονικωτέρας καταρτίσεως τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἦγειρον ἀπόρθητον τεῖχος εἰς τὸν καθολικὸν προσηλυτισμόν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ πολιτικὴ ἐπιρροὴ τῆς Γαλλίας θὰ ἐξηφανίζετο, διότι ὁ ὀρθόδοξος κλῆρος, σύμμαχος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, θὰ φροντίζῃ πάντοτε νὰ εὐνοῇ τὰς ἀγγλοσαξωνικὰς φυλάς. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται διατὶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τοῦ ἀγγλικανικοῦ ἱερατείου ἔθεσεν εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ ἀμηχανίαν τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν κατ' αὐτάς.

Ἕτερον σοβαρώτατον γεγονός, ἐν σχέσει πρὸς τ' ἀνωτέρω, εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς· Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς συνεχεῖς σχέσεις μὲ τὸ «Παγκόσμιον Συνέδριον τῶν Ἐκκλησιῶν» ἐπέμενεν ἀπὸ πολλοῦ ὅπως ἡ προσηλυστικὴ προπαγάνδα τῶν προτεσταντῶν καταργηθῇ εἰς τὰς Χώρας τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἤδη αἱ Ἀγγλικανικαὶ Ἐκκλησίαι εἰσήκουσαν τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἀρχίζει νὰ ριζώνεται ἡ πεποίθησις ὅτι χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ «Παγκοσμίου Συνεδρίου» δὲν θὰ εἶνε μακρὰν ἡ ἡμέρα καὶ τῆς δογματικῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν ἀγγλικανικῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Αἱ πολιτικαὶ ἀνάγκαι ὠθοῦν τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθοδοξίαν ὅπως τεθῇ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν μὲ τὸν χριστιανισμὸν τῆς Δύσεως. Αἱ ἀνατολικαὶ ἐκκλησίαι συζητοῦν τὸ πρόβλημα τῆς ἑνώσεως μὲ τὰς ἀγγλικανικὰς, καὶ μεταξὺ τῶν Σλαύων τῆς Δύσεως, οἱ ὀρθόδοξοι Σέρβοι εὑρίσκονται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τοὺς Καθολικοὺς Κροάτας καὶ Σλοβαίνους. Τὸ Βατικανὸν ὅμως μένει μακρὰν τῆς κινήσεως ταύτης πρὸς συμφιλίωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀπελπισθὲν μάλιστα ἐσχάτως, ἀπὸ τὰ μηδαμινὰ καὶ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα τοῦ «Ποντιφηκοῦ Ἀνατολικοῦ Ἱνστιτούτου» ἀπεφάσισε τὴν κατάργησίν του. Ἡ κατάργησις ὅμως αὕτη ὀφείλεται πραγματικῶς εἰς τὰ μηδαμινὰ ἀποτελέσματά του ἢ ἔχει σχέσιν μὲ κάποιαν φήμην περὶ μεταβολῆς τῆς πολιτικῆς τοῦ Βατικανοῦ ἀπέναντι τῆς Ὀρθοδοξίας, ὄχι μόνον συνεπείᾳ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους ἐμφανίζει διὰ τὸν Καθολικισμὸν ἡ ἀγγλικανο-ὀρθόδοξος προσέγγισις, ἀλλὰ καὶ συνεπείᾳ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐμφανίσεως ἐνιαίου μετώπου τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ, κατὰ τοῦ προγράμματος τῶν Μωαμεθανῶν, οἵτινες ἀπειλοῦν ἤδη συστηματικὴν ἐξόντωσιν τῶν Χριστιανῶν;»

Γ. Α.

Οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει φάρμακον πρὸς καθαίρεσιν τῶν ἁμαρτημάτων τοιοῦτον ὡς ἡ ἐξομολόγησις αὐτῶν, ἡ συνεχὴς ἀνάμνησις καὶ ἡ διηνεκὴς αὐτῶν κατηγορία.

(Χρυσοστόμου)

Διὰ νὰ καταστήσωμεν εὐτυχεῖς τοὺς περὶ ἡμᾶς δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη παρ' ἡμῶν θυσία, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ ἁπλῆ ἡμῶν θέλησις· πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἀπαιτεῖται λεπτότης καὶ μελέτη ἀπαιτεῖται δὲ καὶ ἐπιμέλεια.

(Λούμπωκ)

Αἱ αἰσθήσεις καίπερ παρέχουσαι εἰς ἡμᾶς πολλὰς ἀθῴας ἡδονὰς, ἐὰν ὑποτάξωσιν ἡμᾶς δύνανται νὰ μᾶς παρασύρωσιν εἰς ὅλους τοὺς σκοπέλους τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν, καθὼς ποτε αἱ Σειρῆνες τοὺς ναυσιπορροῦντας.

(Λούμπωκ)

Τὰ ἐνωρὶς ὡριμάζοντα πνεύματα δὲν εἶνε καὶ τὰ μεγαλείτερα.

(Λούμπωκ)

ΕΚΚΛΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΑΣ

Πεντακόσιαι καὶ πλέον χιλιάδες ἀδελφῶν τῆς Δ. Μ. Ἀσίας εἶναι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην χωρὶς στέγην, χωρὶς ἄρτον. Φεύγοντες πρὸ τοῦ προελαύνοντος τουρκικοῦ στρατοῦ ἐκ τῶν κατοικιῶν αὐτῶν εὑρίσκονται τώρα συντρίμματα ἐλεεινὰ εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, τὰς νήσους τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης ἢ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνακαταληφθέντος Μικρασιατικοῦ ἐδάφους.

Ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐδήλωσεν ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ἐλεεινῶν τούτων συντριμμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μ. Ἀσίας. Ἐκρούσαμεν ἤδη τὰς θύρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀμερικανικῆς ὠργανωμένης φιλανθρωπίας καὶ ἔχομεν ταχεῖαν καὶ ἄμεσον τὴν βοήθειαν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς Περιθάλψεως διὰ τὴν Ἐγγὺς Ἀνατολήν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον οὐδὲ ἐθνικῶς ἀξιοπρεπὲς νὰ καθυστερήσωμεν ἡμεῖς.

Ἕλληνες, πλούσιοι καὶ πτωχοί!

Ζητοῦμεν ἄμεσον καὶ ταχεῖαν ὄχι τὴν κατὰ δύναμιν ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὲρ δύναμιν συνδρομήν σας ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας. Ἀπὸ ἡμᾶς πρωτίστως ἐξαρτᾶται νὰ σωθῶσιν ἐκ τῆς πείνης, τοῦ ψύχους καὶ τῶν ἀσθενειῶν ἥμισυ καὶ πλέον ἑκατομμύριον ψυχῶν τὸ πλεῖστον γυναῖκες καὶ παιδία.

Ἐπιτροπὴ πολυμελὴς ὑπὸ τὴν Προεδρείαν Ἡμῶν, ἐξ ἀποφάσεως τῶν Δύο Σωμάτων καταρτισθεῖσα, δέχεται τὸν ἔρανον πλουσίων καὶ πτωχῶν.

Ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει Θεὸς ἂς ἀνταμείψῃ ὑμᾶς πλουσιοπαρόχως.

Μᾶς ἐλέχθη καθαρὰ παρὰ ἐξεχουσῶν ξένων προσωπικοτήτων ὅτι περιμένουν εἰς τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεως Ἑλλήνων νὰ ἴδωσι συγκινουμένους πρὸ τῶν ἄλλων τοὺς πλουσίους Ἕλληνας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐν Κων]πόλει, τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1922.

† Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

Περίθαλψις προσφύγων

Συνεπείᾳ τῆς ἐκ Μ. Ἀσίας συνολικῆς τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν ἐξόδου, τὰ Δύο Σώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συνελθόντα εἰς ἐπανειλημμένας συνεδρίας κατά τε τὴν περελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ τὴν λήγουσαν διεσκέφθησαν περὶ τῶν μέτρων, δι' ὧν ἡ Ἐκκλησία θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνακουφίσῃ τὰ νέα θύματα τῆς Μικρασιατικῆς τραγωδίας.

Ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰ πρὸς περίθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν προσφύγων λαμβανόμενα μέτρα, τὸ Πατριαρχεῖον ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀρωγὴν καὶ τῶν ξένων, ἀδυνατοῦν διὰ τῶν ἰδίων του μέσων νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς παρουσιαζομένας ἀνάγκας.

Ἡ ἐπελθοῦσα καταστροφὴ τῆς Σμύρνης ἐπηύξησε τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων, ἡ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν μέριμνα ἀποβλέπει τόσον εἰς τὴν διάσωσιν τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπολειφθέντων πληθυσμῶν ὅσον καὶ εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν εἰς τὰς νήσους καὶ τὰς Θρακικὰς παραλίας διακομισθέντων.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε πληροφοριῶν τῶν Πατριαρχείων ἐγνώσθη ὅτι ἅπας ὁ πληθυσμὸς τῆς ζώνης τῆς Προποντίδος μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς ἀπὸ Ἐσκὴ-σεχὴρ, Προύσης καὶ Βαλούκκεσὲρ κατῆλθε πρὸς τὴν παραλίαν καὶ ἐκεῖθεν διεπεραιώθη εἰς τὴν Θρακικὴν παραλίαν.

Πρὸς ἠθικὴν παρηγορίαν ἀπεστάλησαν εἰς Μαρμαρᾶν καὶ Θράκην ὡς πατριαρχικοὶ ἀπεσταλμένοι οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Κυζίκου, Νικαίας καὶ Ἀνέων, ἐνῷ προηγουμένως ἀπεστάλησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μετρῶν συνώδευσε τὴν πένθιμον ἐκ Προύσης πρὸς τὴν παραλίαν κάθοδον.

Ἐκ τῆς Δυτικῆς Μ. Ἀσίας πρόσφυγες κατήρχοντο πρὸς τὸ Αἰγαῖον καὶ ἐκεῖ διεπεραιοῦντο εἰς τὰς νήσους, χιλιάδες ὅμως ἐξ αὐτῶν μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Σμύρνης παρέμειναν εἰς Σμύρνην, εὑρόντες πολλοὶ τούτων οἰκτρὸν τὸ τέλος τῆς ζωῆς των.

Κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας, αἵτινες μεταδίδονται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Σμύρνῃ παραμένουσι διακόσιαι τοὐλάχιστον χιλιάδες προσφύγων. Πρὸς παρηγορίαν τούτων ἀπεστάλη εἰς τὰς νήσους ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βριούλων.

Τὰ Δύο Σώματα ἐν πρώτοις κατήρτισαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τὴν Π. Κ. Ἐπιτροπὴν περιθάλψεως, ὀνομάσαντα γενικὸν αὐτῆς γραμματέα τὸν κ. Α. Πάλλην, ἀνέθεσαν δὲ εἰς αὐτὴν τὴν μέριμναν τῆς περιθάλψεως τῶν προσφύγων.

Πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς καταστροφῆς τὰ Δύο Σώματα ἀποδεχθέντα πρότασιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπεφάσισαν ἵνα ἐκποιηθῶσι τὰ εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἱερὰ ἀντικείμενα τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κων]πόλεως. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐν μὲν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Περιθάλψεως εἰς δὲ τὰς Ἐπαρχίας εἰς τοὺς οἰκείους Μητροπολίτας, ἐπεφυλάχθησαν δὲ τὰ Δύο Σώματα νὰ καθορίσωσι τὸν τρόπον τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἱερῶν ἀντικειμένων.

Η ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΣΚΕΥΩΝ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης φέρουσα ἐνώπιον τῆς Συνελεύσεως τῶν Δύο Σωμάτων τὴν πρότασίν του ὅπως ἐκποιηθῶσι τὰ κοσμήματα τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ τὰ πλεονάζοντα ἀντικείμενα αὐτῶν ἐδικαιολόγησε τὴν πρότασιν ὡς ἀκολούθως:

Τὴν στιγμὴν ταύτην εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἀπειλὴν τοῦ ἐκ πείνης, ψύχους καὶ κακουχιῶν θανάτου 450 χιλ. ἀδελφῶν μας τῆς Μ. Ἀσίας. Πρέπει νὰ σώσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους. Ἡ Ἐκκλησις πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Ἕλληνας βεβαίως θὰ ἀποφέρῃ γενναίας συνδρομάς. Ἤδη ἔφθασε τηλεγραφικῶς ὡς πρώτη τοιαύτη ἡ ἐκ 50 χιλ. φράγκων τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ οἴκου Ζαρίφη. Ἀλλὰ ἡ συμφορὰ

ὑπερβαίνει τὰς συνήθεις καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία σπαρασσομένη τὴν καρδίαν πρὸ τοῦ κινδύνου ἀπωλείας χιλιάδων ψυχῶν δι' ἀνεπάρκειαν ὑλικῶν μέσων προβαίνει εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἀντικειμένων τῆς Θείας Λατρείας.

Τὰ πρὸς τὰς ἐπαρχίας Δέρκων, Χαλκηδόνος καὶ Μετρῶν ἀποσταλμένα Πατριαρχικὰ πιττάκια διὰ τὴν ὑπάτην ὑπὲρ τῶν προσφύγων προσφορὰν τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ἡ Συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων συνεχίζουσα τὴν μέριμναν αὐτῆς πρὸς περίθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας προσφύγων, οἵτινες κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων ἐγκαταλείψαντες τὸ πάτριον ἔδαφος συρρέουσιν εἰς τὰς νήσους καὶ εἰς τὴν Θράκην, ἐνῷ πολλαὶ ἔτι χιλιάδες ἀναμένουσι τὰ μέσα τῆς ἐκ τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διασώσεως, ἀπεφάσισε πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς καταστροφῆς, ὅπως πρὸς ἀπολύτρωσιν τῶν ὑπὸ λιμοῦ ἀπειλουμένων θυμάτων διατεθῶσι πάντα τὰ εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἱερὰ ἀντικείμενα τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν Χαλκηδόνος Δέρκων καὶ Μετρῶν, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τοῦ καθ' Ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ Σκευοφυλακείου. Ἐξαιρέσασα δὲ μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λατρείας καὶ δὴ τὴν τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων περιέλαβεν εἰς τὰ ἐκποιηθησόμενα ἱερὰ ἀντικείμενα τὰ μανουάλια, τὰς κανδήλας, τοὺς πολυελαίους, τὰς εἰκόνας, τὰ ἐπιχρυσώματα, τὰ ἐξαπτέρυγα, τοὺς δίσκους καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ ἀπαραίτητον. Ἀναθεῖσα δὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν μέριμναν τῆς Ὑμετέρας Μητροπόλεως, ἐνέκρινεν, ἵνα αὕτη ἐπιλαμβανομένη τοῦ ἔργου προβῇ εἰς τὴν ἄμεσον καταγραφὴν καὶ περισυλλογὴν τῶν ἐκποιηθησομένων ἱερῶν ἀντικειμένων, ἐπιφυλαχθεῖσα νὰ καθορίσῃ τὸν τρόπον τῆς ἐκποιήσεως τούτων διὰ νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως.

Πεποιθότες ὅτι τόσον ἡ Ὑμετέρα Ἱερότης ὅσον καὶ οἱ εὐσεβεῖς αὐτῆς Χριστιανοὶ τὴν ἀλληλεγγύην αὐτῶν ὑπὲρ τῶν δυστυχούντων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐπιδεικνύοντες θὰ σπεύσωσι πρόθυμοι εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἐλπίζοντες πάντοτε ὅτι πολὺ ταχέως ἡ εὐσέβεια τοῦ Γένους θέλει ἀναπληρώσει τὰς ἐπιβαλλομένας σήμερον εἰς πάντας ὑπερτάτας θυσίας, ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτὴν καὶ ἐφ' ἅπαντας τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς τὴν χάριν τοῦ Κυρίου.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Κυριακὴ 4 Σεπτεμβρίου— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ, κατὰ τὴν ὥραν δὲ τοῦ κοινωνικοῦ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

Τετάρτη 7 Σεπτεμβρίου.— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης προέστη τῆς ἐναρκτηρίου τελετῆς τῆς Μεγ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἐπὶ τῷ νέῳ σχολικῷ ἔτει. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν προηγήθη ἁγιασμὸς μεθ' ὃν ὁ Σχολάρχης. Αἰδεσιμώτατος κ. Ζῶτος ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέγνωσε τὴν νενομισμένην λογοδοσίαν παρισταμένων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀγκύρας κ. Γερβασίου, Δυρραχίου κ. Ἰακώβου, Σαράντα Ἐκ]ῶνκ. Ἀγαθαγγέλου Ἠλιουπόλεως κ. Σμαράγδου τοῦ καὶ προέδρου τῆς Ἐφορείας καὶ Βελεγράδων κ. Ἰωακεὶμ, τοῦ συμβούλου κ. Φερμάνογλου, τῆς Ἐφορείας, τοῦ καθηγητικοῦ συλλόγου καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὁ λογοδοτῶν Σχολάρχης ἐξέφρασε τὴν λύπην του διότι ἐν τῇ Μεγαλωνύμῳ ταύτῃ Σχολῇ ἐνεγράφησαν κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος μόνον 222 μαθηταί. ἀπέδωσε δὲ τοῦτο εἰς τὸ ἐπικρατῆσαν παρ ἡμῖν πνεῦμα πρὸς ἐπίδοσιν εἰς τὰ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπισφραγίζουσα τὴν τελετὴν συνέστησεν ὅπως τοὐντεῦθεν οἱ παιδαγωγοὶ ἡμῶν μὴ διδάσκωσι ξηρὰ γράμματα, ἀλλὰ νὰ ἐπιζητῆται ἡ μόρφωσις ψυχῆς καὶ διανοίας διὰ νὰ σφυρηλατηθῇ ὁ ἐμπρέπων χαρακτὴρ καὶ ἡ διδασκαλία νὰ ἀπομακρύνηται τῆς πραγματικότητος. Ἐξέφρασε τὴν λύπην Αὐτῆς διότι καθυστερεῖ τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς, ὅπερ σημαίνει ὅτι συδεμίαν φροντίδα λαμβάνομεν διὰ τὴν ὑγιεινὴν τῶν μαθητῶν. Συνέστησεν ὅπως πρὸς τελειοτέραν μόρφωσιν τῆς νεότητος καλὸν θὰ ἦτο οἱ παιδαγωγοὶ νὰ εἶχον ὑπ' ὄψιν τὸν Ἀνάχαρσιν τοῦ Λουκιανοῦ, ὅτε καὶ μόνον θὰ ἔχωμεν παρασκευασθῇ πρὸς θυσίας. Τὰς ὡραίας καὶ βαρυσημάντους ταύτας συστάσεις ἐπανέλαβεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ εἰς τὸ ἐφορεῖον.

8 Σεπτεμβρίου Πέμπτη.— Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ ἐπὶ τῷ Γενεθλίῳ τῆς Θεοτόκου ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σαράντα Ἐκκλησιῶν κ Ἀγαθάγγελος.

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη

λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—37

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ι. Συν. Μ)λίτης Βριούλων ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΤΟ ΜΗΤΡΙΚΟΝ ΑΛΓΟΣ

Αἱ ὁσημέραι καταφθάνουσαι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον πληροφορίαι αἱ περιγράφουσαι τὰς συντελεσθείσας ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἐπαρχίαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καταστροφὰς δὲν εἶναι δυνατὸν εἰ μὴ νὰ ἐπιτείνωσι τὸ ἄλγος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, Ἥτις ὡς μήτηρ φιλόστοργος ἐπὶ τόσους αἰῶνας περιεθαλψεν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τὸν περιούσιον τοῦτον τοῦ Κυρίου λαὸν, ὡς ὄρνις ἐπισυνάγουσα τοὺς ἑαυτῆς νεοσσοὺς ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν ἀπὸ τοῦ 1453 χρόνων, καὶ προασπίζουσα αὐτοὺς μετὰ θυσίας τῶν ἰδίων αὐτῆς ποιμένων ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς ἐν χρόνοις δυσχειμέροις.

Ἀλλ' ἰδοὺ σήμερον ἐν ἀπολύτῳ ἀδυναμίᾳ πρὸ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς συμφορᾶς, ἵσταται θρηνώδης θεατὴς τῆς πλήρους καταστροφῆς αὐτῶν μὴ δυναμένη νὰ πράξῃ τι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ θυσία τῶν ποιμένων αὐτῆς καὶ αὐτὴ ἡ ὁλοκαύτωσις τοῦ Ἀγγέλου τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν ἑπτὰ Ἀστέρων τῆς Ἀποκαλύψεως, δὲν εἶναι ἱκανὴ σήμερον νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον τῶν δυναμένων πρὸς προστασίαν τῶν ἀδυνάτων. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης, ὁ μόνος ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας σελαγίζων μὲ λαμπρότητα πρώτου μεγέθους ἐκ τῶν ἑπτὰ Ἀστέρων, ἐσβέσθη καὶ οὗτος καὶ ἀνήκει πλέον εἰς τὴν Ἱστορίαν. Μετ' αὐτῆς δὲ καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι Ἱστορικαὶ Ἐκ]σίαι τῆς Μ. Ἀσίας, δι' ἃς νύκτα καὶ ἡμέραν καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ ἐμόχθησεν ὁ θεῖος Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ἀποτελοῦσι σωροὺς μόνον καπνιζόντων ἐρειπίων. Διότι ποῦ νῦν αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Γαλατίας, τῆς Βιθυνίας, τοῦ Πόντου τῆς Φρυγίας; Ποῦ ἡ Ἔφεσος, αἱ Σάρδεις, τὰ Θυάτειρα, ἡ Πέργαμος, ἡ Λαοδίκεια, ἡ Φιλαδέλφεια, ἡ Ἱεράπολις, αἱ Κολοσσαί; Ποῦ ἡ Νίκαια, ἡ πρώτη κοιτὶς τοῦ Ὀρθοδόξου Συμβόλου τῆς πίστεως, ἡ δὶς τὴν πανορθόδοξον Οἰκουμένην συναγείρασα ἐπὶ καθορισμῷ τῶν Ὀρθοδόξων δογμάτων καὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως; Πανταχοῦ παχὺς ἐκτείνεται ὁ βαρὺς τῆς σιγῆς πέπλος, πανταχοῦ ἐρείπια, ἀναδιδοντα τὴν ἀποτρόπαιον ὀσμὴν τῶν καιομένων ἀνθρωπίνων σαρκῶν. Καὶ πρὸ τοῦ ὄγκου τούτου τῶν συμφορῶν, αἵτινες ὡς θεομηνία ἔπληξαν τὰ τέκνα αὐτῆς, ἡ Μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, γονυπετὴς πρὸ τοῦ Οὐρανίου αὐτῆς Νυμφίου, δέεται αὐτοῦ

μετὰ δακρύων, ὅπως στήσῃ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καὶ μὴ ἀπολέσῃ εἰς τέλος τὰ τέκνα αὐτῆς διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἀλλὰ λαλήσῃ ἀγαθὰ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ὑπὲρ τοῦ ἀπολλυμένου λαοῦ του, καὶ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν ἐπὶ πλούτῳ καὶ εὐπραγίᾳ διακρινομένων ὁμογενῶν καὶ ἀλλογενῶν πρὸς τοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν, χώρας καὶ ἐδάφη διαμείβοντας Χριστιανούς της, οἵτινες ὅλην τὴν ἡμέραν θανατοῦνται καὶ οὐδαμοῦ εὑρίσκουσιν ἄνεσιν. Αὖ η εἶναι σήμερον ἡ θέσις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν δεινοπαθούντων τούτων τέκνων αὐτῆς.

Τὸ σπαραξικάρδιον τοῦτο μητρικὸν ἄλγος καθῆκον ἔχουσι νὰ συμμερισθῶσιν, ὅσοι ἔχουσι σπλάγχνα χριστιανικὰ καὶ πρώτιστα πάντων τὰ ὑπολειπόμενα τέκνα αὐτῆς, ὅσα θείῳ ἐλέει δὲν εὑρέθησαν ἐν ταῖς συμφοραῖς ταύταις. καὶ συνενοῦντες ἀφ' ἑνὸς τὰς πρὸς Κύριον δεήσεις αὐτῶν πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ, νὰ βοηθήσωσιν ἀφ' ἑτέρου τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐπέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τοὺς ἐν τῇ φυγῇ διασωθέντας ἀδελφούς των, οἵτινες ἄστεγοι, φερέοικοι καὶ ἀνέστιοι, ἀνυπόδητοι, γυμνοὶ καὶ τετραχηλισμένοι, πεινῶντες καὶ διψῶντες καὶ λιμώττοντες περιφέρουσι τὴν πολυπαθῆ ὕπαρξίν των ὡς καὶ τὰ ἀθῶα βρέφη καὶ ἀνήλικα αὐτῶν, ὅπου ἐλπίζωσι νὰ εὕρωσι στέγην, ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Οὐδεὶς ἂς μὴ παρέλθῃ ἄκαμπτος πρὸ τῆς ἀθλιότητος ταύτης.

Κατὰ τὰς ἄχρι τοῦδε ἀφιχθείσας πληροφορίας πλὴν τῶν 60000 Χριστιανῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων τῶν ἀπανθρακωθέντων ἐντὸς τῶν ἐρειπίων τῆς Σμύρνης περὶ τὰς 100000 ἀκόμη μένουσιν ἐπὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ ἐδάφους, ἀναμένοντες ἀτμόπλοια πρὸς ἀναχώρησιν. Ἄλλοι περὶ τὰς 450000 ἐλυτρώθησαν μὲν ἀπὸ τῆς ἀπειλῆς τοῦ φόνου καὶ τῆς ἀγχόνης, βλέπουσιν ὅμως νυχθήμερον ἐπισειόμενον ἐπ' αὐτοὺς τὸ φάσμα τοῦ ἐκ πείνης ἢ καὶ ἐκ κρυολογήματος καὶ ἄλλων ποικίλων ἀσθενειῶν θανάτου. Εἶναι ἑπομένως τὸ στάδιον τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης δράσεως τόσον εὐρύ, ὥστε ὅ,τι καὶ ἂν δώσῃ τις θὰ ἦναι ὀλίγον. Ἡ Ἐκκλησία διέταξε τὴν ἐκποίησιν τῶν ἱ. σκευῶν καὶ ἀμφίων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν στολισμὸν τῶν ἱερῶν Ναῶν. Ἄραγε θὰ ὑστερήσωσιν αἱ ὁμογενεῖς κυρίαι νὰ θυσιάσωσι μέρος τοῦ ἰδικοῦ των στολισμοῦ, ἓν δακτυλίδιον, ἓν ψέλλιον, ἓν οἱονδήποτε κόσμημά των διὰ νὰ ἀπομάξωσι τὰ δάκρυα τῶν ἀδελφῶν των καὶ ν' ἀνακουφίσωσι τὸ μητρικὸν ἄλγος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας;

ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ, ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. πρωτ. 5494
διεκπ. 2731

Ἱερώτατοι Μητροπολῖται καὶ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοὶ ἡμῖν ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί, ὁσιώτατοι ἔξαρχοι καὶ προϊστάμενοι, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, τιμιώτατοι ἐφοροεπίτροποι, δημογέροντες, πρόκριτοι καὶ λοιποὶ ἁπαξάπαντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἡ ἔκτακτος ὅλως καὶ ἐξαιρετικὴ δοκιμασία, ἡ ἐνσκήψασα κατὰ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐπιβάλλει καὶ τὴν ἐφαρμογὴν μέτρων ἐκτάκτων ὅλως καὶ ἐξαιρετικῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν αὐτῆς.

Τὰ ἱερὰ σκεύη τῶν ἐκκλησιῶν ὡς μετὰ τῆς θείας λατρείας συνδεόμενα καὶ τὰ αἰσθήματα εὐσεβείας τῶν πιστῶν ἐκπροσωποῦντα καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερωμένη περιουσία ὄντα κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε νὰ ἀπαλλοτριωθῶσιν οὔτε πρὸς χρῆσιν ἄλλων νὰ μετατραπῶσιν ἐπιτρέπεται.

Ἐν τούτοις παρὰ τὰς ἀπαγορευτικὰς τῶν κανόνων καὶ τῶν νόμων περὶ ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἱερῶν πραγμάτων διατάξεις, περιστάσεις καὶ συμφοραὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀνάλογοι πρὸς τὰς τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ἐδημιούργησαν νόμιμον τοῦ γενικοῦ κανόνος ἐξαίρεσιν. Καὶ ἐθεσπίσθη λοιπὸν καὶ ἐκράτησεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς νόμος καλῶς ἔχων τὸ θέσπισμα τοῦτο: «Τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Βασιλίδος πόλεως καὶ τῶν ὁπουδήποτε κειμένων εὐκτηρίων οἴκων μὴ ἄλλως πιπράσκεσθαι ἢ ὑποτίθεσθαι **εἰ μὴ εἰς ἀνάρρυσιν αἰχμαλώτων**». Καὶ πάλιν «**Τὰ σεπτὰ κειμήλια ἐπὶ μόνῃ ἀναρρύσει αἰχμαλώτων ἐκποιείσθωσαν**».

Ταύτην τὴν διάταξιν, τὴν εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἰσχύουσαν, ὑπ' ὄψιν λαβόντες μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Δύο Διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων, τῆς τε Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν ὁμοφώνως ὅπως τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ σεπτὰ κειμήλια τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Μητροπόλεων τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἐκποιηθῶσιν ἐπὶ διασώσει ἀπὸ θανάτου λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων δεινῶν τῶν ὑπὲρ πεντακοσίων χιλιάδων οἰκτρῶν λειψάνων τοῦ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκμάζοντος χριστιανισμοῦ.

Μηδ' ἀπορήσῃ τις πῶς, τῶν κανονικῶν διατάξεων ἐπιτρεπουσῶν τὴν ἐκποίησιν τῶν ἱερῶν κειμηλίων «ἐπὶ μόνῃ ἀναρρύσει αἰχμαλώτων», ἡμεῖς ἐφαρμόζομεν αὐτὴν ἐπὶ σωτηρίᾳ ἀπὸ τοῦ ἐκ πείνης θανάτου τῶν ὑπὸ τοῦ πολέμου ἔξω τῶν οἰκιῶν αὐτῶν εἰς τοὺς δρόμους ριφθέντων. Διότι καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν τὸ σκοπούμενον εἶνε ἡ ἀπολύτρωσις ἀνθρωπίνων ψυχῶν ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ θανάτου.

Διὰ ταῦτα καὶ προτρεπόμεθα ἀδελφικῶς καὶ πατρικῶς πάντας τοὺς προεστῶτας τῆς Ἐκκλησίας, πάντας τοὺς συγκροτοῦντας τὰς διαχειριστικὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἱερῶν περιουσιῶν καὶ ἅπαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ὅπως μὴ λυπηθῶσιν ἐπὶ τῇ ἐκποιήσει τῶν ἱερῶν κειμηλίων εἰμὴ μόνον διὰ τὴν συμφοράν, ἥτις προκαλεῖ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας. Καθότι ὅσον ἀφορᾷ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν, πάντες πρέπει νὰ χαρῶσιν ὅτι ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία δὲν νομίζει, μὴ γένοιτο, τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, ἔστω καὶ τὸν εἰς σκεύη τῆς θείας λατρείας καὶ ἀναθήματα μεταβεβλημένον, τιμιώτερον τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πράξεως ταύτης τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο μέτρον προβαινούσης, δέον νὰ διδαχθῶσι πάντες παραδειγματικῶς ὅτι, ἀφοῦ τὰ τῷ Θεῷ ἀφιερωμένα προσφέρονται πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν, ἐπιβάλλεται εἰς πάντας, πλουσίους τε καὶ πτωχούς, νὰ συνεισφέρωσιν ὄχι συνδρομὴν συνήθη, ἀλλὰ σημαντικὸν μέρος τῆς ἰδίας περιουσίας ἑκάστου. Οἱ πλούσιοι ἰδίως, οἱ μὴ ἔχοντες νὰ φροντίσωσι διὰ τὸν ἐπιούσιον τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, πρέπει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ δείξωσιν ὅτι ζῶσι τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Εἰ δὲ μὴ θὰ ἔλθῃ ὥρα, καθ' ἣν εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεως αὐτῶν θὰ ἠχήσωσιν οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου «Ἄγε νῦν

οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις· ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν, ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται καὶ ὁ ἰὸς αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῶν ἔσται καὶ φάγεται τὰς σάρκας ὑμῶν ὡς πῦρ· ἐθησαυρίσατε ἐν ἐσχάταις ἡμέραις... ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε.....». (Ἰακ. ε΄. 1 ἑξ.).

Εἴθε νὰ μὴ μείνῃ μηδεὶς μήτε πλούσιος μήτε πτωχὸς Ἕλλην ὑπὸ τὴν κατηγορίαν πρὸ παντὸς τῆς ἰδίας αὐτοῦ συνειδήσεως ὅτι εἰς τόσον ἐξαιρετικὰς καὶ κρισίμους διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος αὐτοῦ στιγμὰς δὲν ἐβοήθησεν ὅσον ἠδύνατο.

Ἡ χάρις μετὰ πάντων τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν.

ᾳπκβ΄. Σεπτεμβρίου ι΄.

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων **Πολύκαρπος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Χαλδίας, Χερροιάνων καὶ Κερασοῦντος **Λαυρέντιος** ἐνΧριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Βάρνης **Νικόδημος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων **Σμάραγδος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν **Ἀγαθάγγελος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

Ἐγκρίσει καὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἡ ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐντολὴ ἀνετέθη τῇ Μ. Βρεττανίᾳ, ἡ ὁποία διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς Λόρδου Βάλφουρ συνέταξε καὶ κατέθηκεν εἰς τὴν Γεν. Γραμματείαν τῆς Κ. Ε. σχέδιον καθορίζον λεπτομερῶς τὰ τῆς ἐντολῆς. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἔθιξε καὶ τὸ ζήτημα τῶν Ἁγ. Τόπων, μετὰ πολλὰς δὲ συζητήσεις τὸ 14 ἄρθρον αὐτοῦ διετυπώθη ὁριστικῶς ὡς ἑξῆς— κατὰ Ἰούλιον ἐ. ἔ.

«Εἰδικὴ ἐπιτροπὴ θὰ διορισθῇ ὑπὸ τῆς ἐντολοδόχου Δυνάμεως ὅπως μελετήσῃ, καθορίσῃ καὶ διακανονίσῃ ὅλα τὰ δίκαια καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τὰς ἀφορώσας τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς κοινότητας ἐν Παλαιστίνῃ. Ὁ τρόπος τοῦ διορισμοῦ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ σύνθεσις καὶ ἡ λειτουργία αὐτῆς, θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ ἡ ἐπιτροπὴ δὲν θὰ διορισθῇ καὶ δὲν θὰ ἄρξηται λειτουργοῦσα πρὸ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ».

Τὸν παρελθόντα Αὔγουστον ὁ Βρεττανὸς ἀντιπρόσωπος κατέθηκεν εἰς τὴν αὐτὴν Γραμματείαν σημείωμα σχετικὸν πρὸς τὸν καταρτισμόν, τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς. Κατὰ τὸ σημείωμα τοῦτο ἡ ἐπιτροπὴ διαιρεῖται εἰς τρεῖς ὑποεπιτροπάς, **χριστιανικὴν** ὑπὸ τὴν προεδρείαν Γάλλου, **ἰουδαϊκὴν** ὑπὸ τὴν προεδρείαν Ἀμερικανοῦ (ἑβραίου τὸ δόγμα) καὶ **μουσουλμανικὴν** ὑπὸ τὴν προεδρείαν Ἰταλοῦ (μουσουλμάνου τὸ δόγμα). Ἡ **χριστιανικὴ** ὑποεπιτροπὴ θὰ περιλαμβάνῃ ἐκτὸς τοῦ προέδρου, 8 ἢ 9 μέλη, δηλ. τρεῖς καθολικοὺς

(Ἰταλὸν, Ἱσπανὸν, Βέλγον), τρεῖς ὀρθοδόξους (ὧν εἷς Ἕλλην καὶ εἷς ῥῶσσος καὶ ὁ τρίτος θὰ ὁρισθῇ), καὶ ἀνὰ ἕνα Ἀρμένιον, Ἀβυσσινὸν καὶ Κόπτην (ἐφ' ὅσον οἱ δύο τελευταῖοι δὲν ἤθελον θεωρηθῇ τῆς αὐτῆς ὁμολογίας). Μόνον αἱ παμψηφεὶ λαμβανόμεναι ἀποφάσεις ἑκάστης ὑποεπιτροπῆς—ἐργαζομένης ὅλως χωριστὰ τῶν ἄλλων δύο—θὰ εἶνε ὁριστικαί· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, τὸ διαφιλονεικούμενον σημεῖον θὰ ὑποβάλληται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ **προέδρου τῆς ὅλης ἐπιτροπῆς**, ὅστις θὰ εἶνε πολίτης Ἀμερικανὸς, Προτεστάντης, ἵνα τοιουτοτρόπως καὶ αἱ προτεσταντικαὶ κοινότητες ἀντιπροσωπεύωνται ἐν τῇ ἐπιτροπῇ.

Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς καὶ οἱ πρόεδροι τῶν ὑποεπιτροπῶν θὰ ὁρισθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐντολοδόχου Δυνάμεως, ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς ἐνδιαφερομένης κυβερνήσεως, οἱ δὲ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν ἐν ταῖς ὑποεπιτροπαῖς, ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐνδιαφερομένων θρησκευτικῶν κοινοτήτων ἢ μετὰ τῶν κυβερνήσεων. Ὁ ὁρισμὸς ὅλων τούτων θὰ καταστῇ ὁριστικὸς μετὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Τὰ ἔξοδα τῶν προέδρων θὰ καταβληθῶσιν ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης, ἐνῷ τὰ τῶν ἀντιπροσώπων θὰ καταβληθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων θρησκευτικῶν κοινοτήτων.

Ταῦτα εἶνε τὰ κύρια μέρη τοῦ ὡς ἄνω σημειώματος, ἀντίγραφα τοῦ ὁποίου διενεμήθησαν εἰς τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοιν. τῶν Ἐθνῶν πρὸς μελέτην, διὰ τὰ περαιτέρω. Καθὰ φαίνεται ἡ μέλλουσα νὰ ἐπακολουθήσῃ συζήτησις προμηνύεται σοβαρὰ, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ἀπόψεις τῶν δύο κυριωτέρων καὶ ἀμεσώτερον ἐνδιαφερομένων κλάδων τοῦ χριστιανισμοῦ, δηλ. τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Καθολικισμοῦ, εἶνε καθ'ὁλοκληρίαν καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι, σχετικὰ δὲ ὑπομνήματα αὐτῶν ἔχουσιν ἤδη ὑποβληθῇ ἁρμοδίως πρὸς διαφώτισιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Καὶ προκειμένου περὶ τῆς Ὀρθοδοξίας γνωρίζομεν ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ ἐκτενοῦς αὐτοῦ ὑπομνήματος πρὸς τὸν Βρεττανὸν ἀντιπρόσωπον,—γνῶσιν τοῦ ὁποίου θὰ ἐλάμβανε καὶ ἡ Γεν. Γραμματεία τῆς Κ. Ε.—ἀναπτύσσει τὰ ἐπὶ τῶν ἁγίων Τόπων διαφιλονεικητα ἡμέτερα δίκαια ἀποδεικνύον συγχρόνως αὐτὰ ὡς ἀρχαιότερα καὶ εὐρύτερα καὶ ἐκφράζον τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιφυλαχθῇ εἰς αὐτὸ, ὡς ἀντιπροσωπεῦον εἰδικῶς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ γενικῶς τὴν Ὀρθοδοξίαν ὁλόκληρον, ἡ ἀνήκουσα δικαιωματικῶς θέσις, διοριζομένων ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἐὰν μὴ περισσοτέρων τοὐλάχιστον ἰσαρίθμων πρὸς τὰ καθολικὰ ὀρθοδόξων μελῶν.—Τὸ Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων τηλεγραφικῶς ἐζήτησε τὸν καταρτισμὸν ἐπιτροπῆς ὡρισμένης δ' ἀρκείας, τὸν διορισμὸν ἐν αὐτῇ ὀρθοδόξων καὶ καθολικῶν μελῶν ἰσαρίθμων καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος καὶ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένου καθεστῶτος.—Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου τηλεγραφικῶς ἐπίσης ἐζήτησε τὴν διατήρησιν τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔμεινεν ἀκίνητος. Τὸ Βατικανὸν δι' ὑπομνήματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Κοιν. τῶν Ἐθνῶν.—4 Ἰουνίου ἐ. ἔ.—ἐν πρώτοις ἐζήτησε τὴν τροποποίησιν ἄρθρων τινων τοῦ σχεδίου Βάρφουρ περὶ τῆς ἐντολῆς, ἵνα μὴ αὕτη «καταστῇ ὄργανον ὑποδουλώσεως τῶν καθολικῶν καὶ τῶν αὐτοχθόνων πληθυσμῶν ἢ τῶν θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν πρὸς ὄφελος μιᾶς ἄλλης ἐθνότητος ἢ ὁμολογίας». Εἰδικῶς δὲ ὡς πρὸς τὸ 14 ἄρθρον τῆς ἐντολῆς, τὸ Βατικανὸν δηλοῖ ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἠδύνατο νὰ δεχθῇ «ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ συζητήσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν προσκυνημάτων, τὰ ὁποῖα σχεδὸν ἅπαντα καὶ ἀπὸ αἰώνων, ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας, κατέχονται εἰρηνικῶς ὑπὸ τῶν καθολικῶν», ἔπειτα παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ, ὡς πρόκειται νὰ καταρτισθῇ, δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα, διὰ τοῦτο καὶ προτείνει ὅπως ἀποτελεσθῇ ὑπὸ τῶν ἐν ἁγίοις Τόποις προξένων τῶν Δυνάμεων, τῶν ἀποτελουσῶν τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινων. τῶν Ἐθνῶν, μετὰ τοῦ δικαιώματος ὅπως αἱ μὴ ἔχουσαι ἐκεῖ προξένους ἄλλαι Δυνάμεις διορίσωσιν ἄλλα πρόσωπα ἵνα μετάσχωσι τῆς ἐπιτροπῆς. Ἐν τέλει δὲ προστίθησιν ὅτι δὲν ἀντιτίθεται ὅπως ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν ἀποτελῶσιν ἐπίσης μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἔχοντες ὅμως ψῆφον συμβουλευτικήν.

Νεώτερον ὑπόμνημα τοῦ Βατικανοῦ—15 Αὐγ. ἐ. ἔ.—ζητεῖ ὅπως α') ἡ ἐπιτροπὴ εἶνε διαρκὴς,

ἵνα ὑποβάλλωνται εἰς τὴν κρίσιν αὐτῆς τὰ ἐκάστοτε γεννώμενα ζητήματα, δ') ἡ πλειοψηφία τῶν μελῶν αὐτῆς εἶνε καθολικὴ καὶ ἰδιαιτέρως τὰ καθολικὰ ἔθνη: ἡ Βελγικὴ, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἱσπανία καὶ ἡ Βραζιλία, ἀντιπροσωπεύται ἐν τῇ ἐπιτροπῇ, γ') τὰ μέλη αὐτῆς διαμένωσιν ἐν Παλαιστίνῃ πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς. Ἀκολούθως ἐπαναλαμβάνει τὴν πρότασιν περὶ καταρτισμοῦ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν ἐν ἁγίοις Τόποις προξένων, μετεχόντων ἐν ἀνάγκῃ αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ὄχι προξένων ἀλλ' ἐπὶ τούτῳ ὡρισμένων ἀντιπροσώπων καὶ ἐν τέλει ζητεῖ ὅπως αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς ὑποβάλλωνται εἰς ἕνα ὀργανισμὸν διεθνῆ, ὁποῖος π. χ. εἶνε τὸ Συμβούλιον τῆς Κ. τῶν Ἐθνῶν.

Καὶ τοιαύτη μὲν εἶνε ἡ ἄποψις καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς Ὀρθοδόξου καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Τί ὅμως γενήσεται; Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν σύνθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ἱκανοποίησίς τις δυστυχῶς ὄχι πλήρης ἐδόθη εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἄποψιν. Ὡς πρὸς δὲ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς φρονοῦμεν ἀδιστάκτως ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ πάλιν τὸ ἀμερόληπτον δίκαιον—καὶ ἵνα μεταχειρισθῶμεν τοὺς σχετικοὺς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο λόγους τοῦ Λόρδου Βάλφουρ—ἐλπίζομεν ὅτι «θὰ ἀπονεμηθῇ **ἱστορικὴ δικαιοσύνη** εἰς ὅλα τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη» καὶ ὅτι «ὅλα τὰ ἀρχαῖα δίκαια θὰ συνεχισθῶσι μετ' εὐπρεπείας καὶ τάξεως εἰς τὸ μέλλον καὶ κατὰ τρόπον ὥστις θὰ προλάβῃ τὴν γένεσιν παρά τινι τοῦ αἰσθήματος ὅτι θρησκευτικόν τι συμφέρον ἔτυχεν ἀδίκου διαχειρίσεως παρὰ τοῦ ἔχοντος τὴν ἐξουσίαν».

Τί δὲ θὰ ἀπαντήσῃ ἐπισήμως τὸ Βατικανὸν εἰς τὸ σημείωμα τοῦ Λόρδου Βάλφουρ, βεβαίως δὲν γνωρίζομεν. Ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ περιεχόμενον τῆς δοθησομένης ἀπαντήσεως δὲν θὰ ἀπομακρύνηται καὶ πολὺ τῆς κρίσεως, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐξήνεγκεν τὸ ἐπίσημον αὐτοῦ ὄργανον — «**ὁ Ρωμαῖος Παρατηρητὴς**»—καὶ τὴν ὁποίαν παραθέτομεν.

«Ἐὰν, λέγει, ἡ εἴδησις αὕτη εἶνε ἀληθὴς, φανερὸν ὅτι τὰ δίκαια τῶν καθολικῶν κινδυνεύουσι νὰ ἐλαττωθῶσιν. Οἱ καθολικοὶ, καίτοι ἀπ' αἰώνων ἔχουσι τὴν ἰδιοκτησίαν ὅλων σχεδὸν τῶν προσκυνημάτων τῆς Ἁγίας Γῆς, θὰ εἶχον εἰς τὴν ὑποεπιτροπὴν τὴν μειοψηφίαν, ἀπέναντι μιᾶς πλειοψηφίας, τὴν ὁποίανδύναταί τις εὐκόλως νὰ προΐδῃ συνασπιζομένην ἐναντίον αὐτῶν, ὡς ἀποτελουμένην ὑπὸ στοιχείων ἐν διηνεκεῖ διαφωνίᾳ εὑρισκομένων πρὸς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, δεδομένου ὅτι τὸ σχέδιον προβλέπει, διὰ πᾶσαν ἀπόφασιν, μίαν ὁμοφροσύνην, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναμείνῃ τις ἀπὸ στοιχεῖα τόσον διάφορα. Ἡ τελευταία λέξις πρακτικῶς θὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν πρόεδρον, ὅστις εἶνε προτεστάντης. Τοῦτο εἶνε ὑπερβολικόν. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ νείμενον τοῦ σχεδίου Βάλφουρ δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰς μεταδοθείσας ὑπὸ τῶν πρακτορείων εἰδήσεις καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν καθολικῶν ἐθνῶν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν θὰ δυνηθῶσι νὰ διαφυλάξωσι τὰ πανάρχαια καὶ ἀπαράγραπτα δίκαια τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ».

Γ. Α.

ΕΚΛΕΚΤΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

Καθὼς οἱ εὑρισκόμενοι ἐν βαθεῖ σκότει οὐδὲν βλέπουσι σαφῶς, ἀλλὰ ἂν σχοινίον ἴδωσι, νομίζουσι ν ὅτι εἶναι ὄφις, ἂν ὄρη καὶ φάραγγας ἀτενίσωσι τρέμουσιν ἐκ τοῦ φόβου, οὕτω καὶ οἱ κυριευόμενοι ὑπὸ τοῦ χρήματος καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ πλούτου, νομίζουσιν ἄξια φόβου καὶ τὰ μὴ ἄξια φόβου διὰ τοὺς ἄλλους. Διότι καὶ τὴν πτωχείαν τρέμουν, μᾶλλον δὲ ὄχι μόνον πτωχείαν ἀλλὰ καὶ τὴν παραμικρὰν ζημίαν. Καὶ ἂν χάσουν μικρόν τι ποσὸν, λυποῦνται καὶ κόπτονται περισσότερον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου.

Πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν πλουσίων ἔφθασαν εἰς τὸν βρόχον καὶ τὴν αὐτοκτονίαν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρουν τὴν ἐκ ζημίας τινὸς λύπην. Ὁ πλοῦτος κατέστησεν αὐτοὺς πρὸς πάντας μαλακοὺς καὶ ἀτόλμους, πλὴν τῆς τυφλῆς ὑποδουλώσεως καὶ ὑπηρεσίας εἰς τὸν πλοῦτον. Διότι ὅταν ὁ πλοῦτος τοὺς διατάσσῃ, καὶ φόνους τολμῶσι καὶ μάστιγας καὶ ὀνείδη καὶ πᾶσαν αἰσχύνην τοῦτο δὲ εἶνε ἔνδειξις τῆς ἐσχάτης ἀθλιότητος· διότι εἰς ἐκεῖνα μὲν εἰς τὰ ὁποῖα ἔπρεπεν ὀρθῶς κρίνοντες νὰ εἶνε θαρραλέοι καὶ τολμηροὶ ἀποδεικνύονται δειλοὶ καὶ μαλθακοὶ, εἰς ὅσα δὲ ἔπρεπε νὰ φοβῶνται καὶ νὰ ἐντρέπωνται γίνονται ἰταμώτατοι καὶ ἀναισχυντότατοι. (Χρυσόστομος)

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ἐξ ἐπιστολῆς ἀπαντητικῆς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀποσπῶμεν τὰ ἑπόμενα σχετικὰ πρὸς τὸ κῦρος τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν:

«..... Γράφω καὶ πάλιν διὰ νὰ εἴπω εἰς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα μετὰ πόσης ἐγκαρδίου εὐχαριστήσεως ἔλαβα τὴν σπουδαιοτάτην ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης μοὶ ἔστειλεν εἰς τὰς 15)28 Ἰουλίου ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀπόφασιν, ἣν ἔλαβεν ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Πρωτοθρόνου τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὸ ἔγκυρον τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Πράγματι εὐγνωμονῶ μαθὼν τὴν σπουδαίαν ταύτην ὑφ' Ὑμῶν ἀναγνώρισιν τῶν χειροτονιῶν τῶν γενομένων τόσον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ὅσον καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν δοξασιῶν ἡμῶν ἐν γένει. Μετὰ τῆς Ὑμετέρας δὲ Παναγιότητος εὔχομαι εἰς τὸν Ὕψιστον, ὅπως ἡ ἐνδειξις αὕτη ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀναγνωρίσεως ἀποβῇ εὔφορος καὶ εἰρηνοποιὸς καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν ὁλονὲν αὐξάνουσαν προσέγγισιν τῶν Μεγάλων Ἐκκλησιῶν τῶν ὁποίων ἀμφότεροι προϊστάμεθα . . . . . »

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 15 Σεπτεμβρίου. — Ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ ἀπαντητικὸν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα δι' οὗ ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐξεικονισθεῖσαν διαγνώμην περὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ εὔχεται ὑπὲρ πλήρους ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἀπόσπασμα τοῦ γράμματος τούτου παραθέτομεν ἀνωτέρω.

—Γράμμα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Παλαιοκαθολικῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Κάρμεν περιλαμβάνον καὶ στατιστικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ ποιμνίου του, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀναφέρει, ἀνέρχεται εἰς ἓν ἑκατομμύριον. Διὰ τοῦ γράμματος τούτου ἡ Α. Σεβ. ζητεῖ τὴν ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς Πρωτοθρόνου τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐπισυνάπτουσα καὶ συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα πρεσβεύει ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία. Τὸ ζήτημα παρεπέμφθη εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἐπιτροπὴν διὰ τὰ περαιτέρω.

— Ἔκθεσις τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου πληροφοροῦντος τὰ κατὰ τὴν συνελθοῦσαν ἐσχάτως Β' ἐτησίαν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας καὶ ἀποστέλλοντος πρὸς ἔγκρισιν καὶ τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ τόμου περὶ ἱδρύσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, συνταχθὲν καταστατικόν.

Ἡ ἔκθεσις μετὰ τοῦ καταστατικοῦ παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβασ. Μητροπολιτῶν Ρόδου, Κορυτσᾶς, Δυρραχίου καὶ Βελεγράδων πρὸς μελέτην καὶ γνωμοδότησιν.

Προσφυγικά. — Ἀνεγνώσθησαν ἐπὶ Συνόδου ἐκθέσεις τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κυζίκου, Νικαίας καὶ Ἀνέων, Βριούλων καὶ Προικοννήσου, τοῦ Ἐπισκόπου Μελιτουπόλεως ἀναφερόμεναι εἰς τὴν κατάστασιν τῶν εἰς τὴν Θράκην καὶ τὰς νήσους Μαρμαρᾶ καὶ Αἰγαίου πελάγους καταφυγόντων ὁμογενῶν προσφύγων τῆς Μ. Ἀσίας ὡς καὶ ἑτέρα συνοπτικὴ ἔκθεσις περὶ τῶν διατρεξάντων περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου συμβάντων ἐν Σμύρνῃ· παρεπέμφθησαν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς περιθάλψεως διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἡ Ἐκ]σία ἐν Ἀλβανέᾳ.—Συνεπείᾳ πληροφοριῶν ἐκ τοῦ ἀρτισυστάτου Ἀλβανικοῦ Κράτους περὶ κινήσεως Ἐκκλησιαστικῆς, τεινούσης εἰς ἀνακήρυξιν Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἡ Ἱ. Σύνοδος συνέστησεν ἰδιαιτέραν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων ἀρχιερέων τῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Ἀλβανίας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Μ]λίτου Ρόδου κ. Ἀποστόλου, ὅπως μελετήσῃ τὴν κατάστασιν καὶ ὑποβάλῃ σχετικὴν ἔκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἱ. Μονὴ Πάτμου.— Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τὴν 16 Αὐγούστου ἐν τῇ ἐν Πάτμῳ Ἱ. Β Πατριαρχικῇ καὶ Στ. Μονῇ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Ἡγούμενος μὲν ἐξελέγη ὁ ἀρχιμ. Γρηγόριος, Ἐκκλησιάρχης ὁ ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος Σχοινᾶς καὶ Σύμβουλοι οἱ ἀρχιμ. Κύριλλος, Εὐθύμιος, Ἱερεμίας καὶ Νικόδημος.

Ζάππειον Παρθεναγωγεῖον.— Προτάσει τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ζαππείου νέον μέλος αὐτοῦ διωρίσθη ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ὁ κ. Ἰ. Χαριτωνίδης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5249

ΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ἄννα Λαζαρέβνα Τσαβτσαβάτζα, τὸ γένος Τιγράνωφ, χριστιανὴ τοῦ Ἀρμενικοῦ Δόγματος, ὑπήκοος Ρωσσίς κάτοικος Τυφλίδος νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἀριθ. 3.) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Μιχαὴλ Νικολαΐβιτς, πρίγκηπος Τσαβτσαβάτζε, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρώσσου διαμένοντος ἐνταῦθα (Γαλατᾷ Παντελεήμων Χὰν ἀριθ. 33-35),ἐπὶ ἀκυρώσει καὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως ἐκδικασθήσετοι ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ Γαλλικοῦ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 27 Αὐγούστου 1922.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ.** 3
Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἀριθ. Πρωτ. 5447

ΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ναδέζνα Βλαδιμηρόβνα Ρουσάνωφ, τὸ γένος Βλαδιμήρου Ἰβάνοβιτς, Ρωσσίς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἵνα ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Θεοδώρου Βασιλείεβιτς Ρουσάνωφ,χριστιανοῦ ὀρθοδόξου Ρώσσου Συνταγματάρχου, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως(ὁδὸς Προύσης ἀριθ. 40) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ Γαλλικοῦ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1922

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος 3
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ.**
Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'.
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἀριθμ. Πρωτ. 5571

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Χρῆστος Ἰωάννου Σωτηριάδης ἢ Φρυδᾶς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, σωφὲρ αὐτοκινήτων, τέως κάτοικος Φαναρίου (Βλὰχ-Σεράῖ ἀριθ. 22) Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δοικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9. π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ συζύγου Σοφίας Χ. Σωτηριάδου τὸ γένος Σωκράτους Νικολαΐδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου ὑπηκόοτ ὀθωμανῆς, ἄνευ ἐπαγγέλματος, διαμενούσης ἐν Φαναρίῳ Βλὰχ-Σεράῖ ἀριθ. 22 Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1622.

(ὑποτρ.) Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
Ὁ Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ 3
Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1|2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—38

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συν. Μ)λίτης Βριούλων ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α Πα)κοῦ τραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, οὗτινος ζητεῖται καὶ ἡ σύμπραξις πρὸς καθησύχασιν τῶν πληθυσμῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος, τοῦ ὑπαγομένου ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ. Οὐδέποτε μία ἀρχὴ ἔντιμος καὶ ἁρμοδία, ὡς ἡ τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας παρεχομένη, θ' ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνην παρομοίων διαβεβαιώσεων, ἀπέναντι ἡμίσεως καὶ πλέον ἑκατομμυρίου ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, ἐὰν μὴ ἦτο ἀπολύτως βεβαία ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχει ἐξασφαλίσει πλήρως τὰ μέσα τῆς ἀσφαλείας τῶν ἀνθρωπίνων τούτων ὑπάρξεων.

Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὁπόσον ἀβάσιμοι ἦσαν αἱ διαδόσεις ἐκεῖναι καὶ ὁπόσον ἀδικαιολόγητοι οἱ φόβοι, δι' οὓς πολλοὶ τῶν κατοίκων Πρωτευούσης καὶ μάλιστα ὁμογενῶν ἐγκατέλειψαν καὶ οἰκίας καὶ οἰκείους καὶ περιουσίας καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Θὰ ἦτο δὲ πολὺ λυπηρὸν καὶκατόπιν τῶν κατηγορηματικωτάτων τούτων διαβεβαιώσεων,νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ρεῦμα, διότι ὄχι μόνον ἀπὸ καθαρῶς ἠθικῆς ἀπόψεως θὰ παρίστα τοὺς φεύγοντας ὡς πανικοβλήτους καὶ ψοφοδεεῖς, ὡς χαρακτῆρας ἀσθενεῖς καὶ ἀνικάνους νὰ συγκρατήσωσι τὰ νεῦρα των, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γενικωτέρας Κοινωνικῆς, Οἰκονομικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἀπόψεως θὰ ἀποβῇ ὀλέθριον τὸ τοιοῦτον, διότι ἡ ἡμετέρα ἐξασθένησις θὰ ἐνισχύσῃ ἄλλους, οἵτινες ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιτυχέστερον, θὰ διαφιλονεικήσωσι πρὸς ἡμᾶς τὰ σκῆπτρα τῆς Οἰκονομικῆς, Ἐμπορικῆς, Βιομηχανικῆς κλπ. ζωῆς ἐν τῷ πατρίῳ ἡμῶν ἐδάφει.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης ὅσον ὑψηλότερον εὑρίσκονται τοποθετημένοι οἱ τοιοῦτοι πανικόβλητοι ἐν τῇ ὁμογενείᾳ, τόσον ἡ φυγὴ αὐτῶν ἀποβαίνει μᾶλλον ἐπιζήμιος, διά τε τοὺς ἀνωτέρω λόγους καὶ ἀκόμη περισσότερον, διότι ἐνσπείρει ἐν εὐρυτέρᾳ ἐκτάσει τὸν πανικὸν εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις, αἵτινες μιμούμεναι τὸ κακὸν τοῦτο παράδειγμα σπεύδουσι νὰ ἐκποιήσωσιν ὅσα ὅσα τὰς μικρὰς αὐτῶν περιουσίας ὅπως ἐξοικονομήσωσι τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου των, τὸ ὁποῖον θὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ ἄγνωστον, ἢ μᾶλλον εἰς βεβαίαν ἀθλιότητα.

Διὰ τοῦτο τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον ἐθεώρησε καθῆκον αὐτοῦ κατόπιν μάλιστα τῶν τελευταίων ἐπισήμων πρὸς αὐτὸ διαβεβαιώσεων, νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα δι' ἰδιαιτέρας αὐτοῦ ἐγκυκλίου τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας καὶ νὰ προκαλέσῃ παρ' αὐτῷ ψυχραιμοτέρας σκέψεις, καλοῦν οὐ μόνον τοὺς μήπω ἀναχωρήσαντας νὰ παραμείνωσιν εἰς τὰς θέσεις των, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἤδη ἀναχωρήσαντας νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς αὐτάς. Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Πατριαρχείου ἔχει ὧδε:

ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΛΑΟΝ

Ἀριθ. | Πρωτ. 5666 / Διεκπ. 2839

Αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διερχόμεθα εἶναι ἐξαιρετικῆς δοκιμασίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος. Ἡ συμφορὰ ἡ ραγδαίως ἐνσκήψασα κατὰ τῶν χριστιανῶν τῆς Δυτικῆς Μ. Ἀσίας, καὶ εἰδικώτερον, ἡ μοναδικὴ εἰς τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῶν πολεμικῶν καταστροφῶν τραγῳδία τῆς Σμύρνης, ἐπηρέασεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον τὴν ψυχικὴν ἰσορροπίαν ὅλην ἡμῶν καὶ

μάλιστα ἐκείνων ὅσοι ἐν καιρῷ γαλήνης δὲν φροντίζουσι νὰ προπαρασκευάζωνται ψυχικῶς διὰ τὰς μελλούσας τρικυμίας.

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴπωμεν σήμερον πρὸς τοὺς χριστιανούς ἡμῶν, ὅτι ἐὰν εἴς τινας στιγμὰς ἡ κατάστασις τῶν περὶ ἡμᾶς πραγμάτων προσέλαβε μορφὴν κρισιμότητος κάπως ἀνησυχητικῆς διὰ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσον σοβαρὰ ἐν τῇ πραγματικότητι, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ὁ παρατηρηθεὶς πρὸ τῶν Γραφείων ἐκδόσεως διαβατηρίων συνωστισμὸς καὶ ἡ σπουδὴ πρὸς ἀπομάκρυνοιν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν. Ἤδη ὅμως καὶ αἱ στιγμαὶ ἐκεῖναι τῆς κρισιμότητος ἀπὸ ἡμερῶν τριῶν-τεσσάρων θεωροῦνται γενικῶς ὡς ἀνήκουσαι εἰς τὸ παρελθόν. Οἱ Σύμμαχοι συνεφώνησαν πλήρως περὶ τῆς τηρητέας στάσεως, αἱ ἐμπεπιστευμέναι τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Στενῶν δυνάμεις ἐνισχύθησαν καὶ τὸ ὅλον ζήτημα εὑρίσκεται εἰς ὁδὸν εἰρηνικῶν διαπραγματεύσεων.

Τούτων ὅλων ἕνεκα συνιστῶμεν πατρικῶς πρὸς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας νὰ θέσωσι κατὰ μέρος πάντα φόβον περὶ ἐπικειμένων τάχα διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν συμφορῶν, νὰ ἐπιδοθῶσι δὲ μὲ ψυχικὴν γαλήνην εἰς τὰ συνήθη ἔργα των, ἐγκαταλείποντες τὴν ἰδέαν ἀναχωρήσεως. Κίνδυνος ὑπάρχει εἷς καὶ μόνος καὶ κατ' αὐτοῦ πρέπει νὰ στραφῇ ὅλων ἡ προσοχή. Ἐννοοῦμεν τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τοῦ πανικοῦ. Μία πυρκαϊὰ ἐξ ἐκείνων, αἵτινες συχνότατα συμβαίνουσιν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἤρκεσε πρό τινων ἡμερῶν νὰ δημιουργήσῃ περὶ τὴν καιομένην οἰκίαν ἀδικαιολόγητον σύγχυσιν.

Φροντίσατε ὅλοι νὰ ἀποκαταστήσητε τὴν ψυχικὴν ἠρεμίαν. Εἶνε τοῦτο ἀπαραίτητον ἐν τῷ συμφέροντι καὶ ἑκάστου ἀτόμου καὶ ὅλης τῆς κοινωνίας ἡμῶν.

Εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν ἡ χάρις τοῦ Κυρίου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1922.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ ἐξέλιξις τῆς Μικρασιατικῆς τραγῳδίας ὡς κατάντημα ἔσχε μίαν κοινὴν τοῦ Ἔθνους ἐξέγερσιν ὑπὸ τὸν τύπον Ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐξαναγκάσασα εἰς παραίτησιν τὸν βασιλέα Κων]τῖνον ἔφερεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν καὶ διάδοχον Γεώργιον, καθήρεσε τὰς ὑφισταμένας ἀρχάς, διέλυσε τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν καὶ ἀνέθηκε τὴν ἀντιπροσώπευσιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἰς τὸν κ. Ἐλ. Βενιζέλον, ἀναλαβοῦσα αὐτὴ προσωρινῶς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τοῦ Κράτους, μέχρις ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους τάξεως.

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ κοινὴ πάντων τῶν Ὀρθοδόξων Μήτηρ, ἡ πάντοτε μετὰ μητρικοῦ φίλτρου παρακολουθοῦσα τὰς τύχας τῶν τέκνων αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ καθήκοντος τὴν ἕνωσιν καὶ τὴν ἐν εἰρήνῃ διαβίωσιν αὐτῶν ἐπιποθοῦσα καὶ συνεπῶς ἀποτροπιαζομένη τὰς διαμάχας καὶ αἱματοχυσίας, οἱονεὶ προβλέψασα τὴν τοιαύτην ἔκβασιν ἀπετάθη πρὸ διετίας περίπου πρὸς τὸν τότε ἐν Ἐλβετίᾳ διατρίβοντα βασιλέα Κων]τῖνον καὶ ἐξώρκιζεν αὐτὸν ἐν ὀνόματι τῆς εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ Ἔθνους νὰ μὴ δεχθῇ τὸν προσφερόμενον αὐτῷ τότε θρόνον καὶ νὰ μὴ κατέλθῃ εἰς Ἑλλάδα.

Παρεξηγήθη τότε καὶ ἐχαρακτηρίσθη ὡς κομματικὸν τὸ διάβημα αὐτῆς τοῦτο, ἐνῷ πράγματι ἦτο μία σώφρων καὶ χριστιανικὴ χειρονομία ἀπὸ περιωπῆς, σκοπὸν ἔχουσα τὴν πρόληψιν ἀκριβῶς κομματισμῶν καὶ διαιρέσεων καὶ διαπληκτισμῶν μεταξὺ τοῦ Χριστωνύμου Λαοῦ. Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς περιόδου, ἥτις διέρρευσεν ἀπὸ τῆς 6 Δεκεμβρίου 1920 μέχρι τῆς 14 7)βρίου 1922, ἔρχεται νὰ δικαιολογήσῃ καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶχε δίκαιον.

Καὶ ὅμως περιῤῥίσθη, ἐξηυτελίσθη, κατεδιώχθη καὶ ἐν τέλει ἠγνοήθη παρ' ὧν οὐκ ἔδει ἀκριβῶς. διὰ τὸ μεγαλειῶδες ἐκεῖνο διάβημά της, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο οὔτε κομματικόν, οὔτε κἂν πολιτικόν, ἀλλ' ἁπλῶς χριστιανικόν, διότι μόνον τὰς διαιρέσεις καὶ τὸν αἱματοκυλισμὸν τέκνων της ἐν Χριστῷ ἐσκόπει νὰ προλάβῃ.

Ὑπὸ παρομοίων αἰσθημάτων καὶ σήμερον συνεχομένη ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκ]σία, χαίρει διὰ τὸ ἀναίμακτον τῆς ἄχρι τοῦδε ἐξελίξεως τῆς ἐπαναστάσεως, εὔχεται δὲ ὅπως μέχρι τέλους ἐξελιχθῇ τοιαύτη καὶ μὴ βαφῇ δι' αἱμάτων ἀδελφικῶν. Θὰ ἤυχετο ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία ὡς Μήτηρ φιλόστοργος ὅπως καὶ αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη πρὸς τοὺς τυχὸν ἐνόχους ἀποδειχθησομένους συγκρατηθῇ τῇ μετριοπαθείᾳ καὶ τῇ ἐπιεικείᾳ. Ἰδιαιτέρως δὲ θὰ ἤυχετο ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ὑπὲρ τῶν διωξάντων καὶ ἐπηρεασάντων αὐτὴν, ὅπως μὴ στηθῇ αὐτοῖς ἡ ἁμαρτία αὕτη, ἀλλ' ἐπιδειχθῇ καὶ πρὸς αὐτούς ἡ μεγαλειτέρα ἐπιείκεια, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἐπιείκεια αὕτη θ' ἀγάγῃ αὐτοὺς εἰς μείζονα τῆς ἐνοχῆς των συναίσθησιν, ἡ δὲ συναίσθησις εἰς συντριβήν, ἡ συντριβὴ εἰς μετάνοιαν καὶ ἡ μετάνοια μετὰ τοῦ ἄνωθεν φωτισμοῦ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθοῦς αὐτῶν καθήκοντος, τῆς αὐτοθυσίας ὑπὲρ τῶν τιμαλφῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΝΤΟΛΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Τῇ 29 Αὐγούστου ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας τοῦ ὑπάτου ἁρμοστοῦ Παλαιστίνης ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν Ἁρμοστείῳ. Κατ' αὐτὴν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ στρατάρχου ὑποκόμητος Σὲρ Ἄλλεμπυ Ὑπάτου Ἁρμοστοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ Ἐμίρον Ἀπτάλλα, κυβερνήτου τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρας, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Προξενικῶν Ἀρχῶν τῆς Πόλεως καὶ ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Κοινοτήτων, ἀνεγνώσθη ἐν ἀρχῇ ὁ ἐπίσημος ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Μεγάλης Βρεττανίας Γεωργίου τοῦ Ε' διορισμὸς τοῦ Σὲρ Χέρμπετ Σάμουελ ὡς Ὑπάτου Ἁρμοστοῦ καὶ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Παλαιστίνης, εἶτα ἐπηκολούθησεν ἡ ὁρκωμοσία εἰς τὸ πολίτευμα τῆς χώρας, μεθ' ἣν ἀπήγγειλε τὸν ἑπόμενον λόγον:

«Ἡ σημερινὴ τελετὴ σημειοῖ νέαν φάσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῇ μακρᾷ καὶ ποικίλῃ τῆς Ἁγίας Γῆς. Ἐλπίζω θερμῶς, ὅτι ὑπὸ τὴν γενναίαν τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας σκέπην, ἡ μέλ-

λουσα νὰ ἀνοιχθῇ περίοδος ἔσται εἰρηνικὴ καὶ προοδευτικὴ διὰ τὴν Παλαιστίνην, ὅτι ἔσται ἀξιομνημόνευτος τόσον διὰ τὴν ἀραβικὴν ἀναγέννησιν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἰουδαϊκὴν ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἐδάφους. Ἐλπίζω ὅτι τὸ αἴσθημα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὅπερ στρέφεται μετὰ βαθείας συγκινήσεως πρὸς τὴν ἱερὰν ταύτην γῆν, θὰ εὕρῃ ἐνταῦθα, εἰς βαθμὸν πάντοτε αὔξοντα, ἱκανοποίησιν τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ ζέσεως, ἐπελθούσης δὲ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ Ἀγγλία θὰ παραιτηθῇ τῆς ἐντολῆς αὐτῆς, θὰ ἀφήσῃ Παλαιστίνην κατῳκημένην καὶ εὐημεροῦσαν, ἔχουσαν πεποίθησιν ἐφ' ἑαυτὴν καὶ αὐτοδιοικουμένην, ἔχουσαν ἁπάσας τὰς ἰδιότητας ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ, ἀνταξίου τῶν μεγίστων ἐποχῶν τοῦ παρελθόντος αὐτῆς.

Ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι συμμερίζεσθε τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἡ τελετὴ γίνεται παρόντος τοῦ στρατάρχου Ἀλλεμπυ, τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ εἰς τὰ λαμπρὰ τοῦ ὁποίου κατορθώματα ὀφείλεται πρὸ πάντων ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Παλαιστίνης ἐκ κυριαρχίας ἥτις ἀνέστειλεν ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας τὴν πρὸς τὴν πρόοδον πορείαν αὐτῆς. Χαίρω ἐπίσης διὰ τὴν παρουσίαν τῆς Α. Ὑψηλότητος τοῦ Ἐμίρου Ἀπτάλλα ὅστις, ὡς στρατηγὸς τῶν ἀραβικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, μετέσχε τῆς συμμαχικῆς νίκης καὶ ὅστις ἐν στενῇ συνεργασίᾳ, ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἐπέκεινα ἔτους σχεδὸν μετὰ τῆς Βρεττανικῆς κυβερνήσεως, συνετέλεσεν εἰς ἐπίτευξιν ἀποτελεσμάτων ἀξιοσημειώτων ἐν τῇ ἀποκαταστάσει τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρᾳ. Εὔχομαι τὴν αἰσίαν ἄφιξιν εἰς τοὺς δύο τούτους ξένους τοὺς διακεκριμένους ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Ε' ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν τὴν ἐπίσημον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐημερίαν τῆς Παλαιστίνης, ἡ δὲ τελετὴ αὕτη καθιεροῖ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός.

Ὡς ταπεινὸς δὲ αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος ἐποιησάμην σήμερον ὅρκον πίστεως εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα. Ὁρκίζομαι, ὅτι θὰ διοικήσω τὴν χώραν ἄνευ φόβου καὶ προτιμήσεως, ὅτι θὰ ἀπονείμω δικαιοσύνην εἰς ἕκαστον ἄνευ μεροληψίας. Παρακαλῶ τὸν Παντοδύναμον, παρ' οὗ πάντα τα ἔθνη ἔχουσι τὸ εἶναι, ὅπως ἐπιχέῃ τὰς εὐλογίας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης καὶ ἐφ' ὅλων τῶν κατοίκων αὐτῆς».

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ποιουμένη ἔκκλησιν εἰς τὰ φιλογενῆ καὶ φιλάνθρωπα αἰσθήματα διαφόρων ὁμογενῶν καὶ τῆς ἐν Ν. Ὑόρκῃ Κεντρικῆς ἕδρας τῆς Ἀμερικανικῆς Περιθάλψεως ἀπηύθυνε τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

Πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Ἕλληνας,

Πεντακόσιαι χιλιάδες χριστιανῶν τῆς Δυτικῆς Μικρᾶς Ἀσίας εὑρίσκονται χωρὶς ἄρτον καὶ χωρὶς στέγην. Βοηθήσατε ταχέως διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν. Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου ἐξ Ἀρχιερέων καὶ Λαϊκῶν δέχεται τὸν ἔρανον πλουσίων καὶ πτωχῶν. Ἕλληνες σώσατε τοὺς ἀδελφούς Σας.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Τὸ αὐτὸ ἐστάλη πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιον, τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔγκριτον ὁμογενῆ κ. Γεώργιον Ροῦσσον, κ. Καλβοκορέσην ἐν Λονδίνῳ, οἶκον Ράλλη ἐν Λονδίνῳ, Γρηγόριον Τριανταφυλλίδην ἐν Παρισίοις, Σεβ. Μητροπολίτην Θυατείρων, Μακαριώτατον ἀρχιεπ. Κύπρου, πρὸς τὰς ὀρθοδόξους Κοινότητας Μασσαλίας, Βουκουρεστίου καὶ Γαλαζίου, Κωνστάντζης καὶ Βραΐλας.

Ἐλευθέριον Βενιζέλον,
Λονδῖνον

Συμφορὰ χριστιανῶν Ἀσίας ἀπεριγράπτων διαστάσεων. Συνωστισμὸς εἰς νήσους Αἰγαίου προσφύγων καὶ στρατιωτῶν ἀπειλεῖ καταστροφὴν. καὶ ἐντοπίου πληθυσμοῦ. Πυρκαϊὰ Σμύρνης ρίπτει εἰς τὸ ὕπαιθρον νέους ὄγκους ἀστέγων καὶ πεινώντων. Ἱκετεύομεν κινήσατε εἰς ἔλεος κυβερνήσεις συμμάχων ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Σεπτεμβρ. 2]15 1922.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Dr. Barton.

Πρόεδρον Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς Περιθάλψεως Ἐγγὺς Ἀνατολῆς.

Νέαν Ὑόρκην

Συντετριμμένος ὑπὸ τῆς ὀδύνης διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ χριστιανισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας θέλω τὴν ὑπολειπομένην ἀκόμη εἰς τὰ χείλη μου πνοὴν νὰ χρησιμοποιήσω, ὅπως εὐχαριστήσω τὴν Ὑμετέραν ὀργάνωσιν διὰ τὴν φιλάνθρωπον δρᾶσιν της πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν ἐκ θανάτου. Τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς εἶνε Ὑμῖν γνωστόν. 600,000 Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων τὴν στιγμὴν ταύτην μένουν χωρὶς ἄρτον καὶ

στέγην. Οἱ ἐργάται Σας ἐργάζονται ὑπεranθρώπως, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ προστεθῶσι καὶ ἐργάται καὶ κεφάλαια περισσότερα. Ποιούμεθα ἔκκλησιν εἰς τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεώς του.

Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ τὴν χώραν Σας.

Σεπτεμβρ. 6]19 1922.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλέξανδρον

Νέαν Τόρκην

Ἀδυνατοῦμεν νὰ παραστήσωμεν λόγῳ μέγεθος συμφορᾶς, ὑπερβαινούσης πᾶσαν προηγουμένην παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ.

Ἑξακόσιαι χιλιάδες χριστιανῶν ἄστεγοι καὶ πεινῶντες. Ποιούμεθα σήμερον ἔκκλησιν πρὸς Πρόεδρον Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ πρόεδρον Περιθάλψεως Dr Barton. Κινηθῆτε ὅσον δύνασθε. Βοηθήσατε ἀμέσως ὅ,τι δύνασθε.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Παρόμοια τηλεγραφήματα ἐστάλησαν εἰς τὸν κ. Ἔμχαρτ ἐν Ν. Ὑόρκῃ, εἰς τὸν κ. Ζαχάρωφ ἐν Παρισίοις, εἰς τὴν κ. Βενιζέλου ἐν Παρισίοις, κ. Ἐμμαν. Βενάκην ἐν Βερσαλλίαις, τὸν κ. Δημήτριον Κάζδαγλη ἐν Καΐρῳ καὶ τὸν κ. Τζὼν Καζούλι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

***

Ἐπὶ τῇ ἐπελθούσῃ ἐν Ἑλλάδι μεταβολῇ ἀντηλλάγησαν τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ΜΕΛΕΤΙΟΝ

Κων]πολιν

Ἀναγγέλλομεν Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ὅτι ἐπανάστοσις ἐπεκράτησε πλήρως ἄνευ αἱματοχυσίας. Ζητοῦμεν εὐλογίας Ἐκκλησίας διὰ τὴν εὐόδωσιν Ἐθνικοῦ ἔργου.

Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπὴ

Συνταγματάρχαι **Γονατᾶς**
» **Πλαστήρας**
» **Κουρουσόπουλος**
» **Ἐδιπίδης**
» **Γαρδίκας**
Ἀντιπλοίαρχος **Φωκᾶς**
Ἀντισυνταγματ. **Πρωτοσύγκελλος**
» **Κοιμίσης**
» **Κασσαπίδης**
» **Παναγόπουλος**
» **Μαμούρης**

Συνταγματάρχην Γονατᾶν καὶ λοιποῖς ἐργάταις Ἐθνικῆς Σωτηρίας

Ἀθῆναι

Μετ' ἀνακουφίσεως μανθάνομεν ἐκ τοῦ Ὑμετέρου τηλεγραφήματος τὴν πλήρη ἐπικράτησιν τῆς ἐπαναστάσεως ἄνευ αἱματοχυσίας. Ἐπαινοῦμεν τὴν συνετὴν μετριοπάθειαν Ὑμῶν, στοιχεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν Ἐθνικὴν σωτηρίαν. Εὐλογοῦμεν πάντας Ὑμᾶς καὶ τὸ ἔργον ὑμῶν ἐκ μέσης καρδίας.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Δι' ἰδιαιτέρου τηλεγραφήματος πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Παιδείας κ. Σιώτης ἐζήτησε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησε καταλλήλως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 20 Σεπτεμβρίου.— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσε τῇ ἁγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἡ Α. ἐξοχότης ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας κ. Λόϋδ Τζώρτζ ἀπαντῶν εἰς τηλεγράφημα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος περὶ τῶν ἐν Σμύρνῃ ἀστέγων, ἀγγέλλει, ὅτι διέταξε νὰ διατεθῶσι 15 ἐμπορικὰ πλοῖα πρὸς μεταφορὰν αὐτῶν, ὅτι τῇ ἐνεργείᾳ τῶν συμμάχων κυβερνήσεων ἐπετεύχθη παράτασις τῆς ὑπὸ τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ κυβερνήσεως ταχθείσης προθεσμίας πρὸς ἀναχώρησιν τῶν ἀστέγων· ὅτι τρεῖς μεγάλαι ὀργανώσεις ἐν Λονδίνῳ, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Βρεττανικοῦ καὶ Διεθνοῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἀνέλαβον τὴν πρόνοιαν τοῦ ἐπισιτισμοῦ τῶν προσφύγων μετὰ τῆς δηλώσεως, ὅτι παρήγγειλαν μεγάλας ποσότητας ἀλεύρου εἰς τὴν Βουλγαρίαν· ὅτι ὁ Λόρδος Μπάλφουρ εἰσηγήθη εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν τὴν ἀνάγκην γενναίων εἰσφορῶν ἀπὸ μέρους τῶν ἐν αὐτῇ ἀντιπροσωπευομένων κρατῶν ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν προσφύγων μετὰ τῆς δηλώσεως ὅτι ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις διαθέτει 50 χιλ. στερλίνας καὶ ὅτι ὁ Δόκτωρ Νάνσεν εἰς ὃν ἐδόθη σημαντικὸν ποσόν, ὡς πρώτη δόσις, ἀνέλαβε τὸ ἔργον τῆς μερίμνης τῶν προσφύγων.

Ἡ ἀπάντησις περατοῦται μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις λίαν συμπαθῶς ἔχει ἀπέναντι τῶν τρομερῶν δεινῶν τῶν ταλαιπώρων προσφύγων.

Ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὸ παρελθὸν Σάββατον ἔλαβε τηλεγράφημα τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀναγγέλλον μὲ χαρὰν πολλὴν τὴν ἀναίμακτον ἐπιτυχίαν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπικαλεῖται τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος.

Ὁ Παν. Μητρ]της Περγάμου κ. Ἀλέξανδρος τηλεγραφῶν ἐκ Χίου πληροφορεῖ τὴν Ἐκκλησίαν περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν προσφύγων.

Πρὸς καταρτισμὸν ἀπαρτίας ἐν τῷ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίῳ δυναμένης νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς προσωρινῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ εἰς Εὐρώπην ἀπουσιάζοντος προέδρου αὐτοῦ Σεβ. Μητρ]του Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ, ὡρίσθη ὅπως ὁ Σεβ. Μητρ]της Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος παρακάθηται ἐν τῷ Μ. Συμβουλίῳ καὶ ὡς α'. μεταξὺ τῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου προεδρεύῃ αὐτοῦ.

Ἀλβανικὸν ζήτημα.— Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα ἐξ Αὐλῶνος πληροφοροῦν ὅτι ἐκκλησιαστικὸν ὀρθόδοξον Ἀλβανικὸν συνέδριον συνελθὸν ἐκήρυξε τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Παρεπέμφθη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητρ]λίτου Ρόδου κ. Ἀποστόλου ἐπιτροπὴν διὰ τὰ περαιτέρω.

Θεολογικὴ Σχολή. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διασκεφθεῖσα κατὰ τὰς συνεδρίας αὐτῆς τῆς 13,τῆς 20ης, 22Σ]βρίου καὶλαβοῦσαὑπ'ὄψιν τὰςπαρούσας συνθήκας ὑφ'ἃς διατελεῖ ἡ Ἐκ]σία ὑπόχρεως οὖσα ὅπως προνοήσῃ ἐπειγόντως καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως περὶ στεγάσεως καὶ περιθάλψεως χιλιάδων ὀρφανῶν ὁμογενῶν παίδων ἐνέκρινεν ὅπως τὸ κτίριον αὐτῆς διατεθῇ πρὸς στέγασιν τῶν ὀρφανῶν ὁμογενῶν παίδων. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ τμήματος ἐνέκρινεν ἵνα συγχωνευθῶσιν εἰς μίαν αἱ δύο τάξεις τοῦ τμήματος τούτου, διδάξωσι δὲ δύο καθηγηταὶ τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα ἐκ τοῦ Θεολογικοῦ κύκλου μαθήματα. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τοὺς λοιποὺς καθηγητὰς οὗτοι θέλουσι λαμβάνῃ τοὺς μισθοὺς αὐτῶν μέχρι οὗ ἢ χρησιμοποιηθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἀναλόγους θέσεις ἢ αὐτοὶ οὗτοι ἐξεύρωσι τοιαύτας,προκειμένου δὲ περὶ τῶν ὀκτὼ μαθητῶν τῶν ἐξετασθέντων καὶ θεωρηθέντων ἱκανῶν διὰ τὴν Α' τάξιν τοῦ Ἱεροδιδασκαλιακοῦ τμήματος, θὰ συστηθῇ ἵνα φοιτῶσιν εἰς τὴν ἀντίστοιχον τάξιν τῆς Μ. Γ. Σχολῆς μετὰ τοῦ δικαιώματος ὅπως τὸ προσεχὲς ἔτος προσέλθωσιν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, ἄνευ ἐξετάσεων.

Ἐπίσημος ἀποστολή.— Συνοδικῶς ἀνετέθη τῷ εἰς Εὐρώπην ἀπουσιάζοντι σεβ. Μ]λίτῃ Ἀμασείας κ. Γερμανῷ ὅπως, μεταβαίνων εἰς Βουκουρέστιον, ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς προσεχεῖς ἑορτὰς τῆς στέψεως τῶν Α. Α. Μ. Μ. τῶν Βασιλέων τῆς Ρουμανίας, διαβιβάζων αὐτοῖς τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιδίδων ὡς εὐλογίαν ἀνὰ ἕνα χρυσοῦν σταυρὸν μετὰ Τιμίου Ξύλου.

Θάνατος Μητροπολίτου.—Ἀπέθανεν ὁ Μητροπολίτης Ξάνθης καὶ Καβάλλας Ἄνθιμος. Γενικὸς ἐπίτροπος τῆς ἐπαρχίας διωρίσθη ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Γερμανὸς Λιαμάδης.

Κίνησις ἀρχιερέων.— Διασωθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας ὁ σεβ. Μ]της Ἐφέσου κ. Χρυσόστομος.

Ὁ πανιερ. Μ]της Ἱμβρου κ. Ἰωακεὶμ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ.

Ἀφίκετο ἐκ Μαρμαρᾶ καὶ Ραιδεστοῦ ἔνθα μετέβη διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν προσφύγων ἐπαρχιωτῶν αὐτοῦ ὁ σεβ. Μ]της Κυζίκου κ. Καλλίνικος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπέστρεψεν εἰς Μαρμαρὰν ὁ βοηθὸς ἐπίσκοπος αὐτοῦ Μηλιτουπόλεως κ. Ἱερόθεος.

Ἐπισκέψεις.— Ἐπισκέφθη τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀνεπισήμως, ὁ ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Σιμόπουλος.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Κυριακὴ 18 Σεπτεμβρίου.— Ἡ Θ. Α. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Σταυροδρομίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας τῶν Εἰσοδίων, ἐν τῷ ἱερῷ παρισταμένων τῶν Σεβ. Συνοδικῶν ἀρχιερέων Καισαρείας, Νεοκαισαρείας, Βάρνης καὶ τοῦ παρεπιδημοῦντος Παν. Μητρ. Δυρραχίου. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον κακίσασα τὸν παράλογον πανικὸν, ὅστις ἔχει καταλάβει ἀπό τινος πολλοὺς συνεπείᾳ τῆς καταστάσεως.

Ἐπηκολούθησεν ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἐπιτροπικὸν, ἔνθα ὁ Πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐφορίας κ. Καζανόβας προσηγόρευσε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα. Αὕτη ἀπήντησε καταλλήλως προσθέσασα ὅτι, Ὕψιστον ὅσον καὶ ἐπεῖγον καθῆκον παντὸς, εἶναι ὅπως βοηθήσῃ τὰ θύματα τοῦ διωγμοῦ καὶ μετὰ χαρᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι κατὰ τηλεγράφημα τοῦ ἐξοχωτάτου πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας κ. Λόϋδ Τζώρτζ ἀποστέλλονται Ἀγγλικὰ ἀτμόπλια εἰς Σμύρνην πρὸς παραλαβὴν τῶν προσφύγων καὶ παντὸς ἄλλου εἴδους βοηθήματα. Μετ' ἐπαίνων ἀνέφερε τὴν χριστιανικωτάτην συνδρομὴν τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεως τῶν προσφύγων, τῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν καὶ ἄλλων ὁμογενῶν καὶ ξένων ζαπλούτων τῆς Εὐρώπης.

Τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπῆλθε κατευθυνθεῖσα εἰς τὴν ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι οἰκίαν Αὐτῆς.

19 Σεπτεμβρίου Δευτέρα.—Ἀσθενοῦντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητρ]του Δυρραχίου κ. Ἰακώβου καταλλήλως διηρμηνεύθησαν αἱ Πατριαρχικαὶ εὐχαὶ πρὸς ταχεῖαν ἀνάρρωσιν.

20 Σεπτεμβρίου Τρίτη.—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου ἐτελέσθη ἡ εἰθισμένη λειτουργία ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ παρεκκλησίῳ τῶν Πατριαρχικῶν δωμάτων μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐψάλη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου κτίτορος τοῦ ναΐδρίου καὶ τῶν ἰδιαιτέρων Πατριαρχικῶν δωμάτων Εὐσταθίου Εὐγενίδου.

Διορισμοί.— Διωρίσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος Δευτερεύων τῶν Πατριαρχικῶν διακόνων ὁ ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῆς γραμματέων ἱερολ. κ. Χρυσόστομος Ἀγγελιδάκης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5249

ΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ἄννα Λαζαρέβνα Τσαβτσαβάτζα, τὸ γένος Τιγράνωφ, χριστιανὴ τοῦ Ἀρμενικοῦ Δόγματος, ὑπήκοος Ρωσσὶς κάτοικος Τυφλίδος νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Μιχαὴλ Νικολαΐβιτς, πρίγκηπος Τσαβτσαβάτζε, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρώσσου διαμένοντος ἐνταῦθα (Γαλατᾷ Παντελεήμων Χὰν ἀριθ. 33-35),ἐπὶ ἀκυρώσει καὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ Γαλλικοῦ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 27 Αὐγούστου 1922.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ** 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Καμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5447

ΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ναδέζνα Βλαδιμηρόβνα Ρουσάνωφ, τὸ γένος Βλαδιμήρου Ἰβάνοβιτς, Ρωσσίς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἵνα ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Θεοδώρου Βασιλείεβιτς Ρουσάνωφ,χριστιανοῦ ὀρθοδόξου Ρώσσου Συνταγματάρχου, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως(ὁδὸς Προύσης ἀριθ. 40) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ Γαλλικοῦ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1922

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος 2
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ**

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'.
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἀριθμ. Πρωτ. 5571

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Χρῆστος Ἰωάννου Σωτηριάδης ἢ Φρυδᾶς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, σωφὲρ αὐτοκινήτων, τέως κάτοικος Φαναρίου (Βλὰχ-Σεράῖ ἀριθ. 22) Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9. π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ συζύγου Σοφίας Χ. Σωτηριάδου τὸ γένος Σωκράτους Νικολαΐδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἄνευ ἐπαγγέλματος, διαμενούσης ἐν Φαναρίῳ Βλὰχ-Σεράῖ ἀριθ. 22 Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1922.

(ὑπογρ.) Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
Ὁ Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ 2

Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—39

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συν. Μ)λίτης Βριούλων ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΗΜΩΝ

Ἐκθέσεις ὁλονὲν καταφθάνουσαι εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διεκτραγῳδοῦσι τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς ἣν περιῆλθον ὁλόκληροι χριστιανικοὶ πληθυσμοί, οἵτινες ἐκπατρισθέντες ἐκ Μ. Ἀσίας ἐξεχύθησαν εἴς τε τὴν Θράκην καὶ τὰς παρακειμένας νήσους. Πρὸ τοιαύτης καταστάσεως δημιουργηθείσης ἐκ τῶν ἐσχάτως ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτυλιχθέντων γεγονότων, εἰς κίνησιν ἐτέθησαν πᾶσαι αἱ ἐν Ἀμερικῇ φιλανθρωπικαὶ ὀργανώσεις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ Κυβερνήσεις καὶ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν ἤγειραν φιλάνθρωπον φωνὴν καὶ διενήργησαν τὴν δυνατὴν συνδρομὴν πρὸς περίθαλψιν τῶν δυστυχῶν τούτων ὑπάρξεων.

Ἡ δὲ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία μετὰ μητρικοῦ ἄλγους προσατενίζουσα εἰς τὰ θύματα ταῦτα τῆς Μικρασιατικῆς τραγῳδίας ἐποιήσατο ἔκκλησιν εἰς τὰ φιλάνθρωπα καὶ φιλογενῆ αἰσθήματα ξένων καὶ ὁμογενῶν ζαπλούτων καὶ τὸν ὀβολὸν τοῦ πτωχοῦ ἐπικαλεσθεῖσα συνέστησεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν περιθάλψεως προσφύγων, ἥτις ἀόκνως ἐργάζεται πρὸς παροχὴν πάσης τῆς δυνατῆς βοηθείας εἰς τὰ δεινοπαθοῦντα πνευματικὰ αὐτῆς τέκνα. Διέθεσε δὲ καὶ διαθέτει πάσας τὰς ὑλικὰς αὐτῆς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις χρησιμοποιοῦσα τοὺς ποιμένας αὐτῆς εἰς ἐπιστασίαν, τὴν ἐναπομένουσαν δὲ εἰς τὰ χείλη αὐτῆς πνοὴν πρὸς διέγερσιν τῶν φιλανθρώπων καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Καὶ τὴν ὑστάτην δὲ αὐτῆς χειρονομίαν ποιουμένη ἐνέκρινεν ὅπως καὶ τὰ πολύτιμα τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν σκεύη τὰ εἰς τὸν διάκοσμον αὐτῶν χρησιμοποιούμενα διαθέσῃ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἱερὸς κανὼν ἐπιτρέπει τοῦτο ὅταν πρόκειται νὰ λυτρωθῶσιν ἐκ βεβαίου θανάτου ψυχαί. Ἀλλ' ἡ συμφορὰ ἡ πλήξασα τὸν χριστιανισμὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἶνε τοσαύτη, ὁ ἀριθμὸς τῶν δεινοπαθούντων ἀδελφῶν ἡμῶν κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς εἶνε τοσοῦτος, ὥστε δύναντται νὰ θεωρηθῶσι τὰ γενόμενα ὡς ἁπλουστάτη διάσωσις αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἐκ πείνης θανάτου, οὐχὶ δὲ ὡς ἀνακούφισις αὐτῶν ἀπὸ τῶν δεινῶν.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς, ἥτις ἔπληξε τὸν χριστιανικὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πληθυσμόν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκπατρισθέντων, ὅστις ὁμολογουμένως εἶνε μέγας, ἡ ἑλληνικὴ φιλογένεια ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ μεγαλύτερα πράγματα, ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ περισσότερον ἐπίκουρος εἰς τὰς μεγάλας ταύτας ἐθνικὰς συμφοράς, ἐὰν ἐγίνετο καλυτέρα ἐκτίμησις τῶν περιστάσεων, ἐὰν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν συνετόνιζε τὰς προσπαθείας αὐτοῦ καὶ ὑπήκουεν εἰς τὰς ἐκκλήσεις τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, ἥτις ὡς φαίνεται ἐν τῷ ἐν ἄλλῃ στήλῃ ἀναγραφομένῳ καταλόγῳ συνεισφορῶν, ἦχεῖ εἰς ὦτα μὴ ἀκουόντων.

Δὲν ἠθέλησεν ἕκαστος ἡμῶν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ σήμερον δεινοπαθοῦντες ἦσαν οἰκογενειάρχαι κτηματίαι, ζῶντες ὡς ἡμεῖς ζῶμεν ἐν εὐτυχίᾳ καὶ σήμερον ἄστεγοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου στερούμενοι συναγελάζονται καὶ περιφέρονται ἐκζητοῦντες τὸ ἔλεος καὶ τὴν φιλανθρωπίαν ἡμῶν.

Δὲν ἠθελήσαμεν δεόντως νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀστάθειαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ἀγαθὰ τὰ εἰς χεῖρας ἡμῶν εὑρισκόμενα δὲν εἶνε σκοπὸς τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διαβιώσεως ἡμῶν, ἀλλὰ τὸ ὄργανον δι' οὗ θὰ συντελῶμεν εἰς τὴν διαβίωσιν ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ εἰς τὸν χορτασμὸν τοῦ πεινῶντος ἀδελφοῦ ἡμῶν.

Λησμονοῦμεν καθ' ὁλοκληρίαν τὸ εὐαγγελικὸν «Ἄφρον, ἄφρον! ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ, ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;»

Εἶναι ὄνειδος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φιλογένειαν, τὸ ὅτι ἡ παραμικρὰ πρότασις συλλογῆς ἐράνων παρὰ τοῖς ἑτέρᾳ θρησκείᾳ προσκειμένοις συνεπιφέρει παμμέγιστα ποσὰ καὶ δὴ ἐν ὄχι τόσον ἐπιτακτικῇ ἀνάγκῃ, ὅτι χιλιάδες Ἀμερικανικαὶ συνέστησαν ὀργανώσεις πρὸς περίθαλψιν τῶν ἡμετέρων προσφύγων, καὶ ὅτι ἄλλοι περὶ τῶν ἡμετέρων μεριμνῶσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἡμεῖς.

Ἐὰν εἰς δικαιολογίαν τῆς ἀδοκήτου ταύτης στάσεως ἡμῶν προβληθῇ ὁ παρ' ἡμῖν δημιουργηθεὶς πανικός, ὁ πάντη ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰς χριστιανικὰς περὶ χαρακτῆρος ἀρχάς, αἵτινες ἀπαιτοῦσι ψυχραιμίαν τοιαύτην, ὁποίαν συνέστηπεν ὁ γηραιὸς ἱερὸς τῆς Σμύρνης Πολύκαρπος πρὸς τὸν Θεοφόρον Ἰγνάτιον ἀγόμενον εἰς τὸ μαρτύριον ἵνα γίνῃ βορρὰ λεόντων **«Σπῶθι ἔδραῖος ὡς ἄκμων τυπτόμενος· μεγάλου γὰρ ἀθλητοῦ ἐστι τὸ δέρεσθαι καὶ νικᾶν»**, ἐὰν καὶ οὗτος θεωρηθῇ δεδικαιολογημένος οὐδέποτε θὰ ἐξηγηθῇ ἡ προσκόλλησις ἡμῶν εἰς τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀπαθῶς νὰ παρακολουθῶμεν τὴν τύχην τῶν θυμάτων τῆς Μικρασιατικῆς τραγῳδίας, τὴν τύχην τῶν ὁμαιμόνων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Δὲν εἶνε ἀργὰ ἐὰν καὶ σήμερον ἀναμετρήσωμεν τὸ μέγα καθῆκον τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἀπέναντι τῶν δεινοπαθούντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Δὲν εἶνε δὲ μέγα ἐὰν τὸ τέταρτον τῶν ὑπαρχόντων ἡμῶν ἕκαστος διαθέσῃ διὰ τὸν πάσχοντα ἀδελφόν του καταθέτων αὐτὸ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν Περιθάλψεως τῶν προσφύγων.

Καθῆκον λοιπὸν ἐπιτακτικὸν ἁπάντων ἡμῶν εἶναι νὰ προσφέρῃ ἕκαστος, ἄνευ ἀναβολῆς, ὅ,τι δύναται, εἴτε εἰς εἴδη εἴτε εἰς χρῆμα, ἀπολύτως ὢν βέβαιος ὅτι χορηγοῦντες αὐτοῖς κατὰ δύναμιν τὴν ἀπαιτουμένην προστασίαν καὶ βοήθειαν θέλομεν ἀνακουφίσει τὰς ἀλγηδόνας τῶν πασχόντων καὶ μεθ' ἱλαροῦ βλέματος θὰ ἀποσπογγίζωμεν τὰ δάκρυα τῶν τεθλιμμένων. Ἔχοντες δὲ ὑπ' ὄψιν τὸ γραφικὸν **«ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ»** καὶ ἐκτελοῦντες τὸ καθῆκον ἡμῶν τοῦτο δικαιότερον θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἄπειρον τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγχνίαν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, ἵνα τὰ λυπηρὰ τῶν ἐσχάτως ἐκτυλιχθέντων γεγονότων γενικά τε καὶ μερικὰ αἰσθανθῶμεν ὀλιγώτερον ὀδυνηρὰ καὶ ταχύτερον θεραπεύσιμα.

Γ.Π.Β.Γ.

Συστάσεις τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου

Ἡ Μ. Πρωτοσυγκελλία ἀπέλυσε τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Κοινοτικὰς ἀρχὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς:

«Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων, ἃς διέρχεται τὸ ἡμέτερον Ἔθνος, ἀπαιτοῦσαν εἴπερ ποτὲ περισυλλογὴν καὶ ἀδελφικὴν συνεργασίαν καὶ σύμπραξιν ἁπάντων ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, προαγόμεθα ἐξ ἀποφάσεως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ἵνα ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν Ὑμῶν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, προτρεπόμενοι τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς ἐπιβαλλομένης συμπνοίας μὴ διαλείπητε ὑποδεικνύοντες εἰς τὰς κοινοτικὰς ἀρχὰς καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς ἐνορίτας ὑμῶν καὶ συμβουλεύοντες ἵνα ἀπέχωσιν οἱωνδήποτε κομματικῶν ἀντεγκλήσεων καὶ διαφορῶν καὶ διάγωσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ, ὑπ' ὄψει ἔχοντες, ὅτι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν καὶ Ἐθνικὸν ἡμῶν Κέντρον δὲν παύεται ἐπιβλέπον τὴν ἐνοριακὴν κίνησιν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις εἶητε ἐν Κυρίῳ ὑγιαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1922.

Ὁ Πρωτοσυγκελλεύων
† Ὁ Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΝΤΟΛΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἐγκρίναν τὴν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐντολὴν τῆς Ἀγγλίας ἐπεκύρωσεν ἅμα καὶ τοὺς ὅρους τῆς ἐντολῆς ταύτης, περιληφθέντας ἐν σχετικῷ καταστατικῷ ἐξ 28 ἄρθρων.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι τόσον ἡ ἐντολὴ ὅσον καὶ τὰ καθορίζοντα αὐτὴν ἐνδιαφέρουσιν ὅλως ἰδιαιτέρως καὶ τὸν ὀρθόδοξον χριστιανικὸν κόσμον ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς «Νέας Σιὼν» τὸ κείμενον τῆς ἐντολῆς, ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς:

* * *

Ἄρθρον 1.— Ἡ ἐντολὴ θὰ περιέχῃ πλήρεις ἐξουσίας νομοθεσίας καὶ διοικήσεως, πλὴν καθ' ὅσον αὗται δύνανται νὰ περιοριζωνται ὑπὸ τῶν ὅρων τῆς ἐντολῆς ταύτης.

Ἄρθρον 2. — Ἡ ἐντολοδόχος θὰ ἔχῃ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ θέσῃ τὴν χώραν ὑπὸ πολιτικάς, διοικητικὰς καὶ οἰκονομικὰς συνθήκας, δυναμένας νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν ἵδρυσιν Ἰουδαϊκῆς ἐθνικῆς ἑστίας, (ὡς ὡρίσθη ἐν τῷ προοιμίῳ,) καὶ τὴν ἀνάπτυξιν θεσμῶν αὐτοδιοικήσεως, ἐπίσης δὲ νὰ προστατεύῃ τὰ πολιτικὰ καὶ θρησκευτικὰ δίκαια ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Παλαιστίνης, ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκείας.

Ἄρθρον 3. — Ἡ Ἐντολοδόχος, καθ' ὅσον αἱ περιστάσεις ἐπιτρέπουσι, θὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν τοπικὴν αὐτονομίαν.

Ἄρθρον 4. - Κατάλληλον Ἰουδαϊκὸν πρακτορεῖον θὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς δημόσιον σωματεῖον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ συσκέπτηται καὶ συνεργάζηται μετὰ τῆς Διοικήσεως τῆς Παλαιστίνης ἐν οἰκονομικαῖς, κοινωνικαῖς καὶ ἄλλαις ὑποθέσεσιν, εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἰουδαϊκῆς ἐθνικῆς ἑστίας καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πληθυσμοῦ ἐν Παλαιστίνῃ ἀφορώσαις, καί, ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Διοικήσεως, ἵνα βοηθῇ καὶ μετέχῃ τῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας.

Ἡ Σιωνιστικὴ Ὀργάνωσις, ἐφ' ὅσον ἡ ὀργάνωσις αὐτῆς καὶ σύστασις εἶναι κατὰ τὴν γνώ-

μην τῆς ἐντολοδόχου πρόσφορα, θὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιοῦτο πρακτορεῖον. Θὰ λάβῃ αὐτη μέτρα ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐτοῦ Βρεττανικῆς Μεγαλειότητος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συνεργασίας ὅλων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἰουδαϊκῆς ἐθνικῆς ἑστίας Ἰουδαίων.

Ἄρθραν 5. - Ἡ Ἐντολοδόχος θὰ ἔχῃ καθῆκον νὰ ἐπιτηρῇ, ὅπως ἔδαφος τῆς Παλαιστίνης μὴ παραχωρηθῇ μηδ' ἐκμισθωθῇ μηδ' ἄλλως ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τεθῇ Κυβερνήσεως ξένης Δυνάμεως.

Ἄρθρον 6. — Ἡ Διοίκησις τῆς Παλαιστίνης, φροντίζουσα, ἵνα μὴ τὰ δίκαια καὶ ἡ θέσις τῶν ἄλλων τοῦ πληθυσμοῦ τμημάτων παραβλαβῶσι, θὰ διευκολύνῃ τὴν Ἰουδαϊκὴν μετανάστευσιν ὑπὸ καταλλήλους συνθήκας καὶ θὰ ἐνθαρρύνῃ μετὰ τοῦ ἐν τῷ Ἄρθρῳ 4 ἀναφερομένου Ἰουδαϊκοῦ Πρακτορείου τὸν πυκνὸν ἀποικισμὸν τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Κυβερνητικῶν γαιῶν καὶ τῶν ἐρήμων γαιῶν, τῶκ μὴ διὰ δημοσίους σκοποὺς χρησίμων.

Ἄρθρον 7· — Ἡ διοίκησις τῆς Παλαιστίνης ὀφείλει, ἵνα φροντίσῃ περὶ συντάξεως νόμων, διευκολυνόντων τὴν παρὰ μονίμως ἐγκαθισταμένων ἐν Παλαιστίνῃ Ἰουδαίων ἀπόκτησιν τῆς Παλαιστινείου ἰθαγενείας.

Ἄρθρον 8.— Αἱ ἀσυδοσίαι καὶ προνομίαι τῶν ξένων, περιλαμβανομένων τῶν εὐεργετημάτων τῆς προξενικῆς δικαιοδοσίας καὶ προστασίας, ὧν προηγουμένως ἀπήλαυον δυνάμει Διομολογήσεως ἢ ἔθους ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, δὲν θὰ ἐφαρμόζωνται ἐν Παλαιστίνῃ. Ἂν μὴ αἱ Δυνάμεις, ὧν οἱ ὑπήκοοι ἀπήλαυον τῶν προμνημονευθεισῶν προνομιῶν καὶ ἀσυδοσιῶν κατὰ τὴν 1ην Αὐγούστου 1914, παρητήθησαν προηγουμένως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποκαταστάσεως τούτων ἢ συνεφώνησαν εἰς τὴν μὴ ἐφαρμογὴν τούτων ἐφ' ὡρισμένην περίοδον, αἱ προνομίαι αὗται καὶ αἱ ἀσυδοσίαι, κατὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐντολῆς, ἀμέσως θὰ ἀποκατασταθῶσιν ἐν τῇ ὁλοκληρίᾳ αὐτῶν ἢ μετὰ τροποποιήσεων τοιούτων οἵαι θὰ συνεφωνοῦντο μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων Δυνάμεων.

Ἄρθρον 9. — Ἡ Ἐντολοδόχος ὀφείλει νὰ ἐπιτηρῇ, ὅπως τὸ ἐν Παλαιστίνῃ ἐγκαθιδρυμένον δικαστικὸν σύστημα ἀσφαλίζῃ εἰς τοὺς ξένους καὶ εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς πλήρη ἐγγύησιν τῶν δικαστικῶν αὐτῶν δικαίων.

Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ προσωπικὸν καθεστὼς τῶν διαφόρων λαῶν καὶ κοινοτήτων καὶ πρὸς τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν συμφέροντα θὰ εἶναι πλήρως ἠγγυημένος. Ἰδίᾳ δ' ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ διοίκησις τῶν Βακουφίων θὰ ἀσκῆται συμφώνως πρὸς τὸν θρησκευτικὸν νόμον καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἱδρυτῶν.

Ἄρθρον 10.— Μέχρι τῆς συνάψεως εἰδικῶν περὶ ἐκδόσεως συμβάσεων ὡς πρὸς τὴν Παλαιστίνην, αἱ περὶ ἐκδόσεως συνθῆκαι, αἱ μεταξὺ τῆς ἐντολοδόχου καὶ ἄλλων Δυνάμεων ὑφισταμέναι, θὰ ἐφαρμόζωνται καὶ διὰ τὴν Παλαιστίνην.

Ἄρθρον 11.— Ἡ Διοίκησις τῆς Παλαιστίνης θὰ λάβῃ πάντα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα εἰς προστασίαν τῶν συμφερόντων τῆς κοινότητος ἐν συναφείᾳ μετὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας καί, τηρουμένης πάσης ὑπὸ τῆς Ἐντολοδόχου ἀνειλημμένης διεθνοῦς ὑποχρεώσεως, θὰ ἔχῃ πλήρη ἐξουσίαν νὰ προνοῇ περὶ δημοσίας κυριότητος ἢ ἐλέγχου οἱουδήτινος τῶν φυσικῶν πόρων τῆς χώρας ἢ τῶν δημοσίων ἔργων, ὑπηρεσιῶν καὶ ὠφελειῶν, ἐγκαθιδρυμένων ἢ ἐγκαθιδρυθησομένων ἐν αὐτῇ. Θὰ εἰσαγάγῃ αὗτη πρόσφορον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς χώρας κτηματολογικὸν σύστημα, λαμβάνον ὑπ' ὄψει, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τὸ ἐπιθυμητὸν τῆ› προαγωγῆς τοῦ πυκνοῦ ἀποικισμοῦ καὶ τῆς συντόνου καλλιεργίας τῆς χώρας.

Ἡ Διοίκησις δύναται νὰ ἐλθῃ εἰς συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἐν τῷ 4 Ἄρθρῳ ἀναφερομένου Ἰουδαϊκοῦ πρακτορείου περὶ τῆς οἰκοδομῆς ἢ ἐγκαθιδρύσεως, ἐπὶ καλοῖς καὶ δικαίοις ὅροις, παντὸς δημοσίου ἔργου, ὑπηρεσίας ἢ ὠφελείας καὶ περὶ τῆς ἀναπτύξεως οἱουδήτινος τῶν φυσικῶν πόρων τῆς χώρας, ἐφ' ὅσον τὰ τοιαῦτα δὲν ἀναλαμβάνονται ἀμέσως ὑπὸ τῆς Διοικήσεως. Πᾶσα τοιαύτη συμφωνία θὰ προνοῇ, ὅπως, μὴ τὰ ὑπὸ τοῦ πρακτορείου τούτου διανε-

μόμενα ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὀφέλη ὑπερβαίνωσι τὸν λογικὸν μέσον ὅρον τόκου τοῦ κεφαλαίου καὶ προσέτι ὅπως τὰ ὀφέλη χρησιμοποιῶνται ὑπὸ τούτου ἐπ' ἀγαθῷ τῆς χώρας, κατὰ τρόπον ἐγκρινόμενον ὑπὸ τῆς Διοικήσεως.

Ἄρθρον 12.—Τῇ Ἐντολοδόχῳ ἀνατίθεται ὁ ἔλεγχος τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων τῆς Παλαιστίνης καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκδίδῃ τὰ ἐκτελεστήρια εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν ξένων Δυνάμεων διοριζομένους Προξένους. Δικαιοῦται αὕτη ἐπίσης νὰ παρέχῃ διπλωματικὴν καὶ προξενικὴν προστασίαν εἰς πολίτας Παλαιστινούς, ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης εὑρισκομένους.

Ἄρθρον 13.— Πᾶσα ἡ εὐθύνη ὡς πρὸς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἱδρύματα ἢ μέρη ἐν Παλαιστίνῃ σὺν τῇ εὐθύνῃ τῆς διατηρήσεως τῶν ὑφισταμένων δικαίων, τῆς ἀσφαλίσεως τῆς ἐλευθέρας προσελεύσεως εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, τὰ θρησκευτικὰ ἱδρύματα καὶ μέρη καὶ τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῆς λατρείας, τηρουμένων ἅμα τῶν ἀπαιτήσεων τῆς δημοσίας τάξεως καὶ εὐπρεπείας, ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τῆς Ἐντολοδόχου, ἥτις θὰ εἶναι ὑπεύθυνος μόνον πρὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν ἐν πᾶσι τοῖς πρὸς τοῦτο σχετιζομένοις ζητήμασιν, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ Ἄρθρῳ τούτῳ θὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ἐντολοδόχον ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ εἰς συμφωνίαν, ἣν θὰ ἔκρινεν εὔλογον, μετὰ τῆς Διοικήσεως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ἐφαρμόσαι τὰς διατάξεις τοῦ Ἄρθρου τούτου καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον ἐπίσης, ὅτι οὐδὲν ἐν τῇ ἐντολῇ ταύτῃ θὰ ἑρμηνευθῇ ὡς παρέχον τῇ Ἐντολοδόχῳ δικαίωμα ἀναμίξεως εἰς τὴν οἰκοδομὴν ἢ διοίκησιν καθαρῶς μουσουλμανικῶν ἱερῶν τόπων, αἱ ἀσυδοσίαι τῶν ὁποίων εἶναι ἠγγυημέναι.

Ἄρθρον 14.— Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ θὰ διορισθῇ ὑπὸ τῆς Ἐντολοδόχου πρὸς μελέτην καὶ καθορισμὸν τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀντιποιήσεων ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τῶν ἀντιποιήσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς κοινότητας ἐν Παλαιστίνῃ. Ἡ μέθοδος τοῦ διορισμοῦ, ἡ σύστασις καὶ τὰ καθήκοντα τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν πρὸς ἔγκρισιν, δὲν θὰ διορισθῇ δὲ ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ δὲν θὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα αὐτῆς ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 15.—Ἡ Ἐντολοδόχος θὰ ἐπιβλέπῃ, ἵνα πλήρης ἐλευθερία συνειδήσεως καὶ ἡ ἐλευθέρα ἐξάσκησις ὅλων τῶν τύπων τῆς λατρείας, διατηρουμένης μόνον τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἠθικῆς, ἐξασφαλισθῇ εἰς πάντας. Οὐδεμία ὅλως διάκρισις θὰ γίνηται μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Παλαιστίνης λόγῳ φυλῆς, θρησκείας ἢ γλώσσης. Οὐδεὶς θὰ ἀποκλείηται ἀπὸ τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ δοξασιῶν.

Τὸ δικαίωμα ἑκάστης κοινότητος τοῦ νὰ διατηρῇ τὰς ἰδίας αὐτῆς σχολὰς πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν ἰδίων αὐτῆς μελῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς γλώσσῃ ἐν συμμορφώσει ἐν τοσούτῳ πρὸς ἐκπαιδευτικὰς ἀπαιτήσεις γενικοῦ χαρακτῆρος, ἃς ἡ Διοίκησις θὰ ἐπέβαλλε, δὲν θὰ ἀφαιρεθῇ οὐδὲ θὰ μειωθῇ.

Ἄρθρον 16.—Ἡ Ἐντολοδόχος θὰ ἔχῃ καθῆκον νὰ ἀσκῇ ἐπίβλεψιν ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐλεοσυνοτρόφων σωματείων πασῶν τῶν θρησκειῶν ἐν Παλαισινίῃ, οἷα θὰ ἀπῃτεῖτο διὰ τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ καλῆς κυβερνήσεως. Ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἐπίβλεψιν, οὐδὲν θὰ ληφθῇ μέτρον ἐν Παλαιστίνῃ πρὸς παρεμπόδισιν ἢ ἐπέμβασιν ἐν τῷ ἔργῳ τῶν τοιούτων σωματείων ἢ πρὸς κακὴν μεταχείρισιν οἱουδήποτε ἀντιπροσώπου ἢ μέλους τούτων, λόγῳ τῆς θρησκείας αὐτοῦ ἢ ἐθνικότητος.

Ἄρθρον 17.— Ἡ Διοίκησις τῆς Παλαιστίνης δύναται νὰ ὀργανώσῃ ἐπὶ βάσεως ἐθελοντικῆς τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς τάξεως ὡς καὶ διὰ τὴν ἄμυναν τῆς χώρας δυνάμεις, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν, ἐν τοσούτῳ, τῆς Ἐντολοδόχου, ἀλλὰ δὲν θὰ χρησιμοποιῇ ταύτας διὰ σκοποὺς ἄλλους ἢ τοὺς προρρηθέντας ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ἐντολοδόχου. Ἐκτὸς τῶν σκοπῶν τούτων, οὔτε στρατιωτικαὶ οὔτε ἐναέριοι δυνάμεις θὰ στρατολογῶνται ἢ θὰ διατηρῶνται ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Παλαιστίνης.

Οὐδὲν ἐν τῷ Ἄρθρῳ τούτῳ θὰ ἐμποδίζῃ τὴν Διοίκησιν τῆς Παλαιστίνης ἀπὸ τοῦ νὰ συνει-

σφέρῃ εἰς τὰς συντηρήσεις τῶν ὑπὸ τῆς ἐντολοδόχου συντηρουμένων δυνάμεων.

Ἡ Ἐντολοδόχος θὰ δικαιῶται ἐν παντὶ χρόνῳ νὰ χρησιμοποιῇ τὰς ὁδούς, σιδηροδρόμους καὶ λιμένας τῆς Παλαιστίνης διὰ τὴν κίνησιν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τὴν μεταφορὰν καυσίμου ὕλης καὶ τροφῶν.

(ἕπεται τὸ τέλος)

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

εἰς τὴν

Κ. Ἐπιτροπὴν Περιθάλψεως πρόσφύγων

Ὁ Δόκτωρ Peat	Λ.Τ.	3000
Ἀμερικανικὴ Ἐπιτροπὴ περιθάλψεως	»	2500
Τρεῖς ἀνώνυμοι ἀνὰ	»	1500
Α. Α. Πάλλης, ἀνώνυμος, Τράπεζα Ἀθηνῶν ἀνὰ	»	1000
Τρεῖς ἀνωνύμως, Ἐπιτροπὴ Πατριαρχικοῦ ναοῦ	»	500
Ἀνώνυμος ἀντὶ μνημοσύνου	»	1634.34
»	»	200
»	»	240
»	»	121.30
Ἀνώνυμ. καὶ Κων]τῖνος Μ. Ἰατροῦ, Τέκνα Β. Τσελέντη ἀντὶ μνημοσύνου πατρὸς ἀνὰ	»	100
Μητροπολίτης Πισσιδείας, Σύνδεσμος Δεσποινίδων Ὑψωμαθείων, Ἀδελφότης ἁγίας Βαρβάρας Γαλατᾶ, Ἀχιλλεὺς Νικολάου, Σύνδεσμος Ἀνδρίων, χατζῆ Ἑλένη, ἀνώνυμος κυρία, Κων]τῖνος Ἀραβανόπουλος, Ἀδελφότης Καλαμιτσινῶν, Β. Γ. Γκιαβουράκης ἀνὰ	»	50
Ἀπόστολος Πατσαλῆς, Σαβ. Κανακάρης, Νικόλ. Σώρζου, 6 ἀνων. ἀνὰ	»	25
Δημήτρ. Ἰωαννίδης, Ἰωάν. Ἐμμανουὴλ, Κων]τῖνος Βαλλίδης, Ἑλένη Δανιήλογλου, Π]χικὸς διάκονος Μάξιμος, Χαρίλαος Φραγκουλίδης ἀνὰ	»	20
Ἀνώνυμος κυρία	»	13
Ἀνώνυμος	»	11.50
Ἰωάν. Παπαδόπουλος, Χαραλ. Βασιλειάδης, Ἐλισάβετ Χ" Ἰωάννου, Θεόδ. Γριβας, Κοινότης Γελ.Δεγιρμὲν, Γρηγ. Θεοδωρίδης, Ἀρχιμ. Γρηγόριος, Ἀρχιμ. Παΐσιος, Ἀρχιμ. Δαμιανὸς, Ἀρχιμ. Ἀπόστολος. Ἡ ἐν Κων]πόλει Ἀδελφότης Μαλακοπῆς ἀντὶ στεφάνου διὰ τὸν ἀδελφὸν Καλφόπουλον, Ἀρχ. Σίλβεστρος ἀνὰ	Λ.Τ.	10
Ἀδελφοὶ Πραγματευθέλη	»	7
Ν. Φ. Γεωργιάδου	»	6
Ἄνθιμος Ἀνθιμιάδης, Χαραλ. Τικταμπανίδης, ἱερεὺς Ἀντώνιος, ἱερεὺς Νικόλαος, ἱερεὺς Γεώργιος, Μηνᾶς Χρηστόπουλος, δύο ἀνώνυμοι ἀνὰ	»	5
Θεόδωρος βέης	»	3
Ἀδελφοὶ Ζιρίβαι ἐν Μασσαλίᾳ, Μπενάκης, κυρία Βενιζέλου ἀνὰ φρ. γαλ.		50000
Ἀρμίσσης εἰς χαρτονόμισμα	»	744
Ἐκ προηγουμένου καταλόγου	Λ.Ἀγγλ.	200
Comité Central de secours au refugie à Londres	Λ.Ἀγγλ.	7500
Ἐθνικὴ Ἄμυνα Ἀλεξανδρείας	»	1000
Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου	»	400
Ὁ ἐν Λιβερπούλ καὶ ὁ ἐν Καΐρῳ Ἰωάν. Χατζῆ Ἰωάννου ἀνὰ	»	100
Ἀδελφοὶ Σπετσερόπουλοι καὶ ἡ Κοινότης Λωζάνης ἀνὰ	Λ.Τ.	50
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς Νέας Ὑόρκης Δολλάρια		10,000

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰς ἐπανειλημμένας συνεδρίας συνῆλθον τὰ Δύο Σώματα διασκεφθέντα ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Ἐν τῇ τελευταίᾳ δ' αὐτῶν συνεδρίᾳ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου μέλος αὐτοῦ ἐξελέγη ὁ κ Λέων Καζανόβας.

Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπή.— Τὰ Δύο Σώματα διαρρυθμίσαντα τὸ περὶ καταρτισμοῦ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἄρθρον τοῦ ἐν ἰσχύϊ κανονισμοῦ αὐτῆς ἐψήφισαν ἵνα ὁ κατὰ καιρὸν Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἀποτελῇ μέλος τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς.

Συνεπείᾳ τῆς διατάξεως ταύτης ὁ Μ. Κατηχητὴς Αἰδ. κ. Ἀλ. Ζῶτος Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἐκλήθη μέλος τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 27 Σεπτεμβρίου.—Ὁ Παν. Μητροπολίτης Κρήνης τηλεγραφικῶς πληροφορεῖ ὅτι διασωθεὶς διαμένει ἐν Πειραιεῖ. Ἐνετάλη ὅπως ἀποστείλῃ ἔκθεσιν ἐμπεριστατωμένην περὶ τῶν προσφύγων ἐπαρχιωτῶν αὐτοῦ. Ἐξ ἀφορμῆς δὲ τούτου ἀπεφασίσθη ἵνα συστηθῇ καὶ εἰς τὸν ἐν Χίῳ παραμένοντα Παν. Μητροπολίτην Βριούλων νὰ στείλῃ σχετικὰς ἐκθέσεις τῶν ἀνὰ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου εὑρισκομένων προσφύγων κατ' ἐπαρχίας.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμασείας κ. Γερμανὸς διὰ μακρᾶς αὐτοῦ ἐκθέσεως περὶ τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀναφέρει τὰς σκέψεις τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Σερβικῆς Κυβερνήσεως, αἵτινες εἶνε ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ ἔκθεσις παρεπέμφθη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρειαν τοῦ Σεβ. Μητρο]λίτου Ρόδου Ἐπιτροπήν.

Ἀκολούθως ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἐν ἀντιγράφῳ πάντα τὰ περὶ τοῦ ζητήματος τῶν Ἁγίων Τόπων ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὑποβληθέντα ἔγγραφα εἰς τὰς Κυβερνήσεις καὶ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν. Καὶ τὰ ἔγγραφα ταῦτα παρεπέμφθησαν εἰς τὴν οἰκείαν ἐπιτροπήν.

Συνεδρία 29 Σεπτεμβρίου.— Διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ Νομάρχης Σάμου κ. Ἀναστασιάδης διαμαρτύρεται διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐξενεχθεῖσαν κατηγορίαν ὅτι δὲν ἐδέχθη τοὺς εἰς τὴν νῆσον καταφυγόντας πρόσφυγας δηλῶν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ ἀπέναντι αὐτῶν ἱερὸν καθῆκον του ὡς δύναται περὶ τούτου τὸ Πατριαρχεῖον νὰ πληροπληροφορηθῇ παρὰ τῶν αὐτόθι εὑρισκομένων ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν.

— Ἡ Α. Σεβ. ὁ Μητροπολίτης Ἡρακλείας κ. Γρηγόριος ἐπικοινωνῶν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀπαντητικῶς ὑποβάλλει δι' ἐπιστολῆς πληροφορίας περὶ τοῦ Λαμπαδαριδίου κληροδοτήματος.

Κίνησις Ἀρχιερέων.— Ἐπετράπη τῷ Θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Ἀργυρουπόλεως νὰ μεταβῇ εἰς Ἅγ. Ὄρος.

— Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Κυζίκου, Νικαίας καὶ Ἀννέων οἵτινες εἶχον μεταβῇ πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀνὰ τὰς νήσους τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ τὴν Ρεδεστὸν ἐκχυθέντων προσφύγων, ἀφίκοντο ἐνταῦθα καὶ ὑπέβαλον σχετικὰς πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ἐκθέσεις.

— Ἐπετράπη τῷ Θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Νύσσης ὅπως μεταβῇ διά τι διάστημα εἰς Τῆνον.

— Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ Παν. Μητροπολίτης Δαρδανελλίων κ. Κύριλλος κομίζων χρηματικὰ βοηθήματα διὰ τοὺς πρόσφυγας τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Προσφυγικά.— Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνῆλθεν ἡ Π]χικὴ Κεντρ. Ἐπιτρ. περιθάλψεως προσφύγων καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποσταλῇ ὁ Γενικὸς αὐτῆς Διευθυντὴς κ. Πάλλης, ὡς ἀντιπρόσωπος Π. Κ. Ἐπιτροπῆς παρὰ τῇ Ἐπιτροπῇ τὴν ὁποίαν θὰ καταρτίσῃ ὁ ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν Δόκτωρ Νάνσεν διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν προσφύγων.

— Νὰ ἐγκατασταθῶσι πρόσφυγες εἰς τὰς Σχολὰς Βαλατᾶ, Ξυλοπόρτης, Σαλματομβρουκίου καὶ Τεκφοὺρ Σεραΐου, τῆς Σχολῆς τοῦ Βαλατᾶ μεταφερομένης εἰς τὴν Μαράσλιον, ὅπου θὰ λειτουργοῦν ἡ μὲν πρὸ μεσημβρίας ἡ δὲ μετὰ μεσημβρίαν κατὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦν σύστημα, θὰ ἐνοικιασθῇ δὲ καὶ ἡ ἐν Φαναρίῳ Λέσχη «Μνημοσύνη» διὰ τὴν ἐγκατάστασιν προσφύγων. Εἰς τὰς κατασκηνώσεις ταύτας τῶν προσφύγων θὰ ἱδρυθῶσι συσσίτια ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐπιτροπῆς Κυριῶν καταρτισθησομένης ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Σεβ. Μη]λίτου Κορυτσᾶς καὶ τοῦ κ. Φερμάνογλου. Τὸ δὲ ἰατρεῖον τοῦ Πατριαρχείου θὰ λειτουργήσῃ ὡς ἰατροῦ αὐτοῦ προσληφθέντος τοῦ κ. Ἀντωνιάδου. Ἐνεκρίθη νὰ συνεχισθῇ ἡ παρεχομένη περίθαλψις εἰς τοὺς Ἀρμενίους πρόσφυγας.

Ἐπισκέψεις.— Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθη ὁ ἀπό τινος ἐνταῦθα παρεπιδημῶν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Γιβραλτάρης κ. Γκρὲγκ γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν. Ἀναχωρῶν κατ' ἐκφρασθεῖσαν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν ὡδηγήθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Σεβ. Μ]του Κορυτσᾶς καὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Π. Κ. Ἐπιτροπῆς περιθάλψεως προσφύγων κ. Α. Πάλλη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν, περιβληθεὶς δὲ μανδύαν καὶ κρατῶν ποιμαντορικὴν ράβδον ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῶν χορῶν ψαλλόντων τὸ «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα» μεθ' ὃ ἀπήγγειλεν εὐχὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν δεινοπαθούντων χριστιανῶν καὶ ηὐλόγησε τὸν λαόν. Ἀπερχομένη ἡ Α. Σεβ. ηὐχαρίστησε τὸν Πρωτοσυγκελλεύοντα διότι τῷ ἐπετράπη νὰ χοροστατήσῃ, ὅστις ἁπάντων ἐχαρακτήρισε τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ὡς καλὸν οἰωνὸν καὶ προάγγελον καλυτέρων ἡμερῶν.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Κυριακὴ 25 Σεπτεμβρίου.— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Γαλατᾷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κοινωνικοῦ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον τονίσασα, ὅτι πάντοτε ἰδίᾳ ὅμως κατὰ τὰς κρισίμους περιστάσεις ὡς αἱ παροῦσαι, τοὺς χριστιανοὺς πρέπει νὰ διακρίνῃ ἡ πρὸς ἀλλήλους

ἀγάπη, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅλους τοὺς πεπολιτισμένους χριστιανικοὺς λαούς. Παρουσιάζουσα δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ ἐξ οὗ ἀπέρρευσαν τόσαι ὀργανώσεις, αἵτινες ἀκούραστοι καὶ προθυμώτατοι συντρέχουν διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῶν προσφύγων, ὑπέδειξε τὸ μέγα καθῆκον, ὅπερ ἔχομεν ἡμεῖς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς πρόσφυγας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5249

ΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ἄννα Λαζαρέβνα Τσαβτσαβάτζα, τὸ γένος Τιγράνωφ, χριστιανὴ τοῦ Ἀρμενικοῦ Δόγματος, ὑπήκοος Ρωσσὶς κάτοικος Τυφλίδος νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Μιχαὴλ Νικολαΐβιτς, πρίγκηπος Τσαβτσαβάτζε, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρώσσου διαμένοντος ἐνταῦθα (Γαλατᾷ Παντελεήμων Χὰν ἀριθ. 33-35),ἐπὶ ἀκυρώσει καὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ Γαλλικοῦ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 27 Αὐγούστου 1922.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ** 1
Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἀριθ. Πρωτ. 5447

ΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ναδέζνα Βλαδιμηρόβνα Ρουσάνωφ, τὸ γένος Βλαδιμήρου Ἰβάνοβιτς, Ρωσσίς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἵνα ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Θεοδώρου Βασιλείεβιτς Ρουσάνωφ,χριστιανοῦ ὀρθοδόξου Ρώσσου Συνταγματάρχου, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως(δδὸς Προύσης ἀριθ. 40) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ Γαλλικοῦ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1922

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος 1
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ**
Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'.
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἀριθμ. Πρωτ. 5571

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Χρῆστος Ἰωάννου Σωτηριάδης ἢ Φρυδᾶς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, σωφὲρ αὐτοκινήτων, τέως κάτοικος Φαναρίου (Βλὰχ-Σεράῖ ἀριθ. 22) Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9. π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ συζύγου Σοφίας Χ. Σωτηριάδου τὸ γένος Σωκράτους Νικολαΐδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἄνευ ἐπαγγέλματος, διαμενούσης ἐν Φαναρίῳ Βλὰχ-Σεράϊ ἀριθ. 22 Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1922.

(ὑπογρ.) Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
Ὁ Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ 1
Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.– 40'

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συν. Μ)λίτης Βριούλων ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ Α΄ Γραμματεὺς τοῦ Α΄ Πα)κοῦ τραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΣΕΡΒΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἤδη ἀπὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου ζωηρῶς ἀπησχόλει τοὺς ἐν Βελιγραδίῳ ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικοὺς κύκλους πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ διοικητικὴ καθόλου διαρρύθμισις τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας πρὸς εὐπροσωποτέραν παράστασιν αὐτῆς ἀλλὰ καὶ καλλιτέραν ἱκανοποίησιν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου αὐτῆς. Ὁ ἐπισυμβὰς ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ παγκόσμιος πόλεμος ἀνέστειλε πρὸς καιρὸν πᾶσαν σχετικὴν ἐνέργειαν καὶ ἀπόφασιν μέχρι Δεκεμβρίου τοῦ 1920 ὅτε διὰ διατάγματος καθωρίσθη λεπτομερῶς τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ὡς ὄργανα αὐτοῦ ἄμεσα περιλαμβάνει:

α') **Τὴν μεγάλην Σύνοδον τῶν Ἀρχιερέων** συνερχομένην τοὐλάχιστον ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ἀποφασίζουσαν τελεσιδίκως περὶ πασῶν τῶν ἐσωτερικῆς φύσεως ὑποθέσεων.

β') **Τὸν Πατριάρχην** περιστοιχιζόμενον ὑπὸ **τετραμελοῦς διαρκοῦς** Συνόδου, ἀποτελούσης τὴν ἀνωτάτην ἐκτελεστικὴν καὶ ἐξελεγκτικὴν ἐξουσίαν τῆς Ἐκκλησίας.

γ') **Τοὺς ἐπισκόπους,** ἐξ ὧν τέσσαρες εἶναι Μητροπολῖται (Βελιγραδίου, Κετίγνης, Σκοπείων καὶ Σεραγιέβου) καὶ εἴκοσι τρεῖς ἐπίσκοποι (Νύσσης, Τιμόκ. Ζίτσης, Σαβάτς, Ἰστὶπ, Βιτωλίων, Ἀχρίδος, Ράσκο-Πρεσρένης, Ποζάρεβατς, Κοτάρου, Ἰπεκίου, Νίξε, Δαλματίας, Ἑρζεγοβίνης Βάνια-Λούκας, Σβορνικίου, Στρεμσκοκαρλοβιτσίου, Βάτσκα, Βουδίμσκα, Καρλοβάτσκα, Τεμισβαρίου, Βρχὰτσ, Πακράτς, καὶ

δ') **Τὸ μέγα Συμβούλιον,** ἀποτελούμενον ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, καὶ ἀσχολούμενον εἰς τὰ ὑλικῆς φύσεως ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ ἀπόψεως δικαστικῆς περιλαμβάνει α'.) **τὸ ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον** ἀναθεωροῦν κατ' ἔφεσιν τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐπισκοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, καὶ β.') **τὰ ἐπισκοπικὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια,** λειτουργοῦντα τὸ μὲν ὡς συμβούλια πειθαρχικὰ διὰ τὸν κλῆρον εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, τὸ δὲ εἰς τὰ περὶ διαζυγίου, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὰ γαμικὰ ζητήματα ὑπάγονται ἀκόμη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς μόρφωσιν δὲ τοῦ κλήρου λειτουργοῦσι δύο θεολογικαὶ σχολαὶ (Βελιγράδιον καὶ Ἄγραμ) καὶ ἓξ ἱερατικαὶ (Βελιγράδιον, Σεράγιεβον, Καρλοβίτσιον, Πρεζρένη, Κετίγνη καὶ Βιτώλια). Ζήτημα ἀπασχολοῦν ζωηρῶς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἶνε τὸ τῆς ὑλικῆς συντηρήσεως τοῦ κλήρου. Ἐλπίζεται ὅτι θὰ λυθῇ εὐνοϊκῶς τοῦτο, εἰς τρόπον ὥστε ὁ σερβικὸς κλῆρος ἀπαλλαττόμενος ἀπὸ φροντίδων ὑλικῶν θὰ δύναται νὰ ἀφιερωθῇ καλλίτερον εἰς τὸ βαρὺ ἔργον.

Γ. Α.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΝΤΟΛΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 386)

Ἄρθρον 18.— Ἡ ἐντολοδόχος θὰ ἐπιτηρῇ, ὅπως μηδεμία ὑπάρχῃ διάκρισις ἐν Παλαιστίνῃ ὡς πρὸς τοὺς πολίτας οἱουδήποτε Κράτους, Μέλους τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν, (συμπεριλαμβανομένων τῶν κατὰ τοὺς νόμους αὐτοῦ ἐσχηματισμένων ἑταιρειῶν) ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς τῆς ἐντελοδόχου ἢ ἄλλου ξένου Κράτους ἐν ὑποθέσεσιν ἀφορώσαις εἰς τὴν φορολογίαν, τὸ ἐμπόριον ἢ τὴν ναυτιλίαν, τὴν ἀξάσκησιν βιομηχανιῶν ἢἐπαγγελμάτων ἢ ἐν τῇ μεταχειρίσει ἐμπορικῶν πλοίων ἢ μὴ στρατιωτικῶν ἀεροπλοίων. Ὁμοίως οὐδεμία θὰ ὑπάρχῃ διάκρισις ἐν Παλαιστίνῃ ὡς πρὸς τὰ προερχόμενα ἢ προωρισμένα δι' οἱονδήτι τῶν εἰρημένων Κρατῶν ἐμπορεύματα, ἐλευθερία δὲ θὰ ὑπάρχῃ διαμετακομίσεως ἐπὶ δικαίοις ὅροις διὰ τῆς ὑπὸ ἐντολὴν χώρας.

Ὑπό τε δὲ ταῦτα καὶ τὰς ἄλλας διατάξεις τῆς ἐντολῆς ταύτης, ἡ Διοίκησις τῆς Παλαιστίνης δύναται, τῇ γνώμῃ τῆς ἐντολοδόχου, νὰ ἐπιβάλῃ οὓς θὰ ἐθεώρει ἀναγκαίους φόρους καὶ τελωνιακοὺς δασμοὺς καὶ νὰ λάβῃ ἅπερ θὰ ἔκρινεν ἄριστα μέτρα ἐπὶ προαγωγῇ τῆς ἀναπτύξεως τῶν φυσικῶν πόρων τῆς χώρας καὶ ἐπὶ προστασίᾳ τῶν συμφερόντων τοῦ πληθυσμοῦ. Δύναται αὖτη ἐπίσης, τῇ γνώμῃ τῆς ἐντολοδόχου, νὰ συνάψῃ εἰδικὴν τελωνιακὴν σύμβασιν μεθ' οἱουδήποτε Κράτους, οὗ ἡ χώρα κατὰ τὸ 1914 περιελαμβάνετο ἐξ ὁλοκλήρου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ ἢ Ἀραβίᾳ.

Ἄρθρον 19.— Ἡ ἐντολοδόχος θὰ προσχαρήσῃ ἐξ ὀνόματος τῆς Διοικήσεως τῆς Παλαιστίνης πρὸς πᾶσαν γενικὴν διεθνῆ σύμβασιν, ἤδη ὑπάρχουσαν ἢ κατόπιν συναφθησομένην, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν, ἀφορῶσαν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν δούλων, τὸ ἐμπόριον τῶν φαρμάκων, ἢ σχετιζομένην πρὸς τὴν ἀεροπλοΐαν καὶ τὴν ταχυδρομικήν, τηλεγραφικὴν καὶ ἀσύρματον συγκοινωνίαν ἢ τὴν φιλολογικήν, καλλιτεχνικὴν ἢ βιομηχανικὴν ἰδιοκτησίαν.

Ἄρθρον 20.— Ἡ ἐντολοδόχος θὰ συνεργασθῇ ἐξ ὀνόματος τῆς Διοικήσεως τῆς Παλαιστίνης, ἐφ' ὅσον θρησκευτικαί, κοινωνικαὶ καὶ ἄλλαι συνθῆκαι δύνανται ἵνα ἐπιτρέψωσιν, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ οἱουδήποτε κοινοῦ μέτρου ἐγκριθέντος ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν ἐπὶ παρεμποδίσει καὶ καταπολεμήσει ἀσθενειῶν, περιλαμβανομένων τῶν ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων.

Ἄρθρον 21.— Ἡ ἐντολοδόχος θὰ φροντίσῃ περὶ τῆς θεσπίσεως ἐντὸς δώδεκα μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν Νόμου Ἀρχαιοτήτων, βασιζομένου ἐπὶ τῶν ἀκολούθων ἀρχῶν. Ὁ νόμος οὗτος θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν παλαιὸν Ὀθωμανικὸν περὶ Ἀρχαιοτήτων νόμον καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ ἰσότητα μεταχειρίσεως ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐρεύνῃ διὰ τοὺς πολίτας πάντων τῶν Κρατῶν, ἅτινα εἶναι Μέλη τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν.

1. «Ἀρχαιότης» σημαίνει πᾶσαν οἰκοδομὴν ἢ προϊὸν ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, προγενέστερα τοῦ ἔτους 1700.

2. «Ὁ νόμος διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀρχαιοτήτων θὰ ἐφαρμόζηται δι' ἐνθαρρύνσεως μᾶλλον ἢ δι' ἀπειλῆς.

»Πᾶς ὅστις, ἀνακαλύψας ἀρχαιότητα, χωρὶς νὰ ᾖ ἐφωδιασμένος διὰ τῆς ἐν τῇ 5 παραγράφῳ μνημονευομένης ἀδείας, ἀναφέρει τοῦτο εἰς ὑπάλληλον τῆς Διοικήσεως τῆς Παλαιστίνης, θὰ ἀμείβηται κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεως.

3. «Οὐδεμία ἀρχαιότης δύναται νὰ διατεθῇ πλὴν διὰ τὴν Διοίκησιν τῆς Παλαιστίνης, ἐκτὸς ἐὰν τὸ Τμῆμα τοῦτο ἀποποιηθῇ τὴν ἀπόκτησιν πάσης τοιαύτης ἀρχαιότητος.

«Οὐδεμία ἀρχαιότης δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς χώρας ἄνευ ἀδείας ἐξαγωγῆς παρὰ τοῦ εἰρημένου Τμήματος.

4, «Πᾶς ὁ κακοβούλως ἢ ἀμελῶς καταστρέφων ἢ βλάπτων ἀρχαιότητα θὰ ὑπόκειται εἰς ποινὴν καθορισθησομένην.

5. «Οὐδεπία ἐκκαθάρισις ἐδάφους ἢ ἐκσκαφὴ ἐπὶ τῷ σκοπῷ εὑρέσεως ἀρχοιοτήτωτ θὰ ἐπιτρέπηται, ἐπὶ ποινῇ προστίμου, πλὴν εἰς πρόσωπα ἐξουσιοδοτημένα ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Παλαιστίνης.

6. «Δίκαιοι ὅροι θὰ καθορισθῶσι διὰ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν, προσωρινὴν ἢ διαρκῆ, γαιῶν, αἵτινες θὰ ἦσαν ἱστορικοῦ ἢ ἀρχαιολογικοῦ ἐνδιαφέροντος.

7. «Ἄδεια δι' ἀνασκαφὰς θὰ παραχωρῆται μόνον εἰς τοὺς προβάλλοντας ἐπαρκεῖς ἐγγυήσεις ἀρχαιολογικῆς πείρας. Ἐν τῇ παραχωρήσει τῶν ἀδειῶν τούτων δὲν θὰ ἀποκλείωνται οἱ ἐπιστήμονες οἱουδήποτε ἔθνους ἄνευ ἀποχρώντων λόγων.

8. «Τὸ προϊὸν τῶν ἀνασκαφῶν δύναται νὰ διανέμηται μεταξὺ τοῦ ἐνεργοῦντος τὰς ἀνασκαφὰς καὶ τῆς Διοικήσεως τῆς Παλαιστίνης ἐν ἀναλογίᾳ ὑπὸ τοῦ Τμήματος τούτου καθοριζομένῃ. Ἐὰν ἡ διανομὴ φαίνηται ἀδύνατος διὰ λόγους ἐπιστημονικούς, ὁ τὴν ἀνασκαφὴν ἀναλαβὼν θὰ λαμβάνῃ προσήκουσαν ἀποζημίωσιν ἀντὶ μέρους τῶν εὑρημάτων.

Ἄρθρον 22.— Ἡ Ἀγγλική, ἡ Ἀραβικὴ καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ θὰ εἶναι αἱ ἐπίσημοι γλῶσσαι τῆς Παλαιστίνης. Πᾶσα δήλωσις ἢ ἐπιγραφὴ ἐν τῇ Ἀραβικῇ ἐπὶ γραμματοσήμων ἢ νομισμάτων ἐν Παλαιστίνῃ θὰ ἐπαναλαμβάνηται ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ καὶ δήλωσις ἢ ἐπιγραφὴ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ θὰ ἐπαναλαμβάνηται ἐν τῇ Ἀραβικῇ.

Ἄρθρον 23.— Ἡ Διοίκησις τῆς Παλαιστίνης θὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς ἑορτὰς τῶν οἰκείων κοινοτήτων ἐν Παλαιστίνῃ ὡς νομίμους ἡμέρας ἀναπαύσεως διὰ τὰ μέλη τῶν κοινοτήτων τούτων.

Ἄρθρον 24. Ἡ ἐντολοδόχος θὰ ποιῆται πρὸς τὸ Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν ἐτησίαν ἔκθεσιν, πληροφοροῦσαν τὸ Συμβούλιον περὶ τῶν ληφθέντων διαρκοῦντος τοῦ ἔτους μέτρων ἐπ' ἐκτελέσει τῶν ὅρων τῆς ἐντολῆς. Ἀντίγραφα ὅλων τῶν νόμων καὶ κανονισμῶν, τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους δεδημοσιευμένων ἢ ἐκδεδομένων, θὰ κοινοποιῶνται μετὰ τῆς ἐκθέσεως.

Ἄρθρον 25.— Ἐν τοῖς μεταξὺ τοῦ Ἰορδάνου καὶ τοῦ ἀναταλικοῦ συνόρου τῆς Παλαιστίνης, ὡς τελικῶς καθωρίσθησαν, κειμένοις ἐδάφεσιν ἡ ἐντολοδόχος θὰ δικαιῶται, τῇ συναι-

νέσει τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν, νὰ ἀναβάλῃ ἢ νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐφαρμογὴν προβλέψεων τῆς ἐντολῆς ταύτης, ἃς θὰ ἐκρινεν ἀνεφαρμόστους ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων τοπικῶν συνθηκῶν καὶ νὰ ποιήσηται ἣν θὰ ἐθεώρει ἁρμόζουσαν ταῖς συνθήκαις ταύταις πρόνοιαν περὶ διοικήσεως τῶν ἐδαφῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι οὐδὲν θὰ γένηται ἀσύμφωνον πρὸς τὰς προβλέψεις τῶν Ἄρθρων 15, 16, καὶ 18.

Ἄρθρον 26.— Ἡ ἐντολοδόχος συναινεῖ, ἵνα, ἐάν τις διαφωνία ἀναφυῇ μεταξὺ τῆς ἐντολοδόχου καὶ ἄλλου Μέλους τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν ὡς πρὸς τὴν ἑρμηνείαν ἢ τὴν ἐφαρμογὴν ὅρων τῆς ἐντολῆς, ἡ τοιαύτη διαφωνία, ἐὰν δὲν δύναται νὰ διευθετηθῇ διὰ διαπραγματεύσεως, ὑποβάλληται τῷ Διαρκεῖ Δικαστηρίῳ τῆς Διεθνοῦς Δικαιοσύνης, τῷ προβλεπομένῳ ὑπὸ τοῦ 13 Ἄρθρου τῆς Συμβάσεως τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν.

Ἄρθρον 27.— Ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐθνῶν δι' οἱανδήτινα τροποποίησιν τῶν ὅρων τῆς παρούσης ἐντολῆς.

Ἄρθρον 28— Ἐν περιπτώσει τερματισμοῦ τῆς διὰ τούτου παραχωρουμένης ἐν Ἐντολοδόχῳ ἐντολῆς, τὸ Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν θὰ πράξῃ ὅ,τι θὰ ἐκρίνετο ἀναγκαῖον ἐπὶ προστασίᾳ εἰς τὸ διηνεκές, ὑπὸ τὰς ἐγγυήσεις τοῦ Συνδέσμου, τῶν διὰ τῶν Ἄρθρων 13 καὶ 14 ἠσφαλισμένων δικαίων καὶ θὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ. πρὸς ἐξασφάλισιν, ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Συνδέσμου, τῆς πλήρους ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Παλαιστίνης ἐκπληρώσεως τῶν νομίμως τὴν Διοίκησιν τῆς Παλαιστίνης κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐντολῆς ἐπιβαρυνουσῶν οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων, συμπεριλαμβανομένων τῶν δικαιωμάτων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐπὶ συντάξεων ἢ ἀμοιβῶν.

Τὸ παρὸν ἔγγραφον θὰ κατατεθῇ ἐν πρωτοτύπῳ ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν, κεκυρωμένα δὲ τούτου ἀντίγραφα θὰ διαβιβασθῶσιν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν πρὸς πάντα τὰ Μέλη τοῦ Συνδέσμου.

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ
ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

«Ζωηρὰ διπλωματικὴ κίνησις παρετηρήθη ἐν Βατικανῷ. Μυστικαὶ ὁδηγίαι ἐδόθησαν κατ' αὐτὰς εἰς τοὺς ἐν Πράγᾳ, Βαρσοβίᾳ καὶ Βελιγραδίῳ ἀποστολικοὺς ἀντιπροσώπους, ὡς καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ Ἐγγὺς Ἀνατολῇ ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὴν ἐν Ρωσσίᾳ ἀποστολήν. Βεβαιοῦται ὅτι ὁ καρδινάλιος Γάσπαρης ἐδέχθη νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ κατόπιν ἐπιμονῆς τοῦ Πάπα, παρακαλέσαντος αὐτὸν ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν συνεργασίαν του μέχρις ὅτου αἱ περὶ τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀρξάμεναι διαπραγματεύσεις καταλήξωσιν εἰς μίαν λύσιν ἱκανοποιητικήν.

Ἐπιβάλλεται, κατὰ τὸν Ποντίφηκα, νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν σημερινῶν γεγονότων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς καθολικῆς ἐπιρροῆς ἐν Ρωσσίᾳ, Βαλκανίοις καὶ Μ. Ἀσίᾳ. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ μιᾶς ἐνεργείας, ἥτις ἀπαιτεῖ εὐστοχίαν καὶ λεπτότητα ὅλως ἰδιαιτέραν καὶ τὴν ὁποίαν ὀφείλει τις νὰ ἐπιδιώκῃ μετὰ φρονήσεως ἅμα καὶ σταθερότητος. Διὰ τοῦτο δὲ συνεπείᾳ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν διασυμμαχικῶν συνδιασκέψεων ἐν Παρισίοις, Πῖος ὁ ΙΑ'. ἀπέφυγε νὰ ἀπευθύνῃ εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν τὴν ὑπ' αὐτοῦ προετοιμαζομένην ἔκκλησιν ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Ἕδρα προτιμᾷ νὰ καθορίσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἄποψιν αὐτῆς κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν, ἡ ὁποία θὰ διακανονίσῃ ὁριστικῶς τὴν ἑλληνοτουρκικὴν ἔριδα καὶ τὸ ζήτημα τῶν Στενῶν.

Οἱ περὶ τὸν σεβ. Γάσπαρη, ἐλθόντες κατ' αὐτὰς εἰς συνάφειαν πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ κεμαλικοὺς κύκλους, ἐξέφρασαν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ συνδιάσκεψις αὕτη θὰ θίξῃ ὅλα τὰ ζητήματα, τῶν ὁποίων τὴν λύσιν ζητεῖ τὸ Βατικανὸν καὶ ὅτι μάλιστα δύναται νὰ εὑρεθῇ ἔδαφος συνεννοήσεως μετὰ τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἀγκύρας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Παλαιστίνης, ἔνθα ἡ ἐξασθένησις τῆς βρεττανικῆς ἐπιρροῆς εὐνοεῖ τὰς διεκδικήσεις τῆς ἁγίας Ἕδρας ἐπὶ τῶν ἁγ. Τόπων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σεβ. Πελεγκρινέτι, παπικὸς ἀντιπρόσωπος ἐν Βελιγραδίῳ, πληροφορεῖ ὅτι ἡ ὑπουργικὴ ἐπιτροπὴ, ἡ ἐπιφορτισθεῖσα ὅπως προπαρασκευάσῃ τὸ μεταξὺ Γιουγκοσλαβίας καὶ Βατικανοῦ κογκορδάτον, ἐτελείωσε τὸ ἔργον αὐτῆς. Τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἡ Γιουγκοσλαβία θέλει νὰ κάμῃ ὡς βάσιν τῆς μελλούσης συμβάσεως, περιλαμβάνει ἄρθρα ἀπαιτοῦντα ὅπως ἐπιτραπῇ ἡ χρῆσις τῆς ἀρχαίας σλαβικῆς εἰς τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας τοῦ κράτους. Τὰ αἰτήματα ταῦτα θὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ ὑπὸ πνεῦμα συμβιβαστικόν.

Ἀφ' ἑτέρου βεβαιοῦται ὅτι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελῇ τὸ πρόγραμμα τοῦ νέου ποντίφηκος καὶ τὴν ὁποίαν ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἀναμένει ἀπὸ ἑπτὰ μηνῶν, Πῖος ὁ ΙΑ' ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου κώδικος τοῦ κανονικοῦ δικαίου καὶ τῆς πειθαρχικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ κλήρου. Ἐν τῶν προβλημάτων, τὸ σπουδαιότερον ἐπιβαλλόμενον σήμερον, θίγει αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα. Τὸ ἱερὸν Κολλέγιον ἐξεδήλωσε πράγματι πολλάκις τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως δώσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διοίκησιν συνταγματικήν, καθιστῶν τὸν καγκελλάριον, μέχρι τοῦδε ὑπαγόμενον εἰς μόνον τὸν Πάπαν, ὑπουργὸν ὑπεύθυνον ἐνώπιον τῆς Ρωμαϊκῆς ἀδελφότητος. Ἡ τάσις αὕτη ἐπεβεβαιώθη ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ ἐναντίον τοῦ σχεδίου τοῦ σεβ. Γάσπαρη ἐπὶ τῶν σχέσεων Βατικανοῦ καὶ Γαλλίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀδιαλλάκτου μερίδος σεβ. Μερὶ-δὲλ Βὰλ καὶ Βοζιάνη, εὑρέθησαν τελείως σύμφωνοι μετὰ τοῦ σεβ. Βανουτέλι, ἀρχηγοῦ τῆς φιλελευθέρας κινήσεως.

Γεγονὸς ἀνάλογον ἐγένετο μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Λορέτ, ὅπου διὰ πρώτην φορὰν ὁ σεβ. Γάσπαρης μετέσχε, μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ βασιλέως, γεύματος δοθέντος εἰς ποντιφικὸν μέγαρον. Ἐν τῇ σκέψει τοῦ Καγκελλαρίου, τοῦτο ἦτο ἓν βῆμα ἀποφασιστικὸν πρὸς συμβιβασμὸν τῶν δύο ἐξουσιῶν, ἀλλ' οἱ ἀνώτεροι βαθμοῦχοι τῆς Ἐκκλησίας ἐπέκριναν καὶ διετύπωσαν ἐπιφυλάξεις, πρᾶγμα ὅπερ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν ὡς ἄνω πρᾶξιν τὴν δύναμιν καὶ τὴν σημασίαν της».

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Ρώμης πρὸς τὴν Information τῶν Παρισίων, 28 7]βρίου ἐ. ἔ.).

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» τοῦ Λονδίνου (4 7)βρίου ἐ. ἔ.) δημοσιεύων μετάφρασιν τῆς Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς «περὶ τοῦ ἐγκύρου τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν» ἐπάγεται:

«Προφανῶς τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο ἔγγραφον εἶνε ὑψίστης σπουδαιότητος. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας οὐδέποτε ἔπαυσεν ἰσχυριζομένη ὅτι ἀποτελεῖ πραγματικὸν μέρος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι οἱ ποιμένες αὐτῆς κέκτηνται ἀναμφιβόλως ἀποστολικὴν διαδοχήν. Τώρα μετὰ μακρὰν καὶ βαθεῖαν μελέτην ὅλων τῶν γεγονότων, ἡ Ἱ. Σύνοδος Κων]πόλεως κατέληξεν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα διακρύττουσα ὅτι «ἀπέναντι τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας αἱ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς ὁμολογίας χειροτονίαι Ἐπισκόπων, Ἱερέων καὶ Διακόνων ἔχουσι τὸ αὐτὸ κῦρος, ὅπερ ἔχουσι καὶ αἱ τῆς Ρωμαϊκῆς, τῆς Παλαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας, ἅτε δὴ ὑφισταμένων πάντων τῶν στοιχείων, ἅτινα κρίνονται ἀπαραίτητα ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως πρὸς ἀναγνώρισιν χαρίσματος ἱερωσύνης ἐξ ἀποστολικῆς διαδοχῆς».

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ τοιοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι θὰ συντελεσθῇ ἀμέσως καὶ πλήρης ἐπικοινωνία, ἀλλ' ὅτι μετὰ μακρὰς φιλικὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκ]σιῶν ἐπετελέσθη τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς πλήρη ἐξωτερικὴν ἕνωσιν. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε μία μεταβολὴ τῆς ὑπαρχούσης ἰσοζυγίας ἐν τῷ Καθολικῷ κόσμῳ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνέ τι περιστατικόν. Ἡ ἄμεσος πρακτικὴ σπουδαιότης τῆς ἀποφάσεως τῆς Κων]πόλεως συνίσταται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἐπί τινων διοικητικῶν ζητημάτων, ἰδίως ἐν Καναδᾷ καὶ Ἀμερικῇ, ἔνθα ὑπάρχει μέγας ἀριθμὸς ὀρθοδόξων, πολλοὶ τῶν ὁποίων δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπαφὴν πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτῶν κληρικούς. Ἐπί τινα χρόνον οἱ ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι, ἐφ' ὅσον τ ἶς ἦτο δυνατόν, ἐξωκονόμουν τὰς πνευματικὰς τῶν ὀρθοδόξων ἀνάγκας. Τώρα ὅμως τὸ ζήτημα κανονίζεται. Ὀρθόδοξοι ἐδῶ ἢ ἐκεῖ εὑρισκόμενοι θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ λαμβάνωσι τὰ μυστήρια καὶ ἄλλας θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀγ-

γλικανῶν ἱερέων τόσον νομίμως, ὅσον καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἱερέως.

Ὡς πρὸς τὸ εὐρύτερον ζήτημα τῆς πλήρους ἐπικοινωνίας, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ πρὸ τῆς πλήρους δογματικῆς συμφωνίας, πρᾶγμα ὅπερ πιθανῶς ἀπέχει πολύ. Προφανῶς ἀπαιτεῖται προηγουμένως δογματικὴ συμφωνία ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλ' οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὰ ἐμπόδια, οὐδεμία ὑπάρχει συζήτησις περὶ τῆς βαθείας σημασίας τῶν νέων σχέσεων μεταξὺ Καντουαρίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Πράγματι δὲν εἶνε ὑπερβολὴ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μελετίου εἶνε τὸ σπουδαιότατον ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφον ληφθὲν εἰς τὸ Λάμπεθ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Θὰ ἔχῃ πάντως μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὅλου ζητήματος τῆς χριστιανικῆς ἑνώσεως. Ἔφθασεν εἰς χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ καλῆς θελήσεως ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσιν εἰλικρινῶς τὴν διευθέτησιν τῶν χριστιανικῶν διαφορῶν καὶ τὸ ἀποτέλεσμά της τοὐλάχιστον θὰ εἶνε εἰς τὸ νὰ παροτρύνῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἐργασθέντας ἐν ὑπομονῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἀλλὰ καὶ κάτι περισσότερον. Καταρρίπτει, ἀνατρέπει μερικοὺς φραγμούς, οἱ ὁποῖοι ἀπεμόνωσαν τὴν ἀγγλικὴν κοινωνίαν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ κόσμου. Τοῦ λοιποῦ αὕτη δὲν ἴσταται ἀπομεμονωμένη ἐν τῇ διακηρύξει τοῦ ἀποστολικοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος.

Εἰς τὸ ζήτημα τῆς δογματικῆς συμφωνίας μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποπειραθῶμεν νὰ εἰσέλθωμεν, Ἐπιδέχεται μεγάλα καὶ σοβαρὰ ἀποτελέσματα ὡς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσει ἐν τῇ ἀπὸ μέρους ἐκκλησιαστικῶν τινων προσώπων ἀπορρίψει τῆς «Δηλώσεως περὶ πίστεως» ἐσχάτως συνταχθείσης ὑπὸ τῆς «ἀγγλικῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκ]σιῶν» ἵνα διαβιβασθῇ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον. Ἡ ἔκθεσις αὕτη, καίτοι ἀντιπροσωπεύει τὰς πεποιθήσεις ὡρισμένης μόνον μερίδος τοῦ ἀγγλικοῦ κλήρου, δεικνύει ἐμπράκτως ὅτι πολὺ μεγαλήτερον, ἢ ὅσον ὑποθέτουσι πολλοί, μέρος τῆς δημοσίας γνώμης εὑρίσκεται εἰς συμφωνίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πλήρη, καὶ θίγουσαν τὰ ζητήματα τῆς πίστεως καὶ τῆς διδασκαλίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σχεδὸν 4000 μέλη τοῦ ἀγγλικανικοῦ κλήρου πληροφορούμεθα ὅτι ἔχουσιν ἤδη ὑπογράψει τὴν ὡς ἄνω δήλωσιν. Τοῦτο εἶνε μία πολὺ σημαντικὴ ἀναλογία ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὅλον ἀριθμὸν εἰς τὰς νήσους ταύτας, δὲν δεσμεύει ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνῆλθον τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην τὰ δύο Σώματα διασκεφθέντα ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Εἰς τὴν συνεδρίαν ταύτην παρουσιάσθη καὶ ὁ νεοεκλεγεὶς σύμβουλος κ. Λέων Καζονόβας.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 6 Ὀκτωβρίου.—Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Παιδείας κ. Σιώτη δι' οὗ δίδεται ἡ πληροφορία ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἀπεφάσισε τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Κυριακὴ 2 Ὀκτωβρίου.— Ἀδιαθετούσης ἐλαφρῶς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μηλίτης Σαράντα-Ἐκκλησιῶν κ. Ἀγαθάγγελος.

Σχέσεις Ἐκκλησιῶν.— Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Παν. Μητροπολ. Κορυτσᾶς κ. Ἰωακείμ καὶ ὁ Παν. Μητ]λίτης Δυρραχίου κ. Ἰάκωβος, ἐν συνοδείᾳ καὶ τοῦ διερμηνέως κ. Ε. Σταυρίδου παρέστησαν κατὰ τὴν θ. λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντος ἀγγλικανοῦ ἐπισκόπου Γιβραλτὰρ κ. Γκρὲγκ ἐν τῇ ἐν Γιαζιδζῇ (Πέραν) ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Προσφυγικά.— Ἡ Π. Κ. Ἐπιτροπὴ Περιθάλψεως ἐνέκρινεν ὅπως α') ναυλωθῇ πλοῖον πρὸς μεταφορὰν 2 χιλ. προσφύγων εἰς Σπέτσας, Στυλίδα καὶ ἄλλας πόλεις, β') σταλῶσι 300 λίραι εἰς τὸν ἐν Χίῳ Παν. Μητροπολίτην Βριούλων κ. Διονύσιον πρὸς περίθαλψιν τῶν προσφύγων. γ') ναυλωθῶσι

δύο πλοῖα ὧν τὸ ἕν πρὸς μεταφορὰν προσφύγων ἐκ Χιλῆς καὶ τὸ ἕτερον ἐντεῦθεν εἰς Ἑλλάδα, δ') σταλῇ εὐχαριστήριον πρὸς τὴν κοινότητα Τάντας διὰ τὴν ἐκ 250 λιρῶν συνεισφορὰν αὐτῆς, ε'.) νὰ σταλῶσιν 100 σάκκοι ἀλεύρων καὶ 10 κιβώτια γάλακτος εἰς Τένεδον, καὶ ς'.) νὰ παρακληθῇ ὁ κ. Κυριακίδης νὰ στείλῃ τὰ τρόφιμα εἰς Τένεδον καὶ Μιτυλήνην.

— Ἐπετράπη ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν ἡ ἐγκατάστασις περίπου 300 οἰκογενειῶν προσφύγων ἐν Ρόδῳ.

Ἐπισκέψεις.— Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθησαν ὁ Ρῶσσος Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος καὶ ὁ κ. Ν. Ἡλιάσκος καὶ ὁ κ. Ἐλαφόπουλος ἐν συνοδείᾳ τοῦ κ. Φερμάνογλου ὁ κ. Πράϊς ἀνταποκριτὴς τῆς Ἀγγλικῆς Ἐφημερίδος «Δαίηλ Μαίηλ» καὶ ὁ κ. Μαγγρίνης ἀνταποκριτὴς τοῦ Ἰταλικοῦ «Secolo».

Κίνησις Ἀρχιερέων.— Ἀνεχώρησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ Πανιερ. Μητροπολῖται Βιζύης κ. Ἄνθιμος καὶ Τυρολόης κ. Χρυσόστομος.

— Ὁ Παν. Μητρ]της Ἴμβρου κ. Ἰωακεὶμ ἀγγέλλει τηλεγραφικῶς, ὅτι ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

αὔριον Κυριακὴν τελεῖται ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ἱερουργούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, μετὰ τῆς περὶ Αὐτὴν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5249

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Ἰωάννης Καραδῆμος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς τέως ράπτης καὶ κάτοικος Ἐδιρνέ-καποῦ (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1]2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Κατίνας Ι. Καραδήμου, τὸ γένος Βασιλείου Νυόσου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Ἐδιρνὲ-καποῦ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1921

Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.— 41

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

'Εν Κ)πόλει τῇ 15 'Οκτωβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Γόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ 'Αρχιγραμμ. τῆς 'Ι. Συν. Μ)λίτης Βριούλων ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΙΩΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, 'Αρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

Η ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

'Ανεγράφη εἰς τὰς 'Εφημερίδας ὅτι ἡ 'Ιερὰ Σύνοδος τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, εἰς ἔκτακτον συνελθοῦσα συνεδρίαν, ἀνεκάλεσε τὴν προηγουμένην αὐτῆς ἀπόφασιν περὶ καθαιρέσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου καὶ πρόκειται νὰ ἔλθῃ εἰς κανονικὴν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν ὑπό τινας ὅρους.

Πῶς ἀπέβλεψεν ἡ 'Εκκλησία Κων]πόλεως πρὸς τὴν θλιβερὰν ταύτην ἀπόφασιν καὶ πῶς αὕτη ἀπήχησεν ἐν γένει ἐν Κων]πόλει, μαρτυροῦσιν ὅσα βραχύτατα τότε ἀνέγραψε σχετικὰ ἡ «'Εκκλησιαστικὴ 'Αλήθεια», σχολιάζουσα τὸ γεγονὸς, ὡς καὶ ὁ ἀπαράμιλλος ἐνθουσιασμὸς μεθ' οὗ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Κων]πόλεως ὑπεδέχθη τὸν Πατριάρχην του, ἐρχόμενον νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου του.

'Επομένως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησία οὔτε ἀπησχολήθη οὔτε ἔχει ν' ἀπασχοληθῇ ἀφίνουσα τὰς εὐθύνας τῆς διακανονίσεως τῶν ἀντικανονικῶν τούτων πράξεων εἰς τοὺς ὑπευθύνους ἐργάτας αὐτῶν καὶ τὴν Χριστιανικήν των συνείδησιν.

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει κυρίως τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίαν κατὰ τὰς μεγάλας ταύτας καὶ ἱστορικὰς στιγμὰς τοῦ 'Εκκλησιαστικοῦ καὶ 'Εθνικοῦ μας βίου εἶναι ἡ διακανόνισις ἐσωτερικῆς καταστάσεως ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ τῆς 'Ελλάδος τοιαύτης, ὥστε νὰ καθιστᾷ δυνατὴν τὴν Κανονικὴν αὐτῆς ἐπικοινωνίαν πρὸς τὰς ἄλλας 'Ορθοδόξους 'Εκ]σίας. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ἐν 'Ελλάδι ὅτι ἐνώπιον τῶν Αὐτοκεφάλων 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Μεγάλης 'Εκκλησίας ὑφίσταται ζήτημα Κανονικῆς διοικήσεως τῆς 'Εκ]σίας τῆς Ἑλλάδος, τεθὲν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1920 ὑπὸ τοῦ τότε Μητ]λίτου 'Αθηνῶν, νῦν δὲ Οἰκουμεν. Πατριάρχου κυρίου Μελετίου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου διεκόπη ἡ Κανονικὴ ἐπικοινωνία τῆς Μ. 'Εκκλησίας πρὸς τὴν Αὐτοκέφαλον 'Εκκλησίαν τῆς 'Ελλάδος, καθόσον αὕτη ἐκτραπεῖσα τῆς Κανονικῆς ὁδοῦ καὶ ἄρχουσι κοσμικοῖς χρησαμένη, ἀπεμάκρυνε μὲν ἀπὸ τῆς Πρωτοκαθεδρίας Αὐτῆς τὸν κανονικῶς ἐκλε-

γέντα καὶ ἐν κανονικῇ ἐπικοινωνίᾳ μεθ' ὅλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εὑρισκόμενον Μητροπολίτην Μελέτιον, ἐπανέφερε δὲ ἐπ' αὐτὴν τὸν ὑπὸ κανονικὴν καθαίρεσιν διατελοῦντα καὶ μήπω ὑπὸ μείζονος Συνόδου τὴν ἄφεσιν λαβόντα τέως Ἀθηνῶν Θεόκλητον. Οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς μείζων Σύνοδος ἡ ἐκ καταδίκων κατὰ πλειονοψηφίαν ἀποτελεσθεῖσα καὶ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου συνελθοῦσα Συνέλευσις κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1920, διότι οὐδενὶ ἔξεστι δικάζειν ἰδίας ὑποθέσεις κατά τε τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ κατὰ τοὺς πολιτικοὺς Νόμους ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Τοῦ ζητήματος τούτου κατ' ἐπανάληψιν ἐπελήφθη ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, συνέστη δὲ καὶ ἰδιαιτέρα ἐπιτροπή, ἧς ἡ ἔκθεσις ἐμβριθεστάτη ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἰσχυόντων Συνταγματικῶν καὶ λοιπῶν θεσμῶν ἀρτιώτατα ἠτιολογημένη, ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς κανονικότητος τῆς ἐκλογῆς Μελετίου, ὃν θεωρεῖ ὡς μόνον νόμιμον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν.

Πρὸς ταύτην κυρίως τὴν διεύθυνσιν δέον νὰ κατευθύνωνται αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐνέργειαι τῶν ποθούντων τὴν εἰρήνευσιν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τούτου τοῦ κωλύματος τὴν ἄρσιν νὰ ἐπιδιώξωσιν. Ἀλλὰ διὰ μέτρων καὶ μέσων καθαρῶς Κανονικῶν, διότι, εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι «ἡ οἰκονομία οὐδενὶ τῶν συνετῶν ἀπήρεσέ ποτε», ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις τῆς οἰκονομίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔχει τὰ ἑαυτῆς ὅρια, ἅτινα καθορίζει τὸ ὕπατον τῆς Ἐκ]σίας συμφέρον. Τοῦτο δ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιβάλλει τῇ Ἐκκλησίᾳ στενότατα ὅρια ἐν τῇ χρήσει τῆς Οἰκονομίας.

Εὐτυχῶς ἡ ἀνύψωσις τοῦ Ἀθηνῶν Μελετίου εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον παρέχει τὴν καλλιτέραν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς κηδομένους τῆς Ἐ]στικῆς εἰρήνης ἐκκλησιαστικούς τε καὶ πολιτικοὺς παράγοντας ἐν Ἑλλάδι ὅπως διευθετήσωσιν ὡς ἄριστα καὶ συμφωνότατα πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας τὰ τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως τῆς ἀδελφῆς ταύτης Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἀπολύτῳ βεβαιότητι ὅτι ἡ Μ. Ἐκκλησία ὡς Μήτηρ φιλόστοργος δὲν θ' ἀρνηθῇ πρὸς προσφιλῆ αὐτῆς θυγατέρα πᾶσαν ἀρωγὴν, ἥτις θὰ ἐζητεῖτο παρ' αὐτῆς.

ΚΟΙΝΟΥ ΠΟΘΟΥ ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΣ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ Α. Θ. Παναγιότης ὑπεδέχετο ἐπισήμως τὴν Α. Ἐ. τὸν Ὕπατον Ἀρμοστὴν τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιτούμενον τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ.

Εὐνόητος ἡ σημασία τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ἐρχομένης ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς ν' ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν ἐγκαρδιότητα δεσμοὺς ἱεροὺς κοινῶν πόθων καὶ ἀδελφικῆς κοινοπραγίας ἐν τῷ συμφέροντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, τῶν ὁποίων τὴν διάρρηξιν, ἀσεβοῦντες πρὸς τὴν παράδοσιν, ἐπεζήτησαν κακοὶ κυβερνῆται. Ἡ πρωτότοκος ἐν αἵματι καὶ πίστει θυγάτηρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἐν πλήρει συνειδήσει τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῆς πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν Μητέρα, εὐλαβῶς προσῆλθε διὰ τοῦ ἐπισήμου αὐτῆς ἀντιπροσώπου καὶ κατέθηκε τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν, τὸ τέκνον τὸ κυοφορηθὲν καὶ ἀναπτυχθὲν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τὸ ὁποῖον ἐπὶ μακρὸν ἐκράτησαν μακρὰν τῆς Μητρὸς κακοὶ σύμβουλοι, νὰ μὴ νοσταλγήσῃ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα ἑπάνοδον.

Καὶ ἡ Μ. Ἐκκλησία ἡ ἀείποτε μετ' ἐξαιρετικῆς στοργῆς παρακολουθοῦσα τὰς τύχας τοῦ τέκνου αὐτῆς καὶ εὐτυχοῦντος καὶ δυστυχοῦντος, βαρύτατα δὲ φέρουσα τὸν χωρισμὸν, ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, στοργικὰς ἤνοιξε πρὸς αὐτὸ τὰς ἀγκάλας καὶ διὰ τοῦ Παναγιωτάτου Πρωθιεράρχου Αὐτῆς ἐγκαρδίως προσηγόρευσε.

Ἐν μέσῳ τῆς συνεχούσης Αὐτὴν ὀδύνης τῶν ἡμερῶν τούτων καὶ τῆς ἀγωνιώδους μερίμνης πρὸς περισυλλογὴν τῶν ἐκ τῆς πατρῴας γῆς διωκομένων τέκνων Αὐτῆς, ἡ Ἐκκλησία γλυκεῖαν αἰσθάνεται παραμυθίαν ἐπὶ τῇ ποθητῇ συμφιλιώσει. Ἐν τῇ μητρικῇ Αὐτῆς ἀγάπῃ, ἥτις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐξέπεσεν ἀμνημονοῦσα τοῦ γενομένου ἀδικήματος, αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἐνισχυσμένην ἐν τῇ θλίψει καὶ ἀτενίζουσα εἰς ἡμέρας εὐτυχεστέρας ἐγκαρτερεῖ εἰς τὸ μαρτύριον.

Τ. Α.

* * *

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐπεσκέφθη τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπισήμως ὁ Ὕπατος Ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα κ. Σιμόπουλος γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἤτις εἶνε ἡ πρώτη ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῶν ἀπὸ διακεκομμένων σχέσεων μεταξὺ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἡ Α. ἐξοχότης ἐξέφρασε τὴν λύπην τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν διακοπὴν ταύτην καὶ διερμηνεύσας τὸν σεβασμὸν αὐτῆς πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν ἐξητήσατο τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν προφανεῖ συγκινήσει ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται δεχομένη ἐκ νέου εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς πεφιλημένην θυγατέρα, ἥτις ἐν στιγμαῖς παραπλανήσεως ἐτόλμησε νὰ ραπίσῃ αὐτὴν καὶ ἐπεδαψίλευσε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας Αὐτῆς.

Τὰ αὐτὰ διημείφθησαν μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Α. Ἐξοχότητος καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Πατριαρχῶν, ἔνθα ἀνῆλθον μετὰ τὸ μνημόσυνον. Τὴν παρελθοῦσαν δὲ Τρίτην ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοινώσατο τὸ εὐχάριστον γεγονὸς τῇ Ἱ. Συνόδῳ ἥτις ἀναπέμψασα αἶνον τῷ Θεῷ ἐνέκρινε τὴν ἀποστολὴν τοῦ κάτωθι ἐγκυκλίου τηλεγραφήματος.

Πρὸς ἅπασαν τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ ἁγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

Ποιούμεθα ἅπασαν Ἱεραρχίαν κοινωνὸν ἀνακουφίσεως ἡμῶν καὶ ἁγίας Συνόδου, ἐπὶ ἐπισήμῳ ἀποκαταστάσει ἐπικοινωνίας Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως μετὰ Πατριαρχείου.

Ἐπαναλαμβάνομεν θερμὴν σύστασιν ὑπὲρ μερίμνης συντόνου πρὸς σωτηρίαν ἀδελφῶν Ἀσίας καὶ Θράκης.

Κύριος σώζοι Ἐκκλησίαν καὶ Γένος,

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως **ΜΕΛΕΤΟΣ**

ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῶν σχέσεων Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀντηλλάγησαν τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην

Κων]πολιν

Ἐκλεγεὶς ἐκ νέου δήμαρχος θεωρῶ καθῆκον νὰ ὑποβάλω σεβάσματα καὶ θαυμασμὸν πόλεως καὶ ἐμοῦ πρὸς γεραρὰν κορυφὴν ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας καὶ Γένους.

ΠΑΤΣΗΣ

7 Ὀκτωβρίου 1922.

Πάτσην δήμαρχον Ἀθηνῶν

Ἀθῆναι

Ἡ ἐξ ὀνόματος τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἀπευθυνθεῖσα μοι πρόσρησις βαθέως μὲ συνεκίνησεν. Ἡ διακονία μου ὡς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κατηργάσατο δεσμοὺς πνευματικοὺς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ λαοῦ τῆς πρωτευούσης τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου. Διατηρῶν ἀμείωτον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην αἰσθάνομαι αὐτὴν ὁλονὲν αὐξάνουσαν διὰ τὸ φιλάδελφον ἐνδιαφέρον, ὅπερ βλέπω ἐκδηλούμενον πρὸς τοὺς ἐξ Ἀσίας καὶ ἐκ Θράκης ἀδελφοὺς ἡμῶν.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ὀκτωβρ. 10 1922.

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην

Κων]πολιν

Εὐχαριστῶ θερμῶς Ὑμετέραν Παναγιότητα δι' εὐχὰς καὶ ἐπικαλοῦμαι δι' Ὑμᾶς θείαν ἀντίληψιν δι' ἀναληφθὲν βαρύτατον ἔργον. Παρακαλῶ θεωρήσητε παρὸν ὡς πρώτην ἐπικοινωνίαν Κυβερνήσεως.

ΠΟΛΙΤΗΣ

ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν

Ἐξοχώτατον ὑπουργὸν ἐξωτερικῶν

Ἀθῆναι

Ἐπανασύνδεσις δεσμῶν προδιερρηγμένων θεοφρουρήτου Ἑλληνικοῦ κράτους μετὰ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀποτελεῖ γεγονὸς θερμῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας ἄξιον. Ἀναλυφιζόμεθα ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ συνθλίβοντος ἡμᾶς διὰ τὴν φρικώδη καταστροφὴν αἰσθανόμενοι ἀποκατεστημένον τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης μεταξὺ μητρὸς φιλοστόργου καὶ τέκνου ἐπ' ἐλευθερίᾳ κληθέντος. Κύριος ἐξαποστείλαι Ὑμῖν καὶ συγκυβερνήταις ὑμῶν βοήθειαν ἐξ ἁγίου ἐν τῷ κατευθύνειν τὸ ἔθνος εἰς λιμένα σωτηρίας.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ὀκτωβρίου 10 1922.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Συμπληροῦντες τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Γιβραλτὰρ κ. **Γκρέγκ**, παραθέτομεν κατωτέρω ἐν μεταφράσει τὴν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα προσφώνησιν αὐτοῦ.

Παναγιώτατε ἐν Χριστῷ Πάτερ,

Ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω τὸ αἴσθημα τῆς προνομοιούχου ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὅπερ μὲ καταπλημμυρεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην καθ' ἣν εὑρίσκομαι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς θαυμασίας ταύτης πόλεως. Προσαγορεύω Ὑμᾶς ἐν ὀνόματι τοῦ Εὐλογημένου ἡμῶν Κυρίου, ὡς καὶ ἐν τῇ ἑνότητι τῆς Ἁγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἀναξίως τυγχάνω θεράπων καὶ Ἐπίσκοπος. Προσαγορεύω Ὑμᾶς ἐπίσης καὶ ἐν τῇ ἰδιότητι τοῦ ἐπισκόπου τοῦ ἐμπεπιστευμένου τὸ καθῆκον καὶ τὴν φροντίδα τοῦ Ἀγγλικοῦ ἡμῶν λαοῦ πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Εὐρώπης καὶ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ἀλλὰ δὲν προσαγορεύω Ὑμᾶς μόνον ἐν τῷ ἰδίῳ μου ὀνόματι· προσκομίζω Ὑμῖν ἐπίσης τοὺς ἐγκαρδίους καὶ φιλικωτάτους χαιρετισμοὺς τοῦ Ἁγίου ἡμῶν Πατρὸς ἐν Χριστῷ Ράνδαλλ, Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, οὗτινος ἡ ἀγάπη διὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολὴν καὶ ἡ πρὸς Ὑμᾶς συμπάθεια ἐπὶ πᾶσιν Ὑμῶν τοῖς δεινοπαθήμασι, βασίζονται ἐπὶ τῆς πραγματικῆς γνώσεως παντὸς ὅ,τι ἀφορᾷ Ὑμᾶς. Εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συναντήσω ἐν Λονδίνῳ τὸν ἀείμνηστον Τοποτηρητὴν τοῦ Πατριαρχείου Δωρόθεον, ὅστις μοὶ ἔτεινε δεξιὰν κοινωνίας ἀδελφικὴν ὁσάκις ἐπεσκεπτόμην τὴν Κωνσταντινούπολιν. Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, αἱ δὲ δεήσεις αὐτοῦ εἶησαν Ὑμῖν πάροχοι συναντιλήψεως ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τῆς δοκιμασίας.

Καὶ ἤδη ἐν πρώτοις ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω Ὑμᾶς ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀποδεχθῆτε τὴν ἁπλῆν ταύτην Ποιμαντικὴν ῥάβδον. Οὐδεμίαν ἔχει αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀξίαν, ἀλλ' εἶναι κατεσκευασμένη ἐκ δρυὸς καὶ ἐπὶ αἰῶνας εὑρίσκετο εἰς ἕνα τῶν ἱστορικῶν ἡμῶν ναῶν. Ἡ κεφαλὴ τῆς ῥάβδου εἶναι ἐκ ξύλου ὅπερ εἶχε κατατεθῆ ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1080, ὁ δὲ κοντὸς εἶναι μόνον 600 ἐτῶν. Προσφέρω Ὑμῖν ταύτην ὡς τὸ καταλληλότερον δῶρον μου πρὸς Ὑμᾶς ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι ἐργάζομαι ὡς Ἐπίσκοπος ἀνήκων εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ὑμῶν. Παρακαλῶ Ὑμᾶς ἐπίσης ὅπως δεχθῆτε ταύτην ὡς τὸ σύμβολον τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Δίδωμι Ὑμῖν ταύτην μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν ἡρωϊκὴν ἱστορίαν τῆς περιβλέπτου Ὑμῶν θέσεως καθὼς καὶ εἰς τὸ ἄτομον καὶ τὸν χαρακτῆρα Ὑμῶν. Ἐπιτρέψατέ μοι ἐπίσης νὰ ἐκφράσω Ὑμῖν τὴν βαθυτάτην μου συμπάθειαν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ θλίψει καὶ δυσφορίᾳ, ἥτις κατέχει τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν ταῖς παρούσαις στιγμαῖς.

Γνωρίζομεν τὸ θάρρος Ὑμῶν, τὴν ἀποφασιστικότητα, τὴν μεγάλην πεῖραν καὶ φρόνησιν περὶ τὰ δημόσια πράγματα, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ζῆλον πρὸς τὸ ποίμνιον, ὅπερ ὁ Ὕψιστος ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν φροντίδα Ὑμῶν. Ἀλλὰ τὰ μεγάλα ταῦτα προσόντα ἔχουσιν ἀνάγκην ἐνισχύσεως καὶ διαφωτισμοῦ διὰ τῆς παρουσίας καὶ τῆς καθοδηγήσεως τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ. Ἡμεῖς δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν θὰ παύσωμεν νὰ εὐχώμεθα ὅπως πληροῖ Ὑμᾶς ἡ τοῦ Θεοῦ

δύναμις, δι' ἧς θὰ ἀντιμετωπίσητε τὴν ἐπερχομένην θύελλαν. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἠρχόμην ἐνταῦθα εἰς καλλιτέρας ἡμέρας, ἀλλ' ἴσως τὸ γεγονὸς ὅτι παριστάμεθα ὁμοῦ εἰς καιροὺς θλίψεως καὶ σοβαρᾶς δοκιμασίας, σύρῃ ἡμᾶς εἰς στενωτέραν ἑνότητα, ἢ οἱονδήποτε ἄλλο. Εἴθε ὁ Ὕψιστος νὰ εὐδοκήσῃ πρὸς ἐπίτευξιν τούτου διότι ἀλληθῶς ἡ ἀνάγκη τῆς πραγματικῆς ἑνότητος πάντων τῶν φερόντων τὸ Ἱερὸν Ὄνομα τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐπιτακτικωτέρα ὅσον τώρα.

Ἡ σκέψις αὕτη μὲ ὑπομιμνήσκει καὶ ἄλλο σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου φρονῶ ὅτι ὀφείλω νὰ ἐκφρασθῶ. Μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ἐλάβομεν τὴν ἀγγελίαν Ὑμῶν περὶ τῆς στενωτέρας ἑνώσεως καὶ τῆς πληρεστέρας ἀναγνωρίσεως τῆς οὐσιώδους ἡμῶν ἑνότητος περὶ τὴν ἔγκυρον ἱερωσύνην τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐγνωρίζομεν καλῶς τὸ εἰλικρινὲς τοῦ Ὑμετέρου φρονήματος, τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐμβρίθειαν μεθ' ὧν ἐμελετᾶτε τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς καὶ τοὺς κόπους καὶ τὴν μέριμναν διὰ τῶν ὁποίων συνελέγετε τὰς ἀναγκαιούσας γνώσεις ὑπὲρ τῆς τελικῆς ἀποφάσεως. Καὶ διὰ τοῦτο εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ Ὑμ. Παναγιότης θὰ διέβλεπε μετὰ πόσης προθυμίας καὶ ἀκεραιότητος διετηρήσαμεν τὴν ἀρχαίαν καὶ Ἀποστολικὴν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἱερωσύνην τὴν τόσον πολύτιμον εἰς ἡμᾶς ὅσον καὶ εἰς Ὑμᾶς. Ἐπὶ τούτου οὐδεμίαν εἴχομεν ἀμφιβολίαν. Οὐδὲν ἧττον ὅμως ἀγαλλόμεθα ἐπὶ τῇ ἀποφάσει Ὑμῶν ὡς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὄχι μόνον δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ ζήτημα ἀλλὰ καὶ διότι συνάμα δηλοῖ τὴν ὕπαρξιν ἀνοικτῆς θύρας μεταξὺ ἡμῶν, δι' ἧς, θεία ἀρωγῇ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποβῶμεν μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, γινώσκοντα καὶ ἀγαπῶντα ἄλληλα καὶ μεταδίδοντα καὶ καθιστῶντα κοινὰ πάντα ὅσα ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἑνὶ ἑκάστῳ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἑδραίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει.

Νῦν ὁπότε διατελοῦμεν ἥσυχοι ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου θέματος καθίσταται δυνατὴ ἀσφαλεστέρα ἀδελφικὴ ἐπικοινωνία, καὶ δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν τὴν Ἱερὰν Θυσίαν εἰς τὸ μέγα Μυστήριον τῆς Ἁγίας Τραπέζης μετὰ νέας βασίμου ἐλπίδος, ὅτι θὰ συμπληρῶμεν μίαν ἑνότητα ἀρξαμένην ἤδη θείᾳ ἐπινεύσει. Οὐδαμῶς λησμονοῦμεν τὴν ὀφειλήν, ἣν ὀφείλομεν πρὸς τὸν διαπρεπῆ ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπον Θεόδωρον, ὅστις ἦλθεν εἰς ἡμᾶς ἐξ Ὑμῶν. Μέχρι σήμερον ἐργαζόμεθα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀργανώσεως τῆς καταρτισθείσης ὑπ' ἐκείνου. Σεβόμεθα τοὺς ἁγίους Ὑμῶν, τοὺς Διδασκάλους Ὑμῶν, οἱ δὲ Πατέρες Ὑμῶν τυγχάνουσι συνάμα καὶ ἡμέτεροι Πατέρες τῆς Πίστεως.

Εἴθε ὁ ἔνδοξος ἡμῶν Θεὸς καὶ Κύριος, ὁ βουλόμενος ὅπως οἱ λαοὶ Αὐτοῦ «ἓν ὦσι», ἤδη ἡμᾶς βαίνοντας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς μίαν ἱερὰν κοινωνίαν πίστεως καὶ ζωῆς.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἰς τὴν ὡς ἄνω προσφώνησιν ἀπήντησεν οὕτω:

Ἡ παρουσία καὶ οἱ λόγοι τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος μὲ ἀνακουφίζουσιν ἀπὸ τὸ βάρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνθλίβεται ἡ καρδία μου. Ἐπικαίρως ἦλθετε, ἀδελφέ, εἰς τὴν πρωτεύουσαν ταύτην τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς, ὥστε νὰ ἀντιληφθῆτε ἐκ τοῦ πλησίου τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν.

Ἡ ῥάβδος αὕτη τὴν ὁποίαν μοι προσφέρετε εἶνε εὐπρόσδεκτος· Ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς διὰ νὰ στηριχθῶ εἰς στιγμὰς καθ' ἃς οἱ πόδες κλονίζονται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως. Ἀνταποδίδω τὴν ἀδελφικὴν πρόσρησιν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ τὸν ἐν Χῷ ἀγαπητὸν ἀδελφόν. Διακηρύξατε πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Δύσεως, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς «οἱ ζῶντες ἔτι καὶ περιλειπόμενοι» θλιβόμεθα μὲν ἀλλὰ δὲν μισησικακοῦμεν διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν ἡμῶν ἐκ μέρους τῶν Κυβερνήσεων των.

Δῴη ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Μάρτυς, ὁ πιστὸς, περίσσειαν ἀγαθῶν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν συμπάθειαν αὐτῆς πρὸς τὸ μαρτύριον ἡμῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 8 Ὀκτωβρίου.—Ἐνεκρίθη ἡ ἔκδοσις Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Σιγιλλίου διὰ τὴν μεγάλην δωρεὰν τοῦ κ. Παντελ. Κωνσταντινίδου ὑπὲρ τῶν Ε. Φ. Καταστημάτων.

—Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Παν. Μητρ]λίτου Χίου ὑποβάλλοντος τὰ σέβη αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα.

—Ὁ ἐν Κάρλοβιτς Σεβ. Μητροπολίτης Κιέβου κ. Ἀντώνιος διαβιβάζει ἀντίγραφον ἐγκυκλίου τοῦ Παν. Μητροπολίτου Ἱεροσλαύας κ. Ἀγαθαγγέλου πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἀγγέλλοντος τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς ἐπιτρόπου τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ παρέχοντος καταλλήλους συμβουλὰς καὶ συστάσεις ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρατηρουμένην ἐν Ρωσσίᾳ νέαν ἐκκλησιαστικὴν κίνησιν. Ἐνεκρίθη ὅπως ἀπαντητικῶς ἀνακοινωθῶσι τῷ ἐπιστέλλοντι, ὅσα σχετικὰ ἐγράφησαν πρὸς τὸν ἐν Μόσχᾳ Πατριαρχικὸν ἀντιπρόσωπον Ἀρχιμ. Ἰάκωβον.

Συνεδρία 10 Ὀκτωβρίου. — Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Παν. Μητροπολίτου Κρήτης κ. Τίτου πληροφοροῦντος τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει ἐγκατάστασιν αὐτοῦ.

—Ὁ Παν. Μητροπολίτης Βοδενῶν κ. Κωνσταντῖνος τηλεγραφικῶς ὑποβάλλει τὰ σέβη αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα.

Περὶ τῆς καταστάσεως.—Ἐξακολουθοῦν καταφθάνουσαι εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐκθέσεις καὶ πληροφορίαι περὶ τῆς θέσεως τῶν προσφύγων καὶ τῶν λαβόντων χώραν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν ἐκ τῶν ἑστιῶν των. Ἡ Π. Κ. Ἐπιτροπὴ Περιθάλψεως λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα, τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ ἱδρυθὲν γραφεῖον τῶν πληροφοριῶν καταρτίζει σχετικὰς ἐκθέσεις διὰ τὰ περαιτέρω. Σχετικὴ πρὸς ταῦτα ἀνεγνώσθη μεταξὺ ἄλλων καὶ σοβαρὰ ἔκθεσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Γρηγορίου περὶ τῶν ἐν Χιλῇ, Βεϊκοζ, Πασᾶ Βαξὲ καὶ Ρυσίῳ διαπραχθεισῶν φρικαλεοτήτων. Ἐνεκρίθη ἵνα γίνωσι διαβήματα ἁρμοδίως.

—Ἔκθεσις τοῦ Παν. Μητροπολίτου Δαρδανελλίων κ. Κυρίλλου περὶ τῶν προσφύγων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ

καὶ τῶν δεινοπαθημάτων τῶν χριστιανῶν ἐνίων χωρίων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

—Ἔκθεσις τοῦ Παν. Μητροπολίτου Βριούλων κ. Διονυσίου περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν προσφύγων τῶν ἐν Χίῳ καὶ Μιτυλήνῃ εὑρισκομένων.

Κίνησις ἀρχιερέων.—Ἐπετράπη τῷ Παν. Μητροπολίτῃ Πισσιδίας κ. Γερασίμῳ νὰ ἀπουσιάσῃ ἐπὶ δίμηνον.

—Ὁ Παν. Μητροπολίτης Βιζύης κ. Ἄνθιμος μετὰ τοῦ ποιμνίου του ἔφθασεν εἰς Δεδὲ-Ἀγάτς.

Κανονικαὶ ψῆφοι.— Τῇ Πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐργασθεῖσα διηκτικῶς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος προέβη εἰς πλήρωσιν τῶν χηρευουσῶν ἐπαρχιῶν Βερροίας, Ξάνθης καὶ Ἐλευθερουπόλεως. Προταθέντων ὑποψηφίων διὰ μὲν τὴν ἱ. Μητρόπολιν Βερροίας τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἐφέσου Χρυσοστόμου, Βοδενῶν Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Εἰρηνουπόλεως κ. Φωτίου, διὰ τὴν ἱ. Μητρόπολιν Ξάνθης τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Νεοκαισαρείας Πολυκάρπου, Περγάμου Ἀλεξάνδρου καὶ Βριούλων Διονυσίου καὶ διὰ τὴν Μητρόπολιν Ἐλευθερουπόλεως τῶν Θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων Λεύκης Κων]τίνου, Μυρέων Φιλοθέου καὶ Θεοδωρουπόλεως Λεοντίου, γενομένων δὲ ψήφων κανονικῶν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, ἀνεδείχθησαν Μητροπολίτης Βερροίας ὁ Βοδενῶν Κωνστάντιος, Μητροπολίτης Ξάνθης ὁ Νεοκαισαρείας Πολύκαρπος, καὶ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως ὁ Θεοφ. ἐπίσκοπος Λεύκης Κων]τῖνος, βοηθὸς ἐπίσκοπος τοῦ Γέροντος Ἁγίου Χαλκηδόνος. Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀποχωροῦντος Σεβ. Μ]λίτου Ξάνθης κ. Πολυκάρπου προσεκλήθη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνταγματίου ὁ ἐνταῦθα ἀπό τινος παρεπιδημῶν Σεβ. Μη]λίτης Δυρραχίου κ. Ἰάκωβος, ὅστις κληθεὶς προσῆλθε καὶ ἀνέλαβεν ἀμέσως τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα. Εἶτα προσῆλθον κατὰ σειρὰν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ξάνθης κ. Πολύκαρπος καὶ ὁ Παν. Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως κ. Κων]τῖνος, οὓς προσεφώνησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ ἀπήντησαν εὐχαριστοῦντες.

—Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Παν. Μητρ]λίτου Ἐφέσου πληροφοροῦντος ὅτι ὁ Ἀρχιδιάκ. τοῦ Μ]του Σμύρνης κ Βασίλειος περισωθεὶς εὑρίσκεται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Ἐνεκρίθη ἵνα τηλεγραφικῶς προσκληθῇ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς κατάλληλον ὑπηρεσίαν.

— Τηλεγραφικῶς ἀγγέλλει ὁ Παν. Μ]λίτης Βιζύης κ. Ἄνθιμος ἐκ Δεδὲ-Ἀγάτς ὅτι αὐτόθι ὑπάρχει μεγάλη πληθώρα προσφύγων, ὅτι ἱδρύθη συσσίτιον καὶ ζητεῖ χρηματικὴν βοήθειαν. Παρεπέμφθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Π. Κ. Ε. Περιθάλψεως προσφύγων.

— Ἔκθεσις τοῦ Ρώσου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου ἀναφερομένη εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐν Ἀμερικῇ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Παρεπέμφθη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μη]λίτου Ρόδου κ. Ἀποστόλου ἐπιτροπήν.

— Ἔκθεσις τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ περιλαμβάνουσα πάντα τὰ ἀφορῶντα τὴν στέψιν τῶν βασιλέων τῆς Ρουμανίας. Ἐνεκρίθη νὰ σταλῇ τηλεγράφημα καλῶν τὴν Α. Σεβ. νὰ ἐπιστρέψῃ ἐνταῦθα ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Κυριακὴ 9 Ὀκτωβρίου.— Ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἱερουργούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων Καισαρείας, Νικαίας, Νεοκαισαρείας, Ἀγκύρας, Χαλδείας, Βάρνης, Ἡλιουπόλεως, Σαράντα Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ παρεπιδημοῦντος Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου, ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἀδίκῳ θανάτῳ τελειωθέντος Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ πυρὶ, σιδήρῳ καὶ λιμῷ εὐσεβῶς τελειωθέντων, εἰς ὃ παρέστησαν ὁ ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Σιμόπουλος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ α΄ γραμματέως τῆς ἁρμοστείας κ. Στ. Λιάτη, ὁ ὑπολοχαγὸς κ. Μαυρίδης, οἱ ἐκ τῶν Συμβούλων κ. κ. Λ. Καζανόβας, Ν. Φερμάνογλου, Π. Καραθεοδωρῆς καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Πισσιδείας, Κορυτσᾶς, Δυρραχίου καὶ Μετρῶν, ὁ Σχολάρχης τῆς Μ.τοῦ Γ. Σχολῆς αἰδεσ. κ. Ἀλέξ. Ζῶτος καὶ ὁ ἐπίτροπος τοῦ ὄρους Σινᾶ Ἀρχιμ. Νικόδημος.

Κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν τιμίων δώρων, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐμνημόνευσε τὸ πρῶτον τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Β΄. τῶν ὀρθοδόξων Βασιλέων Γιουγκοσλαυΐας Ἀλεξάνδρου καὶ Ρουμανίας Φερδινάνδου καὶ τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν καὶ τῶν Προέδρων τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ὑπὲρ ὧν τὸ ἱερὸν μνημόσυνον τελεῖται.

Κατὰ δὲ τὴν ὥραν τοῦ Μνημοσύνου ἡ Α. Θ. Παναγιότης λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τῆς περικοπῆς τῆς Ἀποκαλύψεως «Καὶ εἶδον. Καὶ ἰδοὺ, ὄχλος ἐκ παντὸς ἔθνους ἑστὼς ἐνώπιον τοῦ θρόνου. Καὶ ἀπεκρίθη λέγων. Τίνες εἰσὶν οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκὰς καὶ πόθεν ἦλθον; Καὶ εἶπεν. Οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης. Καὶ ἔπλυναν τὰ στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου» ἐξεφώνησε κατάλληλον λόγον.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μνημοσύνου οἱ ἐπίσημοι ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν.

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀντεπεσκέφθη τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν ὕπατον ἁρμοστὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Σιμόπουλον γενομένη τιμητικώτατα δεκτή.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 6393

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 75 καὶ ἡμερομηνίαν 22 Αὐγούστου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης Εὐγενίας Ν. Κοκορόμπα, τὸ γένος Σωτηριάδου κατὰ Μιλτιάδου Κοκορόμπα).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 158, καὶ ἐπ. καὶ 201 καὶ 207 τῶν Πατρ]χικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2420 καὶ ἡμερομηνίαν 28 Ἀπριλίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Εὐγενίας Κοκορόμπα, τὸ γένος Σωτηριάδου, κατὰ Μιλτιάδου Κοκορόμπα, ὡς ἀναπόδεικτον·

Δι τάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ

Ἐπιτίθησιν ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκοις, ὡς συζύγοις, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἓξ ἀρ. 1196) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀνιπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ 3

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5249

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Ἰωάννης Καραδῆμος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς τέως ράπτης καὶ κάτοικος Ἐδιρνέκαπου (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1]2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Κατίνας Ι. Καραδήμου, τὸ γένος Βασιλείου Νυόσου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Ἐδιρνὲ-καποῦ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Φιλιππουπόλεος **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀριμόδιος Δ. Καμουδόπουλος**

ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1921

Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.– 42

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συν. Μ)λίτης Βριούλων ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α Πα)κοῦ τραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΕΥΟΙΩΝΑ ΣΗΜΕΙΑ

Τηλεγραφήματα ἐκ τοῦ Νέου κόσμου μεταδίδουσι τὴν παρήγορον εἴδησιν, ὅτι καὶ ἡ μεγάλη Ἀμερικανικὴ Δημοκρατία, ἐκδηλοῦσα κατὰ τρόπον αἰσθητότερον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς διὰ τὴν τύχην τοῦ Χριστιανισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἀπεφάσισε ν' ἀντιπροσωπευθῇ ἐν τῇ Συνδιασκέψει τῆς Λωζάνης.

Παραλλήλως πρὸς τὴν διαγραφομένην ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ φιλανθρωπικὴν κίνησιν τῶν διαφόρων σωματείων καὶ ὀργανώσεων πρὸς σωτηρίαν τῶν θυμάτων τῆς ἀδικίας, προκαλοῦσαν διά τε τὴν ἔκτασιν καὶ ἔντασιν αὐτῆς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν εὐεργετουμένων, διοργανοῦται καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ πεδίου δρᾶσις τῆς ἐπισήμου Ἀμερικανικῆς Πολιτείας.

Ἡ πέραν τῶν θαλασσῶν κραταιὰ χριστιανικὴ Δύναμις, ἡ ἐξ ἀκραιφνοῦς Χριστιανικῆς ἰδεολογίας ἀποδυθεῖσα εἰς τὸν παγκόσμιον ἀγῶνα, πιστὴ εἰς τὰς δημοκρατικὰς αὐτῆς ἀρχάς, προτίθεται καὶ αὐτὴ νὰ δώσῃ τὴν ψῆφόν της διὰ τὸ μέλλον τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ψῆφος αὐτῆς θὰ εἶναι δικαία.

Εἰς στιγμὰς τοσοῦτον ἀγωνιώδεις, καθ' ἃς στυγνὸν προβάλλει τὸ ἐρώτημα «ὁποῖον ἔσται τὸ μέλλον τῆς χώρας ταύτης καὶ ὁποία ἡ τύχη τῶν ἐν αὐτῇ διαβιούντων λαῶν» ἡ ἀνωτέρω εἴδησις, φυσικὸν εἶναι νὰ προκαλέσῃ αἴσθημα ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς εἰς πάντα ποθοῦντα νὰ ἴδῃ ἀποκαθισταμένην ἐν Ἀνατολῇ εἰρήνην ἀληθῆ καὶ διαρκῆ, ἰδίᾳ δὲ εἰς τοὺς ἀμεσώτερον διὰ ταύτην ἐνδιαφερομένους. Διότι ἡ ἀντιπροσώπευσις ἐν τῇ ὁσονούπω συγκαλουμένῃ Ἀμφικτυονίᾳ καὶ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ ἡ ἐθνικὴ συνείδησις δὲν εἶναι λέξεις κεναί, ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἐγγύησιν, ὅτι κατὰ ταύτην θὰ πρυτανεύσωσι σκέψεις σωφρονέστεραι καὶ ἰδέαι ἠθικώτεραι.

Ἡ Μ. Ἐκκλησία, καθ' ὑπερβολὴν ἐσχάτως πειρασθεῖσα, μετ' εὐγνώμονος συγκι-

νήσεως ἀποβλέπει εἰς τήν καὶ ἐμπράκτως ἐκδηλουμένην συμπάθειαν διὰ τὰ δεινοπαθήματα αὐτῆς, προοιωνιζομένη αἰσιώτερον τὸ μέλλον καὶ χαίρουσα, ὅτι οὐχὶ ἐπὶ ματαίῳ ἀνέρχεται ἰὸν Γολγοθᾶν τοῦ μαρτυρίου της. Τὸ γεγονὸς, ὅτι ἑκατοντακισχίλιαι προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι ἐν Ἀμερικῇ ὕψωσαν τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἀδελφῶν αὐτῶν, ζητοῦσαι παρὰ τῆς οἰκείας Κυβερνήσεως τὴν ἐξασφάλισιν τῆς διαρκοῦς προστασίας καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν χριστιανῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀποτελέσματος αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ μὴ πληρώσῃ εὐφροσύνης πᾶσαν γνησίως χριστιανικὴν καρδίαν, ὡς ἐνδεικτικὸν τῆς συντελεσθείσης ἐν τῇ χριστιανικῇ συνειδήσει ἀφυπνίσεως.

Αἱ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας διαδραματισθεῖσαι ἐν Ἀνατολῇ σκηναὶ τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς ἐρημώσεως, ἡ ἐξαφάνισις παλαιμάχων Ἐκκλησιῶν, ἡ καταδίωξις τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ τὴν ὁποίαν καθηγίασε διὰ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων του πληροῦσαι ὀδύνης τὰς καρδίας τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, παρ' ὀλίγον παρεῖχον ἐπιχειρήματα εἰς τοὺς ἐκ συστήματος ἀπαισιοδοξοῦντας διὰ τὸ μέλλον τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς δῆθεν χρεωκοπήσαντος. Ἀλλὰ πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος, τὸ αἴσθημα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης δὲν θὰ ἀφεθῇ νὰ καταπνιγῇ ἐν μέσῳ τῶν ψυχρῶν ὑπολογισμῶν τοῦ συμφέροντος.

Ἡ ἐν Ἀμερικῇ διαγραφομένη κίνησις ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολῇ δεινοπαθούντων ἀδελφῶν, ἀποτελοῦσα θρίαμβον τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καταδεικνύει συνάμα καὶ ὁποῖοι θὰ ἦσαν οἱ καρποὶ μιᾶς παγχριστιανικῆς ἀλληλεγγύης διὰ καλλιεργείας στενωτέρων σχέσεων μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία.

Τ. Α.

Ο ΨΕΥΔΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΦΑΝ-ΝΟΛΗΣ

Πολλὰ πολλάκις ἀνεγράφησαν περί τινος ἀλβανοῦ κληρικοῦ Θεοφάνους (ΦανΝόλη) ἑαυτὸν ἀποκαλοῦντος ἐπίσκοπον, ἀλλ' οὐδὲν περὶ τούτου ἀπαντητικῶς ἐδημοσιεύσαμεν μὴ προσδώσαντες σημασίαν καὶ μὴ θεωρήσαντες τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἄξιον προσοχῆς. Ἀλλ' ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρατηρουμένης κατ' αὐτὰς ἐν Ἀλβανίᾳ κινήσεως περὶ ἱδρύσεως αὐτοκεφάλου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ φέρωμεν εἰς φῶς τὰ κατὰ τὸν Φαν-Νόλη πρὸς γνῶσιν τῶν κατ' αὐτόν.

Ὁ Θεοφάνης (Φὰν-Νόλη), εὑρισκόμενος κατὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου 1919 ὡς προϊστάμενος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἀλβανικῆς ὀρθοδόξου ἀποστολῆς, προσήχθη ὑπὸ τῶν ἱερέων αὐτοῦ εἰς τὴν τότε ἐν Cleveland συνελθοῦσαν Ἐκκλησιαστικολαϊκὴν Ρωσσικὴν συνέλευσιν, ὡς ἄξιος ὑποψήφιος διὰ τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα. Ἡ συνέλευσις πράγματι ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως συνερχομένων τῶν ἀντιπροσώπων κλήρου καὶ λαοῦ τῆς Ἀλβανικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκλεγῇ ἐπίσκοπος.

Τοιαύτη συνέλευσις ἐγένετο κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1919 ἐν Βοστώνῃ καὶ ὁμοφώνως ἐκλεγεὶς παρόντος καὶ τοῦ Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου γονυπετὴς προσῆλθε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐζητήσατο τὰς εὐλογίας τῆς Α. Σεβασμιότητος, ἃς καὶ ἐπεδαψίλευσε προθύμως. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως αὐθημερὸν ἐξαπολυθῶσιν ὑπὸ Ἀλβανῶν τηλεγραφήματα πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Μόσχας κ. Τύχωνα φέροντα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου Β. Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου ἐξαιτουμένων τὴν ἄδειαν τῆς εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίας τοῦ εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ἐκλεγέντος κατὰ τὸν ὡς ἄνω τρόπον Θεοφάνους (Φὰν Νόλη) νέα δὲ τοιαῦτα ἐπανελήφθησαν ὅτε μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν δὲν ἔτυχον σχετικῆς ἀπαντήσεως. Κατὰ Ὀκτώβριαν τοῦ 1919 ὅτε ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ εὑρίσκετο ὁ Σεβ. Μη]λίτης Ὀδυσσοῦ κ. Πλάτων παρόντος καὶ τοῦ Ρώσσου Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου, προσῆλθεν ὁ τότε Συνοδικὸς ἐπίτροπος Ἐπίσκοπος Ροδοστόλου καὶ νῦν ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος, ὅστις κατήγγειλε τὸν ἐν λόγῳ κληρικὸν σὺν ἄλλοις καὶ ὡς ἐπὶ ἀθεΐᾳ φωραθέντα καὶ χλευάσαντα πολλάκις τὴν ὀρθοδοξίαν.

Κληθεὶς ἵνα ἔλθῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην διὰ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ταχύτατα ἀπήντησεν ἀρνούμενος νὰ προσέλθῃ καὶ προσυπογράφων ὡς «Ἐπίσκοπος Θεοφάνης (Φὰν-Νόλης)» αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν ἀνεκήρυξεν ἐπίσκοπον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Βοστώνης κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ἐν τῷ ναῷ εὑρισκόμενος ἐξεφώνησε λόγον μεθ' ὃν ἠρώτησε τὸν λαόν, ἂν ἤθελε νὰ προΐσταται αὐτῶν ὡς ἐπίσκοπος ἢ ὡς ἱερεύς. Τοῦ λαοῦ ἐν ἐπευφημίαις δηλώσαντος ὅτι θέλει αὐτὸν ὡς ἐπίσκοπον, οὗτος συμμορφούμενος, ὡς ἐδήλωσε, πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ ἐνεδύθη ὑπὸ δύο ἱερέων τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν καὶ ὡς ἀρχιερεὺς ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν ὡρισμένην στιγμὴν ἐχειροτόνησε διάκονον Ἀλβανόν τινα καὶ ἀργότερον ἱερέα. Ἔκτοτε δὲ ἐκ τῶν 7 Ἀλβανῶν ἱερέων, οἱ μὲν τρεῖς ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν διὸ καὶ ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀλβανικῶν ἀρχῶν, οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες ἠκολούθησαν τὸν αὐτόκλητον ἐπίσκοπον.

Ἐπωφελούμενος ὁ ψευδεπίσκοπος τῆς παρασχεθείσης αὐτῷ εὐλογίας ἐν προειρημένῃ συνεδρίᾳ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ρώσσου Ἀρχ. Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου διέδωσεν ὅτι ὑπ' αὐτοῦ ἐχειροτονήθη παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας διαψεύσεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν ὁ Σ. Ρῶσσος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς ἐν Ἀλβανικαῖς καὶ Ἀγγλικαῖς ἐφημερίσι καὶ ἐν ἐπιστολῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῇ «Siving Church» ἐν ᾗ ἡ Α. Σεβ. διεσαφήνιζεν ὅτι ἡ ἐπιδαψιλευθεῖσα εὐλογία ἦτο ἁπλῆ συγκατάθεσις οὐχὶ δὲ χειροτονία δι' ἣν ἀπαιτοῦνται δύο ἐπίσκοποι, ἡ τέλεσις τῆς θείας λειτουργίας συνεπῶς ἡ ὕπαρξις ναοῦ, ἐνῷ ἡ ἐκλογὴ ἔγινε τῇ 5 ὥρᾳ μ.μ. ἐν συνήθει αἰθούσῃ, τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς φέροντος ράσον καὶ ἐπανωκαλύμμαυχον.

Ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος καὶ τὸ ποίμνιόν του ἠννόησαν, ὅτι ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν του δὲν ἦτο χειροτονία ἀποδεικνύεται α' ἐκ τοῦ ὅτι παρεκάλεσεν τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς νὰ ζητήσῃ τηλεγραφικῶς τὴν ἄδειαν πρὸς χειροτονίαν παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος β' μεταφράσας εἰς τὴν Ἀλβανικὴν τὴν διάτοξιν τῆς εἰς ἀρχιερέα χειροτονίας ἐξαπέστειλεν αὐτὴν ἐκτυπωθεῖσαν εἰς τοὺς σπουδαιοτέρους Ἀλβανοὺς καὶ ἐπισκοπιανοὺς τοὺς ὁποίους προσεκάλει εἰς τὴν χειροτονίαν· γ' παρεκάλεσεν αὐτὸς οὗτος τὸν Σεβ. Μητ[λίτην Πλάτωνα νὰ τὸν χειροτονήσῃ καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτοῦ διότι θὰ τὸν ἐχειροτόνει ὁ εἰς ἱερέα αὐτὸν χειροτονήσας.

Κατὰ τοὺς πρώτους δὲ μῆνας τοῦ 1920 ὁ Σεβασμ. Ρῶσσος Ἀρχιεπίσκοπος Β. Ἀμερικῆς ἐξαπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὰ πιστὰ τέκνα τῆς ὀρθοδόξου Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοκλήτου ἐπισκόπου.

Η ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΙΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ*

Ἡ εἰς τὴν Ἀνατολὴν πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀποστολὴ τοῦ αἰδεσίμου κ. W. Emhardt παρὰ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἔκφρασιν τῶν συμπαθειῶν αὐτῆς πρὸς τοὺς καταθλιβομένους χριστιανικοὺς πληθυσμούς, ἀποτελεῖ ταὐτοχρόνως νέον διάβημα αὐτῆς πρὸς προσέγγισιν μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἄξιον πάσης προσοχῆς. Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία συμμετέσχε τῶν ζωηρῶν ἀποπειρῶν πρὸς ἕνωσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου καὶ Καθολικῆς τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος πλειστάκις ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ διατυπώσῃ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἤδη ἐν ἀρχῇ τοῦ 1901 ὁ ἐν ἁγίῳ Φραγκίσκῳ τότ' ἐργαζόμενος ὀρθόδοξος ἱερεὺς Σεβαστιανὸς Dabovitz εἶχεν ὑποβάλει πρὸς τὸν διαπρεπῆ Ἀμερικανὸν θεολόγον τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας Fr J. Hall σειρὰν ἐρωτημάτων περὶ τῶν μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διαφορῶν, εἰς ἃ ἐδόθη λίαν εὐνοϊκὴ πρὸς ἄρσιν αὐτῶν ἀπάντησις, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ περιοδικῷ «Living Church»1. Τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἦσαν τὰ ἑξῆς: α) αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, β) τὰ ἑπτὰ Μυστήρια, γ) ἡ διδασκαλία περὶ τῆς μετουσιώσεως ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ, δ) αἱ εὐχαὶ ὑπὲρ τῶν θανόντων (τὰ μνημόσυνα), ε) τιμὴ τῶν ἁγίων, στ) τιμὴ τῶν εἰκόνων, ζ) διδασκαλία περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, η) ἡ ἑρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἁπάντων ὁ Hall ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ Ἐκκλησία,

* Ἐκ τῆς «Νέας Σιὼν» τεῦχ. Θ' 1922.

(1) Πρβλ. B. Socolov. Φωνὴ ἐξ ἀμερικῆς, (ρωσ). «Θεολογικὸς Ἀγγελιοφόρος» τῆς Ἀκαδημίας Μόσχας ἔτ. 1902, σ. 156 ἑξ.

ἐξαιρέσει συγγραφέων τινῶν, ἀναγνωρίζει τὴν Ζ'. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν Συνόδων πάντες εἶναι σύμφωνοι. Η' εἰρημένη Ἐκκλησία τελεῖ ἓξ Μυστήρια, «εἰλικρινῶς δὲ ὁμολογοῦμεν ὅτι λυπούμεθα διὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς τελετῆς τοῦ Μυστηρίου τοῦ ἁγίου Εὐχελαίου· ὑπάρχει μεγάλη ἐπιθυμία τῆς ἐπισήμου ἀποκαταστάσεως τῆς τελέσεως αὐτοῦ». Ἡ Ἀγγλοαμερικανικὴ Ἐκκλησία ἀποφεύγει μὲν τὸν ὅρον «μετουσίωσις», ἀλλὰ δέχεται διδασκαλίαν ταὐτιζομένην πρὸς αὐτόν· ἀποφεύγει δὲ τὸν ὅρον, διότι δι' αὐτοῦ ἐν τῇ Δύσει ἐξεδηλοῦτο ἡ ἔννοια τῆς ὑλικῆς μεταβολῆς τῶν τιμίων δώρων τῆς Εὐχαριστίας. Ἡ παράλειψις τῶν ὑπὲρ τῶν θνησκόντων δεήσεων εἶναι σφάλμα, ὅπερ πρέπει νὰ διορθωθῇ. Ἡ Ἀγγλοαμερικανικὴ Ἐκκλησία πάντοτε ἐδέχετο τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ ὅτι οἱ ἅγιοι μεσιτεύουσιν ὑπὲρ τῶν ἐπικαλουμένων αὐτούς, δὲν ἀποκρούονται δὲ κατ' ἀρχὴν ὑπ' αὐτῆς καὶ αἱ εἰκόνες, ὧν χρῆσις γίνεται, καίτοι οὐχὶ οὕτω δαψιλῶς ὡς ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ οὐχὶ μετὰ τοιούτων ἐνδείξεων τιμῆς ὡς ἐν αὐτῇ. Προκειμένου περὶ τοῦ Filioque θεωρεῖ ὁ Hall ἀθέμιτον τὴν προσθήκην εἰς τὸ Σύμβολον, ἀλλὰ δυσχερῆ τὴν ἐκβολὴν αὐτοῦ. Δηλοῖ δὲ ὅτι ἡ Ἀγγλοαμερικανικὴ Ἐκκλησία περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχει τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν δογματικὴν διδασκαλίαν. Τέλος προκειμένου περὶ τῆς ἑρμηνείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁμολογεῖ μὲν ὅτι θεολόγοι τινὲς τῆς Ἀγγλοαμερικανικῆς Ἐκκλησίας ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν λίαν ἐλευθέρως, ἀλλ' ἀνήκουσιν εἰς ὡρισμένας μερίδας, ἐνῷ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία δὲν ἀποδέχεται ἑρμηνείας ἀντιθέτους πρὸς τὴν πίστιν τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν τοῖς ἁγίοις.

Οὕτως ἀπήντησεν ὁ Hall εἰς τὰ προβληθέντα αὐτῷ ἐρωτήματα, ὁμολογήσας μὲν τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν διαφορὰς ἀποπειραθεὶς δὲ νὰ συμβιβίσῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀγγλικανικῆς πρὸς τὴν τῆς Ὀρθοδόξου. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνελάμβανον ταὐτοχρόνως καὶ ἕτεροι Ἀγγλικανοὶ θεολόγοι, ὡς ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀγγλοηπειρωτικῆς Ἑταιρείας John Wordsworth Ἐπίσκοπος Σαλισβουρίας κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1901) δημοσιεύσας Ἀγγλιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ μικρὰν πραγματείαν περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἣν παρίστα σύμφωνον πρὸς τὴν τῆς Ὀρθοδόξοι(1). Τὸ ἐκ πάσης ἀπόψεως σπουδαῖον δημοσίευμα τοῦτο ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν Ἀρχιεπισκόπων Καντερβουρίας καὶ Τόρκης, τῶν Ἐπισκόπων Λονδίνου, Γιβραλτὰρ καὶ Ἱερουσαλήμ, ἑπομένως προσεδίδετο εἰς αὐτὸ ἐπισημότερος χαρακτήρ. Μεταξὺ δὲ τῶν Ἄγγλων τῶν ζωηρότατα παρακολουθούντων τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν διεκρίνετο ὁ W. J. Birkbeck ἐπανειλημμένως μεταβὰς εἰς Ρωσσίαν πρὸς ἐπιτόπιον μελέτην τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, περὶ ἧς ἱκανὰ ἔγραψα(2). Εἰς Ρωσσίαν τῷ 1897 εἶχε μεταβῇ καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τόρκης, ἀνταπέδωκε δὲ τὴν ἐπίσκεψιν μεταβὰς εἰς Λονδῖνον κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ ρῶσος Ἀρχιεπίσκοπος Φιλαδίας Ἀντώνιος.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

(1) Ὁ Ἐπ. Σαλισβουρίας Ἰωάνης Wordsworth, ὃν ηὐτυχήσαμεν προσωπικῶς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Στάυροῦ νὰ γνωρίσωμεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον τῇ 16 Αὐγούστου 1911. Δεινὸς ὢν ἑλληνιστὴς καὶ λατινιστής, ἔξοχος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεύς, ὑπῆρξε διαπρύσιος κῆρυξ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὀρθοδόξου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπεσκέφθη ἐπανειλημμένως τὴν Ἀνατολήν. Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς κινήσεως τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἀνέπτυξεν ἰδιαιτέραν δραστηριότητα πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Πολλὰ δὲ γράψας κατὰ τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας ὑπερημύνθη τῆς κανονικότητος τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐφρόνει ὅτι διασώζει τὴν ὀρθὴν καὶ ἀνόθευτον χριστιανικὴν διδασκαλίαν.

(2) A. Riley, Birkbeck and the Russian Church, London 1917.

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ

Δὲν εἶναι τόσον ὡραία καὶ ἐπίχαρις ἡ νύμφη, ὅσον εἶναι θαυμαστὴ καὶ ἔνδοξος ἡ ψυχὴ ἡ συχνάζουσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἀποπνέει ἀρώματα πνευματικά. Διότι, ὅστις μὲ πίστιν καὶ προθυμίαν προσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὗτος φεύγει ἐξ αὐτῆς ἀποκομίζων μυρίους θησαυρούς· καὶ ἂν ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ἀμέσως εὐωδίαν πᾶσαν καὶ πλοῦτον πνευματικὸν ἀφθόνως μεταδίδει εἰς τοὺς συναναστρεφομένους αὐτὸν καὶ ἂν πλεῖστα δεινὰ ἐπιπέσουν κατ' αὐτοῦ, ὅλα εὐκόλως θὰ ὑποφέρῃ, διότι ἔλαβεν ἐκ τῆς ἐκκλησίας διὰ τῶν ἁγίων Γραφῶν ἱκανὴν ἀφορμὴν ὑπομονῆς καὶ φιλοσόφου σκέψεως. Καὶ καθὼς ὁ ἱστάμενος στερεῶς ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀδιαφορεῖ πρὸς τὰ κύματα, οὕτως ὁ ἀπολαύων τὴν διαρκῆ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ σύναξιν καὶ ποτιζόμενος ἐν τῇ ψυχῇ ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ, στηρίξας ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς ὀρθῆς κρίσεως τῶν πραγμάτων, ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν θέλει κυριευθῇ, διότι κατέστησεν ἑαυτὸν ἀνώτερον ἀπὸ τὴν πίεσιν καὶ τὴν βίαν τῶν βιοτικῶν πραγμάτων. Κατέστησε δὲ ἑαυτὸν τοιοῦτον ὄχι μόνον ἐκ τῆς συμβουλῆς καὶ τῆς παροτρύνσεως τῶν ἀκουομένων ἐκεῖ λόγων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς προσευχῆς καὶ ἀπὸ τῆς πατρικῆς εὐλογίας καὶ ἀπὸ τῆς κοινῆς συνάξεως καὶ ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἐκ μυρίων ἄλλων πολλὴν ὠφέλειαν καὶ ψυχικὴν ἀνακούφισιν καρπωθεὶς ἀναχωρεῖ, ἀναρίθμητα εἰς τὸν οἶκον του φέρων ἀγαθά.

(Χρυσόστομος)

Ἀσέβεια κυρίως λέγεται ἡ ἐξ ἀπιστίας ἀμφιβολία περὶ ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ὡς ἁμαρτίαν εἰς Θεὸν μὴ γένοιτο νὰ δεχθῇ τις. Καὶ τὸ ἐν τῷ ψαλμῷ «πορευθῆναι ἐν βουλῇ ἀσεβῶν» τοῦτο σημαίνει τὸ νὰ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ἆρα ὑπάρχει Θεὸς κυβερνῶν τὰ σύμπαντα; ἆρα ὑπάρχει Θεὸς ἐν οὐρανῷ, οἰκονομῶν τὰ καθ' ἕκαστον; ἆρα θὰ γίνῃ κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις εἰς τὸν ἕνα κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ; Διατὶ λοιπὸν οἱ δίκαιοι ὑποφέρουσι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ πλουτοῦσιν; οἱ δίκαιοι ἀσθενοῦσι καὶ οἱ ἄδικοι ἀπολαύουσιν ὑγείας; οἱ δίκαιοι εἶναι ἀφανεῖς καὶ ἄδοξοι καὶ οἱ ἄδικοι ἔνδοξοι; Μήπως τυχαίως καὶ αὐτομάτως ὁ κόσμος κινεῖται καὶ ἄλογοι συνδυασμοὶ κανονίζουσι τὸν βίον ἑκάστου;

Ἐὰν ταῦτα διανοηθῇς ἐπορεύθης ἐν βουλῇ ἀσεβῶν, ἡμάρτησας εἰς Θεόν. Μακάριος λοιπὸν ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἔλαβέ ποτε δισταγμὸν περὶ Θεοῦ, ὅστις δὲν ἐμικροψύχησε διὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι βίῳ συμβαίνοντα, ἀλλ' ἀναμένει τὰ μέλλοντα, ὅστις δὲν συνέλαβέ ποτε περὶ τοῦ Θεοῦ ἰδέαν ἄπιστον.

(Μ. Βασίλειος)

Μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν ἐν τῷ μικρὰ αἰτεῖν ἡμᾶς, καὶ τοῦ διδόντος ἀνάξια.

Οὐ γὰρ ὁ ἐν λόγῳ σοφὸς, οὗτος ἐμοὶ σοφός· οὐδ' ὅστις γλῶσσαν μὲν εὔστροφον ἔχει ψυχὴν δ' ἀπαίδευτον, ἀλλ' ὅστις ὀλίγα μὲν περὶ ἀρετῆς φθέγγεται, πολλὰ δὲ οἷς ἐνεργεῖ παραδείκνυσι καὶ τὸ ἀξιόπιστον τοῦ λόγου διὰ τοῦ βίου προσίθησιν.

(Γρηγόριος ὁ Θεολόγος)

Δὲν χορταίνει τις ποτὲ τὸ κέρδος· διότι τὸ κερδιζόμενον πάντοτε χρησιμεύει ὡς ὕλη, ἡ ὁποία ἀνάπτει περισσότερον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μεγαλυτέρου κέρδους. Ἀλλὰ μάθετε, ὅτι ἄριστος πλοῦτος εἶναι νὰ γίνηταί τις καθ' ἑκάστην πτωχότερος εἰς ἐπιθυμίας.

(Κλήμης Ἀλεξανδρεύς)

ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τῷ Μεγαλειοτάτῳ βασιλεῖ τῶν Ἑλλήνων Γεωργίῳ τῷ Β'.

Ἀθῆναι

Ἡ ἐπὶ τὸν θρόνον ἄνοδος τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐγένετο τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ θερμῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας ὑπόθεσις.

Ἡ ὀδύνη, ἡ συνέχουσα Αὐτὴν διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ χριστιανισμοῦ Ἀσίας καὶ Θράκης, ἀπαμβλύνεται διὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι τὸ ἔθνος εἰσῆλθεν εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Γένοιτο τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον ἐν χερσὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος σύμβολον ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης, ἑνότητος καὶ δυνάμεως, εὐημερίας καὶ ἀσφαλείας, ζωῆς καὶ προόδου σύμπαντος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἀθῆναι:

Α. Θ. Παναγιότητα Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως

Βαθύτατα συγκεκινημένος εὐχαριστῶ Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχάς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην συνῆλθον τὰ δύο Σώματα.

Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Ν. Μακρίδου σύμβουλος ἐξελέγη παμψηφεὶ ὁ κ. Χατζῆ Γεώργιος Ἰωαννίδης. Δὲν ἐγένετο ἡ ἀντικατάστασις τοῦ κ. Α. Ἰωαννίδου καθόσον ἡ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διατριβὴ αὐτοῦ ἐθεωρήθη δεδικαιολογημένη καὶ χρήσιμος.

— Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ κ. Ν. Φερμάνογλου περὶ τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ διωγμῶν καὶ ἐν γένει βιαιοπραγιῶν, περιλαμβάνουσα γεγονότα καὶ ἔχουσα μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἐκτιθεμένων. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἐνεκρίθη νὰ γίνωσιν ἐπείγοντα διαβήματα.

— Ἔκθεσις τοῦ διερμηνέως κ. Σπ. Κων]νίδου ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ τῶν συλλήψεων αἵτινες κατωρθώθη νὰ περιωρισθῶσι καὶ παύσωσι κατὰ τὸ ἐνὸν διὰ τῶν γενομένων ἁρμοδίως ἐνεργειῶν.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 18 Ὀκτωβρίου.— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνήγγειλε μετ' ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς τὴν προσέλευσιν τῶν διϊσταμένων Παν. Μητροπολιτῶν Προύσης Κωνσταντίνου, Φιλιππουπόλεως Βενιαμὶν, Αἴνου Ἰωακεὶμ, Κασσανδρείας Εἰρηναίου, καὶ Σηλυβρίας Εὐγενίου καὶ τὴν συνεπείᾳ ταύτης ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεμερίσθη τῆς μετ' ἀνακουφίσεως χαρᾶς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

— Ἀνεγνώσθησαν τηλεγραφ. τῶν Παν. Μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου, Μογλενῶν, Παραμυθίας, Νικοπόλεως, Καστορίας καὶ Γάνου-Χώρας ἐπικοινωνούντων μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ ζητήματα ἀφορῶντα τοὺς πρόσφυγας.

— Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τῆς Κοινότητος Καβάλλας καὶ ἕτερον τῆς ἐφοροδημογεροντίας Ξάνθης εὐχαριστούσης διὰ τὴν ἐκλογὴν, ὡς Μητροπολίτου αὐτῶν, τοῦ Παν. Μητροπολίτου Ξάνθης καὶ Καβάλλας κ. Πολυκάρπου.

Ἡ ἐν Ἀλβανίᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία

Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σ. Μητρ]λίτου ἁγίου Ρόδου κ. Ἀποστόλου ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀναπτύσσει σκέψεις, ὡς πρὸς τὸν ὀργανισμὸν τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μετὰ μακρὰν συζήτησιν καὶ ὅλως ἀσχέτως καὶ ἀνεξαρτήτως πρὸς ἔγγραφον ἀποσταλὲν ὑπό τινος αὐτοτιτλοφορουμένου ἐκκλησιαστικοῦ κογκρέσου ἐν Ἀλβανίᾳ, ἐνεκρίθη ἵνα ὁ Θεοφ. ἐπίσκοπος Μελιτουπόλεως κ. Ἱερόθεος βοηθὸς ἐπίσκοπος τοῦ Σεβ. Μη]λίτου Κυζίκου, ἐκ Πρεμετῆς ἔλκων τὴν καταγωγὴν, ἀποσταλῇ ἐξαρχικῶς εἰς Ἀλβανίαν καὶ μελετῶν τὴν ἐκεῖ κατάστασιν τὸ μὲν συστήσῃ εἰς τοὺς ἐκεῖ ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς σκέψεις καὶ ἐνεργείας κανονικὰς καὶ νομοταγεῖς, τὸ δὲ ὑποβάλῃ σχετικὴν ἔκθεσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὰ περαιτέρω.

— Ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ ἐκ Βουκουρεστίου πληροφοροῦντος, ὅτι μεταβαίνει εἰς Βελιγράδιον πρὸς διεκπεραίωσιν μιᾶς ἐντολῆς καὶ ὅτι εἶτα θὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα. Ἐνεκρίθη ἵνα τὸ τηλεγράφημα ἐπαναληφθῇ ὅπως ἐπινέλθῃ.

Κανονικαὶ ψῆφοι.— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἡ ἱερὰ Σύνοδος εἰργάσθη διοικητικῶς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. Λόγου γενομένου περὶ πληρώσεως τῆς χηρευούσης θέσεως Βοδενῶν ἐνεκρίθη ὅπως ἡ ἐπαρχία αὕτη φέρῃ τοῦ λοιποῦ τὸν τίτλον «Μητρόπολις Ἐδέσσης» ἀναγραφόμενον καὶ ἐν παλαιοῖς κώδιξι. Εἶτα προταθέντων ὑποψηφίων τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Σαράντα Ἐκκλησιῶν κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Μυρέων κ. Φιλοθέου καὶ Κωνσταντίας κ. Ἰωάννου, γενομένων δὲ ψήφων κανονικῶν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἐδέσσης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σαράντα-Ἐκκλησιῶν κ. Ἀγαθάγγελος.

Μητρόπολις Φλωρίνης.— Συνοδικῶς ἐνεκρίθη ὅπως ἡ Μητρόπολις Μογλενῶν καὶ Φλωρίνης φέρῃ τοῦ λοιποῦ τὸν τίτλον ἁπλῶς «Μητρόπολις Φλωρίνης» καὶ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τῆς Νομαρχίας.

Ἐπισκέψεις.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθησαν ὁ Ἀμερικανὸς Δόκτωρ PEET, ὁ διευθυντὴς τῆς Χριστιανικῆς ἀδελφότητος τῶν νέων Δόκτωρ J. VAUBOMMEL, ὁ κ. J. CODRINGTON ὁ ἐνταῦθα ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Σιμόπουλος καὶ ὁ κ. Σακελλαρόπουλος Α'. Γραμματεὺς τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Ἑλληνικῆς πρεσβείας.

Προσφυγικά.— Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητρ]λίτου Καισαρείας κ. Νικολάου συνῆλθε τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἡ Π. Κ. Ε. Περιθάλψεως προσφύγων.

Ἐνεκρίθη νὰ γίνωσιν ἐνέργειαι παρὰ τοῖς Ἄγγλοις, ὅπως διατεθῇ πλοῖον διὰ νὰ μεταφερθῶσιν οἱ ἐν Χαλκηδόνι ἐκ Πασά-κιοϊ πρόσφυγες.

—Νὰ τύχωσι περιθάλψεως οἱ ἐκ Χιλῆς 30 πρόσφυγες σερβικῆς ὑπηκοότητος κατόπιν ἐκφρασθείσης, ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Σερβικῆς ἁρμοστείας ἐπιθυμίας, μέχρις ὅτου λάβῃ πρόνοιαν περὶ αὐτῶν.

— Νὰ βοηθῶσιν εἰς τὰ Ἐθνικὰ ὀρφανοτροφεῖα 40000 λίραι ὀθωμ. ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλε διὰ τὰ ὀρφανά.

—Ἐγνώσθη ὅτι διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Γαβριέλλα» ἀνεχώρησαν 2500 πρόσφυγες κατευθυνόμενοι εἰς Λῆμνον.

—Ὅτι τὸ Ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον «Τσαργοὺδ» τὸ ὁποῖον διέθεσεν ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν μετέφερεν εἰς τὸν Βόλον 5000 πρόσφυγας ἐκ τῶν ἐν Γαλατᾷ καὶ Φαναρίῳ εὑρισκομένων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ περιθάλψεως Λονδίνου ἀπέστειλε 2.000 λίρας Ἀγγλίας καὶ ὁ ἐν Παρισίοις κ. Τριανταφυλλίδης 8.000 φράγκα ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τὸ ἐθνικὸν συμβούλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου διασκεφθὲν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν προσφύγων ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ 2]3 τῶν ἐράνων, ἅτινα θὰ ἀπεστέλλοντο ὑπὲρ τοῦ Μικρασιατικοῦ ἀγῶνος, διατεθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐπιτροπειῶν ὑπὲρ τῶν προσφύγων εἴτε τῶν εὑρισκομένων ἐν Κύπρῳ εἴτε ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Τὴν Κυριακὴν 25 Σεπτεμβρίου ἐτελέσθη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν Λάρνακι ὑπὲρ τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος ἀοιδίμου Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου καὶ τῶν ἄλλων θυμάτων τῆς Μικρασιατικῆς τραγῳδίας, καθ' ἣν ἐξεφώνησε θαυμάσιον λόγον ὁ Παν. Μητροπολίτης Κιτίου κ. Νικόδημος.

Προσεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Π. Μητροπολίτου Κιτίου ἐξέχουσαι καὶ φιλάνθρωποι κυρίαι καὶ δεσποινίδες καὶ ἀπετέλεσαν ἐπιτροπὴν πρὸς διενέργειαν ἐράνων καὶ πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

Ἀπεφασίσθη νὰ μελετηθῶσιν αἱ ἀνάγκαι τῶν προσφύγων καὶ εἰς προσεχῆ συνεδρίαν νὰ ληφθῶσιν ἀποφάσεις περὶ συστηματικωτέρας ἐνεργείας. Ὁ Π. Μητρ]λίτης Κιτίου ἐπεσκέφθη τὸν ἐντιμότ. Διοικητὴν κ. Γρήηγουδ, ὅστις προθύμως ἀπεδέχθη νὰ συνεργασθῇ καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἐράνων ἐπιτροπήν.

Ἡ Α. Παν. μετέβη εἰς Λειβάδια, ὡμίλησε πρὸς τοὺς κατοίκους διὰ τοὺς πρόσφυγας καὶ ἠνοίγη κατάλογος συνεισφορῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5249

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Ἰωάννης Καραδῆμος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς τέως ράπτης καὶ κάτοικος Ἐδιρνέ-καποῦ (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1]2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Κατίνας Ι. Καραδήμου, τὸ γένος Βασιλείου Νυόσου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Ἐδιρνὲ-καποῦ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

δ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1921

Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 6393

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 75 καὶ ἡμερομηνίαν 22 Αὐγούστου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης Εὐγενίας Ν. Κοκορόμπα, τὸ γένος Σωτηριάδου κατὰ Μιλτιάδου Κοκορόμπα).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, καὶ ἐπ. καὶ 201 καὶ 207 τῶν Πατρ]ικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2420 καὶ ἡμερομηνίαν 28 Ἀπριλίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Εὐγενίας Κοκορόμπα, τὸ γένος Σωτηριάδου, κατὰ Μιλτιάδου Κοκορόμπα, ὡς ἀναπόδεικτον·

Δι τάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ

Ἐπιτίθησιν ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκοις, ὡς συζύγοις, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἓξ (ἀρ. 1196) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἀριθ. Πρωτ. 6609

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 62 καὶ ἡμερ. 25 Ἰουλίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Σάρδη καὶ τῆς Ἑλένης Ι. Σάρδη, τὸ γένος Ἀποστόλου Γιουρτσῆ).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201, καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφάσιζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 3124 καὶ ἡμερομηνίαν 1 Ἰουνίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάννου Σάρδη κατὰ Ἑλένης Ι. Σάρδη, τὸ γένος Ἀποστόλου Γιωρτσῆ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικός,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ Πρωΐας»,

Καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια Χίλια ἓξ (ἀρ. 1006) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος 3
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπογ.) Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΤΟ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ
ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΟΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
ΤΑΧΥΤΗΣ
ΑΚΡΙΒΕΙΑ
ΕΥΘΗΝΙΑ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.— 43

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α. Πα)κοῦ τραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

Η ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐνῷ ὅλαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἐν Ἀμερικῇ παρουσιάζουσι μίαν τελείαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὀργάνωσιν μηδ' αὐτῶν τῶν Προτεσταντικῶν ἐξαιρουμένων, καίπερ εἰς ἀναριθμήτους αἱρέσεις καὶ σχίσματα θεωρητικῶς διεσχισμέναι, μόνον ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ τόσον ἁρμονικῶς ἀπ' αἰώνων κανονίσασα τὸ ἑαυτῆς θεοσύστατον πολίτευμα καὶ διὰ Συνόδων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Κανόνας θεσπίσασα καὶ ἀραρότως τοῦτο περιθριγκώσασα, παρουσιάζει τὸ θέαμα τοῦ μοιραίου καὶ τυχαίου, ὅπερ ἀφορμὰς μυρίας παρέχει εἰς τοὺς τύχας διώκοντας καὶ τὴν ἀγυρτείαν ἐπαγγελλομένους πρὸς ἐπαύξησιν τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ἀταξίας. Καὶ καπηλεύονται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως πρὸ τῶν ὀμμάτων, οἴμοι! τῶν ξένων οἵτινες, εἰ μὴ εἶχον τὴν ἱστορίαν διδάσκουσαν τὴν πάλαι εὔκλειαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εὐτελῆ τινα καὶ λίαν ταπεινὴν θὰ ἐσχημάτιζον περὶ αὐτῆς γνώμην. Διότι οὐ μόνον ἱερεῖς ὑπόδικοι ἦ καὶ κατάδικοι καὶ τὴν ἱερωσύνην ἀργοῦσαν ἦ καὶ πάντα ἀφῃρημένην ἔχοντες, ὑπὸ τῆς κανονικῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἀδεῶς καὶ ἀθεοφόβως ἐθεάθησαν ἱεροπράττοντες, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάντη ξένοι τοῦ ἱερατικοῦ καταλόγου, ὡς ἱερεῖς παραστήσαντες τὴν ἱερωτάτην τῆς εὐσεβείας ἡμῶν ἱερατικὴν ἀξίαν ἐκαπηλεύσαντο μηδ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος ἐξαιρουμένου.

Ταῦτα δὲ πάντα συνέπεσαν ὄχι δι' ἔλλειψιν Κανόνων ἱερῶν τιμωρῶν τῶν οὕτως ἀθεοφόβως παρανομούντων, ἀλλὰ δι' ἔλλειψιν ἐνιαίας ἀρχῆς ὠργανωμένης, δυναμένης νὰ παρακολουθῇ τὰ ἑκάστοτε καὶ ἑκασταχοῦ συμβαίνοντα καὶ νὰ προφυλάττῃ τὸ ὀρθόδοξον ποίμνιον ἀπὸ τῶν ἑκάστοτε λυμαινομένων αὐτὸ λύκων.

Πρῶτοι μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων οἱ Ρῶσσοι ὠργανώθησαν ἐν Ἀμερικῇ εἰς ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν μὲ Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ Ἐπισκοπάς. Παρ' αὐτοῖς προσεκολλήθησαν κατ' ἀρχὰς καὶ οἱ Συροάραβες ὑπὸ ἴδιον αὐτῶν Ἐπίσκοπον·

ξμενον ὅμως οἱ Ἕλληνες, οἱ Σέρβοι, οἱ Ρωμάνοι, οἱ Ἀλβανοὶ καὶ ἄλλοι, οἵτινες δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὀργανώσεως, ὡς καθαρῶς ἐθνικῆς καὶ μόνην τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν ἐκπροσωπούσης, ἥτις οὐδὲν ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων ἀπορρέον δικαίωμα ἐκέκτητο πρὸς διοίκησιν Ἐκκλησιῶν ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Αὐτοκεφάλου Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας εὑρισκομένων.

Ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος, ὁ μόνος δυνάμει τοῦ ΚΗ΄ Κανόνος τῆς Δ΄ Οἰκουμ. Συνόδου δικαιουμένης νὰ ἐξασκήσῃ τοιαύτην δικαιοδοσίαν, πολλάκις ἀπησχολήθη μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο. Πάντοτε ὅμως προσέκοψεν εἰς ποικίλας δυσχερείας, ἄχρις οὗ ἐν τέλει ἐδέησεν ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ν' ἀναθέσῃ τὴν ἐποπτείαν τῶν Ἐκκλησιῶν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἁγιωτάτην Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν ὑπό τινας ὅρους, καὶ ἐξεδόθη ὁ ἐκκλησιαστικὸς Τόμος τοῦ 1908.

Δυστυχῶς ἄγνωστον διὰ τίνας λόγους καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία καίπερ ἀπηλλαγμένη τῶν περισπασμῶν τῆς Μ. Ἐκκλησίας δὲν ἐπέδειξε τὸ προσῆκον ἐνδιαφέρον μέχρι τοῦ 1918, ὁπότε καὶ μόνον αὐτὸς ὁ τότε τῆς Αὐτοκεφάλου ἐκείνης Ἐκκλησίας προκαθήμενος καὶ νῦν τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον κοσμῶν, Μελέτιος ὁ Μεταξάκης μεθ' ἱκανῆς ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συνοδείας μετέβη ἐπισκεψόμενος τὰς Ἐκ]σίας Ἀμερικῆς, ὅπως ἐκ τοῦ πλησίον μελετῶν τὰς ἀνάγκας αὐτῶν μεριμνήσῃ προσηκόντως διὰ τὴν πλήρωσιν αὐτῶν. Καὶ τότε μὲν ἀφῆκεν ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς συνοδείας αὐτοῦ Ἐπίσκοπον Ροδοστόλου Ἀλέξανδρον. Ὅτε δὲ κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1920 βίᾳ κοσμικῇ ἀπεμακρύνθη τοῦ θρόνου Ἀθηνῶν, μεταβὰς καὶ αὖθις εἰς Ἀμερικὴν ἐμερίμνησε πολλαχῶς ὑπὲρ ὀργανώσεως θετικωτέρας τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ἔργον αὐτοῦ καθ' ἑαυτὸ βαρὺ καὶ δυσβάστακτον καθίστα δυσχερέστερον ἡ κομματικὴ πάλη, ἡ τότε τὸν Ἑλληνισμὸν λυμαινομένη. Οὐχ ἧττον ἡ ἰδέα προυχώρησεν ἀρκετά, ὥστε μόλις πρὸ ὀλίγου ἐξεδόθη ὁ ἀντὶ τόμου δι' οὗ ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀνελάμβανε καὶ πάλιν τὰ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς Κανονικὰ αὐτῆς δικαιώματα, οἱ πάντες εὑρέθησαν ἕτοιμοι καὶ οὕτω δύναται σήμερον νὰ λεχθῇ ὅτι ὠργανώθη καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετόν. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εἶναι Ἐθνοφυλετική. Εἶναι Οἰκουμενική. Καὶ ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ἐμφανίζηται πανταχοῦ καὶ πάντοτε μάλιστα δὲ ἐκεῖ ἔνθα ἡ ὀργανικὴ ἑνότης αὐτῆς ἐπιβάλλεται οὐ μόνον ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος τοῦ ποιμνίου της ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν σχέσεων καὶ τῆς ἐπαφῆς αὐτῆς πρὸς τοὺς ἔξω. Εἰς τοῦτο σήμερον στρέφεται ἡ προσοχὴ τῶν ἁρμοδίων καὶ ἡ μέριμνα πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου διὰ τὴν ἀξιοπρεπεστέραν παράστασιν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ ἐν Ἀμερικῇ παραμονὴ τῆς Α. Θ. Π. πρὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς οὐκ ὀλίγον προητοίμασε τὸ ἔδαφος τῆς συνεννοήσεως. Τὸ ἔργον Αὐτῆς τοῦτο συνεχίζεται σήμερον ἐπὶ τῇ ἐνταῦθα παρουσίᾳ τοῦ Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου. Ἐτέθησαν δὲ ἤδη καὶ αἱ πρῶται βάσεις τῆς τοιαύτης συνεννοήσεως. Ὁ καθόλου ὀρθόδοξος κόσμος καὶ ἰδίᾳ ὁ ἐν Ἀμερικῇ μετ' ἀνακουφίσεως θὰ ὑποδεχθῇ τὴν τοιαύτην πρόνοιαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ πᾶς ὀρθόδοξος, οἱασδήποτε φυλῆς καὶ ἔθνους καθῆκον ἔχει νὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον Αὐτῆς τοῦτο, ὅπως σελαγίσῃ καὶ ἐν τῷ Ἀμερικανικῷ ὁρίζοντι τὸ μέγα φῶς τῆς αἰωνοβίου Ὀρθοδοξίας ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ αἴγλῃ καὶ λαμπρότητι.

Η ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΙΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 408)

Ἀλλὰ σπουδαιοτέρα, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ζητήματος τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπῆρξεν ἡ εἰς Ρωσίαν μετάβασις (1903) τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἐπισκόπου Grafton, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ Birkbeck. Ὁ Ἀμερικανὸς Ἐπίσκοπος ὑπέβαλε πρὸς τὸν μητροπολίτην Πετρουπόλεως (τὸν ἀπὸ Φινλανδίας) Ἀντώνιον σύντομον ἐπιστολὴν περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπίσημον ὑπόμνημα, ἐν ᾧ ἐξέθετε λεπτομερῶς τὴν διδασκαλίαν ταύτην, ἰδίως ἐν τοῖς σημείοις τῆς συμφωνίας ἢ τῆς ἀσυμφωνίας πρὸς τὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διδασκαλίαν (1). Ὁ Ἀμερικανὸς Ἐπίσκοπος ἐδήλου ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς ἀποκρούει μὲν καὶ τὸν Παπισμὸν καὶ τὸν Προτεσταντισμόν, ἀποδέχεται δὲ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἱδρυθὲν ὁρατὸν καὶ ἀόρατον σύστημα, ἔχον θεοκαθίδρυτον Ἱεραρχίαν καὶ πηγὰς τῆς διδασκαλίας ἀχωρίστους τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Παράδοσιν. Προκειμένου περὶ τῆς Εὐχαριστίας ἀνέπτυσσεν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ ἐδήλου, ὅτι ἕνεκα ὡρισμένων λόγων δὲν δέχεται μὲν ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία τὸν ὅρον transsubstantiatio δέχεται ὅμως τὸ δόγμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου τῆς Εὐχαριστίας εἰς σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου. Δηλῶν ὅτι ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία δέχεται τὴν μεσιτείαν τῶν ἁγίων, ἔγραφεν ὅτι κατὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς «ἡ Ἐκκλησία εἶναι ζῶν πνευματικὸς ὀργανισμὸς· ὑφίσταται δὲ στενὸς σύνδεσμος μεταξὺ τῆς ἐπιγείου καὶ τῆς οὐρανίου Ἐκκλησίας, ἐκδηλούμενος διὰ τῆς προσευχῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῆς ἐπικλήσεως τῶν ἁγίων τῶν διαμενόντων ἐν δόξῃ μετὰ τοῦ Κυρίου». Ἡ μεσιτεία αὐτῶν εἶναι ἔμμεσος, «ζητοῦμεν δὲ τὰς δεήσεις αὐτῶν οὐχὶ ὡς παντοδυναμίαν καὶ παντογνωσίαν κεκτημένων, οὐχὶ ὡς αὐτοτελῶν πηγῶν ἐλέους καὶ ἀγαθότητος, ἀλλ' ὡς συνδεομένων μεθ' ἡμῶν καὶ συμπροσκυνούντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ». Ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ τιμᾶται καὶ ἡ Παναγία Παρθένος Μαρία. Περὶ τοῦ Filioque ἐπανελαμβάνοντο λεπτομερέστερον οἱ λόγοι τοῦ Hall ὡς καὶ περὶ τῶν Συνόδων καὶ τῶν εἰκόνων. Περὶ τῶν Μυστηρίων ἔγραφεν ὅτι ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει δύο Μυστήρια «πᾶσιν ἀπαραίτητα πρὸς σωτηρίαν», τὰ δὲ λοιπὰ πάντα «καλεῖ ἁπλῶς μυστήρια». Ὡς «ὄργανα» τῆς χάριτος ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἀλλ' ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία διακρίνει καὶ διαιρεῖ αὐτὰ θεωροῦσα τὰ μὲν δύο ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ὕπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐπίγειον καὶ στρατευομένην Ἐκκλησίαν· «ἡ ὕλη καὶ τὸ εἶδος τῶν δύο Μυστηρίων καθωρίσθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶναι ἀμετάβλητα, ἡ δὲ ὕλη καὶ τὸ εἶδος τῶν λοιπῶν Μυστηρίων κανονίζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας».

Μετὰ τὰς σπουδαιοτάτας ταύτας ἐγγράφους δηλώσεις τοῦ Ἐπισκόπου Grafton ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας κατήρτισεν εἰδικὴν ἐπιτροπείαν πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος ἐὰν τῷ ὄντι ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία ὀρθοδόξως φρονεῖ. Ἐδημοσίευσε δὲ μετά τινα ἔτη ὁ καθηγητὴς Βλαδίμηρος Kerensky εἰδικὸν σύγγραμμα, ἐν ᾧ κατέληξεν εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα (2).

Εἶναι ἀναμφίβολον, πρὸ παντός, ὅτι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἐπισκοπιανῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ κοινὰ σημεῖα. Ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία ἔχουσα κριτήριον τῆς ἐρεύνης τῶν ζητημάτων τὸ τοῦ Βικεντίου Λυρανοῦ quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est, στηριζεται ἐπὶ ὀρθῆς βάσεως ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐρεύνῃ. Ἀποδέχεται δὲ πηγὰς τῆς διδασκαλίας

(1) Ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ «Ἐκκλησιαστικῷ Ἀγγελιοφόρῳ Πετρουπόλεως ἔτ. 1903, ἀριθ. 43, 44.

(2) Vlad. Kerensky, ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία, Καζὰν 1908.

τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ὡς θεόπνευστον καὶ τὴν Παράδοσιν, τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν Γραφὴν ἔχουσαν σημασίαν. Ἐν τοῖς δόγμασι περὶ Θεοῦ καὶ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν κόσμον, τῆς δημιουργίας τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς πτώσεως τούτου εἰς τὸ κακὸν, τῆς οὐσίας τοῦ κακοῦ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων, περὶ τῆς θείας οἰκονομίας πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, τῆς δικαιώσεως, τῆς σχέσεως τῆς θείας χάριτος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Θεανθρώπου καὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, περὶ τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῆς ἐννοίας τῶν μυστηρίων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, ὑπάρχει συμφωνία μεταξὺ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐπισκοπιανῆς πρὸς τὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀπαιτεῖται ὅμως νὰ δηλώσῃ σαφῶς ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλ]σία τὴν γνώμην αὐτῆς περὶ τῶν 39 ἄρθρων καὶ διατυπώσῃ θετικῶς τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ἐν Συμβολικῷ βιβλίῳ. Ἐκ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῶν Ἐπισκοπιανῶν περὶ τῶν ἰδιοτήτων τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἑνότητος καὶ τῆς καθολικότητος αὐτῆς δέον ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ latitudinarismus ὁδηγῶν εἰς προτεσταντικὴν περὶ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας δόξαν, καθ' ἣν εἰς αὐτὴν δύνανται ν' ἀνήκωσιν οἱ διαφόρων δογματικῶν ὁμολογιῶν καὶ οἱ εἰς Χριστὸν γενικῶς πιστεύοντες(3). Θετικωτέρα διδασκαλία ἀπαιτεῖται περὶ τῆς τιμῆς τῶν ἁγίων καὶ τῶν λειψάνων αὐτῶν καὶ τῶν ἱερῶν εἰκόνων. περὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ τῶν Μυστηρίων ἐν γένει, τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ τρόπου τῆς τελέσεως αὐτῶν. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, παρὰ τὰς παρεχομένας ὑπὸ τῶν Ἐπισκοπιανῶν ἐξηγήσεις, δὲν δύναται ν' ἀνεχθῇ τὸ Filioque ἐν τῷ Συμβόλῳ, ἔχει δ' ἐπιφυλάξεις προκειμένου περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης ἐν τῇ Ἐπισκοπιανῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῆς κανονικότητος τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς. Δὲν δύναται ἐπίσης νὰ δεχθῇ τὴν ὑπὸ τῶν Ἐπισκοπιανῶν γενομένην διάκρισιν τῶν Μυστηρίων εἰς ἀπαραίτητα πρὸς σωτηρίαν (Βάπτισμα καὶ Εὐχαριστία) καὶ εἰς μὴ ἀπαραίτητα (Χρῖσμα, Μετάνοια, Εὐχέλαιον), ἐνῷ ἀναγνωρίζουσιν οἱ ἐπισκοπιανοὶ πάντα τὰ Μυστήρια ὡς θεοκαθιδρυτα, παραδεχόμενοι ὅτι ἀνέκαθεν ὑπῆρχον ἐν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὁμολογοῦσί τινες αὐτῶν, ὅτι αἱ σχετικαὶ ἐν τῷ Εὐχολογίῳ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εὐχαὶ δὲν ἔχουσι μυστηριακὴν σημασίαν. Βεβαίως ἐπιλέγει ὁ Kerensky, ἡ ἄρσις τῶν διαφορῶν τούτων μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι εὔκολος, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀδύνατος, ἐὰν ἑκατέρωθεν ζητηθῇ ἡ ἄρσις αὐτῶν διὰ τῆς ἀμερολήπτου ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς συμπεράσμασι τούτοις τοῦ Kerensky διατυπουμένων ἐπιφυλάξεων πλείστας ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ διασαφήσεις ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν συγχρόνων Ἀμερικανῶν Ἐπισκοπιανῶν θεολόγων καὶ ἐν τοῖς δημοσιεύμασιν αὐτῶν. Ἐ δὲ τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 13)26 Ὀκτωβρίου 1918 διεξαχθείσης ἀνεπισήμου θεολογικῆς συζητήσεως μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἐπισκοπιανῶν θεολόγων, ἐν οἷς ἦτο καὶ ὁ σεβάσμιος F. J. Hall διεξηκριβώσαμεν ὅτι οὗτοι δὲν ἔχουσι πλέον ὡς βάσιν τῆς διδασκαλίας αὐτῶν τὰ 39 ἄρθρα, πρόθυμοι ὄντες νὰ καταργήσωσιν αὐτὰ καὶ ἐπισήμως ὡς Συμβολικον βιβλίον. Ὁ Hall ἐπιμένει εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ Filioque ἐν τῷ Συμβόλῳ, ἕνεκα λόγων σχετικῶν πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ θρησκευτικὴν κατάστασιν, ἀλλὰ διατυποῖ ὀρθόδοξον φρόνημα μετὰ τῶν λοιπῶν θεολόγων καὶ περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ περὶ ἄλλων ζητημάτων, ἐν οἷς ἀποδέχονται τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν(4). Τοῦτο προσεπεβεβαίωσε καὶ ὁ Ἐπίσκοπος J. Darlington, πρόεδρος τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπείας τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας πρὸς συζητήσεις περὶ ἑνώσεως τῶν Ἀγγλικανῶν μετὰ τῶν Ὀρθο-

(3) Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου τούτου πρβλ. Χρυσοστόμ. Α. Παπαδοπούλου, Latitudinarismes, «Πάνταινος» Ἀλεξανδρείας, ΙΓ' 1921, ἀριθ. 53.

(4 Χρυσοστ. Α. Παπαδοπούλου. Ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ ἐν Ἀμερικῇ. Ἐν Ἀθήναις 1920, σ. 9, Περιοδ. «Καινὴ Διδαχὴ» ἈθηνῶνΒ, 1920, σ. 42, 43, 47 ἑξ. The Episcopal and Greek Churches, Report of an unofficial Conference of unity..... New York 1920.

δόξων καὶ τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ἐπισκεφθεὶς αὐτοπροσώπως τὴν Ἀνατολήν (1920).

Ὅτι δὲ κυρίως νῦν ἀπαιτεῖται εἶναι ἡ ἔκθεσις τῆς διδασκαλίας ταύτης κατὰ τὰς ὑφισταμένας διαφοράς, ἡ σαφὴς τούτων διατύπωσις καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπιστημονικὴ συζήτησις διὰ συγγραφῶν καὶ διαλέξεων καὶ διὰ τῆς φιλικῆς ἐπικοινωνίας, ἧς εὐτυχῶς πλεῖσται ἐκδηλώσεις ὑπάρχουσιν.

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΧΕΣΕΙΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ & ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ(*)

Ὁ σεβάσμιος καὶ γνωστὸς διὰ τὰ φιλορθόδοξα καὶ φιλελληνικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα ἱερεὺς τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας κ.I. A. Douglas οὐ πρὸ πολλοῦ ἐξεδωκεν ἐμβριθὲς ἔργον ἐπιγραφόμενον «Αἱ σχέσεις τῆς Ἀγγλικ. Ἐκ]σίας πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολικήν». Ὁ συγγραφεύς, γραμματεὺς τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ μονίμου ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην καὶ προπαρασκευὴν τῆς ἑνώσεως τῶν δύο ἐκ]σιῶν καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἐκδοτῶν τῆς «χριστιανικῆς Ἀνατολῆς» ἦτο εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἐνδεδειγμένος, ὅπως ἐκθέσῃ τὸ σημεῖον, ἐν ᾧ εὑρηνται αἱ ἀγγλικανορθόδοξοι σχέσεις καὶ καθορίσῃ τὴν κατεύθυσιν, ἐφ' ἧς συνεχιζόμεναι δύνανται εἰς εὐάρεστα νὰ ἀπολήξωσι συμπεράσματα. Τὸ ὅλον ἔργον αὐτοῦ ἐκ σελίδων 198 ὡς τηλαυγὲς πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τὴν εἰκόνα τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ προλόγου (1-7) τοῦ κυρίου μέρους (11-111) καὶ τεσσάρων παραρτημάτων (112-194).

Μετὰ τὸν πρόλογον, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἔργου καὶ ἐκφράζει εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἀγγλικανῶν καὶ ὀρθοδόξων θεολόγων παράσχοντας αὐτῷ οἱανδήποτε συμβολὴν πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ ἐπιλαμβάνεται τοῦ κυρίως θέματος ἤτοι τῆς ἐκθέσεως τῶν σχέσεων τῆς ἀγγλικανικῆς πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν ἐν 4 κεφαλαίοις. Ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῶν «Τὰ προκαταρκτικὰ τῆς ἑνώσεως» ἀνατρέχων εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνδρούτσου ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ «αἱ ἀγγλικ. χειροτονίαι» διατυπωθείσας πρὸς τοὺς Ἀγγλικανοὺς ἐρωτήσεις ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν μυστηρίων, τὴν ἱ. ἐξομολόγησιν, τὴν θείαν εὐχαριστίαν καὶ τὰς Οἰκουμ. Συνόδους ἐκφράζει τὴν λύπην αὐτοῦ,διότι ἡ «ὑψηλὴ ἀγγλικ. ἐκκλησία» δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας καθορίζουσα ὡς βάσιν τῆς ἑνώσεως τὴν πίστιν τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου ἐκ]σίας. Ἐν τῷ δευτέρῳ ἐπιγραφομένῳ «οἰκονομία» ἀπαριθμεῖ, ὅσα γεγονότα δεικνύοντα προσέγγισιν μεταξὺ τῶν δύο ἐκ]σιῶν, συνέβησαν κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν καὶ ὁρίζει τὴν ἔννοιαν τῆς «οἰκονομίας» κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν ἀκολουθῶν τῷ περὶ ταύτης ὁρισμῷ τοῦ κ. Ἀνδρούτσου καὶ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν καὶ ὅσα περὶ τοῦ θέματος ἀναπτύσσει ὁ κ. Κ. Δυοβουνιώτης ἐν τῷ περὶ «μυστηρίων» ἔργῳ αὐτοῦ. Ἐν τῷ τρίτῳ κεφαλαίῳ «οἰκονομία καὶ ἀγγλικανικαὶ χειροτονίαι» ἐκτίθησι τὴν διαφορὰν τῆς ἀντιλήψεως μεταξὺ τῆς ρωσικῆς καὶτῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὸ κῦρος τῶν ἀγγλικανῶν χειροτονιῶν χωρὶς νὰ ἀρνῆται, ὁτι καὶ ἡ δευτέρα δύναται νὰ προβῇ οἰκονομικῶς εἰς ἀναγνώρισιν αὐτῶν. Ἀναλαμβάνων δὲ νὰ ἀπαντήσῃ ὡς ἀπὸ μέρους τῆς «ὑψηγῆς ἀγγλικ. ἐκ]σίας» εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Ἀνδρούτσου ἀνομολογεῖ τὸ ἑπτάριθμον τῶν μυστηρίων, περὶ τῆς ἱ. ἐξομολογήσεως φρονεῖ ὅτι ἡ ἀγγλικ. ἐκκλησία καίπερ μὴ ἀνομολογοῦσα τὴν ἀνάγκην τῆς ἰδιαιτέρας πρὸ τοῦ ἱερέως ἐξαγορεύσεως θὰ ἀποφανθῇ ἱκανοποιητικῶς περὶ τῆς θ. εὐχαριστίας, λέγει ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ὅρου «μετουσίωσις» ἡ ἀγγλικ. ἐκ]σία ἀποδέχεται τὴν πραγματικὴν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ἐν αὐτῇ παρουσίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ὡς τῆς θυσίας, ἐκείνης ἣν προσήνεγκεν ὁ Ἰ.

(*) Τὸ παρὸν ἄρθρον ἀποτελεῖ βιβλιοκρισίαν καθυστερήσασαν τοῦ σεβ. Μ)τουθυατείρων κ. Γερμανοῦ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τόντίτλον J. A. Douglas.The relations of the anglécan Churches with the Eastern-orthodoxe. London. 1921 ἔργον τοῦ αἰδεσ. ἀγγλικανοῦ ἱερέως κ. J. A. Douglas γραφεῖσαν κατὰ 8)βριον 1921

Χριστὸς πρὸς ἐξαγορὰν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τέλος φρονεῖ. περὶ τῶν Οἰκονομ. Συνόδων, ὅτι ὀρθῶς νοουμένου τοῦ ἀληθήτου αὐτῶν οὐδεμία ὑπάρχει δυσχέρεια παρὰ τοῖς ἀγγλικανοῖς πρὸς ἀποδοχὴν αὐτῶν. Ἐν τῷ τετάρτῳ τέλος κεφαλαίῳ «ὁδὸς πρὸς ἕνωσιν» ὁ συγγραφεὺς διατυποῖ πρῶτον τὴν γνώμην, ὅτι «πλήρης ἕνωσις» καὶ κοινωνία μεταξὺ τῆς ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἄνευ πλήρους δογματικῆς ἑνώσεως εἶναι τι ἀδύνατον» καὶ ὅτι ἡ ἄμεσος ἔναρξις διαπραγματεύσεων πρὸς ἐπίτευξιν ταύτης εἶνε οὐ μόνον πρόωρος, ἀλλὰ καὶ καταστρεπτική. Εἶτα προστίθησιν» ὅτι ἡ κατ' οἰκονομίαν ἀναγνώρισις τῶν ἀγγλικ. χειροτονιῶν ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολ. ἐκ]σίας θὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ὑφισταμένην προσέγγισιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ παρασκευάσῃ τὸ ἐδαφος τῆς ἑνώσεως καὶ ἐπάγεται, ὅτι ἡ τοιαύτη κατ' οἰκονομίαν ἀναγνώρισις θὰ ἐπιτευχθῇ ἂν πολυάριθμοι ἀγγλικανοὶ κληρικοὶ ἀπαντήσωσιν εὐνοϊκῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας συνεζήτησεν ἐν προηγουμένῳ κεφαλαίῳ. Διὸ καὶ ὁ συγγραφεὺς παρατίθησι τὴν ἐγκύκλιον, ἣν τινὲς τῶν Ἀγγλικανῶν κληρικῶν ἐλθόντες εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν ἐκ Κων]πόλεως ἀποστολὴν εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Lambeth ἀπέλυσαν πρὸς τοὺς ὁμοδόξους αὐτῶν καλοῦντες αὐτοὺς, ὅπως ὑπογράψωσιν αὐτὴν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὁμοφωνίας αὐτῶν ἐν τοῖς κυριωτάτοις προς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ἐξ ἑνδεκα κεφαλαίων ἀποτελεῖ σύντομον ὁμολογίαν. δι' ἧς οὗτοι α΄.) ἀποδέχονται τὴν πίστιν τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου ἐκκλησίας β΄.) ὅτι ἀνεξαρτήτως παρεκκλίσεών τινων ἡ πίστις αὕτη οὐδέποτε ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Βρεττανίας γ΄.) ὅτι ἑκάστη ἐκκλησία διοικητικῶς εἶνε αὐτοκέφαλος, ἐν τῇ πίστει ὅμως ἀποτελεῖ ἓν μετὰ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν δ΄.) ὅτι ἡ Οἰκουμ. Σύνοδος εἶνε τὸ ἀνώτατον κριτήριον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ε΄.) καὶ ἐν οἷς σημείοις ἡ ὀρθοδ. Ἐκ]σία. νομίζει, ὅτι καὶ ἀγγλικανικὴ ἀπέκλινεν, αὐτοὶ ἀποδέχονται τὴν πίστιν, ὡς ἐξετέθη ὑπὸ Οἰκουμ. Συνόδων στ΄.) ὅτι ὁ μόνος ὀρθὸς τύπος Συμβόλου εἶνε ὁ ἄνευ τοῦ Filioque καὶ εὔχονται τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὸ Εὐχολόγιον τῆς ἀγγλικ. Ἐκ]σίας ζ΄.) ὅτι ἑπτά εἰσι τὰ μυστήρια καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ μυστηρίου ὡς ἐξωτερικοῦ σημείου μεταδυτικοῦ θείας χάριτος η΄.) ὅτι ἀναγκαῖον τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ ἔλαβεν τὴν ἱερατικὴν ἐξουσίαν θ΄.) τὴν μεταβολὴν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἁγιασμοῦ εἰς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ ι΄.) τὴν τιμὴν τῶν Ἁγίων καὶ τὴν πρεσβείαν αὐτῶν καὶ ια΄.) ὅτι τὰ 39 ἄρθρα κέκτηνται δευτερεύουσαν σημασίαν, ἅτε σχετιζόμενα πρὸς τὰς ἔριδας τῆς ΙΣΤ΄ ἑκατονταετηρίδος.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Κατὰ τοὺς Times τοῦ Λονδίνου τὴν 30 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Μητρόπολιν Westminster ἔλαβε χώραν ἡ ἐτησία συνδιάσκεψις τῆς Ἐπισκοπῆς Λονδίνου, καθ' ἣν ὁ Ἐπίσκοπος Λονδίνου διὰ μακρῶν ὡμίλησε περὶ τῶν ἐν Σμύρνῃ γεγονότων. Ἐξέφρασε τὴν λύπην του διὰ τὰ δεινοπαθήματα τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Κατήγγειλεν δὲ ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου του τὸν φόνον πολλῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, τονίσας ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σμύρνης ἐμαρτύρησεν ἔξωθεν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

Ἀνέφερεν δ' ἐν τέλει ὅτι ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλίας καὶ Οὐαλίας ἐξεδόθη διαμαρτυρία καταγγέλλουσα τὰ κακουργήματα ταῦτα καὶ βεβαιοῦσα, ὅτι αἱ δοθεῖσαι ὑποσχέσεις ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας περὶ προστασίας τῶν ἐν Τουρκίᾳ μειονοτήτων δέον νὰ τηρηθῶσι.

Δ. Χ.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Πολλοὶ πολλάκις καὶ σωφρονοῦντες, ἀπὸ ρημάτων αἰσχρῶν ἦλθον ἐπὶ πράξεις πονηράς.

Λαμπρὸν καὶ ἐπίσημον περιφάνεια προγόνων, ἀλλὰ ψυχῆς ἀρετὴ ποιεῖν εἴωθεν.

Ἰωάν. Χρυσόστομος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐγένετο ἡ πλήρωσις τῆς χηρευούσης Μητροπόλεως Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων. Προταθέντων τριῶν ὑποψηφίων καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων Μητρ]λίτης Νεοκαισαρείας ἀνεδείχθη ὁ Παν. Μ]λίτης Δράμας κ. Ἀγαθάγγελος.

Ἀκολούθως προταθέντων τριῶν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς οὐτωσεὶ χηρευσάσης Μητρ)πόλεως Δράμας καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ Μη)λίτης Δράμας ἀνεδείχθη ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱ.Συνόδου Σεβ. Μ]λίτης Χαλδείας κ. Λαυρέντιος. Διὰ δὲ τὴν χηρεύσασαν Μητρόπολιν Χαλδείας προταθέντων τριῶν ὑποψηφίων γενομένων δὲ Ψήφων κανονικῶν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατρ]χικῷ ναῷ, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Χαλδείας ὁ Παν. Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Βασίλειος.

Προταθέντων τριῶν ὑποψηφίων καὶ διὰ τὴν χηρεύσασαν Μητρόπολιν Μηθύμνης καὶ γενομένων ψήφων κανονικῶν Μητροπολίτης Μηθύμνης ἀνεδείχθη ὁ Μητροπολίτης Βριούλων κ. Διονύσιος.

—Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Σεβ. Μ λίτου Δράμας ἀπυχωρούντος τῆς Ἱ. Συνόδου ἐκλήθη ὁ ἀπό τινος ἐνταῦθα παρεπιδημῶν Σεβ. Μητροπολίτης Βελεγράδων κ. Ἰωακεὶμ, μέλος δὲ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Ἀπόστολος.

Συνεδρία 25 Ὀκτωβρίου—. Ἀνεγνώσθη γράμμα τῆς ἐνταῦθα Πολωνικῆς προσβείας ἀπαντητικὸν εἰς ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναφερομένην εἰς ζήτημα τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδ. Ἐκκλησίας.

Ἠσχολήθη ἐπὶ προτάσεων σχετικῶν πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ σχίσματος.

Συνεδρία 27 Ὀκτωβρίου— Προσῆλθεν ὁ κληθεὶς νέος Συνοδικὸς Σεβ. Μητροπολίτης Βελεγράδων κ. Ἰωακεὶμ ὅστις καὶ εἰς κατάλληλον προσφώνησιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπήντησεν εὐχαριστῶν.

Κενωθείσης τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου κατόπιν τῆς μεταθέσεως τοῦ Παν.Μητ]λίτου Βριούλων κ. Διονυσίου εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μηθύμνης,εἰς ἀρχιγραμματέα προήχθη ὁ ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Γερμανὸς Ἀθανασιάδης, εἰς ὑπογραμματέα ὁ κωδικογράφος κ. Δωρόθεως Γεωργιάδης καὶ εἰς κωδικογράφον ὁ Πατριαρχικὸς διάκονος κ. Μάξιμος, Διάκονος τῆς σειρᾶς διωρίσθη ὁ γραμματεὺς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διάκονος κ. Γερμανός.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐπαρχιακὰς ἀνάγκας τῆς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων προέβη εἰς ἀμοιβαίαν μετάθεσιν τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Ἀμασείας καὶ Ἰωαννίνων.

Προταθέντων τριῶν ὑποψηφίων καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ὁ Σεβ. Μητρ] της Ἀμασείας κ. Γερμανός. Κατὰ τὴν αὐτὴν κανονικὴν τάξιν εἶτα προήχθη εἰς Μητροπολίτην Ἀμασείας ὁ Παν. Μητρ]λίτης Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδων.

Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ μετατεθέντος Σεβ. Μητρ] του Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ, ὡς συνοδικὸς ἐκλήθη ὁ Σεβ. Μητρ]της Κυζίκου κ. Καλλίνικος.

—Πρόεδρος τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου ἐξελέγη ὁ Σεβ. Μητρ]της Ρόδου κ. Ἀπόστολος μέλος δὲ αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητρ]της Δυρραχίου κ. Ἰάκωβος.

—Ὅλαι αἱ λοιπαὶ προεδρεῖαι τοῦ τέως Σεβ. Μητρ]του Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ μετεβιβάσθησαν εἰς τὸν Σεβ. Μητρ]την Κυζίκου κ. Καλλίνικον.

—Πρόεδρος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐξελέγη ὁ Σεβ. Μητρ]της Νικαίας κ. Βασίλειος καὶ ταμίας ὁ Σεβ. Μητρ]της Βελεγράδων κ. Ἰωακείμ.

—Πρόεδρος τοῦ Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου ἐξελέγη ὁ Σεβ. Μητρ]της Δυρραχίου κ. Ἰάκωβος.

Ὁ Παν. Μητρ]της Μαρωνείας κ. Χρύσανθος ἀποκαθίσταται εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τραπεζοῦντος.

—Πρόεδρος τῆς Ἐφορίας τῆς Μ. Γ. Σχολῆς ἐξελέγη ὁ Σεβ. Μητρ]της Βελεγράδων κ. Ἰωακείμ.

Προσφυγικά.— Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνῆλθεν ἡ Π.Κ.Ε. Περιθάλψεως.

Ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ κ.Πάλλη ζητοῦντος ὅπως ἐπὶ τῇ εἰς Ἑλλάδα ἀναχωρήσει του ἀπαλλαγῇ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὡς γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐπιτροπῆς. Ἐξεφράσθη αὐτῷ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ παρεκλήθη ὅπως καὶ ἐν Ἑλλάδι μὴ παύσῃ ἐνδιαφερόμενος διὰ τοὺς πρόσφυγας Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Θράκης.

—Ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ Ρουμανίας ἐτηλεγράφησεν καὶ ζητεῖ πληροφορίας εἰς ποῖον λιμένα νὰ ἐκφορτωθῶσι τὰ ἀποσταλέντα 33 βαγόνια τροφίμων.

Ἐνεκρίθη ὅπως τούτων τινα κρατηθῶσι διὰ τοὺς ἐνταῦθα εὑρισκομένους πρόσφυγας τὰ δὲ λοιπὰ σταλῶσιν εἰς Ἑλλάδα διὰ τοὺς αὐτόθι εὑρισκομένους πρόσφυγας.

—Ἐνεκρίθη νὰ ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν προσφύγων πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς Ἀγγλικῆς ναυτικῆς βάσεως διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν μέριμναν κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν τῶν ἀναχωρησάντων προσφύγων.

Κίνησις ἀρχιερέων.— Ἀνεχώρησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν μέσον Καβάλλας οἱ νέοι Πανιερ. Μητροπολῖται Ξάνθης κ. Πολύκαρπος, Δράμας κ. Λαυρέντιος καὶ Ἐλευθερουπόλεως κ. Κων]τῖνος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 6393

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 75 καὶ ἡμερομηνίαν 22 Αὐγούστου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης Εὐγενίας Ν. Κοκορόμπα, τὸ γένος Σωτηριάδου κατὰ Μιλτιάδου Κοκορόμπα).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, καὶ ἐπ. καὶ 201 καὶ 207 τῶν Πατρ]χικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2420 καὶ ἡμερομηνίαν 28 Ἀπριλίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Εὐγενίας Κοκορόμπα, τὸ γένος Σωτηριάδου, κατὰ Μιλτιάδου Κοκορόμπα, ὡς ἀναπόδεικτον·

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ

Ἐπιτίθησιν ἀμφοτέρους τοῖς διαδίκοις, ὡς συζύγοις, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἓξ (ἀρ. 1196) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ. 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἀριθ. Πρωτ. 6609

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξοντα ἀριθ. 62 καὶ ἡμερ. 25 Ἰουλίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Σάρδη καὶ τῆς Ἐλέ·ης Ι. Σάρδη, τὸ γένος Ἀποστόλου Γιουρτσῆ).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201, καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 3124 καὶ ἡμερομηνίαν 1 Ἰουνίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάννου Σάρδη κατὰ Ἑλένης Ι. Σάρδη, τὸ γένος Ἀποστόλου Γιωρτσῆ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικός,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ Πρωΐας»,

Καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια Χίλια ἓξ (ἀρ. 1006) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος 2
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ.

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπογ.) Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΤΟ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ
ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
ΤΑΧΥΤΗΣ
ΑΚΡΙΒΕΙΑ
ΕΥΘΗΝΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.– 44

Ἐν Κ)πόλει τῇ 5 Νοεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΙΩΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α' Πα)κοῦ τραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἑωρτάσθη κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ἡ τετάρτη ἐπέτειος τῆς ἐν Μούδρῳ ὑπογραφείσης ἀνακωχῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐτίθετο τέρμα εἰς τετραετῆ φοβερὰν αἱματοχυσίαν. Κρότοι τηλεβόλων, προσαγορεύσεις συγχαρητικαί, στρατιωτικαὶ παρελάσεις, προσευχαὶ ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν πεσόντων καὶ εὐλαβὲς εἰς τοὺς τάφους τῶν ἡρώων προσκύνημα, ἀπετέλεσαν οἱονεὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς. Ὁμολογουμένως ἀποτελεῖ σταθμὸν ἱστορικὸν ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν, ἐξηντλημένη αὕτη ἐκ τῆς συνεχοῦς αἱμορραγίας, κατέθετε τὰ ὅπλα, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εἰρηνικήν της τροχιάν. Ἐν τῇ γλυκείᾳ προσδοκίᾳ κρείττονος καταστάσεως καὶ μέλλοντος αἰσιωτέρου ἐχαιρέτισε τότε ἡ δοκιμασθεῖσα ἀνθρωπότης μετὰ χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως τὸ χαρμόσυνον γεγονὸς, ὡς πρόδρομον τῆς ποθεινῆς εἰρήνης. Καὶ πρὸς στιγμὴν ἐλησμονήθη ἡ παντοειδὴς κακοδαιμονία τεσσάρων ὅλων ἐτῶν, ἐπὶ τῇ βεβαίᾳ ἐλπίδι ὅτι ἡ δοκιμασία εἶχε παρέλθει ἀνεπιστρεπτεί.

Τῆς χαρᾶς ταύτης δὲν ἔμεινεν ἀμέτοχος καὶ ἡ Μ. Ἐκκλησία πιστεύσασα ὅτι εἰρήνη μετὰ δικαιοσύνης θὰ ἦσαν οἱ καρποὶ τῆς μεγάλης θλίψεως. Συγκακουχηθεῖσα καὶ συνταλαιπωρηθεῖσα μετὰ τοῦ πληρώματος Αὐτῆς, ἀνεπιφυλάκτως συνεμερίσθη τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ αἰσίῳ γεγονότι καὶ ηὐλόγησε τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης. Ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην, πολλαχῶς δοκιμάσασα τὰ δεινὰ τῆς πολεμικῆς λαίλαπος, ἥτις καὶ αὐτὰς τὰς βάσεις Αὐτῆς ἠπείλησε νὰ διασαλεύσῃ, μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων ἀπέβλεψεν εἰς τὴν εὐοίωνον ἀπαρχὴν παγίας εἰρηνικῆς περιόδου, ὡς μελλούσης νὰ τῇ ἐξασφαλίσῃ ἀπρόσκοπτον τὴν περαιτέρω σταδιοδρομίαν.

Ἂν καὶ κατὰ πόσον ἡ διαρρεύσασα τετραετία ἐδικαίωσε τὴν προσδοκίαν ἐκείνην, εὐχερῶς δύναταί τις νὰ κρίνῃ σήμερον. Εἶναι λυπηρὸν νὰ διαπιστώσῃ τις, ὅτι αἱ ἐπισήμως καὶ οἱονεὶ προγραμματικῶς ἐξαγγελθεῖσαι ἠθικαὶ ἀρχαί, αἵτινες ἀπετέλεσαν τὸ ἔμβλημα

τοῦ μεγάλου ἀγῶνος καὶ ἐφ' ὧν, ὡς ἐπὶ ἀδαμαντίνης βάσεως θὰ ἡδράζετο τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν εὗρον εἰσέτι πλήρη τὴν ἐφαρμογήν των. Ἀντὶ τούτων, σύγκρουσις παντοίων βλέψεων καὶ συμφερόντων καὶ ἀνταγωνισμὸς ὑπὸ τὴν στυγνοτέραν αὐτοῦ μορφὴν κατέστησαν ἀδύνατον μέχρι τοῦδε τὴν πιστευθεῖσαν δικαίαν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων. Πάθη καὶ μῖση πρὸς στιγμὴν κατασιγασθέντα, ἐξεδηλώθησαν καὶ αὖθις σφοδρότερα, κινδυνεύοντα νὰ ματαιώσωσιν τὴν πραγματοποίησιν τῶν μεγάλων ἀρχῶν.

Καὶ ἡ τετάρτη ἐπέτειος τῆς ἀνακωχῆς εὑρίσκει δυστυχῶς ἄλυτα, ἂν μὴ ἐπὶ μᾶλλον περιπεπλεγμένα, τὰ μεγάλα προβλήματα, πρὸς τὴν δικαίαν λύσιν τῶν ὁποίων μετ' ἀγωνίας ἀτενίζουσιν οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι λαοί· τὴν δὲ Μ. Ἐκκλησίαν μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους περισπωμένην, ὡς μὴ ὤφελεν, εἰς τὴν περισυλλογὴν τῶν ἐκ τῆς πατρῴας γῆς διωκομένων τέκνων αὐτῆς καὶ τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν των.

Ἀλλ' ἐὰν αἱ μεγάλαι ἐπέτειοι πλὴν τῆς ἄλλης αὐτῶν σημασίας καὶ χρησιμότητος, θεωροῦνται καὶ ὡς τινες ἱστορικοὶ σταθμοὶ διὰ τοὺς λαούς, καθ' οὓς ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς ὑψηλῆς ρίπτεται ἐρευνητικὸν τὸ βλέμα εἰς τὸ βάθος τοῦ παρελθόντος πρὸς ἀνασκόπησιν τῶν πεπραγμένων καὶ πορισμὸν καταλλήλων διδαγμάτων διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν κακῶς γενομένων καὶ ἀνάλογον διαμόρφωσιν τοῦ μέλλοντος, ἀναμφιβόλως, ἡ προχθεσινὴ ἐπέτειος εἶναι εἴπερ ποτὲ ἐπίκαιρος διὰ τὴν τοιαύτην ἀνασκόπησιν τοῦ προσφάτου παρελθόντος. Τὸ ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων γινόμενον καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἐρώτημα τῆς αὐτοεξετάσεως «πῇ παρέβην, τί δὲ ἔρρεξα, τί δέ μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη» αὐθόρμητον προβάλλον, ἰδίᾳ σήμερον, εἰς τοὺς ἰθύνοντας τὰς τύχας τῶν λαῶν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ κινήσῃ αὐτοὺς εἰς παρομοίαν αὐτοεξέτασιν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε πεπραγμένα. Ἀνασκόπησις τῶν ἐν τῷ παρελθόντι γενομένων καὶ ἀναθεώρησις τῶν τυχὸν ἐπιπολαίως ἀποφασισθέντων θὰ ἀποτελέσωσιν, ὡς ἐλπίζεται, τοὺς δύο πόλους τοῦ ἄξονος περὶ τὸν ὁποῖον θὰ στραφῇ τὸ ἔργον τοῦ ὁσονούπω συνερχομένου διεθνοῦς Συνεδρίου, καὶ τὴν ἀφετηρίαν, ἥτις θὰ ἀγάγῃ εἰς σκέψεις σωφρονεστέρας καὶ ἀποφάσεις δικαιοτέρας. Μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐλπίζεται ὅτι ἡ δυστυχία, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὑρίσκει ἀκόμη στενάζοντα τὰ θύματα τῆς ἀδικίας ἡ τετάρτη ἐπέτειος τῆς ἱστορικωτάτης ταύτης ἡμέρας, θὰ μείνῃ ἁπλῆ ἀνάμνησις μιᾶς ἀπαραβλήτως τραγικῆς περιόδου, ἡ δὲ προχθεσινὴ ἐπέτειος θὰ ἀποτελέσῃ καὶ διὰ τὴν ἀτυχῆ ταύτην χώραν πραγματικὴν ἑορτήν.

Τὴν ἐλπίδα ταύτην διατρέφουσα ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἡ κατ' ἐξοχὴν Ἐκκλησία τῶν μαρτύρων, ἡ πάντοτε ἀγωνιζομένη τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ μηδέποτε καταβαλλομένη, μετ' αὐτῆς δὲ καὶ ὁλόκληρον τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, μετὰ πόθου νοσταλγικοῦ ἀναμένει τὴν εἰρήνευσιν, ὑπὲρ ἧς διηνεκῶς εὔχεται.

Τ. Α.

ΣΧΕΣΕΙΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ & ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 418)

Τῆς ἐγκυκλίου ταύτης ὑπογραφομένης ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀγγλικανικῶν ὁμάδων καὶ ὑποβαλλομένης πιστεύει ὁ συγγραφεύς, ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κωι]τόλεως δύναται οἰκονομικῶς νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς ἀγγλικανικὰς χειροτονίας, ἡ δὲ ἀναγνώρισις αὕτη νὰ ἀποτελέσῃ ἀσφαλῆ ἀφετηρίαν στενωτέρας τῶν δύο ἐκ]σιῶν προσεγγίσεως. Ἀποδεικνυομένου δῆλον ὅτι ἐν τοῖς οὐσιώδεσιν ὑπάρχει συμφωνία, δευτερεύοντα ζητήματα οἷον τὸ Filioque θὰ συζητηθῶσιν ἀπὸ τῆς κοινῆς βάσεως, τῆς ἀδιαιρέτου ἐκκλησίας καὶ τῶν Οἰκουμ. Συνόδων, ἡ δυσπιστία τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τὴν ἀγγλικανικὴν ἱερωσύνην καὶ τὸ μετ'

αὐτῆς συνδεόμενον μυστηριακὸν σύστημα θὰ ἀρθῇ, καὶ ἐπιστάσης τῆς ὥρας τῆς ἑνώσεως, οὐδὲν θὰ ἐπιπροσθῇ κώλυμα εἰς τὴν πραγμάτωσιν αὐτῆς. Ἐφεξῆς ὁ συγγραφεὺς μνημονεύων τὰς περιστάσεις καθ' ἃς ὑπὸ ὀρθοδόξων ποιμένων οἰκονομικῶς ἐπετράπη ἡ μυστηριακὴ ὀρθοδόξων κοινωνία δι' ἀγγλικανῶν ἱερέων ὡς ἐν ταῖς κτήσεσι τῆς Μ. Βρεττανίας καὶ ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις, ἐνθα ἔλειπεν ὀρθόδοξος ἱερεύς, εὔχεται, ὅπως ἡ παροχὴ ἀδείας ἐξαιρετικῆς βεβαίως καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀποβῇ συχνοτέρα, εἰς ὃ ἀναμφιβόλως θὰ συντελέσῃ ἡ ὡς ἄνω ἐπερχομένη ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικ. χειροτονιῶν. Καίτοι δέ, λέγει, ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν ὀρθοδ. θεολόγων οἱ ψέγοντες τὴν συγκατάβασιν ταύτην καὶ τὴν συμπροσευχήν, ἕτεροι ὅμως πλεῖστοι ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι καὶ ἐπέτρεψαν τὴν μετάδοσιν τῆς θ. κοινωνίας δ' ἀγγλικανῶν ἱερέων καὶ συμπροσηυχήθησαν κατ' ἐπανάληψιν μετ' αὐτῶν. Καταλήγων ἐκφράζει τὸν κοινὸν τῶν φιλορθοδόξων ἀγγλικανῶν πόθον, ὅπως οἱ ὀρθόδοξοι καὶ ἐμμένοντες ἀκλόνητοι εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτῶν γινώσκωσιν, ὅτι ἡ ὑπεράγαν ἀκρίβεια δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τὴν συγκατάβασιν καὶ ἀγάπην, αἵτινες ὑπῆρξαν αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς ζωῆς τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τῶν παραρτημάτων τὸ 1ον ἐκτίθησι τὴν διδασκαλίαν περὶ Ἐκκλησίας καὶ ἱερωσύνης, ὡς εὑρηται ἐν τισι νεωτέροις ὀρθοδόξοις μνημείοις. Ὡς τοιαῦτα ὁ συγγραφεὺς ἐννοεῖ τὰ οὕτω λεγόμενα συμβολικὰ βιβλία καὶ πρὸς τούτοις τὰς ἐγκυκλίους τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Γρηγορίου τοῦ ΣΤ' (1836) καὶ (1838), Ἀνθίμου τοῦ ΣΤ' (1848), Ἀνθίμου τοῦ Ζ' (1895), τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ρωσσίας πρὸς τὸν Οἰκουμεν. Πατριάρχην (1903) τὴν Κατήχησιν Νικολάου τοῦ Βουλγάρεως (1861), τὴν Μεγάλην Κατήχησιν τοῦ Φιλαρέτου καὶ ἄλλας νεωτέρας. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τούτων διατυποῖ τὰς διδασκαλίας περὶ ἑνότητος τῆς ἐκκλησίας, περὶ τῆς ἱ. παραδόσεως, περὶ τῶν Οἰκουμ. Συνόδων, περὶ τοῦ αὐτοκεφάλου, περὶ τῆς Οἰκουμενικότητος, περὶ τοῦ ἀλαθήτου, περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μυστηρίων, περὶ χρίσματος, θείας Εὐχαριστίας, πραγματικῆς παρουσίας καὶ θυσίας, περὶ ἱ. ἐξομολογήσεως, περὶ ἱερωσύνης, περὶ νεκρῶν καὶ ἁγίων, περὶ εὐχελαίου καὶ τελευταίου περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἐξ αἱρέσεως ἢ σχίσματος εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν προσιόντων. Ἡ ἐκθεσις ἀφορῶσα κυρίως εἰς πληροφορίαν τῶν ἀγνοούντων τὰ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἡμετ. Ἐκκλησίας ἀγγλικανῶν γινομένη κατὰ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς ἐν μεταφράσει παραθέσεως τῶν σχετικῶν πρὸς ἑκάστην διδασκαλίαν ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἔργων, εἶνε ἀντικειμενικὴ καὶ μαρτυρεῖ τὴν ἄκραν φιλοπονίαν καὶ ἐμβρίθειαν τοῦ συγγραφέως. Τὸ 2ον παράρτημα εἶνε σύντομος πραγματεία περὶ τῆς ὀρθοδ. ἐκκλησίας ὡς οἰκουμενικῆς καὶ τῶν συνιστωσῶν αὐτὴν σήμερον αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, ὡς σωμάτων αὐτοτελῶν καὶ αὐτοδιοικήτων, συνδεδεμένων ὅμως πρὸς ἄλληλα διὰ τοῦ κοινοῦ δεσμοῦ τῆς πίστεως, τῶν μυστηρίων καὶ τῆς ἀποστολοπαραδότου διοικήσεως ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «τοῦ κέντρου τῆς ὀρθοδοξίας». Ἐν τῷ 3ῳ ὁ συγγραφεὺς ποιεῖται λόγον περὶ «τῆς οἰκονομίας» τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τὰ μυστήρια τῶν ἑτεροδόξων καὶ τῆς διαφορᾶς, ἥτις ὑφίστατο ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ μεταξὺ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου καὶ τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας (ἀναβαπτισμὸς ἢ ἁπλῆ χρῆσις). Τὸ 4ον καὶ τελευταῖον παράρτημα περιέχει χρησιμώτατον κατάλογον βιβλίων, περιοδικῶν καὶ πραγματειῶν σχετικῶν πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐξετασθέντα ζητήματα ἐν ἀγγλικῇ, γαλλικῇ, γερμανικῇ καὶ ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Τὸ ὅλον ἔργον ἐπισφραγίζει κατάλογος πραγμάτων μεγάλως διευκολύνων τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸν ταχὺν προσανατολισμὸν πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ κυρίως ἔργου καὶ τῶν παραρτημάτων.

Τὸ ὅλον ἔργον προϊὸν πολυμεροῦς μελέτης καὶ μᾶλλον εἰς διαφώτισιν τῶν ὁμοδόξων αὐτοῦ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἑνώσεως προωρισμένον ἀποπνέει ὅλον τὸν βαθὺν σεβασμὸν τοῦ συγγραφέως πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὰ θέσμια τῆς

Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καίτοι δὲ ζωηρὸν αἰσθάνεται οὗτος τὸν πόθον τῆς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχείας τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἑνώσεως, ἀλλ' ὅμως δὲν ἀμβλυνεῖ πρὸς τὰς ἐγειρομένας δυσχερείας τὰς ὁποίας δὲν ἀρκεῖ νὰ ἄρῃ ἡ καλὴ μόνη θέλησις ἀμφοτέρωθεν. Αἱ δυσχέρειαι αὗται δὲν ἀναφέρονται καθ' ἡμᾶς εἰς τὰς ἐκ μέρους μόνον διαφοράς, ὧν ἡ ἀμερόληπτος ἐξέτασις ἐξηγεῖ ἀκριβῶς καὶ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ καθιστᾷ ἐνδοτικώτερον πάντα ὀρθόδοξον ἐμπεφορημένον ἀληθοῦς φιλειρήνου καὶ φιλενωτικοῦ πνεύματος. Ὅ,τι ἀποτελεῖ καθ' ἡμᾶς «λίθον προσκόμματος» εἶνε ἡ λόγῳ τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐξειλίχθη καὶ ζῇ ἡ ἀδελφὴ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία διαμορφωθεῖσα εὐρεῖα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς πίστεως ἀντίληψις καὶ ἡ ταύτῃ παρομαρτοῦσα πρᾶξις ἡ ὁλονὲν τείνουσα εἰς συσσωμάτωσιν μετ' αὐτῆς χριστιανικῶν ὁμάδων τὰς ὁποίας χωρίζει ἀπ' αὐτῆς θεμελιώδης περὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν διοίκησιν διαφορὰ ἀντιλήψεων. Καὶ ταῦτα, ἵνα ἀντιπαρέλθωμεν τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὑφισταμένας πολυωνύμους ἐκκλησιαστικὰς καὶ θεολογικὰς τάσεις ἀπὸ τῆς λελογισμένης συντηρητικότητος μέχρι τῆς ἀκράτου ἐλευθεροφροσύνης. Τίνι τρόπῳ θὰ ἀνασταλῇ ἡ πρὸς τὰ προσω αὖτη φορὰ καὶ θὰ προσλάβῃ ὁριστικωτέραν καὶ θετικωτέρων διατύπωσιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀποκληθῇ «τὸ αἰώνιον καὶ ἀναλλοίωτον περιεχόμενον τῆς πίστεως» δὲν εἶνε ἔργον ἡμέτερον νὰ ὑποδείξωμεν. Εἶνε δὲ ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς ποίας ἔτυχε ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς συναδέλφοις αὐτοῦ ἡ γενομένη παρὰ τοῦ σεβασμίου J. A. Douglas ἀπόπειρα, ὅπως διὰ τῆς ἀπολυθείσης πρὸς αὐτοὺς ἐγκυκλίου ἀποκατασταθῇ πρῶτον μὲν στενώτερος ὁ σύνδεσμος τῆς πίστεως μεταξὺ αὐτῶν, εἶτα δὲ γένηται τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς ἀληθῆ δογματικὴν προσέγγισιν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Οὐδεὶς βεβαίως θὰ ἀρνηθῇ τὴν σπουδαιότητα, ἣν κέκτηται πρὸς σύσφιγξιν τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἡ ἐπίσημος ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ἡ ἔστιν ὅτε ἀπαραίτητος καθιστᾶσα μυστηριακὴ ἐπικοινωνία ὁσάκις τὸ ἕτερον τῶν μερῶν ἀδυνατεῖ δι' οἰκείων κληρικῶν νὰ θεραπεύσῃ τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία στοιχοῦσα τῷ διακρίνοντι αὐτὴν πνεύματι τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς συμφιλιώσεως δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἐν προσεχεῖ πανορθοδόξῳ συνόδῳ θὰ καταστήσῃ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας μελέτης, συζητήσεως καὶ ἀποφάσεως τὰ ἐν λόγῳ ζητήματα, ὡς δυνάμενα ἀσφαλῶς νὰ προλειάνωσι τὴν ὁδὸν πρὸς τελειωτικὴν δογματικὴν ἕνωσιν. Εἶνε δὲ παντὸς ἐπαίνου καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων ἄξιος ὁ σεβ. κ. J. A. Douglas παρὰ παντὸς φίλου τῆς ἑνώσεως, διότι διὰ τοῦ πολυμαθοῦς αὐτοῦ ἔργου παρέσχεν ἔνθεν μὲν σαφῆ εἰκόνα τῆς σημερινῆς θέσεως τοῦ ζητήματος, ἑτέρωθεν δὲ ἀκριβῆ ἔννοιαν τῶν προϋποθέσεων, αἵτινες ἀπαιτοῦνται πρὸς περαιτέρω προαγωγὴν αὐτοῦ «μέχρις οὗ καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. 4. 13).

Ἐπὶ τῇ βάσει γράμματος τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Ἀμερικανικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Περιθάλψεως συνοδικῶς ἐνεκρίθη καὶ ἀπελύθη σχετικὴ ἐγκύκλιος εἰς ἅπασαν τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὸ κάτωθι ἐγκύκλιον σημείωμα πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμ. θρόνου.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ἀριθ. πρωτ. 7062
διεκπ. 3679

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύουσα Ἀμερικανικὴ Ἐπιτροπὴ Περιθάλψεως ἐν τῇ φιλανθρώπῳ αὐτῆς ὑπὲρ τῶν προσφύγων προνοίᾳ ἵδρυσε καὶ τμῆμα πληροφοριῶν ἀναλαμβάνον τὴν ἀνεύρεσιν προσώπων, ὧν ἀγνοεῖται ἡ τύχη.

Κατ' ἀπόφασιν τῆς ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου, γνωρίζεται τοῦτο τοῖς ἁγίοις ἀρχιερεῦσιν, ὅπως καταστήσωσι καταλλήλως γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν ταῖς οἰκείαις ἐπαρχίαις πρόσφυγας καὶ λοιπούς.

Αἱ πληροφορίαι εἶνε δυνατὸν νὰ ζητῶνται εἴτε διὰ μέσου τῶν Μητροπόλεων εἴτε καὶ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀπευθυνομένων πρὸς τὴν ὡς ἄνω Ἐπιτροπήν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1 Νοεμβρίου 1922.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

ΠΡΑΞΕΙΣ

1ον ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΔΕΣΣΗΣ

Τῇ τοῦ χρόνου φορᾷ καὶ καιρικῶν ἕνεκα ἀλλοιώσεων πολλῶν ἀρχαίων πόλεων ἄλλων ὀνομασίαν λαβουσῶν, συνέβη καὶ τὴν κατὰ τὴν Μακεδονίαν ἀρχαίαν πόλιν Ἔδεσσαν τὴν μετονομασίαν λαβεῖν «Βοδενὰ» ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐν αὐτῇ ἑδρεύων ἀρχιερεὺς ἀπεκλήθη ἐν τοῖς κάτω χρόνοις Βοδενῶν ὡς ἀνεγέγραπτο τέως ὁ τίτλος καὶ ἐν τῷ ἐν χρήσει Συνταγματίῳ τῶν τοῦ Θρόνου ἐπαρχιῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἤδη μετὰ τὴν εἰς τὸ θεόσωστον Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος προσάρτησιν ἀποκατέστη καὶ αὖθις τὸ ἀρχαῖον τῆς πόλεως ταύτης ὄνομα καὶ ὑπ' αὐτὸ νῦν αὕτη γινώσκεται πολιτικῶς, ἔδοξε τῇ Μετριότητι ἡμῶν καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὅπως καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀποκαταστῇ ἡ ἀρχαία ὀνομασία τῆς πόλεως καὶ ἡ ἐπαρχία φέρῃ τοὐντεῦθεν τὸν τίτλον τῆς Μητροπόλεως «Ἐδέσσης», ὁ δὲ ἐν αὐτῇ ἀποκαταστημένος Ἀρχιερεὺς τιτλοφορῆται «Ἱερώτατος Μητροπολίτης Ἐδέσσης καὶ ὑπέρτιμος» κατέχων τὴν τάξιν, ἣν καὶ νῦν ἔχει ἐν τῷ Συνταγματίῳ.

Ἐφ' ᾧ καὶ εἰς δήλωσιν καὶ μόνιμον παράστασιν ἐγένετο ἡ παροῦσα Πρᾶξις καταστρωθεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἴσον δὲ καὶ ἀπαράλλακτον αὐτῆς.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αψκβ κατὰ μῆνα Νοέμβριον α'. Ἐπινεμήσεως ΣΤ'.

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Κυζίκου **Καλλίνικος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Νικαίας **Βασίλειος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Βάρνης **Νικόδημος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Βελεγράδων **Ἰωακεὶμ** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων **Ἰωακεὶμ** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.

2ον ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

Τῆς ἐπαρχίας Μογλενῶν μετὰ τὴν εἰς τὸ θεόσωστον Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος προσάρτησιν γνωριζομένης ἤδη πολιτικῶς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως Φλωρίνης ὡς ἕδρας τῆς διοικήσεως καὶ ὡς τῆς μᾶλλον ἐξεχούσης πόλεως τῆς περιοχῆς, ἔδοξε τῇ Μετριότητι ἡμῶν καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅπως καὶ ἐκκλησιαστικῶς τοὐντεῦθεν ἡ ἐπαρχία αὕτη ἧς ἄλλως τε καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἕδρα καὶ πρότερον ἀπὸ πολλοῦ καὶ νῦν ἐστὶν ἐν τῇ πόλει Φλωρίνῃ καλεῖται ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης καὶ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἱερὰ Μητρόπολις Φλωρίνης», ὁ δὲ ἐν αὐτῇ Ἀρχιερεὺς τιτλοφορεῖται «Ἱερώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης καὶ ὑπέρτιμος» παραλειπομένου τοῦ ὀνόματος Μογλενῶν.

Ἐφ' ᾧ καὶ εἰς δήλωσιν καὶ μόνιμον παράστασιν ἐγένετο ἡ παροῦσα Πρᾶξις, καταστρωθεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αψκβ κατὰ μῆνα Νοέμβριον α'. Ἐπινεμήσεως ΣΤ'.

(ἕπονται αἱ αὐταὶ ὡς ἄνω ὑπογραφαὶ)

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Οὐχὶ ἅπαξ ἐγένετο λόγος καὶ οὐ τῆς τυχούσης ἠξιώθη προσοχῆς καὶ παρ' ἡμῖν ἡ χριστιανικὴ ἀδελφότης τῶν νέων, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲν συνεπλήρωσεν εἰσέτι δεκαετίαν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι καὶ ὁ ὀλιγοχρόνιος οὗτος βίος αὐτῆς οὐκ ὀλίγα ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ, ἀλλὰ τοῦτο ἐὰν κατενοεῖτο καλλιον τὸ ἔργον ταύτης καὶ πρὸς τοῦτο οὐχὶ ἄσκοπον θεωρεῖται ὅπως συντόμως ἐκτεθῇ ἡ οὐσία τῆς ἀδελφότητος ταύτης, ἡ ἐργασία αὐτῆς, ὁ κύκλος τῆς δράσεως αὐτῆς καὶ αἱ ὠφέλειαι, ἃς ἐπαγγέλλεται πᾶσι τοῖς μελεσιν αὐτοῦ. Ἡ χριστιανικὴ ἀδελφότης τῶν νέων ἡ κατὰ τὸ 1844 ἐν Λονδίνῳ καὶ τὸ 1913 κατ' ἀρχὰς τὸ 1919 δὲ κατόπιν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱδρυθεῖσα ἐπεξετάθη ἐπὶ πάσης τῆς Εὐρώπης, τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Σινικῆς, τῶν Ἰνδιῶν, τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ, τῆς Αὐστραλίας, τῆς Νέας Ζηλανδίας τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, τῆς Τουρκίας, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Παλαιστίνης, τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Περσίας καὶ τοῦ Ἀφγανιστὰν καὶ ἀριθμεῖ ἤδη ὑπὲρ τὰς ἑνέα μὲν χιλιάδας ἀδελφότητας περὶ τὰ δύο δὲ ἑκατομμύρια μελῶν.

Τὴν ἁρμοιβαίαν φυσικὴν διανοητικὴν, καὶ ἠθικὴν βελτίωσιν τῶν μελῶν αὐτῆς σκοποῦσα ἡ ὡς ἄνω ἀδελφότης, δέχεται πάντα ἔχοντα καλὸν χαρακτῆρα, ἀδιακρίτως ἐθνικότητος, θρησκείας ἢ κοινωνικῆς θέσεως καὶ διοικεῖται δημοκρατικῶς ὑπὸ χριστιανῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, δογμάτων καὶ ἐθνικοτήτων.

Διδάσκαλος οὖσα τοῦ «χρόνου φειδου» συστηματικῶς πολεμεῖ τὴν ἐν οὐ δεοντι δαπάνην αὐτοῦ παρέχουσα εἰς τοὺς νέους ποικίλας εἰκαιρίας νὰ μεταχειρίζωνται τὸν διαθέσιμον αὐτῶν χρόνον ἐπωφελῶς καὶ νὰ ἀποφεύγωσιν ἐπιλήψιμα κέντρα διασκεδάσεως. Μορφώνει, ἄλλως εἰπεῖν, νέους ἰσχυρούς, καθαρούς, λογικούς, εὐγενεῖς, ἱκανοὺς πρὸς ὑπηρεσίαν διὰ τῆς παροχῆς ἀθλητικῶν γυμνασμάτων, ἠθικῶν διαλέξεων καὶ ὑγειοῦς θρησκευτικῆς μορφώσεως ὑπὸ συνθήκας ἀνεπιλήπτους.

Παρέχει ἑλκυστικὰ κέντρα πρὸς συνάντησιν φίλων καὶ ἐξεύρεσιν ἀναψυχῆς.

Ἡμερήσια καὶ ἑσπερινὰ μαθήματα νεωτέρων γλωσσῶν καταστιχογραφίας, στενογραφίας καὶ τεχνικῶν καὶ ἐμπορικῶν μαθημάτων.

Ὑπαίθρους γαίας ἀναψυχῆς, ἐποικοδομητικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ σωματικὰ γυμνάσματα.

Ἐτησίας θερινὰς ἐκδρομὰς ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καταλλήλων προσώπων.

Διαλέξεις καὶ σπουδὴν τῶν ἁγίων Γραφῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐλευθέρας ἐξερευνήσεως.

Παρέχει ἐργασίαν τοῖς ἀναζητοῦσι τοιαύτην καὶ δέχεται πάντα νέον καλοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡλικίας ἄνω τῶν 17 ἐτῶν τῇ ὑποδείξει δύο μελῶν.

Μόρφωσιν χαρακτῆρος καὶ καθοδήγησιν εἰς τὰ προβλήματα τοῦ βίου, πάντων τούτων ὄντων ἀπηλλαγμένων πάσης πιέσεως καὶ παντὸς προσηλυτισμοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἀκριβῶς ταύτης κρίνοντες τὴν ἐν λόγῳ ἀδελφότητα συνιστῶμεν αὐτὴν εἰς πάντα κηδόμενον ἑαυτοῦ καὶ ποιοῦντα τὴν πρόοδον αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Παγκληρικὴ ἕνωσις Ἑλλάδος

Περὶ τὰ μέσα Ἰουνίου ὁμὰς ἐξ ἐπιλέκτων κληρικῶν καί τινων λαϊκῶν θεολόγων συνελθοῦσα συνέπηξε Παγκληρικὴν ἕνωσιν καὶ ἐξέλεξε προσωρινὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις συνέταξε καταστατικὸν καὶ προέβη εἰς τὰς νενομισμένας διατυπώσεις πρὸς ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τοῦ Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν **«Παγκληρικὴ Ἕνωσις τῆς Ἑλλάδος»**. Ἡ ἐν λόγῳ ἕνωσις προτίθεται νὰ περιλάβῃ πάντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἱδρυμένους καὶ ἱδρυθησομένους κατ' ἐπαρχίας ἱερατικοὺς Συνδέσμους, ὧν προίσταται ὁ τῶν Ἀθηνῶν **«Ἱερατικὸς Σύνδεσμος»** ὅστις ἵνα προσαρμοσθῇ πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Καταστατικοῦ τῆς «Παγκληρικῆς ἑνώσεως» προέβη εἰς τροποποίησιν τοῦ μέχρι τοῦ νῦν ἰσχύοντος Καταστατικοῦ αὐτοῦ, ὅπερ ὑπέστη ἐν τισι ριζικὰς μεταβολάς.

Ἡ Σύμπηξις τῆς «Παγκληρικῆς ἑνώσεως τῆς Ἑλλάδος» ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις γεγονὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διότι προοιωνίζεται τὴν λύσιν τοῦ Ἱερατικοῦ προβλήματος. Καίτοι δὲ εἰς συνασπισμὸν ὤθησε τὸν κλῆρον τὸ ὑλικὸν κυρίως ζήτημα, οὐχ ἧττον τοῦτο δὲν δυναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ἐν λόγῳ Ἑνώσεως, διότι κύριος αὐτῆς σκοπὸς προβάλλει ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ τοῦ κλήρου ἐξύψωσις. Ἐκ τῶν πρώτων καὶ σπουδαιοτέρων μελημάτων τῆς Παγκληρικῆς ἔσονται 1ον ὁ καταρτισμὸς εἰδικῆς ἐνοριακῆς Νομοθεσίας, ἥτις ἐξυψοῖ τὸν ἱερέα εἰς πατέρα σύμμορφον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου κοινωνίας, 2ον ἡ ἐξύψωσις τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἱερέως· 3ον ἡ ὀργάνωσις συνδέσμων ἱερατικῶν, 4ον ἡ ἐμφύσησις εἰς τὸν κλῆρον πνεύματος πρωτοβουλίας καὶ ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, 5ον ἡ συγκρότησις θεολογικῶν συνεδρίων κτλ.

Δὲν ἔχομεν ἢ νὰ συγχαρῶμεν τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συμπήξεως μιᾶς τοιαύτης ἑνώσεως ἀπαραιτήτου καταστάσης ἤδη ἀπὸ πολλοῦ καὶ εὐχόμεθα ἀπρόσκοπτον τὴν σταδιοδρομίαν αὐτῆς πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ὡραίου αὐτῆς σκοποῦ.

Ἐκκλησιαστικοὶ νόμοι.

— Διὰ τοῦ νόμου 2889 συνεχωνεύθησαν εἰς μίαν αἱ ἐπισκοπαὶ Ὕδρας καὶ Ἀργολίδος καθ' ὅσον ἡ περιφέρεια τῆς ἐπισκοπῆς Ὕδρας λόγῳ τοῦ ὀλιγαρίθμου τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποτελῇ δεδικαιολογημένην ἰδιαιτέραν ἐπισκοπήν.

— Διὰ τοῦ νόμου 2890 ἡ μετὰ τῆς ἐπισκοπῆς Χαλκίδος συγκεχωνευμένη οὖσα ἀπὸ τοῦ 1899 ἐπισκοπὴ Καρυστίας ἀπεσπάσθη τῆς πρώτης καὶ ἀπετέλεσε ἰδιαιτέραν ἐπισκοπὴν λόγῳ τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς, ὅστις ὑπερβαίνει τὰς 55000 καὶ λόγῳ τῆς εὐρείας ἐκτάσεως, ἥτις δυσχεραίνει τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Χαλκίδος ἐκκλησιαστικὴν τῆς περιφερείας ταύτης διοίκησιν.

— Διὰ τοῦ νόμου 2892 κατηργήθη τὸ 4ον ἄρθρον τοῦ νόμου 2676 καθ' ὃ δὲν ἐπετρέπετο ἡ τῇ ἐκλογῇ τῆς Κυβερνήσεως παράτασις τῆς συνοδικῆς θητείας οἱουδήποτε συνοδικοῦ μέλους πέραν τοῦ κεκανονισμένου ἔτους, καὶ ἐπανήχθη εἰς ἰσχὺν ἡ διὰ τούτου καταργηθεῖσα διαταγὴ τοῦ νόμου ΣΑ καθ' ἣν «ἀνὰ πᾶν ἔτος οἱ σύνεδροι ἐπανέρχονται εἰς τὰς ἐπαρχίας των, καθ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις δὲν διατηρήσῃ ἐπὶ πλέον τινὰς ἐξ αὐτῶν, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τοὺς δύο».

ΤΟ ΗΡΩΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Μικρασιατικὴ τραγῳδία ἡ πολλὰς χιλιάδας χριστιανῶν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς μυρίοις βασάνοις ἐξαφανίσασα, ὡς πρωτεύοντα πρόσωπα ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐστρέφετο ἅπασα ἡ τοῦ ἀντιπάλου μανία περιέλαβε τοὺς κληρικοὺς πάσης τῆς περιφερείας ταύτης. Ἡ μέχρις ἐσχάτων παραμονὴ αὐτῶν πλησίον τοῦ ποιμνίου των καὶ ἡ πιστὴ καὶ μέχρις αὐτοθυσίας ἐξικθεῖσα ἐκπλήρωσις τοῦ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς χριστιανοὺς καθήκοντος αὐτῶν δικαιολογεῖ πλήρως τὴν ἀναγραφὴν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἐν ἰδιαιτέρᾳ τινὶ στήλῃ ἥτις θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀναγράφουσα πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος αὐτῶν πίπτοντας κληρικοὺς μέχρις οὗ Κύριος ὁ Θεὸς ἐπίδῃ ἐπὶ τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ θέσῃ τέρμα εἰς τὰ δεινὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

* * *

Ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης **Χρυσόστομος**, Ἀρχιμανδρ. **Ἰάκωβος Ἀρχατζικάκης** Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Βουτζᾷ. Ἀρχιμ. **Ἀθανάσιος Νικολόπουλος** προϊστάμενος τῆς κάτωθι συνοικίας τοῦ αὐτοῦ προαστείου, ὁ ἐφημ. τῆς αὐτῆς συνοικίας Ἀρχιμ. **Νήφων**.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 29 Ὀκτωβρίου.—Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν χαιρετιστηρίων κανονιοβολισμῶν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς συνάψεως τῆς ἀνακωχῆς, ἡ Ἱ. Σύνοδος προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος διέκοψεν ἐπὶ δίλεπτον τὴν συνεδρίαν καὶ ἐν σιγῇ προσηυχήθη ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου.

—Ἀνεγνώσθη καὶ ἐνεκρίθη Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Σιγιλλιῶδες γράμμα καταχωροῦν τὴν εἰς τὰ Ε. Φ. Καταστήματα ἀφιέρωσιν μεγάλου ἐν Πέραν κτήματος Παντελάκη Κωνσταντινίδου ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως τοῦτο καίπερ ἀπὸ τοῦδε μεταγραφόμενον διατελῇ μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ ἱδρυτοῦ εἰς τὴν ἀπόλυτον δικαιοδοσίαν αὐτοῦ.

Συνεδρία 1 Νοεμβρίου.— Ἀνεγνώσθησαν τηλεγραφήματα τοῦ Σεβ. Μ]λίτου Νικομηδείας, τῶν Παν. Μητροπολιτῶν Σερρῶν, Λήμνου, Τυρολόης καὶ Σισανίου ἐκφραζόντων τὴν χαρὰν αὐτῶν ἐπὶ τῇ εἰρηνεύσει τῆς Ἐκκλησίας.

— Γράμμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κρήτης κ. Τίτου δι' οὗ εὐχαριστεῖ τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐγκαθιδρύσει αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ τῇ ἀναλήψει τῶν Ποιμαντορικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, διαβεβαιοῖ ὅτι ἓν τῶν σπουδαιοτέρων μελημάτων αὐτοῦ θὰ εἶναι ἡ κατὰ τὸ ἐφικτὸν περίθαλψις τῶν προσφύγων τῶν ὁποίων περὶ τὰς 23 χιλιάδας κατέφυγον εἰς Ἡράκλειον καὶ συντηροῦνται δι' ἰδιωτικῶν συνεισφορῶν καὶ ἐπικαλεῖται ἐπὶ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Ἐνεκρίθη νὰ γίνῃ ἡ δέουσα ἀπάντησις.

— Ἐξ ἀφορμῆς ἐκθέσεως τοῦ Σεβ. Μη]πολίτου Ρόδου κ. Ἀποστόλου ὑποβάλλυντος ὅτι αἱ Ἰταλικαὶ ἀρχαὶ ἐπέτρεψαν τὴν ἀποβίβασιν προσφύγων, ὅτι τοὺς ἐν Ρόδῳ καταφυγόντας ἐκ Μ. Ἀσίας ἡ Κοινότης Ρόδου τοὺς ἐφιλοξένησεν ἐν διαφόροις κοινοτικοῖς καθιδρύμασι, ὅτι ἐπιτροπὴ ἐκ κυρίων καὶ κυριῶν φροντίζουσι διὰ τὴν διατροφὴν αὐτῶν καὶ παρακαλοῦντος ὅπως δικαιολογήσῃ τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ διότι ἐδαπάνησον τοὺς συλλεγέντας ἐράνους διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν προσφύγων ἐνεκρίθη ὅπως διὰ καταλλήλου γράμματος πρὸς τὸν Σεβασμ. Μη]λίτην Ρόδου ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας εἰς τας ἀρχὰς τῆς Ρόδου, εἰς τὴν ἀναφερομένην ἐπιτροπὴν διὰ τὴν ἐπιδεικνυομένην φιλάνθρωπον μέριμναν ὑπὲρ τῶν προσφύγων καὶ ἵνα διὰ γράμματος παρακληθῇ ὁ ἐνταῦθα ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἰταλίας νὰ διαβιβάσῃ πρός τε τὴν Κυβέρνησιν αὐτοῦ καὶ τὰς Ἰταλικὰς ἀρχὰς Ρόδου τὰς εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν τελευταίων λαμβανομένην μέριμναν ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

— Ἀνεγνώσθη Γράμμα τοῦ ἐξοχωτάτου Πρωθυπουργοῦ τῆς Ρουμανίας κ. Ἰωαν. Βρατιάνου ὅστις διαβιβάζει, ὅτι βαθέως συνεκινήθη ἐκ τῶν εὐχῶν τῶν ἐκφρασθεισῶν αὐτῷ ἐπὶ τῇ στέψει τῶν βασιλέων ὑπὲρ τῆς Ρουμανίας καὶ τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς στέψεως ἐξετιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Μεγαλειοτάτων Βασιλέων, οἵτινες ἐπεφόρτισαν αὐτὸν νὰ διαβιβάσῃ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν καὶ παρακαλεῖ ὅπως αὕτη δεχθῇ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ.

Συνεδρία 3 Νοεμβρίου.— Ἐξ ἀφορμῆς τηλεγραφήματος τοῦ ἐν Χίῳ διαμένοντος Παν. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Διονυσίου εὐχαριστοῦντος διὰ τὴν γενομένην μετάθεσίν του καὶ παρακαλοῦντος ὅπως ἐπιτραπῇ ἡ ἀπ' εὐθείας μετάβασις εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ὅπερ καὶ ἐγένετο δεκτόν.

Προσφυγικά.— Εἰς Ρόδον κατέφυγον μέχρι τοῦδε περὶ τὰς 15 χιλιάδας προσφύγων ἤτοι 1000 περίπου ἐκ Σμύρνης, 8700 ἐξ Ἀτταλείας, 5110 ἐκ Μούγλων, Μάκρης, Σαγιανίου, Ἀλάγιας καὶ αἱ λοιπαὶ ἐκ Μύρων Φοίνικος καὶ ἐξ ἄλλων πόλεων τῆς ἀπέναντι Μικρασιατικῆς παραλίας. Ἐκ τούτων μόνον οἱ ἐκ Μούγλων ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ἐλάχιστα χρειώδη τροφῆς καὶ ἱματισμοῦ. Πάντες οἱ ἄλλοι ἔφθασαν σχεδὸν γυμνοὶ καὶ τῶν πάντων ἐστερημένοι. Πάντες οὗτοι ἐστεγάσθησαν εἰς τὰς ἑλληνικὰς Σχολὰς καὶ τοὺς νάρθηκας τῶν ἐκκλησιῶν καὶ εἰς ἄλλα Κοινοτικὰ καὶ ἰδιωτικὰ οἰκήματα, προθύμως παραχωρηθέντα ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῆς Ρόδου, οἵτινες ἀνέλαβον καὶ τὴν συντήρησιν τῶν ἀπόρων ἐξ αὐτῶν. Ἡ Μ Ἐκκλησία μετ' εὐαρεσκείας πληροφορηθεῖσα πάντα ταῦτα ἐξέφρασε διὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου τὸν δίκαιον ἔπαινον πρὸς τοὺς χριστιανοὺς Ρόδου.

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη

λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.— 45

Ἐν Κ)πόλει τῇ 12 Νοεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α' Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΒΙΟΥ

Ἡ σημερινὴ ἐποχή, εἴπερ τις καὶ ἄλλη, μᾶς ὑπενθυμίζει σοβαρῶς τὸ μάταιον καὶ φθαρτὸν πάσης γηΐνης ὡραιότητος, παντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· Παρῆλθον τοσαῦτα ἔτη, καὶ εὑρισκόμεθα ἀκόμη ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου τοῦ πολέμου, τοῦ βδελύγματος τούτου τῆς ἐρημώσεως τοῦ προφήτου. Τὶ αἰσθήματα δὲν διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἁπλῆ ἀνάμνησις τῆς ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτερεύσεως στρατιᾶς ὁλοκλήρου καὶ τῆς μεταναστεύσεως ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας μάλιστα πληθυσμῶν ὁλοκλήρων ἐκπατριζομένων! Τὶς δὲ οἶδεν, ἂν καὶ ἡμεῖς ὡς ἄλλοι Ἰσραηλῖται ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη δὲν θὰ περιπλανώμεθα, μάτην ζητοῦντες νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Χαναὰν τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης; Ἴσως δὲ καὶ ἡμεῖς μακρόθεν μόνον ἴδωμεν αὐτὴν καὶ ἀποθάνωμεν ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὡς ὁ Μωϋσῆς.

Ἐδῶ δύναται νὰ ἐνθυμηθῇ τις τὴν ὡραίαν ᾠδήν, ἣν συνέταξεν οὗτος προσευχόμενος ἐν τῇ ἐρήμῳ: «τὸ πρωῒ ὡς ἡ χλόη παρέλθοι, τὸ πρωῒ ἀνθήσαι καὶ παρέλθοι· τὸ ἑσπέρας ἀποπέσοι, σκληρυνθείη καὶ ξηρανθείη» (Ψαλμὸ 90).

Τὶ εἶναι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου; Χόρτον τὸ ὁποῖον ξηραίνεται, μᾶς λέγει ἡ ᾠδὴ αὕτη, χορτον τοῦ ὁποίου ἡ θέα μετὰ μελαγχολίας προκαλεῖ τὴν σκέψιν τοῦ φθαρτοῦ πάσης γηΐνης ὡραιότητος. Ρεῦμα κυμαινόμενον, ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτέρευσις, ἀγὼν ἀκατάπαυστος, φλυαρία μετ' ἐνδιαφέροντος ἀκροωμένη, τῆς ὁποίας ὅμως φευγαλέα μόνον ἐντύπωσις μένει, ὅταν ἐκπνεύσωσιν αἱ λέξεις. Πόσον πολύτιμος καὶ σοβαρὰ πραγματικότης φαίνεται ἡ ζωὴ εἰς τὸν διανυκτερεύοντα ἐν στρατοπέδῳ, ἔνθα πάντες μετὰ φρίκης ἀναλογίζονται τὴν μάχην τῆς αὔριον, καὶ εἰς τὸν διαμένοντα τὴν νύκτα ἐν δωματίῳ ἀσθενοῦς ψυχορραγοῦντος! Τὸ πολύτιμον καὶ σοβαρὸν τῆς πραγματικότητος τῆς ζωῆς ἀντιλαμβανόμεθα καὶ πάντες ἡμεῖς εὑρισκόμενοι ὑπὸ τόσον θλιβερὰς ἐντυπώσεις τῆς κρισιμωτάτης καταστάσεως τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων.

Πλησιάζει ἤδη ὁ χειμών, τοῦ ὁποίου τὴν μελαγχολίαν αἰσθάνεται καὶ αὐτὴ ἡ νεότης καὶ

αὐτὸς ὁ πλοῦτος· ὁ γέρων ὅμως καὶ ὁ γυμνὸς πρόσφυξ αἰσθάνεται αὐτὴν οὐχὶ ὡς ρωμαντικὸν αἴσθημα, ἀλλ' ὡς συμφωνίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν ζωήν, ἐν ᾗ ἐσβέσθησαν τόσα φλογερὰ αἰσθήματα καὶ ἐτάφησαν τόσον ἐνδιαφέροντα τῆς ἄλλοτε ἢ καὶ πολὺ ἔτι πρόσφατα.

Πόσους δὲν ἐξηφάνισεν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ! Πόσοι μαχηταὶ δὲν ἔπεσαν Π! ὅσοι θησαυροὶ δὲν ἀπωλέσθησαν! Πόσοι δεσμοὶ δὲν διελύθησαν, ἵνα μηδέποτε πλέον συνδεθῶσιν! Ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοτε ἔσφυζεν ἡ δύναμις καὶ τὸ κάλλος, σήπεται σήμερον τὸ πτῶμα. Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἐπτερύγιζεν ἡ δόξα προβάλλει σήμερον ὁ ἐξευτελισμὸς καὶ ἡ ἀτίμωσις. «Ἠσχύνθημεν ὅτι ἠκούσαμεν ὀνειδισμὸν ἡμῶν, κατεκάλυψεν ἀτιμία τὸ πρόσωπον ἡμῶν». «Πῶς ἐκάθισε μόνη ἡ πόλις ἡ πεπληθυμμένη λαῶν; ἐγεννήθη ὡς χήρα, πεπληθυμμένη ἐν ἔθνεσιν, ἄρχουσα ἐν χώραις ἐγεννήθη εἰς φόρον. Κλαίουσα ἔκλαυσεν ἐν νυκτὶ, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἐπὶ τῶν σιαγόνων αὐτῆς, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ παρακαλῶν αὐτὴν ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαπώντων αὐτήν· πάντες οἱ φιλοῦντες αὐτὴν ἐγένοντο αὐτῇ εἰς ἐχθρούς, ὁδοὶ Σιὼν πενθοῦσι παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἐρχομένους ἐν ἑορτῇ. πᾶσαι αἱ πύλαι αὐτῆς ἠφανισμέναι, οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἀναστενάζουσιν, αἱ παρθένοι αὐτῆς ἀγόμεναι, καὶ αὐτὴ πικραινομένη ἐν ἑαυτῇ» (Ἱερεμίας).

Τοὺς στίχους τούτους μὲ τὸν μελαγχολικὸν τόνον, ὃν ἐμπνέει τὸ αἴσθημα τῆς παροδικότητος, τῆς ἀπωλείας καὶ ἀποτυχίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ τὰς θλιβερὰς ὡς ἄνω σκέψεις παραθέτομεν οὐχὶ διὰ νὰ διεγείρωμεν ἐν ἡμῖν αἰσθήματα, ἀλλὰ διὰ τὸν πρακτικὸν λόγον, ὅτι πρέπει νὰ κατευθύνωμεν τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ τὸν βίον πρὸς σκοπὸν ὑψηλὸν καὶ θεῖον. Ὁ ἄνθρωπος στενάζει καὶ ὑποκύπτει ὑπὸ τὸν πόνον, τὸ γῆρας καὶ τὸν θάνατον. Ἀλλ' ἡ σκέψις αὕτη καθ' ἑαυτὴν οὐ μόνον δὲν ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς σωφρονισμὸν, ἀλλὰ δύναται νὰ παρασύρῃ αὐτὸν καὶ εἰς ὀλέθρια συμπεράσματα, καὶ μετὰ τῶν Ἐπικουρείων νὰ εἴπῃ «Φάγωμεν καὶ πίωμεν· αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». Τὸ αἴσθημα τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων παρουσίασε πάντοτε κλίσιν πρὸς ἀχαλίνωτον φιληδονίαν εἰς κοινωνίας ἀνθρώπων εἰς τοὺς ὁποίους τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα δὲν ἦτο βαθύ.

Ἄλλοι πάλιν τὸ παροδικὸν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀντιλαμβάνονται κατὰ τρόπον λίαν αἰσθηματικόν. Οὗτοι ἐμβλέποντες εἰς κάθε χαρὰν ἢ σοβαρὰν ἐνασχόλησιν ἕνα πειρασμὸν μίαν παγίδα, ἕνα βρόχον, ζητοῦν νὰ ἀποξενωθοῦν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ νὰ ξηράνουν τὸν βίον αὐτῶν μὲ στυγνὴν μελαγχολίαν. ζῶντες ἐν μέσῳ νεκρικῶν κρανίων, ὡς ὁ δαιμονιζόμενος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ περιβαλλόμενοι σύμβολα καὶ εἰκόνας τοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι χριστιανικόν. Αἱ θλίψεις καὶ αἱ συμφοραὶ τῆς ζωῆς καθορώμεναι μὲ τὸ πρῖσμα τῆς πίστεως ἐξαγνίζουσι καὶ ἐξαίρουσι τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ δυνατὸν δὲ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγάπης ἡμῶν ἐξευγενίζει αὐτὴν, καὶ καθιστᾷ ἡμᾶς φρονίμους. Πόσον ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται μὲ περισσότερον ζῆλον, ὅταν αἰσθάνεται ὅτι ἔρχεται ἡ νὺξ, κατὰ τὴν ὁποίαν κανεὶς πλέον δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ!

Εἰς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν τοῦ βίου, ἐν ᾗ πλέομεν ὑπὸ νύκτα ἀσέληνον, μόνη ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις ἀποτελεῖ ἀληθῆ φάρον, ἰσχυρὸν προβολέα φωτὸς, καὶ μὲ ἀκλόνητον πίστιν πρὸς τὸν αἰώνιον Θεὸν ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα ἐξαγνίζομεν τὸν βίον ἡμῶν, καὶ καθιστῶμεν αὐτὸν γαληνιαῖον, ἡγεμονικόν. Πόσον παρήγορος εἶναι ὁ ἀναλογισμὸς τῆς αἰωνιότητος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐν τῷ Θεῷ εἶναι ἀθάνατος ἐλπίζει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ τελείωσιν.

Ἔπειτα, ἐὰν ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰ πράγματα καὶ φιλοσοφήσωμέν πως ἐπὶ τῆς ζωῆς, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐν ἐννοίᾳ τινὶ οὐδὲν ἐξαφανίζεται. Εἶναι δὲ ἡ σκέψις αὕτη τὸ ὡραιότερον ἀντίδοτον κατὰ τοῦ θλιβεροῦ αἰσθήματος τῆς παροδικότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Πόσα πράγματα δὲν κληροδοτεῖ εἰς ἡμᾶς τὸ παρελθὸν, καθ' ὃν τρόπον τὸ ἔαρ, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον

μᾶς φέρουν τὴν συγκομιδήν! Πόσα πράγματα δὲν διδάσκουν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ νεανικὴ καὶ ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, αἱ ὁποῖαι παρέρχονται! Μάλιστα! τὸ παρελθὸν εἶναι ἀναφαίρετον δι' ἡμᾶς κτῆμα, μὲ ὅλα τὰ αἰσθήματα οὐτοῦ, ἅτινα κατέστησαν ἀγνότερα καὶ ὅλα τὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα ἀπέβησαν ἀγνότερα. Ἔγινα ἀνὴρ, καὶ ἀποβλέπων πρὸς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ἀπὸ ἀποστάσεώς τινος κατανοῶ τὴν ἀξίαν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς. Ἡ ἀγάπη, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ φρόνησις τῶν ἀπολεσθέντων προσώπων δὲν ἀπωλέσθησαν ἀλλ' ἐξακολουθοῦσι ζῶσαι μετὰ μείζονος ἱερότητος. Ὁ Μωϋσῆς ὀδυρόμενος διὰ τὴν ἀπώλειαν τόσων χιλιάδων ψυχῶν, παρωμοίαζε τὸν ἄνθρωπον πρὸς φληνάφημα, πρὸς φθόγγον ἐκπνεύσαντα. Ἀλλὰ μήπως, καὶ ὅταν ἐκπνεύσῃ ὁ φθόγγος καὶ σιγήσῃ ὁ τόνος, δὲν μένει ἀνεξάλειπτον τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ζῶν καὶ ὢν τὸ κεφάλαιον τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ, μένει ἄφθαρτος, καθόσον ἡ προσωπικότης αὐτοῦ τῆς σήμερον ὡς ἐπὶ παραπήγματος ἔχει οἰκοδομηθῇ ἐπὶ τῶν σκέψεων ἡμῶν, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἄλλοτε. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡριμάζει μὲ τὰς διαψευδομένας ἐλπίδας καὶ φυλλορροούσας κλίσεις, καθ' ὃν τρόπον καὶ τὸ δένδρον αὐξάνει διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀποκοπτομένων κλώνων καὶ πιπτόντων φύλλων. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη, ᾐσθάνθη καὶ ἔπραξεν. Δυνατὸν αἱ σκέψεις αὐτοῦ καὶ τὰ αἰσθήματα νὰ μὴ γονιμοποιηθῶσι, δυνατὸν νὰ συντριβῶσι μὲ ὅλας αὐτῶν τὰς παραστάσεις, ἀλλὰ παραμένουσιν αἱ πράξεις ἡμῶν, οἵτινες εἴμεθα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπράξαμεν Ὁ Κύριος ὅταν θὰ ἐλθῃ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον ἓν μόνον θὰ ἐρωτήσῃ, ἓν μόνον θὰ ἐξετάσῃ· ἐδώκαμεν τοῖς πεινῶσι φαγεῖν; ἐποτίσαμεν τοὺς διψῶντας, συνηγάγομεν τοὺς ξένους; περιεβάλομεν τοὺς γυμνούς; ἐπεσκέφθημεν τοὺς ἀσθενεῖς; ἤλθομεν εἰς τοὺς ἐν φυλακῇ; Ἂς ὦμεν δὲ βέβαιοι ὅτι οὐδεμία καλὴ καὶ σοβαρὰ πρᾶξις ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται εἰς μάτην. Θὰ αἰσθανώμεθα ἀληθινὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, καὶ δὲν θὰ ὀδυρώμεθα ὅτι οὐδὲν γῆϊνον εἶναι παραμόνιμον, ἐὰν ζῶμεν σώφρονα βίον, καὶ ἐὰν καθ' ἑκάστην ἀπασχολῇ τὸν νοῦν ἡμῶν καὶ τὴν καρδίαν ἀγαθή τις σκέψις, σοβαρὰ ἀπόφασις, ἀγάπης πρᾶξις· τότε καὶ αὐτὸς ὁ πόνος, καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ συνυπηχῇ ἁρμονικῶς πρὸς τὸν τόνον τῆς χαρᾶς ἡμῶν. Τότε θὰ κατανοήσωμεν τὸ βάθος τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ αὐτοῦ ὡμίλει περὶ χαρᾶς, καὶ δὴ χαρᾶς πεπληρωμένης.

Δ. Γ.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Ὅταν δι' εὐχῆς αἰτησώμεθά τι τὸν δεσπότην μὴ ταχέως ἐξατονίσωμεν· ἀλλὰ τὸ συνεχὲς τῆς ἀποτυχίας τῇ συνεχείᾳ τῆς αἰτήσεως ἐνικήσωμεν.

Ἰωάν. Χρυσόστομος

Γέλωτος θυμὸς ἔμφρων προτιμότερος· αὐστηρᾷ γὰρ διαθέσει προσώπου κατορθοῦται ψυχή.

Πολλῶ βέλτιον βραχέα λυπήσαντα μέγιστα ὠφελῆσαι, ἢ τὸ πρὸς ἡδονὴν διώκοντα, ζημιῶσαι τῷ κεφαλαίῳ.

Κρεῖσσον ὄντα σοφὸν, ὑφίεσθαι δι' ἐπιείκειαν ἢ ἀμαθῶς ἔχοντα, διὰ θράσος ὑπερεκτείνεσθαι

Δημιουργὸς ἁπάσης ἀρετῆς ἡ ἀγάπη.

Γρηγ. τοῦ Θεολόγου

Χρυσὸς τῶν ψυχῶν ἡ ἀγχόνη, τὸ τοῦ θανάτου ἄγκιστρον, τὸ τῆς ἁμαρτίας δέλεαρ.

Ὅσῳ παχυτέραν σάρκα σεαυτῷ ποιεῖς, τοσούτῳ βαρύτερον τῇ ψυχῇ κατασκευάζεις τὸ δεσμωτήριον.

Ἄτοπον ἐστι μὴ χαίρειν ἐπὶ ὑγείᾳ ψυχῆς, ἀλλὰ λυπεῖσθαι ἐπὶ βρωμάτων ἐναλλαγῇ.

Καπνὸς μὲν φυγαδεύει μελίσσας, χαρίσματα δὲ πνευματικὰ ἀποδιώκει κραιπάλη.

Μεγ. Βασιλείου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ἀνεγράψαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ὅτι ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκ τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς τῶν ἐπαρχιῶν Βοδενῶν καὶ Μογλενῶν προελθοῦσαν μετονομασίαν αὐτῶν πολιτικῶς, ἐνέκρινεν ὅπως καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὀνομασθῶσι διὰ τῶν ὀνομάτων Ἐδέσσης καὶ Φλωρίνης αἱ ἐπαρχίαι αὗται. Ἐπὶ τούτῳ ἐγένοντο αἱ σχετικαὶ Πατριαρχικαὶ καὶ Συνοδικαὶ Πράξεις καταχωρισθεῖσαι ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἴσων καὶ ἀπαραλλάκτων ἀποσταλέντων καὶ εἰς τὰς οἰκείας Μητροπόλεις. Τὸ πλῆρες κείμενον τῶν ὡς ἄνω ἐκκλησιαστικῶν Πράξεων ἀναδημοσιεύομεν ἐν τῷ παρόντι.

1ον ΠΡΑΞΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΔΕΣΣΗΣ

† **ΜΕΛΕΤΙΟΣ** ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμ. Πατριάρχης.

† Τῇ τοῦ χρόνου φορᾷ καὶ καιρικῶν ἕνεκα ἀλλοιώσεων πολλῶν ἀρχαίων πόλεων ἄλλην ὀνομασίαν λαβουσῶν, συνέβη καὶ τὴν κατὰ τὴν Μακεδονίαν ἀρχαίαν πόλιν Ἔδεσσαν τὴν μετονομασίαν λαβεῖν «Βοδενά», ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐν αὐτῇ ἐδρεύων ἀρχιερεὺς ἀπεκλήθη ἐν τοῖς κάτω χρόνοις «Βοδενῶν», ὡς ἀνεγέγραπτο τέως ὁ τίτλος καὶ ἐν τῷ ἐν χρήσει Συνταγματίῳ τῶν τοῦ Θρόνου ἐπαρχιῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἤδη μετὰ τὴν εἰς τὸ θεόσωστον Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος προσάρτησιν ἀποκατέστη καὶ αὖθις τὸ ἀρχαῖον τῆς πόλεως ταύτης ὄνομα καὶ ὑπ' αὐτὸ νῦν αὕτη γινώσκεται πολιτικῶς, ἔδοξε τῇ Μετριότητι ἡμῶν καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅπως καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀποκατασταθῇ ἡ ἀρχαία ὀνομασία τῆς πόλεως καὶ ἡ ἐπαρχία φέρῃ τοὐντεῦθεν τὸν τίτλον τῆς Μητροπόλεως «Ἐδέσσης», ὁ δὲ ἐν αὐτῇ ἀποκατεστημένος ἀρχιερεὺς τιτλοφορῆται «Ἱερώτατος Μητροπολίτης Ἐδέσσης καὶ ὑπέρτιμος», κατέχων τὴν τάξιν, ἣν καὶ νῦν ἔχει ἐν τῷ Συνταγματίῳ.

Ἐφ' ᾧ καὶ εἰς δήλωσιν καὶ μόνιμον παράστασιν ἐγένετο ἡ παροῦσα Πρᾶξις, καταστρωθεῖσα ἐν τῷ Κώδικι τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἴσον δὲ καὶ ἀπαράλλακτον αὐτῆς ἀπελύθη πρὸς κατάθεσιν καὶ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,ᾳκϐ' κατὰ μῆνα Νοέμβριον (α'.), Ἐπινεμήσεως ϛ'.

† **Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ ἀποφαίνεται**

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος** † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος** † Ὁ Βάρνης **Νικόδημος**
† Ὁ Κυζίκου **Καλλίνικος** † Ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος** † Ὁ Βελεγράδων **Ἰωακεὶμ**
† Ὁ Νικαίας **Βασίλειος** † Ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος** † Ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων **Ἰωακεὶμ**

2ον ΠΡΑΞΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

† **ΜΕΛΕΤΙΟΣ** ἐλέῳ Θεοῦ κτλ.

† Τῆς ἐπαρχίας Μογλενῶν μετὰ τὴν εἰς τὸ θεόσωστον Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος προσάρτησιν γνωριζομένης ἤδη πολιτικῶς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως Φλωρίνης, ὡς ἕδρας τῆς διοικήσεως καὶ ὡς τῆς μᾶλλον ἐξεχούσης πόλεως τῆς περιοχῆς, ἔδοξε τῇ Μετριότητι ἡμῶν καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅπως καὶ ἐκκλησιαστικῶς τοὐντεῦθεν ἡ ἐπαρχία αὕτη, ἥτις ἄλλως τε καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἕδρα καὶ πρότερον ἀπὸ πολλοῦ καὶ νῦν ἐστὶν ἐν τῇ πόλει Φλωρίνῃ, καλῆται ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης καὶ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἱερὰ Μητρόπολις Φλωρίνης», ὁ δὲ ἐν αὐτῇ ἀρχιερεὺς τιτλοφορῆται «Ἱερώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης καὶ ὑπέρτιμος», παραλειπομένου τοῦ ὀνόματος «Μογλενῶν».

Ἐφ' ᾧ καὶ εἰς δήλωσιν καὶ μόνιμον παράστασιν ἐγένετο ἡ παροῦσα Πρᾶξις, καταστρωθεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἴσον δὲ καὶ ἀπαράλλακτον αὐτῆς ἀπελύθη πρὸς κατάθεσιν καὶ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,ᾳκϐ' κατὰ μῆνα Νοέμβριον (α'.) Ἐπινεμήσεως ϛ'.

(Ἕπονται αἱ αὐταὶ ὡς ἄνω ὑπογραφαί,.

Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερατικῶς προϊστάμενοι καὶ Ὁσιώτατοι ἱερατικῶς προϊστάμενοι τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως

Ἀριθ. πρωτ. 7006 / διεκπ. 3643

Σεπτῇ κελεύσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνιστῶμεν τὴν τακτικὴν ἀνάγνωσιν τῶν κατωτέρω εὐχῶν ἐπισυναπτομένων εἰς τὸ «εἴπωμεν πάντες» ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28ῃ Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ Πρωτοσυγκελλεύων
† Ὁ Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ

Α'. Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ζώντων.

Ὁ Διάκονος· Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν διωγμῷ καὶ θλίψει εὑρισκομένων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι αὐτοῖς οὐρανόθεν παραμυθίαν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ αὐτῶν.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάντων τῶν ἐλεούντων καὶ βοηθούντων τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἀδελφοὺς ἡμῶν, ὥστε γενέσθαι εὐπρόσδεκτον τὴν ἐλεημοσύνην αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Πατρὸς τῶν ὀρφανῶν καὶ Κριτοῦ τῶν χηρῶν.

Β'. Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν κεκοιμημένων.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου ἀρχιερέως, καὶ πάντων τῷ λιμῷ, πυρὶ καὶ σιδήρῳ τελειωθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν πίστει ἀναπαυομένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν.

ΕΥΧΗ

ἀναγινωσκομένη μυστικῶς ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ διάκονος ἐκφωνεῖ τὰς ἄνωθι αἰτήσεις:

Δέσποτα φιλάνθρωπε, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Σοῦ δεόμεθα καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν ὑπὲρ τῶν ἐν θλίψει ὄντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἐνίσχυσον αὐτοὺς διωκομένους διὰ τὸ ἅγιόν Σου ὄνομα καὶ γενοῦ πᾶσιν ἡμῖν βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, ὅτι εἰς Σὲ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀνεθέμεθα ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῆς ἀπογνώσεως. Μνημόνευσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως πάντων τῶν φιλανθρώπων τῶν ἐλεούντων τοὺς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ἐκδιωχθέντας ἀδελφοὺς ἡμῶν καὶ ἀντάμειψαι αὐτοὺς τοῖς πλουσίοις σου οἰκτιρμοῖς.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος Θεός.....

Ὅπως ὑπὸ τοῦ Κράτους Σου πάντοτε φυλαττόμενοι.....

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ
ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Δρόμον τινὰ τρέχομεν πάντες οἱ ἄνθρωποι, πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ ἕκαστος βιαζόμενος· ὁδοιπόροι εἴμεθα ἐν τῷ βίῳ τούτῳ· πάντα παρερχόμεθα, πάντα ἀφίνομεν ὀπισθεν ἡμῶν. Εἶδες εἰς τὸν δρόμον δένδρον τι ἢ πρασινάδαν, ἢ δροσερόν ὕδωρ ἢ ὁτιδήποτε ἀξιοθέατον; ἐπ ὀλίγον χρόνον ηὐχαριστήθης ὁλέπων αὐτό, ἔπειτα τὸ παρέτρεξες καὶ τὸ ἀφῆκες. Πάλιν συνήντησες βράχους καὶ φάραγγας καὶ κρημνοὺς ἢ καὶ θηρία καὶ ἑρπετὰ καὶ ἀκάνθας καὶ ἄλλα ὀχληρά; ἐπ' ὀλίγον δυσηρεστήθης, ἔπειτα ἀντιπαρῆλθες αὐτὰ καὶ τὰ ἐγκατέλειψες. Τοιοῦτος καὶ ὁ βίος· οὔτε τὰ εὐχάριστα ἔχει μόνιμα καὶ σταθερά, οὔτε τὰ λυπηρὰ διαρκῆ. Παρατήρησον τοὺς περιπατοῦντας ταὐτοχρόνως· καὶ ὁ πρῶτος ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ὁ δεύτερος ἀκολουθῶν ἐσήκωσεν τὸν πόδα ἵνα πατήσῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἴχνος τοῦ πρώτου καὶ κατόπιν τούτου ὁ τρίτος. Καὶ τὰ ἐν τῷ βίῳ συμβαίνοντα ὅμοια εἶναι· Σήμερον σὺ ἐκαλλιέργησες τὴν γῆν καὶ νύριον ἄλλος καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος. Βλέπεις τοὺς ἀγροὺς τούτους καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκίας; Πόσα ὀνόματα κυρίων ἠλλαξαν ἀφ' ὅτου ὑπῆρξαν; Τοῦ δεῖνος ἐλέγοντο ἰδιοκτησία, ἔπειτα τὸ ὄνομα ἄλλου κυρίου ἐλα-

βον, πρὸ τρίτον ἐπωλήθησα, ἄλλος τώρα τὰ κατέχει. Ἆρα λοιπὸν δὲν εἶνε ὁδὸς ὁ βίος ἡμῶν, ὁδὸς ἐπὶ τῆς ὁποίας τώρα ὁ μὲν, καὶ ἔπειτα ἄλλος βαδίζει καὶ πάντας ἔχει ἐπ' αὐτῆς ἀκολουθοῦντας καὶ τρέχοντας;

(Μ. Βασίλειος)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν συνελθόντα τὰ δύο Σώματα διεσκέφθησαν ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἐξελέγησαν σύμβουλοι οἱ κ. κ. Χαράλαμπος Κιοσέογλους καὶ Βασίλειος Μυστακίδης.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 8 Νοεμβρίου.— Οἱ Πανιερ. Μητροπολῖται Δράμας κ. Λαυρέντιος καὶ Ξάνθης κ. Πολύκαρπος, ὑποβάλλουσι τηλεγραφικῶς τὰ τῆς αἰσίας αὐτῶν ἀφίξεως καὶ ὑποδοχῆς εἰς τὴν ἕδραν τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν.

— Οἱ Παν. Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης κ. Γενν́αδιος, Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος, Γρεβενῶν κ. Αἰμιλιανὸς καὶ Ἐλασσῶνος κ. Εἰρηναῖος ἐκφράζοντες τηλεγραφικῶς τὴν χαρὰν αὐτῶν ἐπὶ τῇ εἰρηνεύσει τῆς Ἐκκλησίας ὑποβάλλουσι τὰ σέβη αὐτῶν.

— Ὁ Παν. Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Ἀγαθάγγελος ἐξ ἀφορμῆς τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ ὑποβάλλει τὰ σέβη αὐτοῦ.

— Ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Λήμνου κ. Στέφανος ὑποβάλλει ἔκθεσιν σχετικὴν πρὸς τὴν κατάστασιν τῶν ἐν τῇ νήσῳ προσφύγων καὶ ἐξαιτεῖται ὅπως σταλῶσι βοήθειαι. Παρεπέμφθη εἰς τὴν Π. Κ. Ε. Περιθάλψεως προσφύγων.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διώρισε τοποτηρητὴν τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Σμύρνης,τὸν τέως Ἀρχιδιάκονον αὐτῆς πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. Βασίλειον Παπαδημητρίου μετὰ δικαιωμάτων ἐνεργείας ἀναγραφομένης ἐν τῷ σχετικῷ Ἑλληνικῷ νόμῳ περὶ Τοποτηρητῶν τῶν χηρευουσῶν ἐπαρχιῶν.

— Ἐπετράπη ἡ κατ' εὐθεῖαν μετάβασις εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τῷ Μητροπολίτῃ Βερροίας κ. Κωνσταντίῳ.

— Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Μητρόπολις Χαλδίας κατέλαβεν ἐν τῷ συνταγματίῳ τὴν 31 θέσιν λόγῳ τῶν προσωπικῶν ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ τότε κατέχοντος αὐτὴν καὶ νῦν Δράμας κ. Λαυρεντίου, ἐνέκρινεν ἵνα ἡ ὡς ἄνω ἐπαρχία ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν ἐν τῷ συνταγματίῳ (59) ἀποκαθισταμένης συγχρόνως τῆς Μητροπόλεως Σωζωαγαθουπόλεως εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν (44)

— Ἀνεγνώσθησαν Τηλεγραφήματα τῶν Πανιερ. Μητροπολιτῶν Μιτυλήνης κ. Κυρίλλου, Μηθύμνης (νῦν Χαλδίας) κ. Βασιλείου, καὶ Δρυϊνουπόλεως κ. Βασιλείου, δι' ὧν ὑποβάλλουσι τὰ σέβη αὐτῶν καὶ ἐξαιτοῦνται τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα γνῶσιν τηλεγραφήματος φέροντος τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Παν. Μη]λίτου πρ. Καισαρείας κ. Ἀμβροσίου

ἐνέκρινεν ὅπως καλέσῃ τὸν ἐν λόγῳ Μητροπολίτην, φράσεις πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, ἵνα δώσῃ ἐξηγήσεις καὶ διασαφήσεις.

Ὁ Παν. Μητροπολίτης ἐγγράφως καὶ προφορικῶς ἀπεκήρυξε κατηγορηματικῶς τὸ τηλεγράφημα χαρακτηρίσας αὐτὸ ὡς πλαστόγραφον, μεθ' ὃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὰς ἐξηγήσεις ταύτας θεωρήσασα ἐπαρκεῖς ἐκήρυξε τὸ ζήτημα λῆξαν.

Συνεδρία 10 Νοεμβρίου.— Διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Πολύκαρπος πληροφορεῖ, ὅτι μετ' εὐχαριστιῶν ἀποδέχεται τὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ ὡς συνοδικοῦ καὶ παρακαλεῖ, ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτῷ νὰ ἀναβάλῃ τὴν προσέλευσιν λόγῳ τῆς ἀνάγκης περιθάλψεως τῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ καταφυγόντων προσφύγων. Τοῦτο καὶ ἐνεκρίθη.

— Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου ἁγίου Χαλκηδόνος κ. Γρηγορίου ἀναφερομένη εἰς τοὺς ἐν Χαλκηδόνι καὶ Πριγκήπῳ τρεῖς χιλιάδας πρόσφυγας, οἵτινες ἀναμένουσι τὴν εἰς Ἑλλάδα ἀναχώρησίν των. Παρεπέμφθη εἰς τὴν Π. Κ. Ε. Περιθάλψεως προσφύγων.

Ἔκθεσις τοῦ Παν. Μητροπολίτου Καλλιουπόλεως καθυστερήσασα ἀναφέρει σχετικὰ πρὸς τὴν μετανάστευσιν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Κίνησις ἀρχιερέων.— Ἐπετράπη εἰς τὸν πανιερώτατον Μητροπολίτην Τραπεζοῦντος κ. Χρύ-

σανθον, ὅπως μεταβῇ εἰς Βιέννην πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ κατόπιν ἐγγράφου αἰτήσεως αὐτοῦ.

— Συνεπείᾳ αἰτήσεως τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Λιτίτσης ἐπετράπη αὐτῷ ἡ εἰς Ἀδριανούπολιν μετάβασις αὐτοῦ καὶ παραμονὴ εἰς Ὀρεστιάδα.

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις. — Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐπεσκέφθη τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ ἐνταῦθα ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Κανελλόπουλος.

Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἀνταπέδωκε ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὴν ἐπομένην ἐν συνοδείᾳ τοῦ Σεβασ. Μητροπολίτου Καισαρείας κ. Νικολάου.

Τὴν Α. Θειοτάτην Παναγιότητα ἐπεσκέφθη ἡ Madame Leune.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Παν. Μητρ]ίτης Κορυτσᾶς κ. Ἰωακεὶμ. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης παρέστη ἐν τῷ ἁγίῳ βήματι.

Ἡ ἐν Ρωσσίᾳ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις.— Καθὰ ἐγνώσθη ἐξ ἐκθέσεως εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τοῦ ἐνταῦθα διατρίβοντος Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου Β. Ἀμερικῆς Σεβ. κ. Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ ἐκδιδομένῃ ἐν Βερολίνῳ Μπολσεβικικῇ ἐφημερίδι «Νακανούνιε» ἀνεγράφη ὅτι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Μόσχᾳ, παραστὰς εἰς τὸ συγκληθὲν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ (11 Αὐγ. ἐ. ἔ.) ἐκκλησιαστικὸν συνέδριον ἐδήλωσε δῆθεν ὅτι ἐν τῷ Πατριαρχείῳ Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ἐπίσκοποι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε ἔγγαμοι. Θεωροῦμεν ἀπολύτως ἀνακριβῆ τὴν ἀποδιδομένην τῷ ἡμετέρῳ ἀντιπροσώπῳ ὡς ἄνω σκέψιν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι παρ' ἡμῖν εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν προάγονται κληρικοὶ πάντοτε ἄγαμοι.

ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7415.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀρ. 98 καὶ ἡμερ. 24 Ὀκτωβρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης τοῦ Θεοδώρου Βασιλίεβιτς Ρουσσάνωφ κατὰ Ναδιέζδας Βλαδομήροβνας Ρουσσάνωφ, τὸ γένος Ἰβάνοβιτς).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἰδὸν τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν ὁδηγειῶν.

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. 5447 καὶ ἡμ. 8 Σεπτεμβρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Θεοδώρου Βασιλίεβιτς Ρουσσάνωφ κατὰ Νοδιέζδας Βλαδημήροβνας Ρωσσάνωφ, τὸ γένος Ἰβάνοβιτς, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καὶ «Bosporе» καὶ

καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὴν καταβολὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια τετρακόσια ἓξ (ἀρ. 1406) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 2 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακεὶμ** 3

Ὁ Γ'. Γραμματεὺς
Ἐμμ. Ταβανιώτης

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ὁ Α' Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ Γ'
Ἐμμ. Ταβανιώτης

Πα]χεῖα, 8 Νοεμβρίου 1922.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 87 καὶ ἡμερ. 26 7]βρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διατροφῆς, μετ' ἀνακοπὴν ἐρήμην δίκης Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου κατὰ Κλεοπάτρας Κοκκωνίου τὸ γένος Δημητρίου Μηλιώτου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 201 καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον κατ' ἀρχὰς μὲν κατ' ἀντιμωλίαν, εἶτα δ' ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἐναγομένου, καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ καὶ ἐκκλήτως,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα,

Δέχεται μὲν κατὰ τύπους, ὡς ἐμπρόθεσμον, ἀπορρίπτει δὲ κατ' οὐσίαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀρ. Πρωτ. 8232 καὶ ἡμερομηνίαν 23 Δεκεμβρίου 1921 ἀνακοπὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου κατὰ Κλεοπάτρας Κοκκωνίου, τὸ γένος Δημητρίου Μηλιώτου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 127 καὶ ἡμερομηνίαν 16 Αὐγούστου 1921 ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐναγούσης (καθ' ἧς ἡ ἀνακοπή),

Ἐπικυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ ἡμερομηνίαν ἀπόφασιν αὐτοῦ καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις,

Διατάσσει τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 155 τῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν, δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τῆς ἐν Δρέσδῃ τῆς Γερμανίας ἐκδιδομένης «Dresdner Anzeiger» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον ὡς τε ἡττηθέντα ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικήσαντα, εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια γίλια πεντακόσια δύο (ἀρ. 1502) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν συνῳδὰ τῷ Νόμῳ.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος 3
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 6609

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 62 καὶ ἡμερομηνίαν 25 Ἰουλίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Σάρδη καὶ τῆς Ἑλένης Ι. Σάρδη τὸ γένος Ἀποστόλου Γιουρτσῆ).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156. 201 καὶ 207 τῶν Πα]χικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 3124 καὶ ἡμερομηνίαν 1 Ἰουνίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάννου Σάρδη κατὰ Ἑλένης Ι. Σάρδη, τὸ γένος Ἀποστόλου Γιωωρτσῆ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικός,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ Πρωΐας»,

Καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια Χίλια ἓξ (ἀρ. 1006) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος 1
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπογ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη

λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ. – 46

Ἐν Κ)πόλει τῇ 19 Νοεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπολίτης Κορυτσᾶς ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α' Παιδικοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ὑπὸ τὰς τραγικωτέρας τῶν περιστάσεων καὶ τὰς δυσμενεστέρας τῶν συνθηκῶν γενικῶς τε καὶ μερικῶς, ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης εἰσήλθομεν εἰς τὸθεάρεστον τῆς νηστείας στάδιον. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ τῷ κανόνι τοῦ Δομήτορος Αὐτῆς Σωτῆρος κηρύξαντος ὅτι πάντας θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, στοιχοῦσα, ἔταξεν ὅπως κατὰ διάφορα τοῦ ἔτους χρονικὰ διαστήματα καλῇ τοὺς πιστοὺς εἰς περισυλλογὴν καὶ αὐτοεξέτασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένων καὶ συνιστᾷ πᾶσιν αὐτοῖς ὅπως ἐὰν μὴ καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν ἐπίγειον βίον ἀσχολῶνται εἰς ἔργα ἀρετῆς καὶ ἀγαθοεργίας,ἅτινα κατεργάζονται τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν τοὐλάχιστον ἐν τεταγμένοις ὑπ' αὐτῆς καιροῖς ἐπιδειχθῇ ὑπ' αὐτῶν ἡ προσήκουσα μέριμνα καὶ ἐπιστασία πρὸς ἰδίαν ἑαυτῶν ἠθικὴν βελτίωσιν. Οὕτως ἡ ὑπ' Αὐτῆς καθιερωθεῖσα νηστεία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνισταμένη εἰς τὴν ἀποχὴν μόνον ἀπό τινων βρωμάτων, ἥτις καὶ πάλιν ἔχει τὸν παιδαγωγικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα ὡς ἀσκοῦσα εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ διατηροῦσα τὴν κυριαρχίαν τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς σαρκὸς ἐν τῇ χρήσει τῶν ὑλικῶν τοῦ βίου ἀγαθῶν, ἀλλὰ οὐσιῶδες αὐτῆς περιεχόμενον δύναται νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις αὐτοῦ τοῦ ἱδρυτοῦ Αὐτῆς Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν μετέπειτα ἀποστόλων καὶ μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων ἡ ἀφιέρωσις καὶ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος πρωτίστως καὶ κυρίως εἰς ἔργα ἀρετῆς καὶ ἀγάπης,ἅτινα συντελοῦσιν εἰς τὴν ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσέγγισιν εἰς τὴν κατ' ἄνθρωπον δυνατὴν τελειότητα.

Ἀλλ' ἐὰν περιεχόμενον τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς νηστείας ἔπρεπε νὰ ἦναι τὰ καλὰ ἔργα ἀρετῆς καὶ ἀγάπης ἐν ἄλλῃ τινὶ ἐποχῇ σήμερον εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε ἐπιβάλλεται ὅπως ἐν δέοντι χρησιμοποιήσωμεν αὐτό.

Τὸ ἀρξάμενον στάδιον τῆς νηστείας εὑρίσκει ὁλοκλήρους χριστιανικοὺς πληθυσμοὺς ἀστέγους πεινῶντας, γυμνητεύοντας, ὁ δὲ χει-

μῶν ἀπειλεῖ νὰ συμπληρώσῃ τὴν καταστροφὴν ἂν μὴ ἡμεῖς προλαβόντως καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος ἔτι ἡμῶν ζητήσωμεν τὴν δυνατὴν θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῶν δεινοπαθούντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποδειχθῇ καὶ ἰδιαζόντως τονισθῇ ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς θεραπείας τῶν ἐθνικῶν τούτων ἀναγκῶν; Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἐπιβάλλόμενον εἰς ἡμᾶς καθῆκον εἶναι νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸ στάδιον τῆς νηστείας εἰς ἔργα ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον τὸν ὁποῖον καθ' ἑκάστην ἀπειλεῖ ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου καὶ δὴ τοῦ τραγικωτέρου αὐτῶν τοῦ ἐξ ἀσιτίας καὶ ψύχους τοιούτου; Ἤδη ζῶν προβάλλει πρὸ τῶν ὀμμάτων πάντων ἡμῶν, τὸ παράδειγμα τῶν ὀνόματι καὶ ἔργῳ χριστιανῶν περιτράνως ἀποδεχθέντων Ἀμερικανῶν καὶ ἄλλων χριστιανικῶν τῆς Εὐρώπης λαῶν, οἵτινες ἀνέλαβον τὸ ἔργον τοῦ Σαμαρείτου καὶ πολλαχῶς ἐπέχεον τὸ ἔλαιον τῆς εὐσπλαχνίας εἰς τὰς διανοιγείσας τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ πληγάς. Δέον ἔτι ἅπαξ ἐπακριβῶς νὰ κατανοήσωμεν καὶ ἡμεῖς πάντες ὅτι μόνον στηρίζοντες ἀλλήλους ἐν ἔργοις καὶ λόγοις θὰ ἦναι δυνατὸν νὰ καταστήσωμεν ἐλαφροτέραν τὴν πλῆξασαν ἡμᾶς συμφορὰν καὶ νὰ ἀναμένωμεν μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων ὅπως ἐν ἀνακουφίσει πνεύματος ἑορτάσωμεν τὰς κοσμοσωτηρίους ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ νέου ἔτους.

Γ. Π. Β. Γ.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Πάσης λύπης παρηγορία ἡ πρὸς τοὺς ὁμοψύχους ἐστὶν ὁμιλία.

Ἄξιόν σου τᾶς σπορᾶς τὸ θέρος· πικρίαν ἔσπειρας δρέπου τὰ δράβματα, τὸ ἀνηλεὲς ἐτίμησας, ἔχε ὅπερ ἠγάπησας· ἔφυγες τὸν ἔλεον, φεύξεταί σε ὁ ἔλεος· ἐβδελύξω πτωχὸν, βδελύξεταί σε ὁ δι' ἡμᾶς πτωχεύσας.

Γρηγ. τοῦ Νύσσης

ΛΑΤΒΙΑ Ἡ ΛΕΤΤΟΝΙΑ

Μία ἀπὸ τὰς νέας δημοκρατίας τῆς Βαλτικῆς, περιλαμβάνουσα πρὸ τοῦ γενικοῦ πολέμου πληθυσμὸν 2 1]2 ἑκατομμυρίων, ἀποτελεῖ ἐπὶ δύο μὲν αἰῶνας ἀναπόσπαστον μέρος τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, πρὸ τούτου δὲ ὑπήγετο τῇ Σουηδίᾳ. Περὶ τὴν τοιαύτην ὅμως πολιτικὴν τύχην ἡ Λατβία διετήρησε πάντοτε τὸν ἴδιον αὐτῆς χαρακτῆρα ὀφειλόμενον κατὰ μέγα μέρος καὶ εἰς τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῇ γλῶσσαν. Ὡς γνωστὸν μόνον ἐν Λατβίᾳ καὶ Ληθουανίᾳ ὁμιλεῖται ἰδιαίτερον γλωσσικὸν ἰδίωμα ἀνῆκον εἰς κατηγορίαν ὅλως διάφορον τῆς ὁμιλουμένης ἐν Ρωσσίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ ταῖς Σκανδιναυϊκαῖς χώραις. Τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τῆς Λεττονίας διεσώθη, καίτοι ἐπὶ ρωσσικῆς κατοχῆς ἡ μὲν γλῶσσα τῶν σχολῶν ἦτο ἡ ρωσσική, ἡ δὲ τοῦ πανεπιστημίου ἡ γερμανική.

Ἡ Λεττονία ὑπέστη πολλὰ κατὰ τὸν πόλεμον. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι 700.000 τῶν κατοίκων αὐτῆς μετηνάστευσαν εἰς Ρωσσίαν καὶ μόνον ἐπέστρεψαν μέχρι σήμερον περὶ τὰς 500 χιλιάδας· τῶν λοιπῶν ἡ τύχη παραμένει ἄγνωστος, μᾶλλον ὑποτίθεται ὅτι ὑπέκυψαν οὗτοι εἰς ἀσθενείας καὶ τὴν πεῖναν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Βολσεβικισμὸς δὲν καθυστέρησεν. Ἀφῆκεν ἱκανὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς του καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιαʹ αἰῶνος εἰσήχθη ὁ χριστιανισμὸς ἐκ Σουηδίας τὸ πρῶτον εἰς τὰς Βαλτικὰς χώρας, ἡ διάδοσις ὅμως καὶ ἰδίως ἡ στερέωσις αὐτοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ιγʹ αἰῶνος, ὁπότε τῆς ἐν Ρίγᾳ ἐπισκοπῆς ὑψωθείσης εἰς Μητρόπολιν, ἐξελέγη τιτλοῦχος αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου τοῦ Δʹ ὁ Ἀλβέρτος Σουερβέρ. Ἡ παπικὴ ὅμως κυριαρχία δὲν ἐξηκολούθησεν, ἡ μεταρρυθμιστικὴ κίνησις τοῦ Λουθήρου, λίαν μάλιστα ἐνωρὶς, διαδοθεῖσα διὰ τῆς Σουηδίας καὶ ἀνὰ τὰς χώρας ἐκείνας, δὲν ἀφῆκεν ἀνεπηρέαστον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Λεττονίας. Μεταξὺ δὲ τῶν πόλεων, αἵτινες προ-

σεχώρησαν εἰς τὸν λεγόμενον Σμαλκαδικὸν σύνδεσμον τῶν προτεσταντῶν ἡγεμόνων πρὸς ἀντίστασιν κατὰ πάσης ἐνδεχομένης προσβολῆς τῆς διδασκαλίας αὐτῶν ἀπὸ μέρους τῶν παπικῶν, συγκατελέγετο καὶ ἡ Ρίγα (1528), σιγὰ δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Λεττονία παρεδέχθη τὴν αὐγουσταίαν ὁμολογίαν καὶ ἔκτοτε ἐξακολουθεῖ οὖσα λουθηρανικὴ παραδεχομένη συγχρόνως καὶ τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμόν.

Ἡ ὀρθόδοξος κοινότης εἶνε ὀλιγάνθρωπος.

Ἐπὶ τῆς ρωσσικῆς κατοχῆς οὐδὲν τὸ σοβαρὸν ἐγένετο πρὸς ἐπαύξησιν αὐτῆς, καίτοι ἐδόθη ἡ προσήκουσα προσοχὴ εἰς τὴν ἵδρυσιν ὡραίων ἱ. ναῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ὁ ἐν Ρίγα καθεδρικὸς ναὸς τῆς Ρωσσ· ὀρθοδόξου παροικίας, ἀποτελῶν μάλιστα τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶν κτιρίων τῆς πόλεως ταύτης. Ἡ Ρίγα εἶνε προσέτι ἕδρα τοῦ Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου τῆς ὡς ἄνω παροικίας.

Γ. Α.

Η ΕΙΡΗΝΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὴν θλῖψιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ συμφορᾷ οὐκ ὀλίγον παραμυθεῖ τὸ γεγονὸς, ὅτι ἡ ἐπὶ ἔτος κρατήσασα διάστασις μερίδος τινὸς τῶν Ἱεραρχῶν, χάριτι θείᾳ,δὲν ὑφίσταται πλέον. Προκαταλήψεις ἴσως καὶ οὐχὶ ἀκριβὴς στάθμισις τῶν πραγμάτων εἶχον δημιουργήσει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατάστασιν, διὰ τὴν ὁποίαν εἰλικρινῶς μὲν ἐθλίβοντο οἱ ἀγαπῶντες Αὐτὴν, χαιρεκάκως δὲ προσεπάθουν νὰ ἀρυσθῶσιν ἐπιχειρήματα οἱ ἐκ συστήματος συκοφαντοῦντες τὴν Ἱστορίαν Αὐτῆς. Ἐὰν ἡ ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ὁμονοίας συνεργασία τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας ἦτο πάντοτε ἐπιβεβλημένη πρὸς προφύλαξιν τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τῶν λυμαινομένων αὐτὴν λύκων, ἡ συνένωσις αὐτῶν ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσι πρὸς σύμφωνον καὶ ὁμόθυμον ἐνέργειαν, ἦτο καθῆκον ἱερὸν ὅσον καὶ ἐπιτακτικὸν, ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ παράτασις τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης καταστάσεως ἐν οὕτω χαλεποῖς καιροῖς θὰ ἦτο ἔγκλημα κατὰ τῶν τιμιωτάτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Καθ' ὃν χρόνον τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, ἔρμαιον καιρῶν ἀντιξόων, μετὰ δυσκολίας ἀντιμετωπίζει μυρίους φανεροὺς καὶ ἀφανεῖς κινδύνους καὶ μόνον ἐκ τῆς ἀπερισπάστου προσοχῆς τοῦ **Κυβερνήτου** καὶ τῆς κοινῆς ἐνεργείας τοῦ **πληρώματος** ἀναμένει τὴν σωτηρίαν, τὸ θέαμα πληρώματος ἐγκαταλείποντος τὰς θέσεις ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ τοῦ κινδύνου στιγμῇ καὶ ἀλληλοσπαρασσομένου, θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ ἀπελπίσῃ καὶ τὸν πλέον αἰσιόδοξον διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.....

Ἀλλὰ τῷ Θεῷ δόξα! **Τὸ πλήρωμα** πρὸ τοῦ μεγέθους τοῦ κινδύνου, ὁμονοῆσαν, ἐπανέρχεται εἰς τὰς θέσεις, πρόθυμον εἰς ὑπηρεσίαν, ὁ δὲ **Κυβερνήτης** ἐλεύθερος πλέον ἐσωτερικῶν περισπασμῶν ἐντείνει τὴν προσοχὴν ἐπὶ τὸ πηδάλιον. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἄρασα ἐκ τοῦ μέσου τὰ ἐπιπροσθοῦντα εἰς τὴν ὁμόνοιαν οἷα δήποτε ἐμπόδια, τὴν ἔλλειψιν τῆς ὁποίας βαρύτατα οἱ πάντες ἔφερον, ἀνέδειξε τοὺς ποιμένας ἀξίους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους των. Καὶ ἤδη ὁμονοοῦσα ἡ Ἐκκλησία καὶ εἰρηνεύουσα συνεχίζει θαρραλεώτερον τὸν ἐπίπονον ἀλλὰ καὶ πλήρη δόξης δρόμον Αὐτῆς. Ἡ ἕνωσις ὅσον καὶ ἂν συντελεῖται τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐνέχει πολλὴν σπουδαιότητα ὡς ἀποκαθιστῶσα τὴν κανονικὴν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ὀργανισμῷ λειτουργίαν καὶ ὡς ἀποτελοῦσα στοιχεῖον ἰσχύος καὶ βάσιν πάσης σοβαρᾶς καὶ ἐπωφελοῦς ἐργασίας. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν πάντες χαίρουσι,χαρὰ τῆς ὁποίας τὸ μέτρον παρέχουσιν ἥτε ἀποφασισθεῖσα ἐξαγγελτικὴ τῆς εἰρηνεύσεως

ἐγκύκλιος καὶ τὰ δημοσιευόμενα κατωτέρω τηλεγραφήματα, εἶναι πλήρως δεδικαιολογημένη.

Ἡ σταυρουμένη Ἐκκλησία, αἰσθάνεται ἀνακούφισιν καὶ παραμυθίαν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ Αὐτῆς καὶ χαίρει δοξάζουσα τὸν Οὐράνιον Αὐτῆς Δομήτορα, ὅτι συγκομίζει ἤδη τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς τῆς ἐμμονῆς Αὐτῆς ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀγάπῃ, ἐφ' ἧς πύχήθη νὰ παγιώσῃ τὴν εἰρήνευσιν ὁ Παναγιώτατος Πρωθιεράρχης Αὐτῆς.

Τ. Α.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἐν τῇ στήλῃ τῶν **χρονικῶν** τοῦ ἡμετέρου φύλλου ἀνεγράφοντο ἑκάστοτε τὰ διαβιβαζόμενα ἀπὸ μέρους τῶν Παν. Μη]λιτῶν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τηλεγραφήματα καὶ γράμματα, δι' ὧν ὑπεβάλλοντο σέβη καὶ ἐξεφράζετο ἡ χαρὰ αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ κείμενον τῶν ὡς ἄνω τηλεγραφημάτων παραθέτομεν αὐτούσιον κατωτέρω.

Συγχαίρων ἀσπάζομαι Πατριαρχικὴν δεξιάν.
7]20 Ὀκτωβρίου

Χίου **Ἱερώνυμος**

Συνθλιβόμενοι Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ ἐθνικῇ συμφορᾷ δεόμεθα Ὑψίστου ἐνισχῦσαι Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐθνικῷ ἀγῶνι περισῶσαι ἐκ μεγαλυτέρων δεινῶν.
8/21 Ὀκτωβρίου.

Βοδενῶν **Κων)τιος**

8]21 Ὀκτωβρίου. Ἐπικαλούμενος ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐκπατριζόμενον ποίμνιον εὐχὰς Ὑμετέρας Παναγιότητος ἀσπάζομαι εὐλαβῶς δεξιὰν Αὐτῆς.

Ἀδριανουπόλεως **Πολύκαρπος**

Ἐπικαλούμενος εὐχὰς Ὑμ. Παναγιότητος ἀσπάζομαι εὐλαβῶς δεξιὰν Αὐτῆς.
10]23 Ὀκτωβρίου

Λιτίτσης **Νικόδημος**

Ἀσπάζομαι εὐσεβάστως τὴν δεξιὰν τῆς Ὑμ. Παναγιότητος.
13]26 Ὀκτωβρίου

Σερβίων καὶ Κοζάνης **Φώτιος**

Συγχαίρων ἀναγνωρίσει καὶ ἐπικοινωνίᾳ αἰτοῦμαι παναγίας εὐχάς.
14]27 Ὀκτωβρ,

Παραμυθίας **Νεόφυτος**

Ταχυδρομικῶς ἔγραψα· χαίρω ἀποκαταστάσει σχέσεων.
15]28 Ὀκτωβρίου

Μογλενῶν **Πολύκαρπος**

Γνωρίζω Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι ὅτι πάντοτε σταθερῶς ὑπεστηρίχθη ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐδέποτε οὐδεὶς συνέπραξεν ἐκκλησιαστικὸς λόγος κωλυτικὸς ἀναγνωρίσεως κανονικῆς ἐκλογῆς καὶ Πατριαρχείας Αὐτῆς ἐφ' ᾧ καὶ ἅμα ὡς ἤρθησαν οἱ ἐπιπροσθοῦντες ἄλλης φύσεως λόγοι ἔσπευσα μετὰ χαρᾶς ἀδόλου πρῶτος ἴσως ἀναστηλώσω κανονικὸν μνημόσυνον σεπτοῦ ὀνόματος Αὐτῆς ἀναγνώσας ἐνθρονιστικὰ καὶ λοιπὰ σεπτὰ πατριαρχικὰ γράμματα Ἐκκλησίᾳ καὶ ἤδη κατὰ κρατοῦσαν κανονικὴν τάξιν ὑποβάλλω Αὐτῇ ὡς κανονικῷ Πατριάρχῃ εἰλικρινῆ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἀσπαζόμενος παναγίαν δεξιὰν ἐπικαλούμενος παναγίας εὐχάς.
15 Ὀκτωβρίου 1922

Νευροκοπίου **Δαμασκηνὸς**

Ἐκθύμως συνενοῦντες, ἐπαινοῦντες ἐπελθοῦσαν κανονικὴν ὁμόνοιαν Ἐκκλησίας Μητρὸς ὑποβάλλομεν σέβη, δεόμενοι ἐγκαρδίως Ὑψίστου ἐνισχύσειεν Ὑμετέραν Παναγιότητα Ἱερὰν Σύνοδον πανσθενεῖ ἄνωθεν δυνάμει.
26 Ὀκτωβρίου

Δράμας **Ἀγαθάγγελος**

Δοξολογήσας Ὕψιστον ὅτι ἄφθονον ὡμβρήσατο εἰρήνην δοκιμαζομένῃ Ἐκκλησίᾳ, ὑποβάλλω Ὑμετέρα Παναγιότητι εὐλαβῆ συγχαρητήρια, ἐπικαλούμενος εὐλογίας Αὐτῆς.....
30 Ὀκτωβρίου 1922

Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης **Ἰωακεὶμ**

Ἀνέθεσα ψῆφον μου πρὸς ἀναγνώρισιν Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος Μητροπολίτην Κασσανδρείας. Ἀσπάζομαι δεξιὰν Ὑμετέρας Παναγιότητος.
2]15 Νοεμβρίου 1922

Νικομηδείας Ἀλέξανδρος

«Πειθαρχῶν πάντοτε Ἐκκλησίᾳ γηθοσύνως χαιρετίζω τὴν ψῆφῳ Ἱεραρχίας λύσιν ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος. Κατευθύνοι Κύριος διαβήματα Ὑμετέρας Παναγιότητος. Ἡ συνεκτικὴ τῶν ἁπάντων Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις στηρίξαι Γένος, Ἐκκλησίαν ἀκλινῆ, ἀκράδαντον...»
2 Νοεμβρίου

Τραπεζοῦντος **Χρύσανθος**

Θεωρῶν ὡς τὸ ἱερώτερον σύμβολον τῆς ἑνότητος καὶ ἁρμονίας Γένους ὁλοκλήρου συγχαίρω ἐπὶ ἀποκαταστάσει εἰρήνης καὶ ἐσωτερικῆς στηρίξεως αὐτοῦ.....

Εὔχομαι ὅπως ὁ Κύριος κρατύνῃ Ὑμετέραν Παναγιότητα εἰς διάσωσιν θρόνου Κων]πόλεως φοβερῶν ἐξωτερικῶν κινδύνων».
2 Νοεμβρίου

Ἐλασσῶνος **Εἰρηναῖος**

Συγχαίρων ἐπὶ εἰρηνεύσει ἐκκλησίας, ἀσπάζομαι ἀδελφικῶς Ὑμετέραν Παναγιότητα.
3 Νοεμβρίου

Θεσσαλονίκης **Γεννάδιος**

Ὑποβάλλοντες βαθύτατα σέβη ἐξαιτούμεθα εὐχὰς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος.
3 Νοεμβρίου 1922

Μιτυλήνης **Κύριλλος** Μηθύμνης **Βασίλειος**

Μετέχων χαρᾶς ἀποκατάστασιν εἰρήνης Ἐκκλησίας ἀπεκδέχομαι διαταγὰς, ὁδηγίας Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος.
4 Νοεμβρίου 1922

Γρεβενῶν **Αἰμιλιανός**

Ὑποβάλλω σέβη.
8[21 Νοεμβρίου 1922

Δρυϊνουπόλεως **Βασίλειος**

Συγχαίροντες Ὑμετέραν Θ. Παναγιότητα εὐχὰς Αὐτῆς ἐξαιτούμεθα.
8 Νοεμβρίου (ν. ἡ.) 1922

Σερρῶν **Χριστόφορος**

Ἐπὶ σημερινῇ πανδήμῳ λειτουργίᾳ μνημονεύσας σεπτοῦ ὀνόματος Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος ὑποβάλλω Αὐτῇ τὰ ταπεινά μου σέβη ἀπεκδεχόμενος πατρικὰς Αὐτῆς εὐχάς.
9 Νοεμβρίου 1922

Λήμνου **Στέφανος**

Συγχαίρων ἐπὶ ἀποκαταστάσει εἰρήνης Ἐκκλησίᾳ δέομαι Σωτῆρος Χριστοῦ κρατύνῃ Ὑμετέραν Θ. Παναγιότητα καὶ σώσῃ Ἐκκλησίαν καὶ Γένος ἐκ φοβερῶν κινδύνων.
10 Νοεμβρίου (ν. ἡ.)

Ἰωαννίνων **Σπυρίδων**

Ἐγκύκλιοι Μεγάλης Πρωτοσυγκελλίας.

Ἡ Μ. Πρωτοσυγκελλία δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 7515 διεβίβασεν εἰς τοὺς προϊσταμένους καὶ τὰς ἐφοροεπιτροπὰς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἀπόφασιν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἔχουσαν ὧδε:

«Αἱ πρόσοδοι αἱ ἀνήκουσαι εἰς Ἐθνικὰ ἢ Κοινοτικὰ Ἱδρύματα, εἰς Ἱερὰς Ἐκκλησίας ἢ ἱερὰ Ἁγιάσματα ἢ Σχολὰς καὶ εἰς Σωματεῖα ἐν γένει κατατίθενται ὑπὸ τῶν Ταμιῶν εἰς Τραπέζας, ὁριζομένας δι' ἀποφάσεως τοῦ Σώματος τῆς Ἐφορείας ἢ Ἐπιτροπῆς καὶ ἀποσύρονται κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ τῶν ὑπογραφῶν τοῦ Ταμίου καὶ ἑνὸς ἢ δύο ἔτι μελῶν τῆς Ἐφορείας ἢ Ἐπιτροπῆς. Οἱ Ταμίαι τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Κοινοτικῶν Σχολῶν δὲν δύνανται νὰ κρατῶσι παρ' αὐτοῖς ποσὰ ἀνώτερα τῶν ἑκατὸν λιρῶν ὀθωμανικῶν εἰς τὰς πρωτοβαθμίους ἐνορίας, πεντήκοντα δὲ εἰς τὰς δευτεροβαθμίους. Τὰ παρὰ τοῖς Ταμίαις χρηματικὰ ποσὰ δύνανται νὰ εἶναι ἀνώτερα εἰς τὰ Ἱδρύματα ἐκεῖνα, ὧν οἱ ἰδιαίτεροι κανονισμοὶ αὐτῶν ἐπιτρέπουσι τοῦτο δι' εἰδικῆς διατάξεως. Ὑπεύθυνοι καὶ ὑπόλογοι διὰ τὴν τήρησιν τῆς διατάξεως ταύτης εἰσὶν ἀλληλεγγύως πάντα τὰ μέλη τῶν Ἐφορειῶν καὶ Ἐπιτροπῶν.

—Δι' ἑτέρας ἐγκυκλίου ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 7513συνῳδὰ ἀποφάσει τοῦ Δ.Ε.Μ.Συμβουλίου συνέστησεν ὅπως αἱ κατὰ τόπους κοινοτικαὶ ἀρχαὶ ἀναφέρωσιν ἀμέσωςπᾶσαν ἐξ οἱασδήποτε ἀφορμῆς ἀποχώρησιν Ἐφόρου ἢ Ἐπιτρόπου πρὸς ἔγκαιρον τῶν ἀντικαταστατῶν διορισμὸν, μετὰ τῆς προσεπιδηλώσεως, ὅτι θέλουσι θεωρηθῆ ὑπεύθυνοι οἱ ὀλιγωροῦντες εἰς τοῦτο καὶ ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῶν προκαλοῦντες ἀνωμαλίαν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν Κοινοτικῶν ὑποθέσεων καὶ τῇ λειτουργίᾳ τῶν Κοινοτικῶν Σωματείων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 12 Νοεμβρίου.— Οἱ παν. Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος, Ἀδριανουπόλεως κ. Πολύκαρπος, Δράμας κ. Ἀγαθάγγελος. Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος, Λήμνου κ. Στέφανος, Λιτίτσης κ. Νικόδημος, Νευροκοπίου κ. Δαμιανὸς διὰ τηλεγραφημάτων ὑποβάλλουσι τὰ σέβη αὐτῶν ἐπὶ τῇ εἰρηνεύσει τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ γράμματος αὐτοῦ ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Ξάνθης κ. Πολύκαρπος ὑποβάλλει τὰ τῆς αἰσίας ἀφίξεως αὐτοῦ καὶ ὑποδοχῆς ἐν Καβάλλᾳ καὶ σχετικὰ πρὸς τὴν κατάστασιν τῶν ἐκεῖ προσφύγων.

— Ὁ Παν. Μητροπολίτης Νικοπόλεως κ. Ἰωακεὶμ διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑποβάλλει ὅτι εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ ἐργοζομένην ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ ἐπιτροπὴν πρὸς περίθαλψιν τῶν ἐκεῖ ἀποστελλομένων ποοσφύγων πρόθυμοι συνεισφοραὶ γίνονται καὶ ἐξαιτεῖται τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπί τε τῆς ἐπιτροπῆς καὶ παντὸς τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ. Ἐνεκρίθη ὅπως διὰ καταλλήλου γράμματος ἐπιδαψιλευθῶσιν αὗται.

— Ὁ Παν. Μητροπολίτης Ἴμβρου κ. Ἰωακεὶμ διὰ γράμματος ὑποβάλλει σχετικὰς πληροφορίας περὶ τῆς θέσεως τῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ καταφυγόντων προσφύγων.

Συνεδρία 15 Νοεμβρίου.— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ηὐχήθη, ὅπως ἡ ἀρχομένη Τεσσαρακονθήμερος νηστεία τῶν Χριστουγέννων διέλθῃ ἐν Χριστιανικῇ ἐνισχύσει καὶ ἀνακουφίσει πνεύματος.

—Ἐπὶ τῇεὐκαιρίᾳ τῆς νηστείας ἐνεκρίθη, ὅπως ἀπολυθῇ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς, ἧς τὸ μὲν θὰ ζητῆται ἡ παραμυθία τῶν πασχόντων καὶ δυστυχούντων, τὸ δὲ θὰ προτρέπωνται οἱ ἄλλοι εἰς ἐπίδοσιν ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ, ἀφορῶντες εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἀλληλεγγύην καὶ παράδειγμα ἔχοντες τοὺς Ἀμερικανοὺς, οἵτινες καίπερ ξένοι ὄντες τόσον ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς περιθάλψεως τῶν ὁμογετῶν προσφύγων καὶ ὀρφανῶν.

—Ἐνεκρίθη ὅπως ὁ Σεβ. Μητρ]της Καισαρείας κ. Νικόλαος ἐν συνοδείᾳ Ρωσσομαθοῦς προσώπου μεταβῇ ἐξαρχικῶς εἰς Πολωνίαν πρὸς μελέτην τοῦ ἀφορῶντος τὴν ἐκεῖ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ζητήματος.

— Ὁ Παν. Μη]της Βιζύης κ.Ἄνθιμος διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ πληροφορεῖ τὴν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Ἀθήνας μετάβασιν αὐτοῦ δι' ἀνάγκας προσφυγικάς.

—Ὁ Παν. Μητρ]της Δρυϊνουπόλεως διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ἀγγέλλει, ὅτι ἀποστέλλει ἔκθεσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος.

—Ὁ Παν. Μητρ]της Χαλδίας κ. Βασίλειος τηλεγραφικῶς εὐχαριστεῖ ἐπὶ τῇ μεταθέσει αὐτοῦ.

—Διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ὁ Παν. Μητροπολίτης Δαρδανελλίων κ. Κύριλλος ἀγγέλλει ὅτι ἀναχωρεῖ εἰς Κέρκυραν.

—Ὁ Παν. Μητρ]της Νεοκαισαρείας κ. Ἀγαθάγγελος τηλεγραφικῶς πληροφορεῖ ὅτι ἔρχεται εἰς Κωνσταντινούπολιν.

—Ὁ Παν. Μητροπολίτης Ἐδέσσης κ. Ἀγαθάγγελος διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ἀγγέλλει τὴν εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἄφιξιν καὶ ὑποδοχήν.

—Προσκληθεὶς προσῆλθεν ὁ Παν. Μητροπολίτης Προύσης κ. Κωνσταντῖνος εἰς ὃν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνήγγειλε τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. Ἀκολούθως ἡ Α. Πανιερότης ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ ἐτέλεσε τὴν εὐχαριστίαν.

—Ἐξ ἀφορμῆς γράμματος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου, δι' οὗ ἀνακοινοῦται τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος καὶ τῆς συλλογῆς ἐράνων καὶ ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων ἐνεκρίθη ὅπως γένηται ἔκκλησις πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογένειαν προτρε-

πομένην, ἵνα συντονίσῃ τὰς δυνάμεις αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ἐράνων πρὸς σωτηρίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν προσφύγων.

Συνεδρία 17 Νοεμβρίου.— Ὁ Παν. Μητροπολίτης Δράμας κ. Λαυρέντιος διὰ γράμματος ἀγγέλλει τὴν αἰσίαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἄφιξιν καὶ ὑποδοχήν.

—Διὰ γράμματος αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Πολύκαρπος πληροφορεῖ ὅτι ἡ Μητρόπολις αὐτοῦ ἐγκατεστάθη εἰς Ὀρεστιάδα (Καραγάτς) ὅπου θὰ λειτουργήσωσι τὸ Γυμνάσιον καὶ τὸ Ζάππειον Παρθεναγωγεῖον τῆς Ἀδριανουπόλεως.

—Ἐχορηγήθη εἰς τὸν Σεβ. Μητρ]την Ἡλιουπόλεως ἡ ζητηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ μηνιαία παράτασις τῆς ἀδείας αὐτοῦ.

—Ἐφημέριος τῆς ἐν Σόφιᾳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διωρίσθη ὁτέως Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱ. Μητρ]ως Ἐφέσου κ. Νεόφυτος Βαμβάκος.

—Πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ Συνταγματίου κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητρ]τῶν Ρόδου κ. Ἀποστόλου, Δυρραχίου κ. Ἰακώβου καὶ Μετρῶν κ. Ἰωακείμ.

— Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ἐπιτροπὴν ἀνετέθη καὶ ἡ μελέτη τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου συμφώνως καὶ πρὸς τὴν πολιτικὴν διαίρεσιν.

—Ἐνεκρίθη ἡ ἔκδοσις ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς ἱεράρχας ἐξαγγελλούσης τὴν συντελεσθεῖσαν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας.

—Ἐνεκρίθη ὅπως, κατόπιν ἀναλόγου διαρρυθμίσεως τῶν ὁρίων τῆς ἐπαρχίας Μαρωνείας τὸ ἐν τῇ Δ. Θράκῃ τμῆμα τῆς ἐπαρχίας Αἴνου προαχθῇ εἰς αὐτοτελῆ Μητρόπολιν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως». Κανονικῶν δὲ ψήφων γενομένων Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως ἀνεδείχθη ὁ Παν. Μητρ]ης Ἀγκύρας κ. Γερβάσιος.

— Ὁ Παν. Μητροπολίτης Μελενίκου κ. Χρυσόστομος μὴ δηλώσας εἰσέτι ἀποδοχὴν τῆς γενομένης μεταθέσεως αὐτοῦ ἐτέθη εἰς διαθεσιμότητα. Οὕτω χηρευσάσης τῆς ἐπαρχίας ταύτης τῆς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς ἕδρας λαβούσης τὸν τίτλον «Μητρόπολις Σιδηροκάστρου» προτάθησαν τρεῖς ὑποψήφιοι. Ψήφων δὲ κανονικῶν γενομένων Μη]λίτης Σιδηροκάστρου ἀνεδείχθη ὁ Πανοσιολογιώτατος Μέγας Ἀρχιδιάκονος κ. Νεόφυτος.

—Ἀποκατασταθέντος τοῦ Παλ. Μητρ]του Μαρωνείας κ. Χρυσάνθου εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ἐπαρχίαν Τραπεζοῦντος πρὸς πλήρωσιν τῆῃ οὑτωσὶ χηρευσάσης Μητροπόλεως Μητροπολίτης Μαρωνείας ἀνεδείχθη ὁ Παν. Μητρ]της Βιζύης κ. Ἄνθιμος.

—Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποχωροῦντος ἐκ τῆς Συνόδου Παν. Μητρ]του Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Γερβασίου ἐκλήθη ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Σεβ. Μητρ]της Κορυτσᾶς κ. Ἰωακείμ, ὅστις διωρίσθη καὶ μέλος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ αὐτοῦ.

Ἐπισκέψεις.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθησαν ὁ Σεβασ. Ρῶσσος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βεσσαραβίας κ. Ἀναστάσιος, καὶ ὁ ἄλλοτε πρόεδρος τῆς Χριστιανικῆς ἀδελφότητος τῶν νέων ἐν Σμύρνῃ καὶ νῦν ἐπωφελῶς δρῶν ὑπὲρ τῶν προσφύγων κ. A. K. Gennings.

Θεῖον κήρυγμα.— Ὑπὸ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας κατηρτίσθη τὸ πρόγραμμα τῶν μελλόντων νὰ κηρύξωσι τὸν θεῖον λόγον κατὰ τὸ διάστημα τῆς τεσσαρακονθημέρου νηστείας ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Αὔριον κηρύξουσιν:

Ὁ θεοφ. Ἐπίσκ. Τρωάδος κ. Νεόφυτος ἐν Βαφεοχωρίῳ

Ὁ Δευτερεύων κ. Χρυσόστομος ἐν Πικριδίῳ (Χάσκιοϊ)

Ὁ Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Δωρόθεος ἐν Μουχλίῳ

Ὁ Τριτεύων κ. Αἰμιλιανὸς ἐν Βαλατᾷ.

ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη

λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7415.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀρ. 98 καὶ ἡμερ. 24 Ὀκτωβρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης τοῦ Θεοδώρου Βασιλείβιτς Ρουσσάνωφ κατὰ Ναδιέζδας Βλαδημήροβνας Ρουσσάνωφ, τὸ γένος Ἰβάνοβιτς).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἰδὸν τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν ὁδηγειῶν.

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. 5447 καὶ ἡμ. 8 Σεπτεμβρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Θεοδώρου Βασιλίεβιτς Ρουσσάνωφ κατὰ Νοδιέζδας Βλαδημήροβνας Ρωσσάνωφ, τὸ γένος Ἰβάνοβιτς, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καὶ «Bosporе» καὶ

καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὴν καταβολὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια τετρακόσια ἓξ (ἰρ. 1406) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 2 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Γ΄. Γραμματεὺς
Ἐμμ. Ταβανιώτης

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ Γ΄
Ἐμμ. Ταβανιώτης

Πα]χεῖα, 8 Νοεμβρίου 1922.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 87 καὶ ἡμερ. 26 7]βρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διατροφῆς, μετ' ἀνακοπὴν ἐρήμην δίκης Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου κατὰ Κλεοπάτρας Κοκκωνίου τὸ γένος Δημητρίου Μηλιώτου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 201 καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον κατ' ἀρχὰς μὲν κατ' ἀντιμωλίαν, εἶτα δ' ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἐναγομένου, καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ καὶ ἐκκλήτως,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα,

Δέχεται μὲν κατὰ τύπους, ὡς ἐμπρόθεσμον, ἀπορρίπτει δὲ κατ' οὐσίαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀρ. Πρωτ. 8232 καὶ ἡμερομηνίαν 23 Δεκεμβρίου 1921 ἀνακοπὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου κατὰ Κλεοπάτρας Κοκκωνίου, τὸ γένος Δημητρίου Μηλιώτου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 127 καὶ ἡμερομηνίαν 16 Αὐγούστου 1921 ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐναγούσης (καθ' ἧς ἡ ἀνακοπή),

Ἐπικυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ ἡμερομηνίαν ἀπόφασιν αὐτοῦ καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις,

Διατάσσει τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 155 τῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν, δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τῆς ἐν Δρέσδῃ τῆς Γερμανίας ἐκδιδομένης «Dresdner Anzeiger» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον ὡς τε ἡττηθέντα ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικήσαντα, εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια γίλια πεντακόσια δύο (ἀρ. 1502) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν συνφδὰ τῷ Νόμῳ.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.— 47

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 26 Νοεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† ὁ Ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ Α' Γραμματεὺς τοῦ Α' Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ Δ'.

Ἡ 25 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ', τῆς ὁποίας τὴν ἐπέτειον ἤγομεν χθὲς, θὰ εἶναι μονοδική.

Κατ' αὐτὴν ἐτέθη τὸ πέρας ἐπὶ τριετίαν ὅλην διαρκεσάσης τοποτηρητείας καὶ ἀνεδείχθη ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Ἀθηνῶν Μελέτιος καὶ ἀνέλαβεν τὰς ἡνίας τοῦ πολυκυμάντου σκάφους τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην Κύριος ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν κεφαλὴν τῷ σώματι, τὸν ποιμένα τοῖς προβάτοις, τὸν διδάσκαλον τοῖς μαθηταῖς τὸν κυβερνήτην τοῖς πλοηγοῖς, τὸν ἀρχιερέα τοῖς ἱερεῦσι. Ἡ σημασία τῆς ἡμέρας ταύτης δύναται ἔτι μᾶλλον νὰ ἐκτιμηθῇ ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετασθῇ ὑπὸ ποίας συνθήκας θὰ εὑρίσκετο ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἄλλη ἡμῶν ζωὴ, ἐὰν ἡ ἐκκλησία εἰς τοσοῦτον χρισίμους στιγμὰς εὑρίσκετο ἀκέφαλος, ἐὰν ἡ 25 Νοεμβρίου δὲν ἐδωροφόρει, οἷον ἔπρεπεν ἀρχιερέα, ὅστις μὲ χεῖρας στιβαρὰς ἀνέλαβε νά διοικήσῃ τὴν ἐν ποικίλοις κύμασι κυλινδουμένην παλαίφατον ὁλκάδα Ἐκκλησίας τε καὶ Γένους. Τί θὰ ἐγίνετο ἐὰν ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν ἔδιδεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν,ὅστις νυχθημερὸν ἐργαζόμενος καὶ συνδυάζων τὴν πολυμερῆ αὐτοῦ μόρφωσιν μὲ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα θὰ ἠδύνατο νὰ στηρίξῃ ἔργῳ καὶ λόγῳ τὰ θύματα τῆς Μικρασιατικῆς τραγῳδίας, νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὴν φιλανθρωπίαν ξένων τε καὶ ἡμετέρων καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ἑλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἐφ' ἡμᾶς μετὰ τὴν δυσμενεστάτην τροπὴν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ζητήματος; Δὲν εἶνε ἡ 25 Νοεμβρίου, ἥτις παρουσίασεν εἰς μέσον τὸν,παρὰ τὰ ἐπιπροσθήσαντα καὶ ἐπιπροσθοῦντα κωλύματα, ἐπενεγκόντα τὴν ἐσωτερικὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ζεύξαντα εἰς ἁρμονικὴν ἐργασίαν πάσας τὰς ἠθικὰς, πνευματικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις τῆς Ἐκ]οίας καὶ τοῦ Γένους,τὸν θέσαντα ἑδραίας

τὰς βάσεις τῆς ἑνώσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου, τὸν ἐνισχύσαντα τὰς σχέσεις τῶν Αὐτοκεφάλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τὸν ἀποδεχθέντα τὴν ἵδρυσιν Σερβικοῦ Πατριαρχείου καὶ διοργανώσαντα Ἐπισκοπὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ καὶ ἐπαγγελλόμενον διὰ τῆς μέχρι τοῦδε ἐν ἀντιξόοις ποικίλης δράσεως νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς δόξαν καὶ εὐκλειαν.

Καὶ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ δὲ Ἀλήθεια» γηθοσύνως χαιρετίζουσα τὴν 25 Νοεμβρίου, ἥτις ἀνεβίβασεν εἰς τὸν περίβλεπτον Οἰκουμενικὸν Θρόνον, τὸν καὶ ὡς Μη]λίτης Ἀθηνῶν στηρίξαντα αὐτὴν καὶ νῦν ἀληθῶς προστάτην αὐτῆς, εὔχεται ὅπως ἡ Πατριαρχεία Μελετίου τοῦ Δ΄ ἀποβῇ ἰσόβιος, ἵνα ἀξιωθῇ νὰ ἴδῃ ἑαυτὴν ἀναδεικνυομένην καὶ εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν περιωπὴν ἀνερχομένην καὶ τὴν δόξαν Ἐκκλησίας καὶ Γένους ἐπανερχομένην.

Ἐλπίσωμεν ὅτι, τὴν δευτέραν ἐπέτειον ὑπὸ καλλιτέρας συνθήκας θὰ χαιρετίσωμεν καὶ συμπεπληρωμένον τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως Ἐκκλησίας καὶ Γένους θὰ ἴδωμεν.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Πατριαρχικαὶ καὶ Συνοδικαὶ πρὸς τοὺς Παν. Μη]λίτας καὶ τοὺς Χριστιανούς.

Α΄. Περὶ ἐνισχύσεως τῆς ὑπὲρ τῶν προσφύγων μερίμνης

ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. πρωτ. 7970 / διεκπ. 4256

† Ἱερώτατε Μητροπολῖτα ,
ὑπέρτιμε καὶ ἔξαρχε ,
ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος
κύριε , καὶ εὐλαβέστατοι
ἱερεῖς, ἐντιμότατοι δημογέροντες, ἐφοροεπίτροποι, πρόκριτοι καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ὑπὸ περιστάσεις δεινὰς εἰσερχόμεθα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων τεσσαρακοστὴν νηστείαν.

Ἀλλ' ἂν ὁ καιρὸς τῆς νηστείας εἶνε πάντοτε διὰ τοὺς εὐσεβεῖς ὁ κατ' ἐξοχὴν καιρὸς τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς τονώσεως, ἔτι μᾶλλον σήμερον τὸ στάδιον αὐτῆς πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τόνωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς καταπεπονημένης ψυχῆς.

Εἶνε μεγάλη ἡ θλῖψις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους διὰ τὴν ἐνσκήψασαν συμφοράν. Τὴν μεγάλην τραγῳδίαν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν παντελῆ ἐκκένωσιν τῆς Α. Θράκης συνεχίζει καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἀθρόα ἐκτόπισις τῶν ὑπολειφθέντων συντριμμάτων τῶν ἐν Πόντῳ καὶ Μ. Ἀσίᾳ ἀδελφῶν ἡμῶν, οἵτινες γυμνοὶ καὶ λιμώττοντες κατὰ τὴν χειμερινὴν ταύτην

ὥραν ἐπλήρωσαν ἤδη τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, αὐξήσαντες οὕτω τὸν ὄγκον τῶν ἀμέσου καὶ γενναίας βοηθείας χρῃζόντων πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν.

Ἡ Ἐκκλησία ἐκφράζει ἐγκαρδίους εὐχαριστίας καὶ πέμπει τὴν εὐλογίαν αὐτῆς πρὸς πάντας, ἐπισήμους τε καὶ ἰδιώτας, σωματεῖά τε καὶ ἄτομα, ὅσοι ἐν ἐπιγνώσει τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἐθνικοῦ αὐτῶν καθήκοντος φιλαδέλφως συνετέλεσαν καὶ συντελοῦσιν εἰς παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν προσφύγων ἀδελφῶν. Ἀλλὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀνάγκης, ἰδίᾳ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, εἶνε τοιοῦτον, ὥστε οὐδεμία ἐπικουρία νὰ θεωρῆται ἐπαρκής.

Ἂς πολλαπλασιασθῇ λοιπὸν παρὰ πᾶσιν ἡ συμπάθεια καὶ τὸ μεταδοτικὸν καὶ ἡ φιλάνθρωπος μέριμνα, ἡ ἐπίσημός τε καὶ ἡ ἰδιωτική, ἂς φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον δυνατὸν ὅριον, ἵνα ἐγγύτερον ἐπιτευχθῇ καὶ ὁ στοχαζόμενος σκοπὸς τῆς παραμυθίας καὶ ἐνισχύσεως τῶν ἐν ἀπογνώσει εὑρισκομένων ἀδελφῶν.

Ἂς ἔχωμεν ἄλλως τε ὑπ' ὄψει ὅτι νηστεία τότε μόνον γίγεται δεκτὴ παρὰ τῷ Θεῷ, ὅταν βοηθῶμεν τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς ἡμῶν. «Οὐχὶ τοιαύτην νηστείαν ἐδεξάμην, λέγει, ὁ Κύριος, ἀλλὰ ..... διάθρυπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἴσαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, ἐὰν ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε.....» (Ἡσ. νη'. 7). Ἂς ἐνισχύσῃ τὴν προθυμίαν καὶ δαψίλειαν ἡμῶν καὶ τὸ μέγα χριστιανικὸν παράδειγμα τῶν συνεπικούρων ξένων φιλανθρωπικῶν ὀργανώσεων, αἵτινες, καίπερ κατὰ τὸν τόπον καὶ τοὺς ἐθνικοὺς δεσμοὺς ἀπώτερον διατελοῦσαι πρὸς τοὺς πάσχοντας, ὅμως τοσαῦτα ἤδη ἔπραξαν καὶ πράττουσιν ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἀνάγκη ὅπως ἡ ἑορτὴ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως ὑπάρξῃ ἡμέρα παραμυθίας καὶ εὐδοκίας καὶ διὰ τοὺς τεταλαιπωρημένους πρόσφυγας ἀδελφοὺς ἡμῶν.

Πρὸς αὐτοὺς δὲ ἀπευθύνοντες ἰδιαιτέρως τὸν λόγον, συνιστῶμεν πατρικῶς ὅπως πρὸ παντὸς μὴ ἀποθαρρύνωνται ἐν τῇ συμφορᾷ αὐτῶν. Ἔστω ἔρεισμα αὐτοῖς ἀκλόνητον ἡ πίστις ἡ πρὸς τὸν Θεόν, ἡ ἐλπὶς δὲ καὶ ἡ συμπάθεια καὶ ἡ πρόφρων δυνατὴ μέριμνα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀδελφῶν ἃς ἀνακουφίζῃ τὴν λύπην καὶ ἃς κρατύνῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν. Κύριος ὁ παραχωρήσας τὴν ἐπίσκεψιν τῷ Γένει καὶ αὐτοῖς τοῦ δεινοῦ πειρασμοῦ δυνατός ἐστιν ὁ ἐλεήμων ποιῆσαι καὶ τὴν ἔκβασιν ἡμῖν τοῦ δύνασθαι ὑπενεγκεῖν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῇ β' Νοεμβρίου ,αψκ'.

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Κυζίκου **Καλλίνικος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Νικαίας **Βασίλειος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Βάρνης **Νικόδημος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Δυρραχίου **Ἰάκωβος** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακεὶμ** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Βελεγράδων **Ἰωακεὶμ** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων **Ἰωακεὶμ** ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.

Β΄. Περὶ τῆς ἀποκαταστάσης εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ κλπ.

Ἀριθ. Πρωτ. 7966
Διεκπ. 4255

† Ἱερώτατε Μητροπολῖτα ,
ὑπέρτιμε καὶ ἔξαρχε ,
ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε , χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Χάριτι Θεοῦ ἐπαναληφθείσης τῆς ἐπικοινωνίας τῶν μέχρι σήμερον ἐν διαστάσει πρὸς τὸ Κέντρον εὑρισκομένων ἐκ τῶν τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου μελῶν, ἐξαιρέσει μόνον τῶν Μητροπολιτῶν Μυριοφύτου Σωφρονίου καὶ πρ. Μελενίκου Χρυσοστόμου, ἀποκατέστη ἤδη ἐπ' αἰσίοις ἡ τῆς Ἐκκλησίας πλήρης εἰρήνη, ἧς ἡ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον τέως φυγάδευσις ἐν κρισιμωτάτοις μάλιστα τοῖς καιροῖς τὴν κοινὴν προυκάλει κατάκρισιν.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο, ὅπερ πολλὴν προυξένησεν ἀνακούφισιν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἴπερ ποτὲ ἐχούσῃ ἀνάγκην ἀδιασπάστου συμπνοίας καὶ συντονισμοῦ τῶν δυνάμεων αὐτῆς, ἀσμένως ἀναγγέλλομεν διὰ τῆς παρούσης ἀδελφικῆς ἡμῶν Ἐγκυκλίου καὶ τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι, οὐδόλως ἀμφιβάλλοντες ὅτι ὁμοίαν καὶ αὐτὴ αἰσθανθήσεται τὴν ἐπ' αὐτῷ ἀνακούφισιν καὶ χαράν.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος.

ᾳϡ×β΄ Νοεμβρίου ιη΄

(ἕπονται αἱ αὐταὶ ὡς ἄνω ὑπογραφαί)

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

(ἐκ τοῦ Diehl)

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο, λέγει ὁ σοφὸς Γαλάτης Diehl, ἡ *βασιλὶς τῶν πόλεων, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔστρεφε τὰ βλέμματα ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ἦτο ὁ μαγνητικὸς ἐκεῖνος πόλος, πρὸς ὃν εἱλκύοντο τόσον οἱ ὑπήκοοι τοῦ Κράτους, ὅσον καὶ οἱ ξένοι.*

Τὸ Βυζάντιον ἦτο τὸ πολιτικὸν Κέντρον καὶ τὸ Κυβερνητικόν, τὸ θρησκευτικὸν ἐνδιαίτημα καὶ τὸ οἰκονομικόν, τὸ φιλολογικὸν τέμενος καὶ τὸ Καλλιτεχνικὸν τῆς Μεγάλης Αὐτοκρατορίας.

Διὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ἦτο ἡ «Θεοφύλακτος Πόλις» ἢ ἁπλούστερον ἡ «Πόλις».

Τῷ ὄντι δὲ ὅλη ἡ *στρατιωτικὴ δύναμις τῆς Βυζαντιακῆς Αὐνοκρατορίας καὶ ὅλη ἡ κοσμικὴ αὐτῆς μεγαλοπρέπεια, ἡ ἐπιβάλλουσα ἱεροπρέπεια καὶ ὁ συναρπάζων πλοῦτος, καὶ ἡ δόξα ἔν τε τῇ Φιλολογίᾳ καὶ τῇ Καλλιτεχνίᾳ συγκεφαλαιοῦνται εἰς τὴν μεγάλην ταύτην Πρωτεύουσαν.*

Ἀλλὰ *πρέπει νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι τὸ Βυζάντιον, ἡ Κωνσταντινούπολις, δὲν ἀπετέλει ὁλόκληρον τὴν Βυζαντιακὴν Αὐτοκρατορίαν. Ἀπέναντι τῆς πολυτελεστάτης Πρωτευούσης, ἐνθα ἡ λεπτότης, ἡ χάρις, ἡ κομψότης καὶ ἡ εὐγένεια ἡμιλλῶντο πρὸς τὸ σφρῖγος καὶ τοὺς θορυβώδεις παλμοὺς, τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς ἐκκενούσης μέχρι τρυγὸς τὸ ποτήριον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἡδονῆς, ἀπέναντι τῆς Πόλεως ταύτης τῆς σκληρᾶς ἴσως καὶ διεφθαρμένης, πλὴν ὡ-*

ραίας, καὶ χαριτωμένης ἵσταται ἕτερον Βυζάντιον, ἁπλούστερον πλὴν χονδροειδές, ρωμαλεώτερον καὶ σοβαρώτερον, τὸ Βυζάντιον τῶν ἐπαρχιῶν, αἱ ἐπαρχίαι, ὅπερ ἔμεινεν ὀλιγώτερον γνωστὸν ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἔζησε τόσον ὅσον ἡ δύναμις καὶ ἡ Δόξα τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ τὰ δύο αὐτὰ πράγματα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χωρισθῶσι, καίτοι ἦσαν ἀντίθετα. Ἡ Βυζαντιακὴ αὐτοκρατορία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ εἰμὴ ὑπὸ τὸ διπλοῦν τοῦτο πρῖσμα, καὶ ἀκριβῶς ἡ ἕνωσις αὕτη Βυζαντίου καὶ ἐπαρχιῶν ἀπετέλει τὴν ἰσχὺν τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ρίψωμεν ἐν πρώτοις ἓν βλέμμα εἰς τὴν στρατιωτικὴν καὶ ὀχυρωματικὴν ἐξάρτυσιν τῆς ὑπὲρ τὰ χίλια ἔτη ἡρωϊκῶς καὶ ἐνδόξως ἀμυνθείσης κατὰ πολυαρίθμων καὶ βαρβάρων ἐπιδρομέων: Οὔνων, Ἀβάρων, Βουλγάρων, Ρώσσων, Πατσινακῶν Ἀράβων καὶ Σταυροφόρων, τῆς πόλεως ταύτης, ἥτις ἐπὶ τέλους ὑπέκυψεν εἰς τὴν σκληρὰν Μοῖραν, διὰ νὰ ἀναβιώσῃ πλέον ἐνδοξος καὶ μᾶλλον ὑπερήφανος.

Ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ε΄ αἰῶνος Θεοδόσιος ὁ Β΄ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Προποντίδος ἕως ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ Κερατίου Κόλπου ἔκτισε τὴν μακρὰν καὶ θαυμασίαν ἐκείνην σειρὰν τῶν ὀχυρωμάτων, ἥτις ὑφίσταταί πως μέχρι τῆς σήμερον καὶ σκορπίζει εἰς ἡμᾶς ῥίγη ἀρρήτου συγκινήσεως καὶ μαγείας.

Τὰ ὀχυρωματικὰ αὐτὰ ἔργα μὲ τὰ ἐξαίσια ἐκεῖνα τείχη καὶ τοὺς τάφρους, τοὺς ἀρειμανίους Πύργους καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεστάτους Πυλῶνας. ἐπιμελῶς διατηρούμενα, ἀνακαινιζόμενα καὶ συμπληρούμενα ὁλονὲν κατὰ τὸν μακρὸν τῶν αἰώνων ροῦν ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείου ἢ ἐπὶ τῶν Κομνηνῶν ἱδρυόντων παρ' αὐτὰ περικαλλῆ ἀνάκτορα ἐν Βλαχέρναις καὶ ἀλλαχοῦ, κατέστησαν τὸ Βυζάντιον ἀπόρθητον φρούριον, χρυσοπλοκώτατον Πύργον καὶ δωδεκάτειχαν Πόλιν, ἡλιοστάλλακτον στάμνον. Καθέδραν τοῦ Βασιλέως.

Τὰ τείχη αὐτὰ εἰς τριπλῆν σειρὰν τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ οὐ μόνον κατέστησαν τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν δυσπόρθητον καὶ ἀπροσμάχητον ἐπὶ τόσους αἰῶνας πόλιν, ἀλλὰ, ἀποτελοῦν καὶ θὰ ἀποτελοῦν τὰ ἐξαισιώτερα καὶ ὡραιότερα μνημεῖα τῆς στρατιωτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς πάντων τῶν χρόνων. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης οὐδὲν περισώζεται ἢ ἐλάχιστα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς εἰς μῆκος ἑπτὰ περίπου χιλιομέτρων διατηρεῖται ἀκόμη, ὅσον καὶ ἂν ὁ παμφάγος χρόνος ἐζήτησε τὴν κατερείπωσιν καὶ τὴν ἐξόντωσίν των, ἡ τριπλῆ ἐκείνη σειρὰ τῆς ἀρχαίας Δυνάμεως, ἥτις προδίδει τόσον πνεῦμα καὶ τέχνην, ὅσην μαγείαν καὶ χάριν ἐμπνέει.

Ἂν ἐρριπτες αἴφνης εἰς τὸν ὁρίζοντα ἓν βλέμμα ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἑπτὰ Πύργων κατὰ μῆκος τῆς ἰσχυρᾶς ταύτης γραμμῆς, οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἤθελε φανῇ θέαμα ὡραιότερον μᾶλλον γοητευτικὸν ἀπὸ τὰ γιγάντια αὐτὰ ὀχυρώματα, τὰ κατερχόμενα εἰς κοιλάδας καὶ ἀναρριχόμενα εἰς λόφους γραφικοὺς διὰ νὰ βυθισθοῦν εἰς τὰ βαθύσκια φυλλώματα τοῦ Ἐγιοὺπ ἀφοῦ κρυβοῦν ἀπὸ το ὄμμα Σου: Ἐκ τοῦ πλησίον ἡ ἐντύπωσις εἶναι ἔτι μᾶλλον σαγηνευτική. Εἶναι θέαμα ἀπαραμίλλου μεγαλείου νὰ βλέπῃ τις τὰ τείχη αὐτὰ καὶ τοὺς πύργους μὲ τὰς τεθλασμένας των, τὰς ὁποίας ἔχει χρυσώσει ὁ χρόνος, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀγέρωχος σκιαγραφία φέρεται μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὸν κυανοῦν οὐρανόν. Ἐξαπλοῦται δὲ ἐπ' αὐτῶν πολυτελεστάτη φυτεία ἀγριαμπέλου καὶ κισσοῦ, ἀγραβανιᾶς, τῆς ἐπονομαζομένης δένδρου τοῦ Ἰούδα, πρασινωπὸς ἐπενδύτης, ὁ ὁποῖος καλύπτει τὰ ἐρείπια παρελθόντος μεγαλείου, πλὴν δόξης ἀϊδίου, ὀλίγιστοι δὲ δρόμοι εἰς τὸν κόσμον ἔχουσι τόσην συναρπάζουσαν μαγείαν ὅσην ἡ ὁδὸς ἥτις ἄγει μεταξὺ τῶν ὀχυρωμάτων καὶ τῶν κοιμητηρίων καὶ τάφων, ὅπου ἀναπαύεται ἡ δόξα καὶ τὸ κάλλος τῶν ὀλίγων, καὶ σήπεται ἡ τῶν πολλῶν.

Εἰς μίαν τῶν πυλῶν τοῦ τείχους ἀνεγίνωσκέ τις τὴν ἐπιγραφήν:

«Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν φρούρησον τὴν πόλιν κατὰ παντὸς κινδύνου καὶ πολέμου. Θραῦσον νικηφόρως τὴν δύναμιν τῶν ἐχθρῶν».

Καὶ ἀκριβῶς, ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ τείχη ἦλθον καὶ ἐθραύσθησαν ὅλαι αἱ βαρβαρότητες, οἱ

Οὖνοι καὶ οἱ Ἄβαροι, οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ρῶσσοι, οἱ Πατοινᾶκαι οἱ Ἄραβες καὶ αὐτοὶ οἱ Σταυροφόροι.

Ἐπὶ τοῦ Κερατίου δὲ κόλπου παρὰ τοὺς πρόμοδας τῆς ἀκροπόλεως εὑρίσκετο καὶ τὸ περιώνυμον ὑλοστάσιον τῶν Μαγγάνων, ἔνθα ἦσαν κατατεθειμέναι αἱ πολεμικαὶ μηχαναὶ τοῦ Κράτους, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ Βιβλιοθήκη περιεῖχε τὰ σπουδαιότερα βιβλία τῆς τέχνης τοῦ πολέμου καὶ τῆς νίκης. Ἀπ' ἐκεῖ ἐρρίπτετο εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν ἡ ἅλυσις ἐκείνη ἐν καιρῷ πολέμῳ, ἀπέντι εἰς τὸν Γαλατᾶν, τὸν λιμένα τοῦτον τοῦ Κερατίου, εἰς ὃν ἐστάθμευεν ὁ αὐτοκρατορικὸς στόλος, καὶ ὅπου εὑρίσκοντο τὰ νεώρια, ἐν οἷς ἐναυπηγοῦντο τὰ πλοῖα.

Ὑπῆρχον ὡσαύτως καὶ τὰ ἐνδιαιτήματα τῶν στρατιωτῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνήρχετο εἰς 24.000 ἄνδρας, τοὺς φρουροὺς καὶ ἀμύντορας τούτους τῆς μεγάλης Πόλεως.

Ἐντὸς δὲ τῶν ἰσχυρῶν τούτων τειχῶν ἐπροστατεύετο ἡ μεγάλη αὕτη Πρωτεύουσα, ἡ περικαλλεστάτη πόλις, τὸ θαυμάσιον Βυζάντιον. Κατὰ σωζομένας περιγραφὰς αὐτόπτων μαρτύρων τοῦ 10ου καὶ 12ου αἰῶνος ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο μία μεγάλη Ἀνατολικὴ Πόλις. Παρὰ τὰς συναικίας τὰς θορυβώδεις καὶ πολυπληθεῖς, ὅπου συνωστίζετο τὸ πλῆθος, ἐξηπλοῦντο συνοικίαι ἤρεμοι καὶ μονήρεις, ὅπου εἰς τὴν βαθεῖαν σκιὰν τῶν κήπων ἠγείροντο μοναστήρια καὶ Ἐκκλησίαι εἰρηνικαί, σχολεῖα καὶ Νοσοκομεῖα, Ἀπέναντι τῶν πολυτελῶν ἀνακτόρων τῶν μεγάλων ὁδῶν ἐξετείνοντο ὁδοὶ στενοί, καλυπτόμενοι μὲ θόλους, ὅπου ὁ ἥλιος ἦτο ἀδύνατον νὰ διεισδύῃ, ὅπου εἰς κάθυγρα καὶ ἄθλια ἐνδιαιτήματα φυτοζωοῦσε λαὸς ταλαίπωρος καὶ δυστυχής. Παραλλήλως πρὸς κεκοσμημένας πλατείας, ὅπου ἀνεγείροντο λαμπρὰ καὶ πολυτελῆ μνημεῖα, κίονες, ἀγάλματα, ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ δρόμους πλήρεις ἀκαρθασίας καὶ δυσωδίας. Κατὰ τὰς νύκτας οὐδὲν φῶς ἐφώτιζε τὰ σκότη, αἱ δὲ ὁδοὶ ἦσαν παραδεδομέναι εἰς πλάνητας κύνας, καὶ εἰς κλέπτας, οἵτινες ἦσαν ἰσάριθμοι πρὸς τοὺς πτωχούς. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὴν ἡ Κωνσταντινούπολις προὐξένει θαυμασίαν αἴσθησιν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 9 Νοεμβρίου. Ὁ εἰς Ἀλβανίαν ἐξαρχικῶς ἀποσταλεὶς θεοφ. Ἐπίσκοπος Μελιτουπόλεως κ. Ἱερόθεος διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ὑποβάλλει τὰ τῆς ἀφίξεως καὶ ὑποδοχῆς αὐτοῦ ἐν Κορυτσᾷ.

—Ἐνεκρίθη ὅπως διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπομνησθῇ κατ' ἐντολὴν εἰς τοὺς Πανιερ Μητροπολίτας Μυριοφύτου κ. Σωφρόνιον καὶ πρώην Μελενίκου κ. Χρυσόστομον, ὅτι δέον τὸ ταχύτερον νὰ κανονίσωσι τὴν θέσιν αὐτῶν ἀπέναντι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπικοινωνοῦντες ἀμέσως πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, διότι ἄλλως θέλει ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτῶν ἡ σχετικὴ κανονικὴ ἐκκλησιαστικὴ διάταξις.

—Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνήγγειλεν ἐπὶ Συνόδου ὅτι, τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Σεβ. Μητροπολίτου Κορυτσᾶς κ. Ἰωακεὶμ ἐκλεγέντος Συνοδικοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀποχωρήσαντος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας Μέγαν Πρωτοσύγκελλον διώρισε τὸν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμονα Χρυσοχόου, ὅστις προσελθὼν ὑπέβαλε τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ ἠσπάσθη τὴν δεξιὰν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

—Ἐνρίθη ὅπως τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Καισαρείας κ. Νικόλαον μεταβαίνοντα ἐξαρχικῶς εἰς Πολωνίαν

συνοδεύσῃ ὡς γραμματεὺς ὁ ρωσσομαθὴς κ. Ἀριστοτέλης Μενδρινός,

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος μεριμνῶσα περὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν τῶν εἰς Ἀργεντινὴν ἀναχωρούντων ὁμογενῶν, καὶ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν σχετικὴν αἴτησιν τοῦ κ. Ν. Μενδρινοῦ, πτυχιούχου τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετρουπόλεως, ἐνέκρινεν ὅπως μεταβῇ οὗτος εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ χειροτονούμενος ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἱερεὺς κατευθυνθῇ ἔπειτα εἰς Ἀργεντινὴν ὡς ἐφημέριος τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει γράμμα τῆς δημογεροντίας Ρόδου, ἥτις, ἀναφερομένη εἰς ἐνεργείας αὐτῆς παρὰ ταῖς ἐκεῖ ἀρχαῖς πρὸς ἐπαναφορὰν τοῦ Σεβ. αὐτῶν Μητροπολίτου κ. Ἀποστόλου ὡς ἀπαραιτήτου διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν Ἐκπαιδευτικῶν, Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Δικαστικῶν τῆς νήσου πραγμάτων. **Ἐκφράζει** τὸν φόβον μήπως ἡ ἐνέργεια αὐτῶν αὕτη χρησιμοποιηθῇ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Μητρ]λίτου αὐτῶν, καὶ **ἐξαιτεῖται** ἐξ ὀνόματος τοῦ λαοῦ ὅπως ἀποκρουσθῇ πᾶσα ἄλλη λύσις πλὴν τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Μητροπολίτου αὐτῶν κ. Ἀποστόλου, **ἐνέκρινεν** ὅπως διὰ γράμματος πρὸς τὴν Α. Σεβασμιότητα ἐκφρασθῶσιν αὐτῇ τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ εὐγνώμονα αἰσθήματα ἀπὸ μέρους τοῦ ποιμνίου αὐτῆς, ἅμα δὲ ὅπως διαβεβαιωθῇ δι' αὐτῆς ἡ ἐπαρχία Ρόδου ὅτι οὐδέποτε θέλει ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἐνδεχομένη εἰσήγησις περὶ ἀπομακρύνσεως τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν αἴτησιν Ἰωάν. Δ. Ζαρτιάνη καὶ Εὐτυχίας Μ. Γιοννάρου ἐκ Σάμου συνδεομένων πρὸς ἀλλήλους διὰ συγγενείας ἕκτου βαθμοῦ ἐξ αἵματος, ἐνέκρινεν ὅπως ἐπαφεθῇ εἰς τὴν ποιμαντορικὴν σύνεσιν τοῦ Παν. Μητρ]λίτου Σάμου ἡ ἐξοικονόμησις τοῦ πράγματος εἴτε οὕτως ἔχει τοῦτο.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ὡσαύτως κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως περὶ ἀδείας γάμου Γεωργίου Π. Παπᾶ Κώστα Τσαμπανάκη καὶ Καλλιόπης Ν. Μακρῆ ἐκ Καρπάθου, οἵτινες καίπερ συγγενεῖς ὄντες ἐξ αἵματος ἕκτου βαθμοῦ συνεδέθησαν καὶ ἀπέκτησαν τέκνον, ἐνεκρίθη ὅπως ἐπαφεθῇ εἰς τὴν ποιμαντορικὴν σύνεσιν τοῦ Παν. Μητροπολίτου Καρπάθου ἡ ἐξοικονόμησις τοῦ πράγματος εἴτε οὕτως ἔχει τοῦτο.

Πατριαρχικὴ αὐλή.—Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Σεβ. Μητροπολίτου Κορυτσᾶς κ. Ἰωακεὶμ κληθέντος Συνοδικοῦ, Μέγας Πρωτοσύγκελλος διωρίσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Χρυσοχόου.

—Τοῦ Πανοσ. Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Νεοφύτου προαχθέντος εἰς Μητροπολίτην Σιδηροκάστρου, τοποτηρητὴς τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας διωρίσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Εἰσηγητὴς τοῦ Πατριάρχου Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος Κρεατσούλης. Εἰσηγητὴς δὲ διωρίσθη ὁ Δευτερεύων κ. Χρυσόστομος.

Συνεδρία 24 Νοεμβρίου—. Ὁ Παν. Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Διονύσιος ἐπὶ τῇ ἀφίξει εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτῶν ὑποβάλλει τὰ σέβη αὐτοῦ καὶ τοῦ ποιμνίου του. Ὁ Παν. Μητρ]ίτης Μαρωνείας κ. Ἀνθιμος εὐχαριστῶν ἐπὶ τῇ μεταθέσει αὐτοῦ παρακαλεῖ ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ἡ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ μετάβασις.

—Διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ὁ Παν. Μητρ]ίτης Δαρδανελλίων κ. Κύριλλος πληροφορεῖ ὅτι ἀφίκετο εἰς Κέρκυραν μετὰ τριῶν χιλιάδων χρ]νῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ἐπελήφθη τοῦ ἔργου τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν προσφύγων.

Ὁ Παν. Μητρ]ίτης Φιλαδελφείας κ. Εὐγένιος διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ἀγγέλλει ὅτι ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας δι' ἀνάγκας τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος παρακαλεῖ ὅπως μὴ ἐπιτραπῇ ἡ μετάβασις αὐτόθι ἱερέων καθ' ὅσον ὑπάρχει πληθώρα αὐτῶν, ἥτις ἀπειλεῖ τὴν πειθαρχίαν. Ἐνεκρίθη νὰ διενεργηθῶσι τὰ δέοντα.

Ἐξ ἀφορμῆς γράμματος τοῦ Ἐψηφισμένου Παν Μητρ]ίτου Σιδηροκάστρου κ. Νεόφυτος ἐξαιτουμένου ὅπως ὁρισθῇ ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξελέγξιν καὶ παραλαβὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ σκευοφυλακίου ἀνετέθη τῷ Σεβ. Μητρ]ίτῃ Κορυτσᾶς ὅπως μετὰ ἐξέλεγξιν μεταβιβάσῃ τὸ σκευοφυλάκιον τῷ Τοποτηρητῇ τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίος κ. Καλλινίκῳ Κρεατσούλη.

Ἐπὶ τῇ ἀ. ἐπετείῳ τῆς ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητρ]ιτῶν Καισαρείας κ. Νικολάου, Κυζίκου κ. Καλλινίκου καὶ Κορυτσᾶς κ. Ἰωακεὶμ ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου, ὡς καὶ ἐπιτροπὴ ἐκ μέρους τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ρόδου κ. Ἀποστόλου καὶ Μετρῶν κ. Ἰωακεὶμ καὶ τῶν Συμβούλων κ.κ. Λ. Καζανόβα, Π. Καραθεοδωρῆ καὶ Β. Μυστακίδου ὑπέβαλον εἰς Αὐτὴν ἐκ μέρους τῶν Δύο Σωμάτων τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Θεῖον κήρυγμα.— Αὔριον κηρύξουσιν:

Ὁ Δευτερεύων κ. Χρυσόστομος.

Ὁ Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Δωρόθεος.

Ὁ Κωδικογράφος τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Μάξιμος.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Αριθ. Πρωτ. 7415.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀρ. 98 καὶ ἡμερ. 24 Ὀκτωβρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης τοῦ Θεοδώρου Βασιλίεβιτς Ρουσσάνωφ κατὰ Ναδιέζδας Βλαδημήροβνας Ρουσσάνωφ, τὸ γένος Ἰβάνοβιτς).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἰδὸν τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν ὁδηγειῶν.

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. 5447 καὶ ἡμ. 8 Σεπτεμβρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Θεοδώρου Βασιλίεβιτς Ρουσσάνωφ κατὰ Ναδιέζδας Βλαδημήροβνας Ρωσσάνωφ, τὸ γένος Ἰβάνοβιτς, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καὶ «Bosphore» καὶ

καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὴν καταβολὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια τετρακόσια ἓξ (ἰρ. 1406) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 2 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Γ'. Γραμματεὺς
Ἐμμ. Ταβανιώτης

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ Γ'
Ἐμμ. Ταβανιώτης

Πα]χεῖα, 8 Νοεμβρίου 1922.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξοντα ἀριθ. 87 καὶ ἡμερ. 26 7]βρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διατροφῆς, μετ' ἀνακοπὴν ἐρήμην δίκης Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου κατὰ Κλεοπάτρας Κοκκωνίου τὸ γένος Δημητρίου Μηλιώτου).

Δι ὰ τ α ῦ τ α

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 201 καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον κατ' ἀρχὰς μὲν κατ' ἀντιμωλίαν, εἶτα νὰ ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἐναγομένου, καὶ ἀποφασίζοδ παμψηφεὶ καὶ ἐκκλήτως,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα,

Δέχεται μὲν κατὰ τύπους, ὡς ἐμπρόθεσμον, ἀπορρίπτει δὲ κατ' οὐσίαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀρ. Πρωτ. 2832 καὶ ἡμερομηνίαν 23 Δεκεμβρίου 1921 ἀνακοπὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου κατὰ Κλεοπάτρας Κοκκωνίου, τὸ γένος Δημητρίου Μηλιώτου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 127 καὶ ἡμερομηνίαν 16 Αὐγούστου 1921 ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐναγούσης (καθ' ἧς ἡ ἀνακοπή),

Ἐπικυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ ἡμερομηνίαν ἀπόφασιν αὐτοῦ καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις,

Διατάσσει τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 155 τῶν Διοκονομικῶν Ὁδηγιῶν, δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τῆς ἐν Δρέσδῃ τῆς Γερμανίας ἐκδιδομένης «Dresdner Anzeiger» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον ὡς τε ἡττηθέντα ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικήσαντα, εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια πεντακόσια δύο (ἀρ. 1502) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν συνφδὰ τῷ Νόμῳ.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Β Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ. 48

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 3 Δεκεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, Α' Γραμματεὺς τοῦ Α Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὰς βάσεις ἐφ' ὧν στηρίζεται ἔχουσα ἑδραίας καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτῆς διαβεβαιώσεις τοῦ Θείου αὐτῆς Ἱδρυτοῦ, ὅτι καὶ «πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» ἀκραδάντως πιστεύουσα, οὐδέποτε οὐδ' ἐπὶ μικρὸν ἔστη κλονιζομένη ἠθικῶς ἐν πικίλαις δειναῖς περιστάσεσιν, αἷς πολλάκις ἐνέτυχε, ἀλλ' ἀεὶ τοὺς πιστοὺς αὐτῆς ἁγιάζουσα καὶ τὴν ἐξ ὕψους ἐνίσχυσιν τῶν μελῶν αὐτῆς ἐπικαλουμένη διῆλθε διὰ μέσου τῶν αἰώνων πάντοτε νικηφόρως καὶ εἶδε τὰς ἀρχὰς αὐτῆς καὶ διδασκαλίας πάντοτε ἐπικρατούσας.

Ἀείποτε ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ παράδειγμα τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς εἰπόντος «τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» εἰ καὶ οὐχὶ ἅπαξ εὑρέθη εἰς σύγκρουσιν καθηκόντων κατὰ τὴν ἀντίληψιν τινῶν, οὐδέποτε ἐξέκλινε τῆς αὐτῇ θεόθεν ὁρισθείσης ἀποστολῆς, ἀλλὰ πάντοτε ἐν τῷ κύκλῳ τῆς κλήσεως αὐτῆς ἐνεργοῦσα, σθεναρῶς ἀντέστη εἰς πᾶσαν ἔξωθεν ἐπιχειρηθεῖσαν ἐπέμβασιν. Καὶ εἶδε μὲν τὰ μέλη αὐτῆς μὴ δυνάμενα ἀπερισπάστως νὰ ἀσχολῶνται εἰς τὰ εἰρηνικὰ αὐτῶν ἔργα καὶ εἶδε τὴν ἐκ τούτου συνέχουσαν αὐτὴν θλῖψιν καθ' ἡμέραν αὔξουσαν, πλὴν οὐδὲν ἄλλο ἐπεζήτησε, οὐδὲν ἄλλο ἐπόθησε ἢ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὴν περισυλλογὴν καὶ ἀνακούφισιν τῶν οὕτως ἢ ἄλλως τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ φερόντων πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων.

Ἤδη δὲ παρακολουθοῦσα τὴν φιλανθρωπικὴν καὶ ἄλλην κίνησιν τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ νέου κόσμου καὶ σεμνυνομένη βλέπουσα ἐπικρατούσας τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν καταδυναστευομένων λαῶν, χαίρει ὅτι φιλάνθρωπος ἠγέρθη φωνὴ πρὸς κατάπαυσιν τῶν δεινῶν καὶ παγίωσιν εἰρηνικῆς ζωῆς ἐν ἅπαντι τῷ συνταρασσομένῳ τοῦ κόσμου τμήματι. Μετ' ἀνακουφίσεως βλέπει καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐφαρμοζόμενον τὸν Μακαρισμὸν ὃν ἐξήνεγκε Κύριος ὁ Θεὸς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τοὺς πεινῶν-

τας καὶ διψῶντας τὴν δικαιοσύνην προσθέτων καὶ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται δικαιοσύνης.

Μακροθυμεῖ διὰ τὰς διανοιγείσας αὐτῇ πληγὰς, συντονίζουσα τὰς προσπαθείας αὐτῆς ἁπλῶς καὶ μόνον πρὸς ἐπούλωσιν αὐτῶν καὶ πρόθυμος παρίσταται, ὅπως γηθοσύνως εἰς πρώτην εὐκαιρίαν χαιρετίσῃ τὴν ἐν πνεύματι χριστιανικῷ διαβίωσιν τῶν λαῶν.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις καθ' ἑκάστην ἰδίᾳ δὲ ἐπ' ἐσχάτων εὐχομένη ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου ἀπεκδέχεται τὴν πλήρωσιν τοῦ διακαοῦς αὐτῆς πόθου τούτου.

Γ. Γ.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

(ἐκ τοῦ Diehl)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 450)

Ἡ Κωνσταντινούπολις διὰ τῆς ἐξωτερικῆς ὡραιότητος τῶν καλλωπισμάτων της, διὰ τῆς αἴγλης τῶν δημοσίων της Μνημείων, εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων περιεσώζετο προσέτι ὁ κλασικὸς τῆς ἀρχαιότητος ρυθμὸς, διὰ τῆς πληθύος τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, τὰ ὁποῖα ὑψοῦντο εἰς τὰς εὐρείας πλατείας καὶ τὰς ὁδούς της, διὰ τῆς πολυτελείας τῶν ἀνακτόρων της, καὶ τοῦ μυθώδους πλούτου τῶν ἐκκλησιῶν της παρουσίαζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς θέαμα ἀπαράμιλλον. Εἰς αὐτὴν καὶ μόνην ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἑπτὰ θαύματα, ὅσα μόλις εἶχέ νὰ παρουσιάσῃ ὁλόκληρος ὁ ἀρχαῖος κόσμος.

Δρόμος ὡραῖος διὰ μέσου καλλιμαρμάρων αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων καὶ ἐξαισίων ναῶν, οἷος ὁ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἦγεν εἰς τὸ Forum (τὴν ἀγορὰν), ἱπποδρόμιον ὅπου ὑψοῦντο ἀνάκτορα μὲ γιγαντιαίους θόλους, μὲ τοίχους ἐξαίσια κεκοσμημένους διὰ μωσαϊκῶν καὶ κεκαλυμμένους μὲ πλάκας πολυτίμων μετάλλων, ὅπου ὑπὸ μαρμαρίνους στοὰς προέβαλλον ἀριστοτεχνήματα τῆς ἑλληνικῆς Γλυπτικῆς. Ὀλίγον μακρὰν ὑψοῦτος ἡ ὑψηλὴ στήλη τοῦ Θεοδοσίου, πολυάριθμοι δὲ μνημειώδεις κίονες ἠγείροντο εἰς πλεῖστα τῆς Πόλεως μέρη εἰς οἰκίας καὶ εἰς ἀνάκτορα, παρὰ τὰς παραλίας καὶ τὰ ἐνδότερα. ὡς καὶ θαυμάσιοι θόλοι ἐκκλησιῶν ἀπειροπληθῶν.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα περιέλαμπεν ἀπαράμιλλος αἴγλη. Καθ' ὅλην τὴν κατωφέρειαν τῶν λοφίσκων, οἱ ὁποῖοι κατέρχονται ἀπὸ τὸ ἄτ-μεϊδὰν πρὸς τὴν ροχθοῦσαν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ, ἐξηπλοῦντο ἀπειράριθμα κτίρια. σχηματίζοντα τὸ ἱερὸν Παλάτιον, ἀληθῆ Πόλιν ἐντὸς τῆς Πόλεως, ἔνθα ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μέχρι τοῦ ια' αἰῶνος, σχεδὸν ἕκαστος τῶν αὐτοκρατόρων ἐφιλοτιμήθη νὰ ἐξωραΐσῃ τὰ βασιλικὰ ταῦτα ἐνδιαιτήματα δι' ἑνὸς νέου κτιρίου. Ἦτο ἕνα πολὺ πολύπλοκον σύμπλεγμα κτιρίων παντοίου εἴδους, ἐξαφανιζομένων ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ σκιὰν παχυσκίων δένδρων καὶ χλόης σπαργώσης σύμπλεγμα ἀνακτόρων καὶ στρατώνων, λουτρώνων καὶ Βιβλιοθηκῶν, Ναῶν καὶ εἱρκτῶν, μακρῶν στοῶν καὶ ὑψηλῶν ἐξωστῶν, ἔνθεν ἡ ἔκπαγλος θέα ἐφέρετο θεσπίως πρὸς τὸν Βόσπορον καὶ τὴν Προποντίδα, σύμπλεγμα κλιμάκων, πύργων καὶ κήπων, κειμένων ἄνευ συμμετρίας καὶ προδιαγεγραμμένου σχεδίου, ἀλλὰ θελκτικωτάτης φαντασίας καὶ ἀνηκούστου μεγαλοπρεπείας καὶ πολυτελείας.

Συχνάκις περιέγραψαν τὴν ἐκπλήσσουσαν πολυτέλειαν τῶν οἰκημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπήστραπτε τὸ μάρμαρον, μωσαϊκὰ ἐκ χρυσοῦ, τὴν αἴγλην τῶν ἀμφιέσεων, τὴν ὀνειρώδη μεγαλοπρέπειαν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἄλλων τελετῶν, τὰς ἐπισήμους ἀκροάσεις, τὰ ἐπίσημα γεύματα, ὅλας τὰς πολυπλόκους καὶ ἐξαισίας πομπὰς, αἵτινες συνώδευον ἑκάστην αὐτοκρατορικὴν πρᾶξιν, πᾶσαν ἐπίδειξιν τῶν Βυζαντινῶν, δι' ἧς ἐξεθαμβοῦντο οἱ ξένοι καὶ καθ' ἣν ἐξετίθετο πλοῦτος εἰς μαγείαν, ἀξίαν τῶν χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτῶν.

Ὅταν δὲ ἀπὸ τοῦ ιβ' αἰῶνος ἡ δυναστεία

τῶν Κομνηνῶν ἐγκατέλιπε τὰ ἀρχαῖα τῶν Βασιλέων ἐνδιαιτήματα καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ βάθος τοῦ Κερατίου Κόλπου, εἰς τὰς Βλαχέρνας, ὅπου ἱδρύθησαν νέα ἀνάκτορα, ἡ αἴγλη καὶ ἡ λαμπρότης δὲν ὑπῆρξαν κατώτεραι, οὔτε ὀλιγώτερον θαυμασταί. Πανταχοῦ ἐν αὐτοῖς χρυσὸς καὶ ἄργυρος, λίθοι πολύτιμοι, σμάραγδοι, σάπφειροι, κορούμβιον, ρουβίνιον κ. ἄ. Εἷς δὲ ἐκ τῶν συγχρόνων λέγει ὅτι δὲν ἤξευρε κανεὶς τὶ ἐδιδεν εἰς τὰ πράγματα περισσοτέραν ἀξίαν ἢ κάλλος, ἡ ἀξία τοῦ ὑλικοῦ ἢ ἡ λεπτότης τῆς τέχνης. Ἐκεῖ ἔζη αὐλὴ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, τῆς κομψότητος καὶ τῆς χάριτος, περιπαθὴς εἰς ἑορτὰς καὶ τὴν μουσικὴν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἐπιδείξεις, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀπηλλαγμένη ραδιουργιῶν καὶ περιπετειῶν.

Ταῦτα δὲ πάντα προσέδιδον εἰς τὴν Πόλιν ἕνα ἰδιαίτερον θέλγητρον. Ξένοι ἐπισκέπται διεκήρυσσον, ὅτι οὐδαμοῦ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην πόλιν ἠδύνατό τις νὰ συναντήσῃ παρόμοιον, εἰς δὲ τὴν θέαν τῶν θαυμασίων τοῦ Βυζαντίου ἀνεκαλοῦντο ὅλως φυσικῶς αἱ μυθώδεις ἀναμνήσεις τῶν θαυμασίων εἰς τὸ Σοῦσα καὶ τὰ Ἐκβάτανα.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο ὡσαύτως καὶ μία θρησκευτικὴ πόλις. Κάποιος ἔγγραφεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τις ἐν αὐτῇ τόσους ναοὺς, ὅσας ἡμέρας ἔχει τὸ ἔτος· πολυάριθμα μοναστήρια, καταφύγια τῆς εἰρήνης καὶ τῆς περισυλλογῆς, ἱδρύθησαν διὰ τῆς εὐσεβείας τῶν πριγκήπων καὶ πλουσίων ἰδιωτῶν. Ἡ προσκύνησις τῶν ἱερῶν βωμῶν τῆς Κωνσταντιεουπόλεως ἦτο διὰ τοὺς προσκυνητὰς τόσον πολύτιμος ὅσον ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἁγίων τόπων.

Ἡ Ἁγία Σοφία, ὁ μέγας ναὸς, ὡς ὠνομάζετο συνήθως, ἦτο τὸ θαῦμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς εἶναι καὶ τὸ θαῦμα τῆς σήμερον. Μὲ τὸν ὑψηλόν της θόλον, τὸν θόλον ἐκεῖνον τὸν οὐρανιώδη, τὸν τόσον ἐλαφρὸν, ὅστις, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Προκοπίου ἐφαίνετο ἀνηρτημένος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ χρυσῆς ἁλυσίδος, μὲ τὴν θαυμασίαν εὐρύτητα τῶν ἁρμονικῶν ἀναλογιῶν του, μὲ τὴν ἀπαστράπτουσαν αἴγλην τῶν μαρμάρων του, τὴν λάμψιν τῶν μωσαϊκῶν του τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν πολυτίμων λίθων του, οἵτινες ἐκόσμουν τὸ εἰκονοστάσιον, τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ τὸν ἄμβωνα, ἐπεσπᾶτο τὸν ἀμέριστον θαυμασμὸν παντὸς ἐπισκέπτου.

Κάποιος τοῦ ιδ' αἰῶνος λέγει, ὅτι δὲν δύναται κανεὶς νὰ εὕρῃ λέξεις ἀνταξίας τοῦ Ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας, καὶ ὅταν κανεὶς ὁμιλῇ περὶ αὐτοῦ, δὲν δύναται πλέον νὰ ὁμιλήσῃ περὶ οὐδενος ἄλλου πράγματος.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐν τούτοις ἦτο πλήρης περιωνύμων ἄλλων ναῶν, οἷος ἦτο ὁ ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, μὲ τοὺς πέντε αὐτοῦ θόλους, ἀριστούργημα ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ ς' αἰῶνος, τὸν ὁποῖον ἀργότερον ἐμιμήθη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐν Βενετίᾳ.

Γνωστὰ δὲ τυγχάνουσιν εἰς ὑμᾶς τὰ ὀνόματα καὶ ἄλλων ναῶν, ὡς ὁ τοῦ Παντοκράτορος κατεστεμμένος μὲ πολυαρίθμους θόλους, ἡ Ἁγία Εἰρήνη καὶ ἡ μικρὰ Ἁγία Σοφία, ὁ Ναὸς τῆς Θεοτόκου, ἡ Μονὴ τῆς Χώρας (Καχριὲ-Τζαμὶ) καὶ τόσα ἄλλα.

Καὶ εἰς ὅλους μὲν τοὺς Ναοὺς, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν περίλαμπρον Ἁγίαν Σοφίαν ἐτελεσιουργοῦντο ἐξαίσιαι τελεταὶ καὶ μυσταγωγίαι θρησκευτικαὶ καὶ αὐτοκρατορικαὶ, ἀκολουθίαι θεσπέσιαι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἑορτῶν, καὶ κατανυκτικώταται τελεσιουργίαι κατὰ τὰς ὡραίας νύκτας τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, καθ' ἃς εἰς τὴν χρυσίζουσαν ἀνταύγειαν τῶν πολυτίμων μετάλλων καὶ βαρυτίμων λίθων ἐχύνετο τὸ γλυκὺ καὶ ἄπλετον φῶς οὐρανιωδῶν παρὰ τὸν θόλον φανῶν, ἐξ ὧν ἡ φλὸξ ἀνεδίδετο ὡς ἄνθος καὶ ἐβύθιζεν εἰς ὠκεανὸν φωτὸς τὸν Ναὸν, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἔκφρασιν ποιητοῦ τινος, ἡ νὺξ ἐλάμβανε ροδόχρους χρωματισμούς.

Κάτωθεν δὲ τοῦ οὐρανιώδους ἐκείνου θόλου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀναλαμπῶν τῶν λαμπάδων καὶ τῶν κηρίων καὶ τῶν ἀναδιδομένων εὐωδιῶν καιομένων θυμιαμάτων, διὰ μέσου κατανυκτικῶν ἠχητικῶν κυμάτων θεσπεσίας μουσικῆς, παρήλαυνον αἱ φασμαγορικαὶ ἐκεῖναι λιτανεῖαι ἐκά-

στην μυστικῆς τελετουργίας, τόσον συγκινητικῆς, ὅσον καὶ συναρπαζούσης εἰς αἰθέρια ὕψη διὰ τοῦ ἀπεριγράπτου ἐκείνου κάλλους καὶ τῆς ἀνεκφράστου μαγείας, εἰς βαθμὸν, ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων νὰ ὑπολαμβάνωσιν, ὅτι καὶ οἱ ἄγγελοι κατήρχοντο οὐρανόθεν διὰ νὰ συλλειτουργήσωσι μετὰ τῶν ἱερέων ἐκεῖ.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν θρησκευτικὴν ἄποψιν τῆς θρυλλικῆς τῶν πατέρων μας πόλεως, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν, τὰς τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον ἐπίδοσιν αὐτῆς, λυποῦμαι, διότι ὁ χρόνος δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ὁμιλήσω, ἀλλὰ θὰ ψελίσω ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν κατοίκων τῆς Κωνσταντίνου πόλεως καὶ τῆς ἀπόψεως τῶν ὁδῶν της.

(ἕπεται τὸ τέλος)

ΛΟΓΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΠΕΡΑΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΥΠ' ΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΘΕΙΣΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Εὐχαριστῶ τὸν Ὕψιστον Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅτι ἠξίωσέ με νὰ ἀπολαύσω τῆς μεγάλης ψυχικῆς χαρᾶς σήμερον ἱερουργῶν ἐν μέσῳ Ὑμῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἐν ἐκκλησίᾳ ἑλληνικῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς πνευματικῆς πατρίδος τοῦ ὀρθοδόξου ρωσικοῦ ἔθνους. Βλέπων Ὑμᾶς, τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα τοῦ Βυζαντίου, ἀναπολῶ εἰς τὴν φαντασίαν μου τὴν ἔκπαγλον ἐκείνην μεγαλοπρέπειαν μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἔνδοξοι πρόγονοί Σας ἐτέλουν τὴν θείαν λειτουργίαν πρὸ ἐννεακοσίων ἐτῶν καὶ ἐνθυμοῦμαι τοὺς λόγους τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ ρώσου Ἡγεμόνος Ἁγίου Βλαδιμήρου, οἱ ὁποῖοι παρευρεθέντες εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν Ρωσίαν εἶπον εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς θείας λειτουργίας δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν ἂν εὑρίσκοντο εἰς τὸν Οὐρανὸν ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, τόσον τοὺς ἐξέπληξεν ἡ ἀφάνταστος βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς, ὅτι σήμερον δὲν βλέπω πλέον τὸν ἀμύθητον ἐκεῖνον πλοῦτον, δὲν βλέπω τὴν φωτεινὴν αἴγλην τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς, βλέπω ὅμως τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ καὶ νὰ δρᾷ, βλέπω τὴν κοινὴν πάντων ἡμῶν Μητέρα τὴν Οἰκουμενικὴν Ἐκκλησίαν ἐστολισμένην μὲ τὸ αἷμα τῶν ἁγίων της μαρτύρων, ἐστεμμένην μὲ τὴν μεγάλην της πνευματικὴν ὡραιότητα, ἐνσεσαρκωμένην ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Δεσπότου καὶ πνευματικοῦ πατρὸς πάντων τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Ἁγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς χαλεπὰς στιγμὰς, ἃς διερχόμεθα πάντες οἱ ὀρθόδοξοι δίδει πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς ἀνδρείας, τῆς εὐσταθείας, τῆς σωφροσύνης, τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἡ παρουσία τοιούτου πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ εἰς τοιαύτας δυσκόλους περιστάσεις ὀφείλει νὰ χρησιμεύσῃ δι' ὅλους ἡμᾶς ὡς πηγὴ παρηγορίας καὶ ἐλπίδος, ὅτι τὰ πάντα θὰ διευθετηθοῦν κατ' εὐχήν.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ, μὴ νομίσητε ὅτι Σεῖς μόνον ὑφίστασθε διωγμοὺς καὶ μαρτύρια. Σήμερον καὶ ὁ ρωσικὸς λαὸς ὑφίσταται τὰ πάνδεινα. Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὅπως καὶ σεῖς δυστυχεῖς, καὶ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πατριάρχης Πασῶν τῶν Ρωσιῶν μένει δεσμότης εἰς τὰς φυλακὰς, ὅλων ἡμῶν τῶν Ρώσων τὰ βλέμματα εἶναι ἐστραμμένα εἰς τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριον Μελέτιον, ὁ ὁποῖος ὡς πνευματικὸς ἀρχηγὸς πασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ γοήτρου του, ὅπως συμβάλῃ εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς κλονιζομένης ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀκολουθήσατε ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ τὸ παράδειγμα τῶν ὀρθοδόξων Ρώσων, καὶ μὴ ἀπογοητεύεσθε.

Ἔχετε θάρρος. Ὁ Χριστὸς δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ τὸ ποίμνιόν του.

Τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ ρωσικὸν ἔθνος θὰ διέλθουν τὸν φοβερὸν αὐτὸν Γολγοθᾶν, ἀλλ' ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι καὶ θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναγεννήσεως. Ἡ στιγμὴ δὲν ἀπέχει πολύ, ἀλλ'

ἀπαιτεῖται πίστις ἀκλόνητος εἰς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν θρησκείαν, σταθερὰ δὲ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν θεῖα ἐπινεύσει ἐκλεκτὸν πνευματικὸν ἀρχηγόν, ὅλων ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων, Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ φέρῃ εἰς ἀσφαλῆ λιμένα, ὄχι μόνον τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπαισθητῶς θὰ ἐλαφρύνῃ καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς διατρέχει σήμερον καὶ ἡ ρωσικὴ Ἐκκλησία.

Γένοιτο !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Σεβαστὴ φυσιογνωμία, ἐξέχουσαν ἐν τῷ καθηγητικῷ τῆς ἡμετέρας πόλεως θέσιν κατέχουσα προσωπικότης, ὁ γηραιὸς τῆς Θεολογικῆς καὶ τῆς Π. Μ. Γ. Σχολῆς καθηγητὴς Γεώργιος Λιανόπουλος ἀπέθανεν.

Ἀποφοιτήσας τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου καὶ δι' ἰδιαιτέρων αὐτοῦ μελετῶν καὶ εὐδοκίμου ἐργασίας ἐν τῷ Ἀστεροσκοπείῳ Ἀθηνῶν, καταστὰς τέλειος ἐπιστήμων τῶν Φυσικομαθηματικῶν, ἔχων ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια, ἐκλήθη καθηγητὴς τὸ πρῶτον τῆς ἐν Χάλκῃ Σχολῆς τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων κατὰ τὸ 1871 ἦν καὶ ἐπὶ εἰκοσαετίαν εἶτα διηύθυνεν ἀφοῦ ἀνεδείχθη καθηγητὴς τῆς αὐτόθι ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς κατὰ τὸ 1872, ἀπὸ 14ετίας δὲ καθηγητὴς τῆς Π. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

Ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἱερᾶς ὡς ἄνω ἀποστολῆς οὐχὶ ἅπαξ ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ ἀπετέλεσεν ἐπίλεκτον μέλος ἐν διαφόροις ἐπὶ σχετικῶν τῆς εἰδικότητος αὐτοῦ ζητημάτων ἐπιτροπαῖς.

Ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ ψυχή, ὁ αὐστηρὸς ἅμα καὶ σοβαρὸς αὐτοῦ χαρακτὴρ καὶ ἡ διακρίνουσα αὐτὸν καλοκαγαθία εἶνε ἐκεῖνα δι' ὧν ἐπεσπάσατο τὴν ἀγάπην, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην πάντων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν σύγχρονον τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου ἱεραρχίαν, τὸ πλεῖστον μέρος τῶν θεραπόντων τοῦ κερδῴου καὶ λογίου Ἑρμοῦ τῆς τέχνης τοῦ Ἀσκληπειοῦ καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς Θέμιδος.

Ἀκάματος μέχρι τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς καὶ πιστὸς τηρητὴς τοῦ καθήκοντος, ἐθεώρει τὴν μετάδοσιν τῶν γνώσεων αὐτοῦ ὡς ἀπαίτησιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ συνεπῶς ἠσθάνετο ἀνακούφισιν μετ' αὐτὴν καὶ νέας δυνάμεις ἀνελάμβανε ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος. Ἐντεῦθεν ἂν καὶ τὸ προκεχωρηκὸς τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐπέβαλλεν, ὅπως θέσῃ πέρας εἰς τὴν πεντηκονταετῆ δόκιμον ὑπηρεσίαν αὐτοῦ καὶ ἐφησυχάσῃ, ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζηται μέχρι τοῦ 77 ἔτους τῆς ἡλικίας καθ' ὃ καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἀπέθανεν.

Ἡ θλιβερὰ ἀγγελία τοῦ θανάτου εἰς τὰς ὑπάτους τοῦ ἁλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ διδάξαντος σχολὰς σεβαστοῦ καθηγητοῦ ἤρκεσεν ὅπως περιτράνως ἐκδηλωθῇ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησις καὶ τὴν σεβαστὴν αὐτοῦ οἰκογένειαν συμπάθεια τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ ἁπάσης τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας.

Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία δι' ἀντιπροσώπου αὐτῆς τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Συνάδων κ. Χριστοφόρου ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τηλεγραφήματος αὐτῆς ἐκ μέρους τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου, ἐξεδήλωσε τὴν ἐκτίμησιν αὐτῆς πρὸς τὸν σκαπανέα τοῦτον τῶν γραμμάτων καὶ τὴν συμπάθειαν αὐτῆς πρὸς τὴν σεβαστὴν οἰκογένειαν.

Ἡ Ἱ. Θ. Σχολή, ἧς ἐπὶ πεντηκονταετίαν καθηγητὴς ὑπῆρξεν ἡ Π. Μ. τοῦ Γένους Σχολὴ τῆς ὁποίας ἔδραν ἐπὶ δεκατετραετίαν ἐστόλισε, διὰ διακοπῆς τριημέρου τῶν μαθημάτων αὐτῆς διὰ τοῦ σώματος τῶν καθηγητῶν καὶ ἱκανῶν τῶν μαθητῶν αὐτῶν ἀντεπροσωπεύθησαν κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ γενομένην ἐν τῷ ναϊδρίῳ τῆς Θ. Σχολῆς τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην οὕτως ὥστε νὰ καταδειχθῇ περιτράνως ἡ μεγάλη ἐκτίμησις, ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὰς καὶ δι' ἐπικηδείων δὲ καὶ προσφωνήσεων ἐξεδήλωσαν τὰ διακατέχοντα αὐτοὺς αἰσθήματα ἐπὶ τῷ θλιβερῷ γεγονότι.

Καὶ ὁλόκληρος δὲ ἡ νῆσος τῆς ὁποίας σταθερῶς κάτοικος ἦτο καὶ πολλάκις τῶν κοινοτικῶν αὐτῆς σωματείων εὐδοκίμως προέστη καὶ πλῆθος ἐμπορικοῦ καὶ ἄλλου κόσμου φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποτίοντες καὶ δεῖγμα ἀμερίστου ἀγάπης ἐνδεικνύμενοι συνώδευσαν τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σκῆνος μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ κατοικίας.

Τοῦ Γεωργίου Λιανοπούλου ἡ μνήμη ἔστω αἰωνία.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ γηραιοῦ Καθηγητοῦ Γεωργίου Λιανοπούλου, χρηματίσαντος ἐπὶ πεντηκονταετίαν καθηγητοῦ τῶν Φυσικομαθηματικῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς, ἡ Ἐφορεῖα αὐτῆς συνελθοῦσα ἐκτάκτως εἰς συνεδρίαν ἐψηφίσατο ὁμοφώνως ὅπως:

Α') Τελεσθῇ ἡ κηδεία αὐτοῦ δαπάναις τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς.

Β') Προστῇ αὐτῆς ὁ Ἐφοροταμίας τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελεγράδων κ. Ἰωακεὶμ, διαβιβάζων καὶ τὰ συλλυπητήρια τῆς Ἐφορείας τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ ἀειμνήστου.

Γ') Ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπικήδειον ὁ Ἀναπληρωτὴς Διευθυντὴς τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Π. Κομνηνός.

Δ') Ταφῇ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐν τῷ Νεκροταφείῳ τῆς Σχολῆς.

Ε') Δημοσιευθῇ τὸ παρὸν ψήφισμα διὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ τῶν ἐνταῦθα Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 29 9]βρίου 1922.

Διὰ τὴν Ἐφορείαν τῆς Ἱ. Θεολογ. Σχολῆς.

Ὁ Πρόεδρος

†Ὁ Νικαίας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐλλογ. καθηγητοῦ τῆς Ἱ. Θ. Σχολῆς κ. Π. Κομνηνοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ καθηγητοῦ Ἱ. Θ. Σχολῆς καὶ Π. Μ. Γ. Σχολῆς Γεωργίου Λιανοπούλου.

Σεβασμιώτατε,
Θεοφιλέστατε,
Βαρυπενθοῦν ἐκκλησίασμα,

Ἀλγεινὸν ἄκουσμα, ὅπερ δὲν ἐβράδυνε νὰ ὑπερβῇ τὰ στενὰ ὅρια τῆς νήσου, περιεχύθη ἀπὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἀνὰ τὴν μεγαλόπολιν ἡμῶν, ἀληθῆ ἀγωνίαν ἐμβαλὸν εἰς τὰς ψυχὰς πάντων τῶν ἐνωτισθέντων αὐτό. Ὁ συμπαθὴς τοῖς πᾶσι καὶ ἀγαπητὸς Γεώργιος Λιανόπουλος, ὁ τύπος τοῦ καθήκοντος διδάσκαλος, ὁ ἐπὶ δύο ὅλας γενέας εἰς τὸ ὅσῳ ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς τοσούτῳ κοπιῶδες καὶ ἀνεπίφθονον ἔργον τῆς παιδαγωγίας μετὰ τοῦ μεγαλυτέρου ζήλου καὶ τῆς μᾶλλον ἀκαμάτου φιλοπονίας ἀφοσιωθείς, ὁ μελετηρὸς ἐπιστήμων, ὁ ἐπὶ δεκάδας ὅλας ἐτῶν τὰ νάματα τῶν φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐπιστημῶν μεθοδικώτατα εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν χιλιάδων ὅλων νέων ἐνσταλάξας, ὁ ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ πλέον εὐδοκιμώτατα διευθύνας τὴν ἀρίζηλον τῶν Ἐμπόρων Σχολὴν καὶ πᾶν εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν αἴσθημα ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν τροφίμων αὐτῆς καλλιεργήσας, ὁ τῆς ἐπιστήμης γνήσιος μύστης καὶ ταύτην ἐν τῷ μέτρῳ τῶν καιρῶν περιστάσεων δι' ἀξιολόγων πονημάτων καὶ μελετῶν πλουτίσας, ὁ ἕτοιμος πάντοτε ὅπως προστῇ τῶν κοινῶν, τὸ εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας εὐήκοον τέκνον, ὁ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, ὁ φιλοστοργότατος πατήρ, ὁ κάλλιστος καὶ εὐπροσηγορώτατος φίλος καὶ συνάδελφος, ὁ ἀγαθὸς καὶ γλυκὺς Γεώργιος Λιανόπουλος ἔκειτο βαρέως ἀσθενῶν. Διὰ τὸ ἀμείλικτον τῆς νόσου καὶ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας φυσικὸν ἦτο, ὅπως πᾶσα ἡ συνδρομὴ πεφωτισμένης ἐπιστήμης καὶ ὅλαι αἱ στοργικαὶ μέριμναι τῶν οἰκείων αὐτοῦ ματαιωθῶσι. Καὶ οὕτω ἀπὸ τῆς χθὲς ἐκλείπει μία τῶν συμπαθεστέρων καὶ μεγαλυτέρων φυσιογνωμιῶν τῆς πόλεως ἡμῶν, εἷς τῶν ἀληθῶς μεγάλων διδασκάλων τοῦ Γένους ἡμῶν, ὃν πενθεῖ δικαίως οὐχὶ μόνον ἡ εὐγενὴς καὶ ἀφωσιωμένη σύντροφος τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τὰ φιλόστοργα τέκνα καὶ οἱ συγγενεῖς, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ γνωρίσαντες καὶ βαθύτατα ἐκτιμήσαντες αὐτόν θὰ πενθήσῃ δὲ καὶ ἡ ἀνὰ τὰ πέρατα ἐσπαρμένη ὁμογένεια, ἡ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, πληθὺν ὅλην κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μαθητῶν τοῦ ἀοιδίμου ἀριθμοῦσα.

Σεβαστὲ καὶ ἀγαπητὲ συνάδελφε,

Ὁ ἐξόχως ἰσχυρὸς ὀργανισμός σου καὶ ὁ σώφρων καὶ μεμετρημένος βίος σου ὑπισχνοῦν-

τό σοι μακρὰς ἔτι ἡμέρας βίου, ἡμέρας πολυτίμους διὰ τὴν ἀπορφανιζομένην οἰκογένειάν σου, διὰ τὴν Μ. τοῦ Γένους Σχολήν, εἰς ἣν μετὰ τοσοῦτου ζήλου ἀπὸ 14]ετίας διέθηκας τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ διδασκαλικοῦ σου σταδίου, τίς οἶδε δὲ ἂν μὴ καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν τῶν Ἐμπόρων Σχολὴν καὶ διὰ τὴν Θεολογικήν, πρὸς ἃς ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἀρρήκτως ἑαυτὸν συνέδεσας;

Ἀλλ' ἡ ἐξαιρετικὴ πατρικὴ στοργή σου συνέτεμε τὸ νῆμα τῆς ἀκμαίας ἔτι καὶ ἀληθῶς θαλερᾶς πρεσβυτικῆς ἡλικίας σου. Καὶ δὲν ἐπέζησας τοὐλάχιστον νὰ ἴδῃς καλλιτέρας τινὰς ἡμέρας τῶν τελευταίων τούτων. Ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα φεύγεις διανύσας μακρὸν μεστὸν κόπου καὶ πολυτίμου ἐργασίας δόλιχον. Τίς τῶν περὶ ἡμᾶς καὶ τῶν μακρὰν ἀγνοεῖ σε, τὸν σεβαστὸν καὶ εἰς πάντας συμπαθῆ καὶ ἀγαπητὸν τοῦ Γένους ἀληθῶς διδάσκαλον, ἢ εἰς τίνος τοὐλάχιστον τὰ ὦτα δὲν ἔχει περιηχηθῇ τὸ ὄνομά σου, ἐπὶ δεκάδας μὲν ὅλας ἐτῶν εὐδοκιμώτατα διευθύναντος τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν Χάλκης, χρησιμώτατα δὲ διδάξαντος ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ, τῇ τὸν τελευταῖον φόρον εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης ἀποτιούσῃ σοι; Καὶ ποῦ τῶν περάτων τῆς γῆς δὲν θὰ συνήντα τις μαθητάς σου εὐλαβῆ καὶ εὐγνώμονα περιφέροντας τὴν μνήμην σου, αὐστηροῦ, ἀλλὰ δικαίου διευθυντοῦ, μεθοδικωτάτου καὶ ἐξόχως ἀγαπητοῦ διδασκάλου; Ἄνευ ἀμφιβολίας τὸ ὄνομά σου, σεβαστὲ καὶ ἀγαπητὲ συνάδελφε, μένει καὶ θὰ μένῃ ἀνεξίτηλον ἐν ταῖς καρδίαις τῶν νεωτέρων γενεῶν τῆς ταλαιπώρου φυλῆς, ὑπὲρ ἧς τοσαῦτα ἔτη ἀκαμάτως ἐμόχθησας. Ἄνευ ἀμφιβολίας τὸ ὄνομά σου θὰ ἐπίσχῃ μίαν τῶν καλλιτέρων σελίδων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τριῶν μεγάλων Σχολῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁλοκλήρου.

Ἀληθὲς ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει τῶν πολλῶν αἱ σελίδες αὗται δὲν κατέχουν ἔτι τὴν περίβλεπτον ἐκείνην θέσιν, ἥτις ἀνήκει εἰς αὐτάς. Καὶ θὰ παρέλθουν ἴσως αἰῶνες, ὅπως ἀνανήψῃ ἡ ἀνθρωπότης, ὅπως συνέλθῃ εἰς ἑαυτὴν καὶ ἐπιδοθῇ εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης καὶ μόνα ταῦτα. Τότε, ἀγαπητὲ συνάδελφε, θὰ ἐκτιμηθῇ προσηκόντως τὸ ἔργον, εἰς ὃ κατέτριψας πάντα τὸν βίον, εἰς ὃ ἀφωσιώθης μέχρι τελευταίας πνοῆς. Μία τῶν ἐπιφανεστέρων θέσεων ἐπιφυλάσσεται τότε εἰς τὸ ὄνομα, ὅπερ τόσον ἐπαξίως ἐβάστασας ἐπὶ 5 ὅλας δεκάδας διδασκαλικοῦ σταδίου. Ἀλλ' ἐν ταῖς ἀδελάστοις βίβλοις τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης τὴν θέσιν ταύτην ἐπέχει τοῦτο ἀπὸ τοῦδε καὶ τὸ ἱλαρόν Του βλέμμα τὴν στιγμὴν ταύτην θωπεύει πάντως τὴν γαλήνιον μορφήν σου τὴν μορφὴν, ἣν ἐλεύκαναν καὶ ἐμάραναν πεντηκονταετεῖς ὅλοι ὑπερόχως εὐσυνείδητοι κόποι.

Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν σεβαστὲ καὶ ἀγαπητὲ συνάδελφε.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 29 Νοεμβρίου—. Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητρ]λίτης Κορυτσᾶς κ' Ἰωακεὶμ καὶ μέλος ὁ Σεβ. Μητρ]λίτης Βελεγράδων κ. Ἰωακείμ.

Διωρίσθη Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ Σκευοφυλακίουἐκ τοῦ Σεβ. Μητρ]λίτου Βάρνης κ. Νικοδήμου καί Προέδρου, τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Παντελεήμονος καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας Ἀρχιμ. κ. Καλλινίκου ὡς μελῶν, ἑκάτερος τῶν ὁποίων θὰ κρατῇ καὶ ἀνὰ μίαν κλεῖδα αὐτοῦ.

Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Ἁγιάσματος τοῦ ἁγίου Θεράποντος διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητρ]λίτης Μετρῶν κ. Ἰωακείμ.

Ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ ἀπὸ πεντηκονταετίας ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ εὐδοκιμώτατα ἐργαζομένου Καθηγητοῦ Γεωργίου Λιανοπούλου ἐνεκρίθη ὅπως ἐκφρασθῶσι τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ ἀειμνήστου τηλεγραφικῶς τὰ συλλυπητήρια τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ κοινότης Ἀλεξανδρουπόλεως διὰ τηλεγραφήματος ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Παν. Μητρ]λίτου κ. Γερβασίου.

Οἱ Παν. Μητρ]ται Μεσημβρίας κ. Νικηφόρος καὶ Ἀγχιάλου κ. Κωνσταντῖνος ὑπέβαλον τὰς ζητηθείσας στατιστικὰς πληροφορίας περὶ τῶν οἰκείων ἐπαρχιῶν.

Ὁ Παν. Μητρ]λίτης Βερροίας κ. Κωνστάντιος διὰ τηλεγραφήματος ὑποβάλλει τὰ τῆς αἰσίας ἀφίξεως καὶ ὑποδοχῆς αὐτοῦ ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς ἐπαρχίας του.

Ἐνεκρίθη ὅπως καταρτισθῇ κατάλογος τῶν διαθεσίμων Μητρ]λιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πρὸς ὑποβολὴν ἔπειτα αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, παρακαλουμένην ὅπως ἐν τῇ πληρώσει τῶν χηρευουσῶν Ἐπισκοπῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος λάβῃ τὴν προσήκουσαν μέριμναν πρὸς προτίμησιν αὐτῶν.

Ἐνεκρίθη ὅπως κατάλογος τῶν διαθεσίμων Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν ἀποσταλῇ εἰς τὴν αὐτὴν Κυβέρνησιν μετὰ τῆς παρακλήσεως, ὅπως τοποθετηθῶσιν οὗτοι εἰς ἀναλόγους ὀργανικὰς θέσεις τοῦ Κράτους.

Ἐγένετο τὸ νενομισμένον Μήνυμα τοῦ Παν. Μ]λίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ τοῦ Θεοφιλ. ἐψηφισμένου Μη]λίτου Σιδηροκάστρου κ. Νεοφύτου.

Συνεδρία 1 Δεκεμβρίου.— Ὁ Πανιερ. Μη]λίτης Καλλιουπόλεως ὑποβάλλει τηλεγραφικῶς τὰ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς Χίον.

Κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως ἐπετράπη εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδην ἡ μετάβασις αὐτοῦ εἰς Πειραιᾶ πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας του, ἐκφραζομένης ἅμα αὐτῷ διὰ γράμματος τῆς εὐαρεσκείας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

Μ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ πρώτου ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως, ἑορτῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐτελέσθη ἡ εἰθισμένη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ λειτουργία. Μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐλειτούργησαν οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς Κυζίκου κ. Καλλίνικος, Νικαίας κ. Βασίλειος, Κορυτσᾶς κ. Ἰωακείμ, Βάρνης κ. Νικόδημος καὶ Μετρῶν κ. Ἰωακεὶμ καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Πανιερ. Μητροπολῖται Προύσης κ. Κωνσταντῖνος καὶ Νεοκαισαρείας κ. Ἀγαθάγγελος. Εἰς τὸ ἱερὸν παρίστατο ὁ Ρῶσος Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Βεσσαραβίας κ. Ἀναστάσιος, οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ρόδου κ. Ἀπόστολος, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Γερβάσιος καὶ Φιλιππουπόλεως κ. Βενιαμὶν, οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Εἰρηνουπόλεως κ. Φώτιος καὶ Τρωάδος κ. Νεόφυτος, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Δέρκων κ. Πολύκαρπος.

Εἰς τὸν σωλέα παρίσταντο ὁ διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβήνων κ. Ζήφκοβιτς μετὰ τῆς κυρίας του καὶ οἱ Σύμβουλοι κ.κ. Ν. Φερμάνογλου καὶ Β. Μυστακίδης. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐγένετο ἡ χειροθεσία τοῦ Μεγ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Παντελεήμονος, ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Παν. Μητρ]λίτου Σιδηροκάστρου κ. Νεοφύτου, ἡ εἰς ἱερέα χειροτονία καὶ εἰς Ἀρχιμανδρίτην χειροθεσία τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου Πανοσιολ. κ. Γερμανοῦ.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἡ ἐπὶ τῇ ἀγομένῃ ἑορτῇ δεξίωσις ἐγένετο ἐν τῷ Μεγ. Συνοδικῷ, τοὺς δὲ χειροτονηθέντας ἐπεσκέφθη ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ αὐτῶν φίλοι.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου πληροφορήσαντος καὶ πάλιν τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι αἱ ἐκεῖ ἱερατικαὶ θέσεις ἐπληρώθησαν καὶ ὅτι ὑπάρχουσι πλεῖστοι διαθέσιμοι ἱερεῖς, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως μὴ χορηγῆται κανονικὴ ἄδεια τοῖς προτιθεμένοις τυχὸν νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἀμερικὴν πρὸς εὕρεσιν θέσεως κληρικοῖς. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων κληρικῶν.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2897

ΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλεῖται ἡ Μαρία (τὸ γένος Μπρίνδιζη) ἵνα κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως παραστῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐναγομένη ἐπὶ διαζεύξει ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γεωργίου Βρετοπούλου. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι μὴ παρουσιαζομένη θέλει δικασθῇ ἐρήμην.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 22 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

Ὁ Γραμματεὺς

(ὑπ.) Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος 3

(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ. 49

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 10 Δεκεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† ὁ Ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, Α΄ Γραμματεὺς τοῦ Α΄ Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΜΕΤΑ ΧΡΗΣΤΩΝ ΕΛΠΙΔΩΝ

Θὰ ἦτο πολὺ τολμηρὸν, προδικάζων τις ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐπιχειρήσῃ ν' ἀποφανθῇ μετὰ βεβαιότητος ἐπὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐν Λωζάνῃ Συνδιασκέψεως. Ἡ διαφορότης τῶν ἀντιλήψεων καὶ ἀρχῶν, ἐν πολλοῖς χωροῦσα μέχρις ἐναντιότητος, αὐτὴ ἡ φύσις τῶν τιθεμένων ζητημάτων, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ τὸ δυσδιάγνωστον διὰ τοὺς πολλοὺς τῶν ἐνεργειῶν τῆς δαιδαλώδους διπλωματίας, εἶναι ὡς τόσα ἐμπόδια διὰ τὴν ἀσφαλῆ πρόβλεψιν τοῦ μέλλοντος.

Ἀλλὰ παρὰ ταῦτα, ἡ ὁμαλὴ τροπὴ, ἣν ἔλαβον τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα, κατὰ τὰ ἐκεῖθεν ἀγγελλόμενα, ἡ παρ' ἅπασιν ὑπάρχουσα ἢ τοὐλάχιστον ὁμολογουμένη καλὴ θέλησις πρὸς συμβιβασμὸν τῶν πρό τινων μόλις ἡμερῶν ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων προβαλλουσῶν κρατικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀπόψεων αὐτῶν καὶ τὸ καθ' ὅλου παρατηρηθὲν κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα πνεῦμα τῆς εἰρηνικῆς διακανονίσεως τῶν ζητημάτων εἶναι ἱκαναὶ ἐνδείξεις, ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις βραδέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς χωρεῖ ἐπὶ τὸ εἰρηνευτικὸν ἔργον αὐτῆς. Ἂν ὅμως ἡ συμπλήρωσις τοῦ θεοφιλοῦς τούτου ἔργου θὰ συμπέσῃ χρονικῶς πρὸς τὴν ἐγγίζουσαν μεγάλην ἑορτὴν τῶν χριστιανῶν, ἂν ἡ ταλαιπωρουμένη ἀνθρωπότης εἰρηνεύουσα πλέον καὶ εὐγνωμονοῦσα ἐπὶ τούτῳ πρὸς τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης θὰ ἐναρμονίσῃ πρὸς τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον τὴν δοξολογίαν αὐτῆς κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰρήνης, ὡς, διερμηνεύων τὸ κοινὸν αἴσθημα, ηὐχήθη ὁ τιμητικῶς προεδρεύσας τῆς ἐναρκτηρίου συνεδρίας Πρόεδρος τῆς Ἑλβετικῆς Δημοκρατίας, τοῦτο, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, δὲν εἶναι εὔκολον ἀσφαλῶς νὰ καθορισθῇ.

Ἀλλὰ παρήγορον, ἐν πάσῃ περιπτώσει, διὰ τοὺς ἐναγωνίως παρακολουθοῦντας τὰ ἐν Λωζάνῃ εἶνε τοῦτο, ὅτι διαυγάζει πλέον ἡ παμπόθητος ἡμέρα τῆς εἰρήνης· ἡ δὲ σθεναρὰ ὑποστήριξις ἣν εὑρίσκουσιν ἐκεῖ αἱ μεγάλαι ἀρχαὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀπαραιτήτων ὅρων διὰ τὴν ἐν εἰρήνῃ συμβίωσιν πάσης κοινωνίας ἀνθρώπων

ὅρων οἵτινες ἐκμηδενίζουσι τὰς τυχὸν ὑφισταμένας θρησκευτικὰς καὶ ἐθνολογικὰς διαφοράς, δικαίως καθιστᾷ εὐέλπιδας τοὺς ἀναμένοντας βελτίωσιν τῆς θέσεως αὐτῶν.

Τὴν αἰσιοφροσύνην ταύτην συμμεριζομένη καὶ ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ μήτηρ καὶ προστᾶτις τῶν ἐν Χριστῷ πενήτων προσδοκᾷ τὴν ἡμέραν, ἥτις ἐπιβραβεύουσα Αὐτῇ **εἰρήνην μετὰ δικαιοσύνης** θὰ ἀνακουφίσῃ Αὐτὴν τοῦ βάρους προσθέτων καθηκόντων δι' ἃ τοσοῦτον διεβλήθη ἐν τῷ παρελθόντι καὶ διαβάλλεται καὶ σήμερον ἔτι καὶ ὑπὸ ξένων καὶ ὑπὸ οἰκείων, εἰς βαθμὸν ὥστε ὁ οὐχὶ κατὰ σύμπτωσιν ἀλλὰ δι' ἱερῶν κανόνων καὶ ἱστορικῆς ἀδιαλείπτου παραδόσεως οἱονεὶ κατακυρωθεὶς σύνδεσμος Αὐτῆς πρὸς τὸν τόπον τοῦτον νὰ προκαλῇ, ὡς μὴ ὤφελε, τόσον ζωηρὰς συζητήσεις. Ἡ χαρὰ Αὐτῆς θὰ εἶναι ὅσον μεγάλη τόσον καὶ εἰλικρινὴς, ὅταν, αἱρομένων τῶν λόγων οἵτινες ἐπέβαλον Αὐτῇ φροντίδας ὑλικωτέρου χαρακτῆρος, θὰ δυνηθῇ ἀπερισπάστως νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὸ κύριον ἔργον Αὐτῆς ὡς Πρωτοθρόνου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀφ' ἧς πλεῖστα ζητήματα ἀναμένουσι τὴν ἔγκυρον λύσιν. Καὶ εἶνε τὸ ἔργον Αὐτῆς τοῦτο τόσον ἐπίζηλον καὶ τόσον ἱερόν.

Τ. Α.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

(ἐκ τοῦ Diehl)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 456)

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτο τεράστιος. Οἱ ἄνθρωποι διὰ τὰς ὑποθέσεις των, διὰ τὰς δίκας των, διὰ τὰς διασκεδάσεις καὶ τέρψεις των, ἤρχοντο εἰς τὸ Βυζάντιον ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰς πλατείας, ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, συνωστίζετο πλῆθος ποικιλόμορφον καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν κοσμοπολιτισμόν. Ἔμποροι ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ἀνεμιγνύοντο μὲ τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους, περιβεβλημένους θαυμασίας ἀμφιέσεις πεποικιλμένας καὶ χρυσοϋφάντους, καθημένους ἐπὶ ὡραίων ἵππων, καὶ ὁμοιάζοντας οὕτω πρὸς πρίγκηπας ἀληθεῖς. Τὰ παραδρόμια περιήρχοντο πλῆθος τυχοδιωκτῶν Σλαύων καὶ Σκανδιναυῶν, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ ζητήσουν τύχην εἰς τὴν Κων]πολιν, στρατιῶται μὲ ἐξαισίαν στολήν, καὶ γυναῖκες κομψαὶ διέσχιζον μὲ χάριν τὰς κεντρικωτέρας ὁδούς. Οἱ μικροπωληταὶ τῶν δρόμων ἐπλήρουν τὸν ἀέρα μὲ τὰς φωνασκίας των. Πάντα ταῦτα καθίστων τὴν ὁδὸν ζωηράν, σκηνογραφικήν, καὶ πάντοτε πλήρη νεωτέρων θεαμάτων. Αἱ μεγάλαι πομπαὶ στρατιωτικαὶ καὶ ἄλλαι, αἱ παρακολουθοῦσαι τὰς αὐτοκρατορικὰς ἐξόδους καὶ ἀκολουθίας τοῦ Βασιλέως, ὅστις περιβεβλημένος πολυτελεστάτην στολὴν διέσχιζεν ἔφιππος τὴν Πόλιν διὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων εἴς τινα τῶν περιωνύμων ἐκκλησιῶν. Αἱ θριαμβευτικαὶ εἴσοδοι, καθ' ἃς αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἐστρωμέναι μὲ τάπητας καὶ ἄνθη, καὶ ὅπου ἡ λάμψις τῶν στολῶν καὶ τῶν ὅπλων ἐκεράννυτο μὲ τὴν ἐκθαμβωτικὴν αἴγλην τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς πορφύρας.

Ἀναμφιβόλως δὲ ὁ πολυπληθὴς αὐτὸς πληθυσμὸς παρεῖχε βαρείας φροντίδας εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Δὲν ἦτο μικρὰ ὑπόθεσις νὰ συγκρατήσῃ κανεὶς ἐν τάξει τὸ εὐεπίφορον τοῦτο πλῆθος, τὸ ταραχῶδες, τὸ ὁποῖον πολὺ εὐκόλως ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου νὰ μεταπέσῃ εἰς τὸ ἀντίθετον, ἀπὸ τὰς ἐπευφημίας καὶ ζητωκραυγὰς, εἰς ἐξυβρισμοὺς καὶ δυσφημίσεις, ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν δυσαρέσκειαν, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Εἰς τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν ἀέργων καὶ ὀκνηρῶν βλακῶν, τῶν ὁποίων τὴν περιέργειαν τὸ πᾶν ἠρέθιζεν ἐξ ἴσου, οἱ nouvellistes εὕρισκον ὡραίαν διασκέδασιν νὰ διαδίδουν τὰ φληναφλήματά των.

Κατὰ τὸν ς' αἰῶνα ὁ κεντρικὸς αὐτῶν σταθμὸς ἦτο αἱ βασιλικαὶ στοαί, ὑπὸ τὰς ὁποίας καθήμενοι ἐπὶ ὑψηλῶν θώκων, συνεζήτουν καὶ ἐγνω-

μάτευον περὶ παντός, περὶ φιλοσοφίας καὶ πολιτικῆς, περὶ θρησκείας καὶ ἰατρικῆς, περὶ φιλολογίας καὶ ὡραίων τεχνῶν, μὲ τὸ ἱκανοποιημένον ἐκεῖνο ὕφος, τὸ ὁποῖον ἐνέπνεον εἰς τὸν ἀμαθῆ καὶ χυδαῖον, τὸν ἐκπλησσόμενον διὰ τὴν ὡραίαν συσχέτισιν τῶν κηρυττομένων καὶ διὰ τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ κῦρος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκεῖνοι ἠγόρευον καὶ μετέδιδον τὰ νέα των καὶ τὰς ἰδέας των.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο ὡσαύτως καὶ ἡ χώρα τῶν μάντεων καὶ τῶν οἰωνοσκόπων, τῶν ἐξερευνώντων τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον· νευρασθενικὸν δὲ τὸ πλῆθος, εὔπιστον, δεισιδαῖμον, παρεδέχετο πᾶν τὸ θαυμαστόν, καὶ πολλάκις κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀνεξηγήτου πανικοῦ, ὁπότε τὸ πλῆθος ἐσπευδεν εἰς τοὺς ναοὺς νομίζον, ὅτι ἐπέστη τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ἐπλήρου τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας μὲ προσευχὰς καὶ ᾄσματα, μὲ θρήνους καὶ ὀλοφυρμούς.

Περιττεύει νὰ ὁμιλήσῃ κανεὶς περὶ τῶν διαπραττομένων ἐγκλημάτων, περὶ τῆς ἀσεβείας τῶν βλασφήμων, περὶ τῆς μανίας τῶν κυβοπαικτῶν, περὶ τῶν καπηλείων, τὰ ὁποῖα ἠναγκάζοντο ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας νὰ κλείωσιν περὶ τὴν 7ην τῆς ἑσπέρας ὥραν, διὰ νὰ μὴ δηνηθοῦν νὰ διέλθουν ἐν αὐτοῖς καὶ τὴν νύκτα ὅσοι διέμενον ἐκεῖ τὴν ἡμέραν. Ἦτο πολὺ δύσκολον πρᾶγμα νὰ συγκρατήσῃ κανεὶς τὸ πλῆθος αὐτὸ τὸ ὁποῖον πάντοτε ἦτο ἕτοιμον νὰ ἐξαπολύσῃ τὴν δυσαρέσκειάν του καὶ τὴν ὀργὴν καὶ μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἕτοιμον εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν ἐπανάστασιν, καὶ τὸ ὁποῖον συγχρόνως ἀπῄτει νὰ τραφῇ καὶ νὰ διασκεδάσῃ.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὴν προυξένει τὸ ἐξαίσιον αἴσθημα τοῦ ὡραίου καὶ τῆς δυνάμεως τῆς χάριτος καὶ τοῦ πλούτου, τὸ δὲ κῦρος αὐτῆς ἦτο ἐκθαμβωτικὸν εἰς ὅλον τὸν γνωστὸν τότε κόσμον.

Ὁ Μεσαίων ὁλόκληρος ὠνειρεύθη τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς πόλιν τῶν θαυμασίων, εἰσοπτριζομένην ἐν κατόπτρῳ ἐκ χρυσοῦ. Κάτω ἀπὸ τὰς ὁμιχλώδεις νεφέλας τῆς Νορβηγίας καὶ κατὰ μῆκος τῶν ρωσικῶν ποταμῶν, ὁπόθεν οἱ τυχωδιῶκται τοῦ Βορρᾶ κατήρχοντο πρὸς τὴν Τσαριγράδ, ὠνειρεύοντο ἐπίσης τὸ Βυζάντιον.

Αὐτὸ ὡσαύτως ἀνεπόλουν μετὰ ρέμβης καὶ μέσα εἰς τοὺς πύργους τῆς Δύσεως, ὅπου διηγοῦντο οἱ περιηγηταὶ τὰ θαυμάσια τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων μὲ τὸ ἀπαστράπτον καὶ ἄπλετον φῶς, ὅπερ ἐφώτιζε τὰ διαμερίσματα κατὰ τὴν νύκτα, μὲ τὴν περιστρεφομένην ἐκείνην αἴθουσαν, τὴν ὁποίαν ἐκίνει ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης.

Καὶ εἰς τὰς τραπέζας τῆς Βενετίας ὠνειρεύοντο τὰ ἀμύθατα ἐκεῖνα εἰσοδήματα, τὰ ὁποῖα εἰσέπραττον οἱ αὐτοκράτορες. Μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς ἡμέρας ἡ Κωνσταντινούπολις παρὰ τὰς καταστροφὰς αὐτῆς καὶ τὰ ἐρείπια, παρέμεινεν ὡς μία τῶν ὡραιοτέρων, ὡς μία τῶν μᾶλλον ἐνδόξων πόλεων τοῦ Κόσμου.

Δ. Γ.

Η 30η ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἑωρτάσθη καὶ ἐφέτος μετὰ τῆς συνήθους ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας ἡ ἐπέτειος μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ κατὰ τὴν τελεσθεῖσαν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν λειτουργίαν παρέστη πλῆθος πολὺ εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ μεταξὺ τῶν ἐπισήμων καὶ ὁ ἐπὶ τούτῳ προσκληθεὶς διπλωματικὸς ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπος τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅμως ταύτῃ ἐπανελήφθησαν μεταξὺ διαφόρων ὅσα καθ' ἕκαστον ἔτος λέγονται σχετικῶς πρὸς τὸ αἴτιον τῆς τελέσεως Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ συλλειτούργου, ἤτοι δηλ. τοῦτο τελῆται πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἑορταζομένου Ἀποστόλου, ὡς πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως, ἢ ὡς πάτρωνος καὶ προστάτου τῶν Σέρβων, ἢ

τελῆται ὑπὲρ τῆς Σερβικῆς δυναστείας καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ὀρθοδόξου σερβικοῦ λαοῦ καὶ διὰ τίνας λόγους. Τὸ ζήτημα ἴσως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ χωρὶς ἀπάντησιν καὶ διὰ τοῦτο χαράσσονται αἱ ὀλίγαι αὗται γραμμαὶ μὲ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ τροποποιηθοῦν ἢ συμπληρωθοῦν ὑπὸ ἁρμοδιωτέρων.

Α΄) Κατὰ τὸν ἱερομάρτυρα Δωρόθεον τὸν Τύρου «ὁ Ἀνδρέας κατὰ τὸν τόπον διαπεραιούμενος ἔθελε τοῖς ἐν τῷ Βυζαντίῳ τὸν Χριστὸν καταγγεῖλαι· ἀλλ' ἐπειδή περ Ζεύξιππος ὁ τῶν τόπων τότε ἡγεμονεύων αἱμοβόρος τις ὤν, πάντας τοὺς προσβάλλοντας ξένους τῷ Βυζαντίῳ πρότερον διερωτώμενος τὰ περὶ Χριστοῦ, εἶθ' οὕτως εἰσιέναι συνεχώρει καὶ ἐάν τις ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν εἶδέναι, τοῦτον εὐθὺς καὶ παρ' αὐτὰ δεσμωθέντα χεῖράς τε καὶ πόδας θαλαττοῦσθαι προσέττατε· διὰ τὴν τοιαύτην οὖν ὠμότητα παραπλεύσας ὁ Ἀνδρέας τὸ Βυζάντιον κατῴκησεν ἐπὶ διετῆ χρόνον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν τῷ θρακίῳ μέρει, ὡς ἀπὸ σταδίου ἑνὸς τῆς Ἀργυροπόλεως (σημ. = τοῦ σημερινοῦ «Φουντουκλῆ»). Ἐκεῖ ἐπισυναγωγὴν τῶν ἐνθέσμων καὶ φιλαλήθων ἀνδρῶν ποιούμενος, ὡς οὖν περὶ τοὺς δισχιλίους ἐπισυνάξας, θυσιαστήριον τῷ Χριστῷ ἑδράσας ἐν τῇ Ἀργυροπόλει καὶ τὸν Στάχυν ἐπίσκοπον καταστήσας εἰς Σινώπην τοῦ Πόντου μεθίστησι».

Ἐντεῦθεν καὶ ἐξ ἄλλων σχετικῶν μαρτυριῶν πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος πρῶτος ἐκήρυξεν ἐν Βυζαντίῳ τὸν χριστιανισμὸν καὶ πρῶτος διετέλεσε τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως ἱεράρχης. Τὸ τοιοῦτον ἀνωμολόγησεν ἐπισήμως αὐτη, ἐκδοθέντος καὶ ἀπολυθέντος, συνοδικῇ διαγνώμῃ, σχετικοῦ γράμματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου Β΄.—κατὰ 9 βριον τοῦ 1759—πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κ]πόλεως. Ὁ Πατριάρχης διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου, ἐξιστοροῦντος κατ' ἀρχὰς τὰ κατὰ τὸν Ἀπόστολον, δηλοῖ ὅτι δὲν πρόκειται «τὰ ἐκείνου λαμπρὰ ἀγωνίσματα καθ' ἓν διαζωγραφῆσαι, ἀλλ' ὡς Πρωτοκλήτῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ **πρώτῳ ἱεράρχῃ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτου θρόνου**, γέρας τουτί, ὅσιον καὶ δίκαιον, ἀπονεῖμαι, ἄλλως τε καὶ ἡμῖν τοῖς διαδόχοις ὀφειλόμενον, **τοὐντεῦθεν λαμπρῶς τελεῖσθαι τὴν τούτου πανήγυριν καὶ μὴ ἀψοφητὶ καὶ ἐν παρόδῳ ταῖς λοιπαῖς παραμετρεῖσθαι ὁμοίως**, ἀλλὰ μετὰ κρότων ἐμμελῶν καὶ ᾀσμάτων γεγονοτέρων καὶ μέλψεων εὐσεβῶν, τὴν μνήμην αὐτοῦ ἑνασμενίζεσθαι, **ὡς ἐν αὐτῇ τῇ περιφήμῳ πόλει πρῶτον τὸν τῆς ἀληθείας λόγον λαμπρῶς κηρύξαντος καὶ τὸν ταύτης ἱερὸν θρόνον κατακοσμήσαντος καὶ καθιερώσαντος.** Ταύτην τοίνυν τὴν λαμπροφόρον πανήγυριν τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν ἀποστόλων Ἀνδρέου μέλλομεν σὺν Θεῷ τελείως κατὰ τὴν λ΄. τοῦ παρόντος Νοεμβρίου (καθ' ἣν καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ) ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς κσὶ φωτοχυσίαις λαμπραῖς· τούτου χάριν γράφοντες διὰ τοῦ παρόντος συνοδικῶς..... προτρέπομεν πᾶσιν ὑμῖν τὴν εἰδησιν ταύτην καὶ πάντος προσκαλοῦμεν εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς ἐπισήμου ταύτης πανηγύρεως συνεστίασιν, ἵνα ὅσοι πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς, ὅσοι πρὸς τὰ θεῖα πόθῳ μυστικῶς κεχηνότες τυγχάνετε, προσδράμητε μετὰ προθυμίας τῇ ρηθείσῃ ἡμέρᾳ τῆς πανηγύρεως, ὅπως κοινῶς πανηγυρίσαντες ἐν ἀληθείᾳ καὶ πνεύματι δῶμεν δόξαν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, τῷ ἀποστείλαντι τοὺς θείους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ ἀποστόλους εἰς πάντα τὰ ἔθνη κηρύξαι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ δι' αὐτῶν τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ τῆς ἀληθείας φῶς ἐλκύσαντι καὶ υἱοὺς φωτὸς καὶ κληρονόμους τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀναδείξαντι. Πρὸς δὲ τούτοις ἐντελλόμεθα ὑμῖν τοῖς ἱερεῦσι τῶν ἐκκλησιῶν τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης, τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ Καταστένου, ὅπως τὸ **ἀπὸ τοῦδε ἐν ταῖς ἀπολύσεσι τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν** μνημονεύητε καὶ τοῦ πανευφήμου τούτου πρωτοκλήτου τῶν ἀποστόλων καὶ πρώτου ἱεράρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀνδρέου ἐξάπαντος. Ἡ δὲ κλπ.».

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἀναλυόμενον ἀποδεικνύει ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἑωρτάζετο πανηγυρικῶς ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ ὅτι ἐνεκρίθη, ἐξ ἀποφάσεως πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς, ὅπως τοῦ λοιποῦ «μετὰ κρότων ἐμμελῶν καὶ ᾀσμάτων γεγονοτέρων καὶ μέλψεων εὐσεβῶν» ἑορτάζηται κατ' ἐνορίας ἡ ἐτήσιος μνήμη αὐτοῦ.

Περὶ τελέσεως Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς λειτουργίας οὐδεὶς λόγος. Δὲν ἀποκλείεται βεβαίως ἡ ὑπόθεσις ὅτι κατὰ μείζονα λόγον ἔδει ὅπως ἡ πανήγυρις τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τελῆται «ἐν φωτοχυσίαις λαμπραῖς» ἐν αὐτῷ τῷ πατριαρχικῷ ναῷ καὶ ὅτι εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τοῦτον τὰ μέγιστα θὰ συνετέλει πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν συλλείτουργον, ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς κατ' ἐνορίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κληρικοὺς καὶ χριστιανοὺς προτρεπομένους εἰς πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου.

Β') Λέγεται ἐπίσης ὅτι ἡ ὡς ἄνω λειτουργία τελεῖται πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου ὡς πάτρωνος (slava) τῶν Σέρβων. Ἡ **σλάβα**, προελθοῦσα ἐξ ἀναλόγων ἐθνικῶν ἐθίμων, ἀποτελεῖ παράδοσιν ἰδιάζουσαν τοῖς Σέρβοις, ἐξ οὗ καὶ τὸ γνωστόν: «gdé jé Srbin, tou jé slava (=ὅπου Σέρβος, ἐκεῖ καὶ σλάβα). Ὁ πλέον ἑορταζόμενος ἅγιος ὡς πάτρων καὶ προστάτης (slava) εἶνε ὁ ἅγιος Νικόλαος, μετ' αὐτὸν δὲ ἔρχεται ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ. Ἑκάστη οἰκογένεια ἔχει σλάβαν, ἀλλὰ τὴν σλάβαν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς. Ἀκόμη δὲ καὶ συντάγματα καὶ στρατιωτικὰ ἱδρύματα ἔχουσι τοιαύτην, αἱ δὲ σερβικαὶ σχολαὶ πάτρωνα ἔχουσι τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἅγιον Σάββαν. Κατὰ τὸν Γάλλον συγγραφέα Albert Mousset, ὁ ἅγιος Ἀνδρέας εἶνε ἡ σλάβα τῆς οἰκογενείας τῶν Καραγεώργεβιτς. Εἶνε ὅμως ἐκ τῆς ἱστορίας γνωστὸν ὅτι ἡ λειτουργία ἐτελεῖτο καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐβασίλευεν ἡ οἰκογένεια Ὀβρένοβιτς. Ἑπομένως ἀλλαχοῦ ζητητέον τὸν λόγον τῆς τελέσεως ταύτης.

Γ') Κατ' Αὔγουστον τοῦ 1831 ἐξεδόθη ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς τόμος, ὁ κανονίζων πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἀναλογοῦντος **αὐλικοῦ** χρέους καὶ τὰς πρὸς τὸ Κοινὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐτησίας χρηματικὰς εἰσφορὰς τῶν σερβικῶν ἐπισκοπῶν. Ὁ σέρβος ὅμως ἡγεμὼν Μιλὸς Ὀβρένοβιτς, ἀναγνωρισθεὶς ἤδη διὰ σουλτανικοῦ Χάτι σερὶφ (1830) **κληρονομικὸς** ἡγεμὼν τῆς Σερβίας, ἐλθὼν εἰς Κων[πολιν προσέφερε τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Κωνσταντίῳ Β' (Αὐγ. 1834—Σεπτ. 1835), σὺν ἄλλοις δωρεαῖς καὶ ἀνὰ 50 χιλ. γροσίων ὑπὲρ τοῦ Κοινοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐλέους, καὶ ἔκτοτε ὡρίσθη ὅπως κατὰ τὴν ἐπέτειον μνήμην τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τελῆται πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ὑπὲρ τοῦ ἑκάστοτε ἡγεμόνος καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Σερβίας. (Πατριαρχικῆς ἱστορίας μνημεῖα Α'. ὑπὸ Μ. Γεδεών, σελ. 26). Τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ πατριαρχικῶν γραμμάτων τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Ἀνθίμου τοῦ Ε' (30 Ν]βρίου 1841) καὶ Ἀνθίμου τοῦ ΣΤ' (1 Δ]βρ. 1847) πρὸς τοὺς τότε ἡγεμόνας τῆς Σερβίας, εἰς οὓς ἀνηγγέλλετο ἡ τέλεσις τῆς πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς λειτουργίας, καθ' ἣν ἀνεπέμφθησαν εὐχαὶ καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Κύριον «ὑπὲρ τῆς ἐκλάμπρου Αὐτῆς Ὑψηλότητος, τῆς πανεκλάμπρου αὐθεντικῆς οἰκογενείας Αὐτῆς καὶ παντὸς τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ὀρθοδόξου σερβικοῦ Γένους, **ὑπὲρ ὧν τέτακται ἐπιτελεῖσθαι τὴν χαρμόσυνον ταύτην πανήγυριν ἐν ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ...**».

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ ἱστορικὸν τοῦ τιθεμένου ὡς ἄνω ζητήματος. Ὁμολογοῦμεν ὅτι τὸ ἠθέλομεν σαφέστερον. Οὐχ ἧττον εἶνε δυνατὸν καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία, ἑρμηνεύουσα τὴν πρᾶξιν αὐτῆς τοῦ 1759, νὰ ὁρίσῃ ὅτι τοῦ λοιποῦ τὸ ἐτήσιον ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν συλλείτουργον θὰ τελῆται **πρωτίστως** πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὡς πρώτου αὐτῆς ἱεράρχου, ἄνευ πάλιν μειώσεώς τινος καὶ τῆς ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντίου τοῦ Β' ληφθείσης ἀποφάσεως περὶ τελέσεως τῆς ὡς ἄνω λειτουργίας ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Σερβίας. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἐπιβάλλεται ἡ ὑπόμνησις τῆς ἀνωτέρω ἀναφερομένης πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου (30 Ν]βρίου 1759) πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κων]πόλεως, μετ' ἐπεκτάσεως μάλιστα αὐτῆς καὶ πρὸς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου.

Γ. Α.

CONSISTORIUM

Εἰς λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε κατὰ τὸ ἐσχάτως συνελθὸν Κονσιστόριον, ὁ Πάπας ὅλως ἰδιαιτέρως ἐνδιέτριψεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἁγίας Γῆς, ἥτις ἐνδιαφέρει, εἶπεν, ὅλας τὰς κυβερνήσεις καὶ ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς λαούς. Ἀναφέρει ὅτι ἡ σιωνιστικὴ προσπάθεια ἐγεννήθη ἐξ ἰδιοτροπίας τῆς Ἀγγλίας καὶ συνταράσσει ἀκόμη τὴν Παλαιστίνην, ὅτι Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι διαμαρτύρονται καὶ ἐξεγείρονται κατὰ τῆς τυρρανικῆς ἐπεκτάσεως τοῦ Σεμιτικοῦ στοιχείου καὶ ὅτι δὲν παύουσι νὰ δεικνύωσι τὰς ἐκ τούτου θλιβερὰς συνεπείας ὑποδεικνύει ὡς καθῆκον τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης νὰ ἐπέμβῃ καὶ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ μετατραπῇ ἡ κοιτὶς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ἁπλῆν συνοικίαν Ἰουδαϊκὴν ἢ Ἀγγλικήν.

Τὸ ζήτημα τῆς Παλαιστίνης τὸ χαρακτηρίζει ὡς διεθνὲς πρώτης γραμμῆς καὶ ζητεῖ ὅπως τὰ δίκαια τῶν καθολικῶν καὶ ὅλων τῶν χριστιανικῶν λαῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει πλήρως περιφρουρηθῶσι. Ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν Ἀνατολῇ καὶ Ρωσσίᾳ ἀθλίαν καὶ τρομακτικὴν κατάστασιν διεζωγράφησεν αὐτὴν κατὰ τρόπον συγκινητικόν, ἐξήγγειλε τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν τῆς Ἐγκυκλίου τῆς μελλούσης νὰ περιλάβῃ τὸ πρόγγραμμά του τὸ ὁποῖον συνώψισεν εἰς τὸν ἑξῆς τύπον «Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ».

Σημ.— Κονσιστόριον ἐν τῇ καθολικῇ γλώσσῃ ὀνομάζεται ἡ συνέλευσις τῶν Καρδιναλίων προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Πάπα. Ἡ συνέλευσις αὕτη συγκροτεῖται γενικῶς ἐν Ρώμῃ καὶ εἰς τὸ Βατικανὸν, ἀλλὰ δύναται νὰ συγκροτηθῇ πανταχοῦ ὅπου διαμένει ὁ Πάπας.

Ὑπάρχουσι κονσιστόρια μυστικὰ καὶ δημοσίᾳ γινόμενα. Μυστικὸν Κονσιστόριον εἶνε ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου συμμετέχουσι ἀποκλειστικῶς ὁ Πάπας καὶ οἱ Καρδινάλιοι. Εἰς τὰ δημοσίᾳ γινόμενα κονσιστόρια δύνανται νὰ παρακάθηνται καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ρωμαϊκῆς αὐλῆς ἢ ἄλλοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ λαϊκοί.

Σήμερον τὰ κονσιστόρια συγκροτοῦνται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ ὀνομάσωσι νέους Καρδιναλίους. Δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν συνῆλθε ἐσχάτως τὸ κονσιστόριον εἰς τὸ Βατικανὸν καθ' ὃ ἀνηγγέλθη ὑπὸ τοῦ Πάπα ὁ διορισμὸς 8 νέων Καρδιναλίων.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐγκρίσει τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὑπὸ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἐξαπελύθη ἐγκύκλιος ἀναφερομένη εἰς τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς δέον νὰ ἐκδίδωνται τὰ πιστοποιητικὰ τὰ διὰ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὸ κλῖμα τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου ἐκδιδόμενα καθ' ὅσον διεπιστώθησαν παρατυπίαι εἰς τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν. Κατὰ ταῦτα:

Α) τὰ πιστοποιητικὰ δέον νὰ φέρωσι τὸν αὔξοντα ἀριθμόν, τὰς ὑπογραφὰς τῆς ἐκδιδούσης αὐτὸ κοινοτικῆς ἀρχῆς καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἀρχιερατικῶς ἢ ἱερατικῶς προϊσταμένου.

Β) νὰ σημειῶται ἡ ἔνορκος μαρτυρικὴ κατάθεσις, ἐὰν ἐχρησιμοποιήθη τοιαύτη διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πιστοποιητικοῦ.

Γ) νὰ χρησιμοποιῶνται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διὰ τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις ἐνορῖται ἐγγεγραμμένοι ἐν τοῖς ἐκλογικοῖς καταλόγοις, σταθεροὶ κάτοικοι καὶ παρέχοντες τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐχέγγυα.

Δ) νὰ ἀναγράφωνται ἐπακριβῶς τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπώνυμα τῶν ἐν τῷ πιστοποιητικῷ ἀναφερομένων καὶ ὁ τόπος τῆς γεννήσεως ἑκάστου

αὐτῶν μετὰ τῆς χρονολογίας τῆς γεννήσεως καὶ

Ε) νὰ σημειῶται ἐπακριβῶς ἡ κατοικία τῶν δι' ἃ ἐκδίδονται προσώπων. Ἐπιπροσθέτως δηλοῦται, ὅτι πᾶν πιστοποιητικὸν μὴ πληροῦν τοὺς ἀνωτέρω ὅρους δὲν θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Πατριαρχικῶν τμημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 1 Δεκεμβρίου.— Ἐξ ἀφορμῆς σχετικοῦ ἀποσπάσματος τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, καὶ κατόπιν ἐμπεριστατωμένης εἰσηγήσεως ἐπὶ τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς οὐσίας τοῦ ζητήματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς λόγου γενομένου περὶ τοῦ ἔργου τοῦ καθηγητοῦ κ. Στ. Σταματιάδου, ἡ Ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς πρὸς πληρεστέραν πάντοτε ἱκανοποίησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν χριστιανῶν, ἐνέκρινε παμψηφεὶ ὅπως μηδὲν παρεμβάλληται πρόσκομμα εἰς τὰς παρουσιαζομένας ἑκάστοτε προοδευτικὰς τάσεις, καὶ ἰδιαιτέρως ὅπως τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν εὐγενῶν προσπαθειῶν τοῦ ἐν λόγῳ Καθηγητοῦ ἐπιψηφίσῃ αὐτῷ πεντηκοντάλιρον μηνιαῖον χορήγημα ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου ἐπὶ ἑξάμηνον δοκιμαστικῶς. Ἡ Α. Θ. Π. εὐαρεστηθεῖσα ἐδήλωσεν ὅτι θὰ προσφέρῃ καὶ ἐκ τοῦ ἰδίου Αὐτῆς ταμείου ἑτέρας 50 λίρας κατὰ μῆνα.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν κ. Αἰγινήτης ἀπέστειλεν ἀντίτυπον τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν τῆς ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον συνελθούσης Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἡμερολογίου.

Συνεδρία 3 Δεκεμβρίου 1922 (Σαββάτου).— Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης ὑποβάλλει διὰ γράμματος τὴν χαρὰν καὶ τὰ σέβη αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ὡς Μη]λίτου Δράμας τοῦ τέως Χαλδίας κ. Λαυρεντίου.

Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μη]λίτου Ρόδου οἰκεία ἐπιτροπὴ μελετήσασα τὸ Καταστατικὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς ἐν παραβολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν σχετικὸν Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Τόμον, εὗρεν αὐτὸ κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὸν ἐν λόγῳ Τόμον, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ αὕτη ὀνομάζεται ἐν μὲν τῷ Τόμῳ: «Ὀρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου», ἐν δὲ τῷ Καταστατικῷ: Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου».

Συνεδρία τῆς 8 Δεκεμβρίου.— Ἐξ ἀφορμῆς σχετικοῦ γράμματος τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολογ. Σχολῆς ἐνεκρίθη ὅπως ἐξακολουθήσῃ παρεχομένη καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Γεωργίου Λιανοπούλου ἡ ἐκ 40 λιρῶν σύνταξις, ἥτις παρείχετο αὐτῷ ζῶντι.

Οἱ Πανιερ. Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος, Ξάνθης κ. Πολύκαρπος καὶ Ἐδέσης κ. Ἀγαθάγγελος ὑποβάλλουσι δι' ἐκθέσεων αὐτῶν πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν προσφύγων, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἔργου τῆς περιθάλψεως αὐτῶν.

Ὁ αὐτὸς Παν. Μη]λίτης Ξάνθης ὑποβάλλει τὰς ζητηθείσας πληροφορίας περὶ τῆς τύχης τῆς περιουσίας τοῦ προκατόχου αὐτοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀνθίμου.

Ὁ Παν. Μη]λίτης Καλλιουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος ἐκ Τενέδου ὑποβάλλει δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ σχετικὰ πρὸς τὴν ἐκκένωσιν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ διευθύνουσα τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ἐπιτροπὴ παρακαλεῖ τοὺς ἀξιοτίμους συνδρομητάς, ὅσοι ἔχουσιν ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς ἵνα σπεύσωσιν εἰς διακανόνισιν τούτων γνωρίζοντες ἅμα αὐτῇ πᾶσαν τυχὸν συμβαίνουσαν περὶ τὴν ἀποστολὴν καὶ παραλαβὴν τοῦ φύλλου ἀταξίαν· ἐν περιπτώσει δὲ ἀλλαγῆς κατοικίας φροντίζωσιν ἵνα δηλῶσι τοῦτο ἐγκαίρως πρὸς ἀποφυγὴν ἀταξίας καὶ πρόληψιν οὕτω παραπόνων ἀδίκων.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ν. καὶ Β. Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου πληροφορήσαντος καὶ πάλιν τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι αἱ ἐκεῖ ἱερατικαὶ θέσεις ἐπληρώθησαν καὶ ὅτι ὑπάρχουσι πλεῖστοι διαθέσιμοι ἱερεῖς, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως μὴ χορηγῆται κανονικὴ ἄδεια τοῖς προτιθεμένοις τυχὸν νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἀμερικὴν πρὸς εὕρεσιν θέσεως κληρικοῖς. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων κληρικῶν.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 8100

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Σταῦρος Ὀρφανίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Μαρίας Σ. Ὀρφανίδου, τὸ γένος Ἀποστόλου Ταπούδη, κατοίκου Πέραν Γενῆ-Τσαρσῆ, Γκιοὺλ Μπαμπᾶ σοκὰκ (ἀριθ. 10) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δημοσιευθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8 Δεκεμβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακεὶμ**

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν 3
Ὁ Α' Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 8149

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος Ἀσσίκωφ ὑπήκοος ρῶσσος, ἄνευ ἔργου, τέως κάτοικος Πέραν (Ἁγιᾶς-πασᾶ ὄπισθεν τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας), καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἵνα ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Βέρας Ἀσσίκωφ τὸ γένος Σκαρλάτου χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ρωσσίδος, κατοίκου Κων]πόλεως (Πέρα, ὁδὸς Γιαρτ-χανὲ ἀρ.28) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ γαλλικοῦ «Journal d'Orient».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 29 9)βρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ** 3

Ὁ Α' Γραμμα εὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτής
(ὑπογρ.) **Π. Ν. Κεσίσογλους**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν
Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2897.

ΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλεῖται ἡ Μαρία (τὸ γένος Μπρίνδιζη) ἵνα κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως παραστῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐναγομένη ἐπὶ διαζεύξει ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γεωργίου Βρετοπούλου. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι μὴ παρουσιαζομένη θέλει δικασθῇ ἐρήμην.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 22 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**
(ὑπ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος **Σεραφείμ**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.
Ὁ Πρόεδρος 2
(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ. 50

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 17 Δεκεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ, Α' Γραμματεὺς τοῦ Α' Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ ὄγδοον ἤδη μετὰ τὴν θεομηνίαν ἐκείνην τῆς κηρύξεως τοῦ Πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, ὁ Χριστιανικὸς τῆς Δύσεως κόσμος τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἑώρτασε τὰς κοσμοσωτηρίους τῶν Χριστουγέννων ἑορτάς, τὸ ὄγδοον ἤδη μετ' αὐτὸν ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτοῦ θόλους ἀπήχησεν ὁ γλυκὺς ἅμα καὶ παρήγορος ἀγγελικὸς ὕμνος «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ὁ καθ' ἕκαστον τῶν ἐτῶν τούτων διακατέχων τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς πόθος καὶ ἡ ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν κοσμοσωτηρίων ἑορτῶν καθ' ἕκαστον ἐπαυξάνουσα ἐλπὶς τῆς ἐπικρατήσεως ἐν τῷ κόσμῳ εἰρήνης δικαίας καὶ ἀσφαλοῦς, ὡς τόσαι ἐχρησίμευον καὶ χρησιμεύουσιν ἔτι καὶ νῦν πηγαί, ἀφ' ὧν ἤντλει καὶ ἀντλεῖ τὸ σθένος καὶ τὴν δύναμιν σύμπασα ἡ ἐκ τοῦ φοβεροῦ τούτου πολέμου συνταρασσομένη ἀνθρωπότης διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἐκ τούτου συνεπείας. Ἀλλ' ἤδη ἡ ἀνθρωπότης ἀπαυδήσασα καὶ μὴ δυναμένη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ πλέον κατατρυχομένη καὶ συνθλιβομένη ὑπὸ τῶν ἀπεράντων κενῶν καὶ ἀτυχημάτων, ἅτινα τῇ ἐδημιούργησεν ὀκταετὴς ἐν πολέμῳ διαβίωσις, μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων ἰσχυροτέρων ἢ ἄλλοτε ἀνέμενεν, ὅπως ἀκούσῃ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων τὸν ὕμνον, ὃν χείλη ἀγγέλων ἐξήγγειλαν ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῆς εἰρήνης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τῆς διὰ τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων φυγαδευθείσης, ἀναπεμπόμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων εἰς ἐπισφράγισιν τῆς πολεμικῆς περιόδου καὶ κήρυξιν τῆς ἀπαρχῆς νέας εἰρηνικῆς ζωῆς. Ἀλλ' ἐνῷ πλησίστιοι ἐβαίνομεν εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ διακαοῦς τούτου τῆς ἀνθρωπότητος πόθου, ἐνῷ μεγάλαι κατεβλήθησαν προσπάθειαι, ὅπως συμπέσῃ ὁ ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῆς εἰρήνης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀγγελικὸς ὕμνος μὲ τὴν ἐξαγγελίαν τῆς συνάψεως παγκοσμίου εἰρήνης, διάφοροι ἀντιλήψεις καὶ διαφωνίαι μεταξὺ τῶν συντελεστῶν ταύτης, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ βλέψεις αὐτὸ τοῦτο ἀντιστρατευόμεναι τὰς εὐαγγελικὰς ἀρχὰς καὶ ἀπειλοῦ-

σαι τὴν κατάρρυσιν ἀπαρασαλεύτων δικαιωμάτων, διεκύβευσαν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν χιλιάδων ὅλων Χριστιανικῶν ὑπάρξεων, ἀνέκοψαν οὕτω τὴν πρὸς τὴν εἰρήνην χωροῦσαν συνδιάσκεψιν καὶ ἐκάλεσαν τὸν χριστιανικὸν τῆς Δύσεως κόσμον νὰ ἑορτάσῃ τὰς κοσμοσωτηρίους ἑορτὰς κατεχόμενος ὑπὸ ἀγωνίας ἐξ ἀδηλότητος τοῦ μέλλοντος.

Παρὰ πᾶν ὅμως δίκαιον παράπονον, ὅτι δὲν ἠξιώθη ἐπί τέλους νὰ χαιρετίσῃ τὴν ποθητὴν εἰρήνην συμπίπτουσαν μὲ τὰς ἑορτάς, ἐν ἐλπίδι προσεχοῦς συνάψεως αὐτῆς, δὲν ὑστέρησεν εἰς τὸν ἑορτασμὸν αὐτῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἀγωνίας ἐξ ἀδηλότητος τοῦ μέλλοντος διακατεχόμενος θερμότερον ἀνέπεμψεν αἶνον καὶ δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεὸν συνενῶν τὴν παράκλησιν ὅπως ὑπαγορεύων ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἐπιδαψιλεύσῃ τῇ πασχούσῃ ἀνθρωπότητι τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὁπόσον ἱερωτέρα, ὁπόσον συγκινητικωτέρα, ὁπόσον ἐπιβλητικὴ θὰ προέβαλλεν ἡ κοσμοσωτήριος αὕτη ἑορτή, ἐὰν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ ἐν τῇ ἑνότητι τῆς μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας διαβιῶν κόσμος, ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφικῶς συνηνωμένος, ἑώρταζε τὴν κοσμοσωτήριον τῶν Χριστουγέννων ἑορτήν, ἀφοῦ ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν αὐτὴν πᾶσιν ἡμῖν ἀπειργάσατο σωτηρίαν. Καὶ ὁ κοινὸς οὗτος πόθος καὶ ἡ κοινὴ πάντων τῶν ἐν Χριστῷ τάσις πρὸς ἕνωσιν καὶ ὑπαγωγὴν τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ ἕνα ποιμένα καὶ ἄρσιν τῶν οὕτως ἢ ἄλλως ὑφισταμένων διαφορῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, ὁλονὲν ἐπὶ τὰ πρόσω χωροῦσα θὰ σημειώσῃ καὶ τὴν πρόοδον ταύτην τὴν ἄλλως ἐξωτερικὴν μὲν ἀλλ' οὐ μικρὰν δυναμένην νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὴν ἄρσιν ἄλλων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον οὐσιωδῶν διαφορῶν.

Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τό γε νῦν τῆς ἐξωτερικῆς ταύτης ἑνότητος περὶ τὸν ἑορτασμὸν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, οὐδὲν κωλύει ὅπως ὁ χριστιανικὸς τῆς Ἀνατολῆς κόσμος πνευματικῶς ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν ἑορταζόντων τῆς Δύσεως χριστιανῶν ἀπευθύνων ἑόρτιον ἀσπασμὸν πρὸς ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς λαὸν ἰδίᾳ δὲ διὰ τοῦ προκαθημένου αὐτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν πνευματικὸν ἀρχηγὸν τοῦ εὐγενοῦς Ἀγγλικοῦ λαοῦ καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς τῆς Ἀμερικῆς ὀργανώσεις, αἵτινες τυσοῦτον ἐπεδείξαντο ἐνεργὸν ἐνδιαφέρον πρὸς ἀνακούφισιν τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἡμέραις θλίψεως αὐτῶν, εὐχόμενος αὐτοῖς τὴν εἰρήνην, ἣν στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων ὑπεράνω τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ ἔψαλλον.

Γ. Γ.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπ' ἐσχάτων σημειωθείσης καὶ πάλιν κινήσεως περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ χαραχθῶσι καὶ ὀλίγαι γραμμαὶ ἀναφερόμεναι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἡ μουσικὴ, ἀναποσπάστως οὖσα συνδεδεμένη μὲ τὴν θείαν λατρείαν, ἀποτελεῖ ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐὰν ὑπὸ ἄλλας συνθήκας εὑρίσκετο καὶ μὴ περιεσπᾶτο ὑπὸ τῶν ἀπασχολούντων αὐτὴν ἐξωτερικῶν ζητημάτων, θὰ ἐπεδείκνυε μεῖζον ἐνδιαφέρον καὶ συντονωτέραν θὰ κατέβαλλε ἠρίμιαν πρὸς ὑποστήριξιν πάσης εὐγενοῦς προσπαθείας τεινούσης νὰ ρυθρίσῃ ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ τελετουργικὸν αὐτῆς.

Θὰ ἐκόμιζον γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ἐὰν ἐπεχείρουν νὰ ἐξάρω τὸν πλοῦτον καὶ τὸ κάλλος, τὴν δύναμιν καὶ τὸ ὕψος τῆς πατρώας ἡμῶν Μουσικῆς καὶ ὑμνογραφίας, ἰδέαν τῶν ὁποίων δύναταί τις καὶ προχείρως νὰ σχηματίσῃ, ἐὰν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι σύμπασα ἡ νεωτέρα κριτικὴ

ἀποκαλεῖ Ρωμανὸν τὸν Μελῳδὸν Πίνδαρον τῆς ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς ὑμνογραφίας, καὶ ἀναπολήσῃ τὴν κατανυκτικὴν καὶ ἀνέκφραστον μαγείαν τῶν ἱεροπρεπῶν μελῳδημάτων τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ἐν οἷς συντριβομένη ἡ ψυχὴ εὑρίσκει ἀληθινὴν ἀνακούφισιν, ἔξαρσιν καὶ λύτρωσιν.

Πλὴν ἀμαυροῖ καὶ ἐπισκιάζει τὴν αἴγλην τῶν ἀριστουργημάτων τούτων τῆς Βυζαντινῆς τέχνης πλῆθος κακοζήλων καὶ ἀτέχνων ἄλλων συμπλημάτων, ἅτινα παρεισέφρησαν καὶ κατέλαβον τὸ μεγαλύτερον μέρος ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ. Ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐκτέλεσις τῶν περισωθέντων καλλιστευμάτων παρημελήθη, διότι τὸ μὲν ἔλειπον τὰ ἀπαιτούμενα μέσα πρὸς συντήρησιν χορῶν καταλλήλων, τὸ δὲ διότι δὲν ὑπῆρχε παρὰ τῷ λαῷ ἡ δέουσα μόρφωσις καὶ τὸ ἀνάλογον ἐνδιαφέρον.

Ἕνεκα τῶν λόγων τούτων ἀπέβη τὴν σήμερον ἡ τελετουργία τῆς θείας λατρείας νεκρὰ καὶ ὅλως τυπικὸν χαρακτῆρα φέρουσα, ἐν ᾧ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ὑπάρχει τόση ζωὴ καὶ δύναμις Εἰς τοῦτο δὲ, πλὴν τῶν ὡς ἄνω λόγων, συνετέλεσε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ λομβάνοντες ἐνεργὸν μέρος ἐν αὐτῇ δὲν ἔχουσι πάντες τὴν προσήκουσαν συναίσθησιν ὅτι ἡ θεία λειτουργία εἶναι ὁλόκληρον θρησκευτικὸν δρᾶμα, τοῦ ὁποίου ἡ παράστασις δὲν εἶναι ἔργον ἁπλῶς μηχανικὸν καὶ ἐξωτερικὸν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ καὶ ἀνάλογον ἐπιστράτευσιν ὅλων τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, αἵτινες ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν τεχνικὴν δεξιότητα καὶ ἄσκησιν καλοῦνται νὰ ἀνυψωθῶσιν ἅμα καὶ ἀνυψώσωσι, νὰ κατανυγῶσι καὶ νὰ κατανύξωσι, καὶ νὰ διεισδύσωσιν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀνθρώπου. **ὅπου ὑπάρχει ἄσβεστόν τι, καὶ ἀκατανίκητον ὅπερ θέλει νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν του.**

Μὲ τὴν θρησκευτικὴν μουσικὴν ὁμιλεῖ πρὸς ἡμᾶς ἡ προσευχομένη ψυχὴ τοῦ μοιήρους ἀνθρώπου καὶ ψάλλει πρὸς ἡμᾶς τοὺς τόνους, τοὺς ὁποίους ἀντλεῖ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ἀπὸ τὰς ἁρμονίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ πρότερον οἰωνιζομένη εἰς τὰ ἱερὰ τῆς ὀντότητος ἄδυτα.

Ἡ θρησκευτικὴ μουσικὴ ἥτις δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ Μουσικὴ ὁμιλοῦσα, χρησιμοποιεῖ ἕκαστον τόνον κατὰ τρόπον θαυμάσιον διὰ νὰ εἴπῃ κάτι, διὰ νὰ φέρῃ εἰς ἐμφάνειαν ὑψηλὴν ἰδέαν ἢ ἐσωτερικήν τινα ἀποκάλυψιν. Οἱ συνθέται τῆς τοιαύτης Μουσικῆς δὲν ὑπῆρξαν ἁπλοῖ μουσικοὶ ἢ ἀριστοτέχναι, ἀλλ' ἦσαν ποιηταί, ἦσαν θεόπνευστοι, ἦσαν τέλος προφῆται. Ἡ Μουσικὴ τῶν ἐκκλησιῶν σκοπὸν ἔχει νὰ φέρῃ λύτρωσιν. Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες διέκρινον τὴν θρησκευτικὴν Μουσικὴν ἀπὸ τὴν συνήθη, ὀνομάζοντες τὴν μὲν Ἀφροδίτην Οὐρανίαν, τὴν δὲ Ἀφροδίτην Πάνδημον. Ἡ τελευταία εἶναι τέχνη ἀνθρωπίνη, τέχνη μέχρι καταπληκτικοῦ ὕψους ἀρθεῖσα, ἡ πρώτη ὅμως εἶναι ὑπεράνθρωπος. εἶναι ἀποκάλυψις θεία, εἶναι ἐπιφάνεια αὐτῆς τῆς θεότητος. Τοιαύτης λυτρωτικῆς Μουσικῆς ἐλλάμψεις ἐχομεν ἐν μὲν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ εἰς τὰ μουσουργήματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ἐν δὲ τῷ ἔξω κόσμῳ εἰς τὰ θρησκευτικὰ Ὀρατόρια τῶν μεγάλων συνθετῶν: Μπὰχ. Χαίνδελ, Χάϋδεν, Μπετόβεν καὶ Βάγνερ.

Ἀλλ' ἐνώπιον μιᾶς τοιαύτης Μουσικῆς πρέπει νὰ προσέρχηταί τις, καὶ δὴ ὁ ἐκτελεστὴς αὐτῆς, μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης. Εἶναι ἱεροκαπηλεία κατάφωρος αἱ συνήθεις παρ' ἡμῖν ἀπόπειραι πρὸς νόθευσιν τῶν μελῳδιῶν ἐκ μέρους ἐνίων ἱεροψαλτῶν, οἵτινες καθῆκον αὐτῶν καὶ δικαίωμα νομίζουσι τὴν συμπίλησιν, τὸ αὐτοσχεδίασμα καὶ τὴν μηχανικὴν ἐκτέλεσιν. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἔργον τῆς διαρρυθμίσεως τῆς Μουσικῆς θέλει περιλάβῃ τὰ ὡς ἄνω τρία κεφαλαιώδη σημεῖα: α΄.) τὴν ἀνακάθαρσιν, β΄.) τὴν ἐπιμεμελημένην καὶ ἐπιστημονικὴν ἐκτέλεσιν, καὶ γ΄.) τὴν εὐσυνείδητον καὶ ἔμψυχον παράστασιν αὐτῆς.

Ἄλλως ἐν τῇ γενικῇ προόδῳ τῆς Κοινωνίας κινδυνεύομεν πράγματι ν' ἀπομονωθῶμεν καὶ ἐν τῇ στασιμότητι ν' ἀποξενωθῶμεν τῶν ὑγιεστέρων στοιχείων τοῦ ἔθνους. Σήμερον ἡ ἀνεπτυγμένη τάξις ἐπηρεάσθη τὰ μάλιστα ἀπὸ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ τὸ θέατρον, καὶ ὑπουσιάσα οὖ-

τω ἐξειλιγμένην τινὰ ἀλλοίωσιν εἰς τὸ οὗς δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἱκανοποιηθῇ μὲ τὸ ἀτημέλητον καὶ πρόχειρον σύστημα τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἱ. Μουσικῆς

Εἶναι ἀνεξήγητον πρᾶγμα νὰ κρύπτωμεν τοὺς θησαυροὺς ἡμῶν, ὡς ὁ μωρὸς δοῦλος τῆς εὐαγγελικῆς ἐκείνης παραβολῆς τῶν ταλάντων. Οἱ Ρῶσσοι παρ' ἡμῶν παρέλαβον καὶ μάλιστα πολὺ ἀργὰ οὐ μόνον τὴν θρησκείαν ἀλλὰ καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Μουσικήν, πλὴν θαυμασίως ἐκαλλιέργησαν αὐτήν, οὕτως ὥστε σήμερον ἐὰν παρευρεθῇ κανεὶς εἰς Ρωσσικὸν Ναὸν ἐν ὥρᾳ Λειτουργίας θα περιέλθῃ εἰς παρομοίαν ψυχικὴν κατάστασιν, εἰς ἣν ἄλλοτε κατὰ τὸν Μεσαίωνα περιέστησαν οἱ ἀπεσταλμένοι Βοαγιάροι, ἐπισκεφθέντες τοὺς Ναοὺς τοῦ Βυζαντίου.

Δ. Γ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκ τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς τῆς ἐπαρχίας Μελενίκου προελθοῦσαν μετονομασίαν αὐτῆς πολιτικῶς, ἐνέκρινεν ὅπως καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὀνομασθῇ διὰ τοῦ ὀνόματος «Σιδηροκάστρου» ἡ ἐπαρχία αὕτη. Ἐπὶ τούτῳ ἐγένετο ἡ σχετικὴ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις καταχωρισθεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἴσου καὶ ἀπαραλλάκτου σταλέντος καὶ εἰς τὴν οἰκείαν Μητρόπολιν. Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ὡς ἄνω Ἐκκλησιαστικῆς Πράξεως δημοσιεύομεν κατωτέρω.

ΠΡΑΞΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

† **ΜΕΛΕΤΙΟΣ** ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμ. Πατριάρχης

Τῶν καιρικῶν ἕνεκα περιστάσεων τῆς ἕδρας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μελενίκου μετατεθείσης ἐκ τῆς πόλεως Μελενίκου καὶ ἐμπράκτως εὑρισκομένης νῦν ἐν τῇ πόλει Σιδηροκάστρῳ, ἔδοξε τῇ Μετριότητι ἡμῶν καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ ὡρίσθη ἐξ ἀποφάσεως ὅπως ἡ τέως ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μελενίκου» σημειουμένη ἐν τῷ Συνταγματίῳ ἐπαρχία αὕτη τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου φέρῃ τοὐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς νῦν Μητροπολιτικῆς αὐτῆς ἕδρας τὸν τίτλον «Ἱερὰ Μητρόπολις Σιδηροκάστρου», ὁ δὲ ἐν αὐτῇ ἀρχιερεὺς τιτλοφορῆται «Ἱερώτατος Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου καὶ ὑπέρτιμος».

Ἐφ' ᾧ καὶ εἰς δήλωσιν καὶ μόνιμον παράστασιν ἐγένετο ἡ παροῦσα Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις, καταστρωθεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἴσον δὲ καὶ ἀπαράλλακτον αὐτῆς ἀπελύθη πρὸς κατάθεσιν καὶ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αχβ κατὰ μῆνα Νοέμβριον, Ἐπινεμήσεως ς'.

† Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως **ΜΕΛΕΤΙΟΣ** ἀποφαίνεται

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος**
† ὁ Κυζίκου **Καλλίνικος**
† ὁ Νικαίας **Βασίλειος**
† ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**
† ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος**
† ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακεὶμ**
† ὁ Βάρνης **Νικόδημος**
† ὁ Δυρραχίου **Ἰάκωβος**
† ὁ Βελεγράδων **Ἰωακεὶμ**
† ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων **Ἰωακεὶμ**

ΚΑΘΗΚΟΝ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ

Αἱ ἐξαιρετικαὶ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας καλούμεθα μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ πανηγυρίσωμεν τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, ἐπιβάλλουσιν εἰς ἡμᾶς, πλὴν τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν ὑποχρεώσεων καί τι ἐξαιρετικὸν καθῆκον. Μεθ' ἡμῶν θὰ συνεορτάσωσι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο χιλιάδες προσφύγων ἀδελφῶν, τῶν ὁποίων τὴν δυστυχίαν θὰ καταστήσωσι τραχυτέραν αἱ προκαλούμεναι ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας παντοῖαι ἀναμνήσεις. Καὶ εἶναι πράγματι αἱ ἡμέραι αὐταὶ τόσον διεγερτικαὶ εἰς ἀναμνήσεις! Ὁ νοῦς των ἀκουσίως θὰ πτερυγίσῃ εἰς τὴν προσφιλῆ γενέθλιον γῆν καὶ θὰ νοσταλγήσωσι τὴν ἀλησμόνητον ἑστίαν, ὅπου εὐτυχεῖς ἄλλοτε συνῆγε καὶ αὐτοὺς εἰς συγκέντρωσιν οἰκογενειακὴν ἡ μεγάλη ἑορτή, καὶ θὰ ὀνειροπολήσωσι τὰς ἱερὰς συγκινήσεις τῶν ἡμερῶν τούτων, ἡ δὲ ἀνάμνησις τοῦ εὐτυχοῦς παρελθόντος, ἀντιπαραβαλλομένου πρὸς τὴν παροῦσαν ἀθλιότητα, θὰ καταβάλῃ ἠθικῶς, θὰ συντρίψῃ αὐτούς.

Ἐὰν εἶναι ἀληθὲς, καὶ εἶναι πράγματι, ὅτι μία εἰλικρινὴς ἐκδήλωσις συμπαθείας ἀνακουφίζει τὴν θλῖψιν καὶ εἰς ἁπλοῦς λόγος παραμυθίας πολλάκις μεταβάλλει τὸ δάκρυ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπογνώσεως εἰς μειδίαμα εὐέλπιδος χαρᾶς, εἶναι ἀναμφίβολον ἐπίσης, ὅτι ἡ δυστυχία, ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν παρουσιαζομένη, διὰ τοὺς πληττομένους ὑπ' αὐτῆς καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον ὀδυνηρὰ καὶ δυσπαραμύθητος, ἐφ' ὅσον ἀγέρωχος καὶ ἀδιάφορος διέρχεται πρὸ αὐτῆς ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων.

Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἡμεῖς οἱ χάριτι θείᾳ ἀπολαύοντες τῶν ἀγαθῶν τῆς οἰκογειακῆς ἑστίας, οἱ μὴ δοκιμάσαντες τὰς περιπετείας τοῦ σκληροτέρου ἐκπατρισμοῦ, θὰ δαπανῶμεν καὶ θὰ δαπανώμεθα εἰς προετοιμασίας ἑορταστικὰς, ἀδελφοὶ πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, προσφυγόντες εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, θὰ διέλθωσι τὸ χαρμόσυνον δωδεκαήμερον ἐν θλίψεσι καὶ κακουχίαις καὶ παντοίαις στερήσεσι. Θὰ ἦτο σκληρὸν, ἵνα μὴ τραχύτερον ἐκφρασθῶμεν, νὰ μείνωμεν ἀδιάφοροι πρὸ τῆς ἀθλιότητος αὐτῶν, ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Θὰ ἦτο ἀσέβεια πρὸς τὰς ἐθνικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν παραδόσεις, ἀσυμβίβαστον πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἑορτῶν, αὐτόχρημα ἀντιχριστιανικὸν, νὰ μὴ θελήσωμεν, προσφερόμενοι φιλαδέλφως, ἐκτελοῦντες ὅ,τι ὑπαγορεύει ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, νὰ παραμυθήσωμεν τὴν θλῖψιν αὐτῶν ἔστω καὶ δι' ὀλίγας ἡμέρας. Πᾶσα καθυστέρησις ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ σημαίνει ἔνοχον παράλειψιν ἱεροῦ καθήκοντος. Οὐδεμία πρόφασις, οὐδεμία δικαιολογία δύναται νὰ εἶναι συγγνωστή. Εἶναι καθῆκον ἐπιβεβλημένον, ἐκ τοῦ χρήματος τὸ ὁποῖον τόσον ἀφειδῶς σκορπίζει κατὰ τὰ ἡμέρας ταύτας ἕκαστος χριστιανικὸς οἶκος εἰς γεύματα καὶ δεῖπνα καὶ ἐσπερίδας καὶ ἀμφιέσεις καὶ εὐωχίας καὶ δῶρα καὶ θεάματα, μέρος τι νὰ διαθέσωμεν διὰ νὰ ψωμίσωμεν τοὺς πεινῶντας, νὰ ἐνδύσωμεν τοὺς γυμνοὺς, νὰ εἰσαγάγωμεν τοὺς ξένους, νὰ περιθάλψωμεν τοὺς ἀσθενεῖς, να παραμυθήσωμεν τοὺς τεθλιμμένους. Ἡ θυσία δὲν εἶναι μεγάλη. Εἶναι οὗτοι ὀλίγοι σχετικῶς καὶ εἴμεθα ἡμεῖς τόσον πολλοί. Διὰ τοῦτο ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καλούσης μετ' ὀλίγον τὰ τέκνα Αὐτῆς εἰς ἔργα ἐλεημοσύνης καὶ φιλαδελφίας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εὕρῃ ἡμᾶς ἀδιαφόρους. Εὐτυχεῖς ὅσοι θὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν ὅτι ἐπετέλεσαν τὸ καθῆκον των. Ἐλεοῦντες τοὺς πρόσφυγας ἀδελφοὺς ἐνισχύουσιν αὐτοὺς πρὸς ἐγκαρτέρησιν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ καὶ καθίστανται ἄξιοι τῆς χάριτος τοῦ φιλανθρώπως διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν γεννηθέντος Χριστοῦ.

Τ. Α.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα πρὸς τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

Πάσης ὄντος κακίας οἱόντι δέλεαρ ἡ ἡδονὴ προσβληθεῖσα, εὐκόλως τὰς λιχνοτέρας ψυχὰς ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον τῆς ἀπωλείας ἐφέλκεται.

Γρηγ. τοῦ Θεολόγου

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΗΣ

Πολὺς γίνεται λόγος καὶ ἐπιμόνως ζητεῖται παρὰ τῆς τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ θεσμὸς ὅμως τῆς ὑπάρξεως καὶ ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ ἐνταῦθα προῆλθεν ἐξ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἐπομένως ὡς ἀποτελῶν μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παρακολουθήσῃ ἐνδεχομένας πολιτικὰς μεταβολὰς καὶ νὰ καταλυθῇ ὑπὸ ὅρων πολιτικῆς συνθήκης. Τὴν ἀντίληψιν ταύτην ἀποδεχομένη ἡ ὀρθόδοξος καὶ ἡ καθόλου χριστιανικὴ Ἐκκλησία προέβη εἰς ἀνάλογα διαβήματα παρὰ τῇ Συνδιασκέψει τῆς Λωζάνης.

Οἱ Μακαριώτατοι Πατριάρχαι Ἀλεξανδρίας Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Βελιγραδίου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ρουμανίας, ἡ ἐν Ἀμερικῇ ὀρθόδοξος καὶ ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία καὶ πᾶσαι αἱ ἀμερικανικαὶ θρησκευτικαὶ ὀργανώσεις, ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας καὶ Πριμᾶτος τῆς Ἀγγλίας κ. Ράνδαλλ καὶ ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης κ. Νάθαν ἐνήργησαν παρὰ τῇ Συνδιασκέψει ὑπὲρ τῆς παραμονῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Λέγεται ὅτι καὶ μᾶνώτεροι ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι τῆς Γαλλίας προέβησαν εἰς ἀνάλογον διάβημα.

Κατωτέρω δημοσιεύομέν τινα ἐκ τῶν σχετικῶν τηλεγραφημάτων.

6)19 Δεκεμβρίου 1922

Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας,

Λονδῖνον

Ὁ πρῶτος κατακτητὴς ἐξέβαλε τοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τὸν Ἁγιώτατον Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ὁ δεύτερος κατακτητὴς ἀποπειρᾶται νὰ τὴν ἐξωσιν αὐτεῦ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ὁρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ζητεῖ δὲ νὰ καταστήσῃ συνειδότας τῆς ἀδικίας ταύτης καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους χριστιανικῶν Δυνάμεων. Ἐνωθῆτε, ἀγαπητὲ ἀδελφὲ, μεθ' ἡμῶν καὶ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων μετὰ τῶν περὶ Ὑμᾶς ἀδελφῶν τόσον ἐν τῇ προσευχῇ πρὸς τὸν Θεὸν, ὅσον καὶ ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ μελετωμένου κατὰ τῆς ὅλης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀδικήματος.

Πατριάρχης Μελέτιος

14)27 Δεκεμβρίου 1922.

Πατριάρχην Μελέτιον,

Ἐξηκολούθησα νὰ τονίζω παρὰ τῇ Συνδιασκέψει τῆς Λωζάνης τὴν διακαῆ ἐλπίδα καὶ ἐπιθυμίαν μας ὅπως μὴ λάβῃ χώραν ὑπερβασία τις εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ἱστορικοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἐν Κων]πόλει.

Ἡ ἐξακολούθησις τῆς παραμονῆς τοῦ Πατριαρχείου ἐν Κων]πόλει ἐνέχει βαθεῖαν σποιδαιότητα δι' ὁλόκληρον τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας.

16)19 Δεκεμβρίου 1922.

Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Οὐψάλης

Κῳ Νάθαν

Χριστιανίαν

Ἐν συγκινήσει πολλῇ ἐπληροφορήθημεν ἐκ Λωζάνης ἐκδηλωθὲν ὑφ' Ὑμῶν ἐξ ὀνόματος τῆς Συνηδικῆς Ἐκκλησίας ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἐκφράζομεν Ὑμῖν τὴν ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην ἡμῶν τε καὶ τῶν ἡμετέρων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν καὶ ὁλοκλήρου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως διὰ τὴν φιλάδελφον Ὑμῶν πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν ἐνέργειαν πρὸς ἀποτροπὴν ἀδικήματος κατὰ τῆς ὅλης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ ἐν Βηθλεὲμ τεχθεὶς Κύριος ἀποδῴη

Ὑμῖν καὶ τῷ λαῷ Ὑμῶν τὴν ἀντιμισθίαν τῆς ἐνεργείας ταύτης.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐκπληκτος πρὸ τῆς ἀπαιτήσεως πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ Θρόνου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἐκ Κ]πόλεως ἐνήργησε παρὰ τῇ Συνδιασκέψει ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας ὅπως τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, ὅπως ἀπὸ πολλῶν αἰώνων τηρεῖ τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως πάσης τῆς ὀρθοδοξίας, παραμείνῃ ἐν Πρωτευούσῃ τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ, καὶ ὅπως δοθῇ εἰς αὐτὸ καὶ ὁ ἱστορικὸς ναὸς, ἐν ᾧ ἐλειτούργησαν οἱ λαμπρότεροι ἱεράρχαι παντὸς τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, τιμώμενοι σήμερον μεταξὺ τῶν κορυφαίων Ἁγίων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως κατὰ τὸ ν. ἡμερολ. ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

α') πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας κ. Ράνδαλλ.

β') διὰ τοῦ Σεβ. ἀρχιεπισκόπου Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου πρὸς πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς ὀργανώσεις Ἀμερικῆς.

Α'. Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ

Λονδῖνον

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, συγχαίροντες ἀσπαζόμεθα τὴν Ὑμετέραν ἀγαπητὴν Σεβασμιότητα καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας Αὐτῇ τε καὶ ἁπάσῃ τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εἰρήνην, ἣν ψάλλει τῶν ἀγγέλων ὁ χορὸς ὑπεράνω τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ. Ἐν τῇ καλλίστῃ δὲ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ ἐκφράζομεν πρὸς Ὑμᾶς καὶ ἅπαντα τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἀγγλίας τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ποιμένων καὶ ὁλοκλήρου τοῦ πληρώματος τῆς ἐν Κων]πόλει Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας διὰ τὸ γνησίως φιλάδελφον καὶ φιλάνθρωπον ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐξεδηλώσατε πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Θράκης ἐν ἡμέραις θλίψεως αὐτῶν.

Ἀποδῴη Ὑμῖν ὁ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθεὶς Σωτὴρ τὴν ἀντιμισθίαν, ἧς ἐγένεσθε ἄξιοι.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἡ Α. Σεβ. ἀπήντησε διὰ τοῦ κάτωθι τηλεγραφήματος:

Πατριάρχην Μελέτιον,

Κων]πολιν

Ἡ εὐλογία τῶν Χριστουγέννων, ἣν ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἐπικαλεῖται ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας εἴη καὶ ἐφ' Ὑμᾶς καὶ τὸ Ὑμέτερον ποίμνιον, ὁ δ' Ἄρχων τῆς Εἰρήνης φέροι Ὑμῖν, κατόπιν τόσων πολλῶν θλίψεων, τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν σωτηρίαν ὑπὲρ ἧς δεόμεθα.

Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας.

Λονδῖνον 27 Δεκεμβρίου 1922.

Β'. Πρὸς πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς ὀργανώσεις τῆς Ἀμερικῆ.

Νέαν Ὑόρκην

Ἡ ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως Χριστοῦ εἶνε ἡ καλλιτέρα εὐκαιρία ὅπως διακηρύξω τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ κόσμου ὅλου. Τὸ φιλάνθρωπον ἐνδιαφέρον τῶν ἐκλεκτῶν ἀτόμων καὶ ὀργανώσεων, ἔσωσεν ἕως τοῦδε ἐκ βεβαίου θανάτου μυριάδας ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων καὶ μόνον διὰ τῆς συνεχείας τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου εἶνε δυνατὸν νὰ σωθῶσιν οἱ ὑπὲρ τὸ ἓν ἑκατομμύριον προσφυγόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τόσων δυστυχῶν ἀνθρώπων προεξάρχει ἡ Ἀμερικανικὴ φιλανθρωπία ἀντιπροσωπευομένη ἰδίως ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Περιθάλψεως γγὺς Ἀνατολῆς. Κηρύττω δημοσίᾳ τὴν Ἀνατολικὴν χριστιανωσύνην ὀφειλέτην

ἀϊδίου εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν λαὸν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, παρακαλῶ δὲ τοὺς λειτουργοὺς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἑρμηνεύσωσι πρὸς τὰ ποίμνια αὐτῶν τὴν εὐγνωμοσύνην ταύτην. Σῶτηρ Κύριος τεχθεὶς ἐν Πόλει Δαυΐδ, εὐλογήσαι σύμπαντα τὸν φιλόχριστον λαὸν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοὺς Κυβερνήτας αὐτοῦ.

Ἐν Κων]πόλει τῇ 8 Δεκεμβρίου 1922

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κων]πόλεως
καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης **ΜΕΛΕΤΙΟΣ**

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΡΟΔΩ

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν Σχολικὸν ἔτος ἐλειτούργησαν ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ 43 ἐν ὅλῳ Δημοτικαὶ Σχολαί, ἐξ ὧν ἡ μία ἀρρένων, ἡ μία θηλέων καὶ αἱ λοιπαὶ μικταί. Ἐκ τούτων πάλιν αἱ 10 εἶναι κοιναὶ μονοτάξια, 7 πλήρη διτάξια, 14 τριτάξια, 8 τετρατάξια, 3 πενταττάξια καὶ ἓν ἑξατάξιον.

Ἐδίδαξαν ἐν ὅλῳ 119 διδάσκαλοι ἐξ ὧν 72 ἄρρενες καὶ 47 θήλεις, οἱ 50 πτυχιοῦχοι καὶ οἱ 69 ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ Γυμνασίου ὡς ὑποδιδάσκαλοι. Ἐκ τῶν πτυχιούχων οἱ 25 ἔχουσι δίπλωμα διδασκαλείου ἢ ἱεροδιδασκαλείου καὶ οἱ 25 δίπλωμα Γυμνασίου.

Ἐφοίτησαν ἐν ταῖς Σχολαῖς ταύταις μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἐν ὅλῳ 3996, ἐξ ὧν 2638 ἄρρενες καὶ 1358 θήλεις. Εἰς τὴν α'. τάξιν ἐφοίτησαν 1383 εἰς δὲ τὴν ϛ' 219. Ἐκ τῶν φοιτησάντων εἰς τὴν α' τάξιν οἱ 810 ἦσαν ἄρρενες, οἱ δὲ 573 θήλεις. Ἐκ τῶν τῆς ϛ' τάξεως οἱ 189 ἦσαν ἄρρενες καὶ μόνον αἱ 30 θήλεις.

Ἐδαπανήθησαν διὰ τὰς ὡς ἄνω Σχολὰς ἐν ὅλῳ λιρέτται 553980, ἤτοι κατὰ μέσον ὅρον εἰς ἕκαστον μὲν διδάσκαλον ἀναλογοῦσι 4955 λιρέτται δι' ἕκαστον δὲ μαθητὴν 139 περίπου.

Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες κάτοικοι Ρόδου δὲν ὑπερβαίνουσι τὰς 35000 ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀναλογεῖ εἰς ἕκαστον ἄτομον ὡς φόρος διὰ τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν φρ. 12.15.

Οἱ μαθηταὶ ἐν ἀναλογίᾳ τοῦ πληθυσμοῦ ἀνέρχονται εἰς 11 4ο]ο.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 10 Δεκεμβρίου.—Ὁ Πανιερ. Μητρ]λίτης Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος ὑποβάλλει διὰ γράμματος πληροφορίας περὶ τοῦ ἔργου τῆς περιθάλψεως τῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ζώνῃ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ προσφύγων.

Ὁ Πανιερ. Μητρ]λίτης Γάνου καὶ Χώρας ὑποβάλλει ὡσαύτως δι' ἐκθέσεως πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῶν προσφύγων χριστιανῶν αὐτοῦ.

Ἐνεκρίθη ὅπως ἀπολυθῇ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Πανιερ. Μ]λίτας τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, δι' ἧς θὰ προτρέπωνται ὅπως συμφώνως πρὸς τοὺς ἱ. Κανόνας μὴ ἀπομακρύνωνται τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

Διωρίσθη ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἐφέσου Πατριαρχικὸς ἐν Ἀθήναις ἀντιπρόσωπος.

Ἐνεκρίθη ὅπως ἐπὶ ταῖς προσεγγιζούσαις κοσμοσωτηρίοις ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ἀπολυθῇ ἐγκύκλιος πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ τὸ Ὀρθόδοξον πλήρωμα δί ἧς θὰ ἐπιζητῆται ἡ παραμυθία τῶν πασχόντων καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῶν πρὸς αὐτοὺς φιλαδέλφων καὶ φιλανθρώπων αἰσθημάτων.

Συνεδρία 13 Δεκεμβρίου.— Ἐνεκρίθη κατάλογος τῶν Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν χοροστασιῶν καὶ Λειτουργιῶν.

Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ Παν. Μητρ]λίτου Φιλιππουπόλεως κ. Βενιαμὶν ὑποβάλλοντος στατιστικὰς πληροφορίας περὶ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Παρεπέμφθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συνταγματίου Ἐπιτροπήν.

Ὁ Παν. Μητρ]λίτης Ἐλευθερουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος δι' ἐκθέσεως ὑποβάλλει πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὑρίσκεται ἡ ἐπαρχία αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ ἔργου τῆς περιθάλψεως τῶν ἐκεῖ προσφύγων.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπὶ τῶν βοηθειῶν Ἐπιτροπῆς κ. Βίκρυ διὰ γράμματος αὐτοῦ ἐξ Ἀμερικῆς ὑποβάλλει πληροφορίας περὶ τῶν προσπαθειῶν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προσφύγων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ. 51

Ἐν Κ)πόλει τῇ 24 Δεκεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† ὁ Ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΙΩΝΝΟΥ, Α΄ Γραμματεὺς τοῦ Α΄ Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΕΟΡΤΙΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ

Βεβαρημένη ἡ ἀνθρωπότης ὡς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων, καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς διατελοῦσα, ἀνάπαυσιν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἐζήτει εἰς τὰς διαφόρους δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ τὰς κατὰ καιροὺς ἐκφερομένας διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἄλλης φιλοσοφίας ἀποβλέπουσα, ἀλλ' οὐδαμοῦ ταύτην εὗρισκεν. Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἡμῶν ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐξαπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἵνα σώσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ καὶ ὑπεράνω τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων ἐξήγγειλαν τὸ κοσμοσωτήριον τοῦτο γεγονὸς καὶ ἐκήρυξαν τὸ πέρας τῆς ἀνιαρᾶς ἐκείνης καταστάσεως τῆς ἀνθρωπότητος, καθ' ἣν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας ἐστέναζεν αὕτη.

Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἀγγελικὸς ὕμνος ἐχρησίμευσεν ὡς ὁ θριαμβευτήριος παιὰν ὁ ἐξαγγελτικὸς τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐπιχύσας τὴν ἀνακούφισιν τῆς ὑπὸ ἁμαρτίαν διατελούσης ἀνθρωπότητος, ἄριστα δύναται νὰ θεωρηθῇ ἑκάστοτε ἰδίᾳ δὲ ἐν τοῖς νῦν καιροῖς ὡς σταθμὸς πολυπόθητος ἡ ἐπέτειος τῆς ἐξαγγελίας τούτου ὅπως εὕρωσιν ἀνάπαυσιν αἱ καρδίαι ἡμῶν μετὰ πολυκύμαντον διαπάλην καθ' ἣν διήλθομεν τὴν θλῖψιν τὴν μεγάλην.

Ἄριστα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία τῶν καλλιτέρων ἡμερῶν καθ' ἣν δυνάμεθα νὰ χαρῶμεν «ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἔστι Χριστὸς ἐν Πόλει Δαυῒδ» γεννηθῶσι δὲ εἰς ἡμᾶς αἱ σκέψεις, ἃς ἐπιβάλλει τὸ κοσμοσωτήριον γεγονὸς, νὰ ἀναμετρήσωμεν τὰ καθήκοντα ἅτινα ὑπαγορεύουσιν εἰς ἡμᾶς αἱ πλήρεις ἀναμνήσεων δι' ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἅγιαι αὗται ἡμέραι καὶ νὰ ἀπευθύνωμεν καὶ δεχθῶμεν τὸν ἑόρτιον ἀσπασμὸν ἐν πίστει, ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ, ἀγάπῃ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, στοιχοῦντες ταῖς πατρικαῖς συστάσεσι καὶ προτροπαῖς τὰς ὁποίας ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ποιμένας καὶ τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς Ἐκ]σίας Κων]πόλεως διὰ τῆς ὄπισθεν δημοσιευομένης Ἐγκυκλίου ὁ πανσεβάστος Πατὴρ καὶ Δεσπότης ἡμῶν Πανάγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

† ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Χάριν, ἔλεος, εἰρήνην ἀπὸ τοῦ ἐν Βηθλεὲμ Γεννηθέντος Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Σπήλαιον καὶ τὴν Φάτνην. Εἶνε ὁ σταθμὸς ὁ πολυπόθητος, ὅπως εὕρωσιν ἀνάπαυσιν αἱ καρδίαι ἡμῶν, ποιμένων τε καὶ ποιμαινομένων. Διὰ μακρᾶς ἀτελευτήτου νυκτὸς ἐκάμαμεν τὴν πορείαν. Ὁ ἀστὴρ ὁ ὁδηγῶν τὰ βήματα ἡμῶν πρὸς τὴν Βηθλεὲμ ἀπεκρύβη πλειστάκις ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ὑπὸ τῆς ὁμίχλης τῆς πυκνῆς, ἥτις κατέλαβε τὴν ὕπαρξιν ἡμῶν. Καὶ ἔγεινεν ἀκόμη περισσότερον βαρὺ τὸ φορτίον τῆς θλίψεως ἐπὶ τῶν ὤμων ἡμῶν καὶ περισσότερον ἐπιθυμητὴ ἡ ὑμνῳδία τῶν Ἀγγέλων:

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Πληροῖ ἤδη τὰς καρδίας ἡμῶν ἡ χαρὰ ἡ μεγάλη, ἣν εὐαγγελίζεται ὁ ἄγγελος εἰς τοὺς Ποιμένας καὶ «παντὶ τῷ λαῷ». Γλυκαίνει ἤδη τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἡ εἰρήνη, τὴν ὁποίαν ψάλλει ὑπεράνω τοῦ Σπηλαίου ὁ χορὸς τῆς στρατιᾶς τῆς οὐρανίου. Ἤμεθα βεβαρημένοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης καὶ τώρα χαίρομεν, «ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβίδ». Ἤμεθα ἐν πολέμῳ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, τώρα δὲ πλησιάσαντες τὸν Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης αἰσθανόμεθα κυριαρχοῦσαν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Διελθόντες λοιπὸν ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἰδόντες τὸ «ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονὸς, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν», τήν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ εὑρόντες, πεσόντες προσκυνήσωμεν Αὐτῷ, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰώνων καὶ Ἀρχηγῷ τῆς Σωτηρίας ἡμῶν καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδίας προσφέρωμεν Αὐτῷ ὡς δῶρα δάκρυα μετανοίας καὶ δάκρυα εὐγνωμοσύνης, ἔλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως, πίστιν καὶ ἐλπίδα καὶ ἀγάπην, ἀγάπην περιλαμβάνουσαν καὶ τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν.

Ἀλλ' ἐν τῷ Σπηλαίῳ καὶ πρὸ τῆς Φάτνης ἱστάμενοι δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἐνθυμώμεθα πλέον τὸν παρελθόντα πόνον τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξε μέγας. Ἐθλίβημεν καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἐδοκιμάσθημεν ὑπὲρ δύναμιν, ἀλλὰ δὲν ἀποστρεφόμεθα πλέον τὴν θλῖψιν καὶ τὴν δυστυχίαν, ὅταν βλέπωμεν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐρχόμενον πρὸς ἡμᾶς διὰ τῆς Φάτνης καὶ τοῦ Σπηλαίου. Ὑπῆρξε βαρὺς ὁ σταυρὸς ἑνὸς ἑκάστου ἡμῶν καὶ τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν, ἀλλ' ὁ σταυρὸς οὗτος γίνεται φορτίον προσφιλὲς, ἀφοῦ θὰ προηγῆται εἰς τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, βαστάζων τὸν σταυρὸν τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, ὁ σαρκωθεὶς Θεὸς ἡμῶν.

Ὅσοι ἐχάσατε τὴν πατρίδα σας διωκόμενοι, ἀτενίσατε πρὸς τὸν Χριστὸν φεύγοντα εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἵνα σωθῇ ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς διαταγῆς τοῦ Ἡρώδου. Ὅσαι μητέρες θρηνεῖτε τὰ μὴ ὑπάρχοντα τέκνα σας, ἀκούσατε τὸν θρῆνον τῆς Ραχήλ, τὸν ἀντηχοῦντα ἐν Ραμᾷ καὶ θὰ ἔλθῃ ἀκένωτος παραμυθία εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν. Ὅσοι ἐδιώχθητε διὰ δικαιοσύνην, ὅσοι πεινᾶτε καὶ διψᾶτε καὶ γυμνητεύετε, ὅσοι εἶσθε ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φυλακῇ, ὅσοι δὲν ἔχετε «ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι», προσέλθετε εἰς τὸν Χριστὸν καὶ «εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν».

Ὅσοι πάλιν ἐδείξατε σπλάγχνα οἰκτιρμῶν πρὸς τοὺς ἐν δυστυχίᾳ ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι διεθρύψατε πεινῶσιν ἄρτον καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰς τὸν οἶκόν σας εἰσηγάγετε, ὅσοι ἐνεδύσατε γυμνὸν καὶ ἀσθενοῦντα περιεποιήθητε, ὅσοι περισυνελέξατε ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐπαρηγορήσατε, «χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ἀδελφοὶ καὶ συμποίμενες καὶ ἅπας ὁ Χριστεπώνυμος λαός, εἴπωμεν πάντες ἐκ μέσης ψυχῆς: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». Ἡ θλῖψις ἡ μεγάλη, ἣν διερχόμεθα κατειργάσατο ἐν ἡμῖν τὴν ὑπομονήν, ἡ δὲ ὑπομονὴ τὴν δοκιμήν, ἡ δὲ δοκιμὴ τὴν ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει. Διὰ τῶν παθημάτων ἐπῆλθεν ἡ κάθαρσις. Οἱ ποιμένες δὲν διίστανται πλέον πρὸς ἀλλήλους καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Ἄρχοντος τῆς Εἰρήνης εὑρίσκει τὴν ποιμαίνουσαν Ἐκκλησίαν εἰρηνεύουσαν καὶ ἐν εὐσταθείᾳ τὸν ἀγῶνα τὸν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης διεξάγουσαν. Τὰ ποίμνια δὲ πάλιν ἐν ζήλῳ πολλῷ καὶ πλησμονῇ ἐριθείας τέως διατελοῦντα, εὑρίσκονται νῦν εἴπερ ποτε στενώτερον συνδεδεμένα τοῖς δεσμοῖς τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ζητοῦσι προθυμότερον τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας. Οἱ ἄρχοντες δὲ τοῦ λαοῦ αἰσθάνονται πληρέστερον τὰς εὐθύνας, ἃς ὑπέχουσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἣν ἐνεπιστεύθησαν ἐξουσίαν. Ἐνὶ λόγῳ, διὰ τῶν παθημάτων ἐμάθομεν πάντες, ὅπως ἐπιζητῶμεν ἐν εὐθύτητι τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ αἰσθανόμεθα ὅτι εὑρισκόμεθα σήμερον ἐγγύτερον αὐτοῦ, ἢ πρὸ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης. Ἐὰν Ἐκκλησίαι Ἀποστολικαὶ θρηνοῦσι τὴν στέρησιν τῶν τέκνων αὐτῶν, ἐὰν οἱ ἀειλαμπεῖς ἀστέρες τῆς Ἀποκαλύψεως ἐκρύβησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ἀλλ' ὅμως ἀκράδαντος εἶνε ἡ πίστις ἡμῶν καὶ βεβαία ἡ ἐλπὶς ἡμῶν ὅτι οἱ ἀστέρες θὰ ἀνατείλωσι καὶ πάλιν πλησιφαεῖς καὶ αἱ ἐρημίαν θρηνοῦσαι Ἐκκλησίαι θὰ εὐφρανθῶσι καὶ πάλιν διὰ τὴν εὐτεκνίαν αὐτῶν.

Ἐν τῷ παρόντι ὅμως, τῆς ἐλπίδος ταύτης προέχει εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ἡ συναίσθησις ὅτι ἔχομεν ὑποχρέωσιν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ μεριμνήσωμεν διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἐν δυστυχίᾳ εὑρισκομένων ἀδελφῶν. Μεγάλη εἶναι ἡ παραμυθία ἡμῶν, πληροφορουμένων, ὅτι πανταχοῦ ἐπιδεικνύονται σπλάγχνα ἀδελφικὰ πρὸς τοὺς πρόσφυγας, πάντων προθυμουμένων νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν δυστυχίαν αὐτῶν. Καὶ ἐνῷ καθηκόντως μνημονεύομεν τῆς φιλαδέλφου ταύτης καὶ εὐσπλαγχνικῆς συμπεριφορᾶς τῶν ὁμοδόξων καὶ ὁμαιμόνων, διακηρύττομεν ἀκόμη μεγαλοφωνότερον τὴν ἀρετὴν ἐκείνων ἐκ τῶν ἀλλογενῶν, ὅσοι ἔσπευσαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἀδελφοὺς ἡμῶν. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀνακηρύττει ἑαυτὴν ὀφειλέτιν εὐγνωμοσύνης ἀϊδίου πρὸς πάντας τοὺς φιλανθρώπους ὅλου τοῦ κόσμου δι' ὅσα ἔπραξαν καὶ πράττουσιν ὑπὲρ τῶν ἐν δυστυχίᾳ εὑρεθέντων τέκνων αὐτῆς καὶ ἀναφέρει ὑπὲρ αὐτῶν ἱκεσίαν ἐγκάρδιον, ὅπως γένηται εὐπρόσδεκτος ἡ ἐλεημοσύνη αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς τῶν ὀρφανῶν καὶ Κριτοῦ τῶν χηρῶν, συνιστῶμεν δὲ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀμέσως εὐεργετουμένους, ὅπως προσεύχωνται διὰ τοὺς ἐλεοῦντας αὐτούς.

Ἐν κατακλεῖδι τῆς ἑορτίου ταύτης προσρήσεως, τὸν ἐγκάρδιον ἐν Χριστῷ τεχθέντι ἀσπασμὸν τοῖς ἀδελφοῖς καὶ συλλειτουργοῖς πᾶσιν ἀποδιδόντες καὶ τὴν πατριαρχικὴν εὐλογίαν παντὶ τῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι ἀπονέμοντες, εὐχόμεθα ὅπως ὁ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθεὶς καὶ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθεὶς Σωτὴρ ἡμῶν χαρίσηται τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, ἣν οἱ ἄγγελοι μελῳδοῦσιν ἐπὶ τῇ Γεννήσει Αὐτοῦ, δωρήσηται δὲ πᾶσιν ἡμῖν τὸν ἀνατέλλοντα νέον τῆς χρηστότητος αὐτοῦ ἐνιαυτὸν τῆς χάριτος Αὐτοῦ πεπληρωμένον.

Χριστούγεννα ,ᾳψκβ΄

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ εὐχέτης.

ΜΗ]ΔΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΔΔΑΙΝΙΚΟΥ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΒΗΡΙΑΣ

Ἡ αὐτοκέφαλος ὀρθοδοξος Ἐκκλησία Ἰβηρίας ἢ Γεωργίας τυγχάνει μία τῶν ἀρχαιοτέρων Αὐτοκεφάλων τοιούτων τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου. Ὁ Ἀντιοχείας Βαλσαμὼν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Β΄ Κανόνος τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου βεβαιοῖ «τὸν δὲ Ἰβηρίας (αὐτοκέφαλον) ἐτίμησεν ἡ διάγνωσις τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου· λέγεται γὰρ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Θεουπόλεως μεγάλης Ἀντιοχείας κυροῦ Πέτρου γέγονεν οἰκονομία Συνοδικὴ ἐλευθέραν εἶναι καὶ αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἰβηρίας, ὑποκειμένην τότε τῷ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας». Ἐν δὲ τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ΛΒ΄ Κανόνος τῆς Πενθέκτης Συνόδου ἀποκαλεῖ τοὺς Ἴβηρας «ὀρθοδοξοτάτους». Τὰ αὐτὰ βεβαιοῖ καὶ ὁ Βλάσταρης ἐν στοιχείῳ Ε τοῦ Συντάγματος τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ἡ δὲ «Ἔκθεσις Νέα» ἡ ἀναγραφομένη ὑπὸ τοῦ Κωδινοῦ ἐν ἔτει ᾳωξέ (1387) «ὅπως γράφει νῦν ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης τῷ Πάπᾳ καὶ τοῖς λοιποῖς Πατριάρχαις καὶ Ἀρχιεπισκόποις» μετὰ τὸν Πάπαν, τοὺς Πατριάρχας καὶ τοὺς αὐτοκεφάλους Τυρνόβου, Πεκίου, Ἀχριδῶν, ἕπεται ὁ τίτλος τοῦ Ἰβηρίας ἔχων, ὅπως καὶ τούτων, ὡς ἑξῆς·«Μακαριώτατε ἀρχιεπίσκοπε καθολικὲ πάσης Ἰβηρίας, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν μετριότητος».

Κατὰ τὰς Ἰβηρικὰς παραδόσεις οἱ Ἴβηρες κατηχήθησαν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς παρθένου Νινοῦς τῷ 326 καὶ τοῦ ἐξ Ἀντιοχείας Ἰωάννου τοῦ ἐκ Ζιβαζινῆς μετὰ τῶν 12 μαθητῶν αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Β΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον παρίστατο καὶ ὁ Ἴβηρ ἐπίσκοπος Παντόφιλος.

Τῷ 458 ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀναστασίου καὶ τοῦ Γεωργιανοῦ βασιλέως Βακτὰν Γαργασλὰν, ὁ Ἀντιοχείας Παλλάδιος ἐγκαθίδρυσεν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἰβηρίας Μεσχέτα τὸν πρῶτον καθολικὸν Πέτρον, Ἕλληνα τὸ γένος, ὡς Ἔξαρχον Ἰβηρίας. Ἐξηκολούθησαν δὲ οἱ Ἔξαρχοι Ἰβηρίας νὰ χειροτονῶνται ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας μέχρι τῆς χειραφετήσεως τῆς Ἰβηρίας εἰς Αὐτοκέφαλον Ἀρχιεπισκοπὴν —οὐχὶ Πατριαρχεῖον— ἐπὶ τοῦ Ἀντιοχείας Πέτρου, ἥντινα ἐκύρωσε καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Θεοδόσιος.

Τῷ 1390, αἱ ἐπαρχίαι Γουρίας, Ἰμερετίας, Μιγγρελίας, Σβανετίας καὶ Ἀβγασίας ἀπετέλεσαν ἰδιαιτέραν Αὐτοκέφαλον Ἀρχιεπισκοπὴν διατηρηθεῖσαν ὡς τοιαύτην μέχρι τέλους τῆς ΙΗ΄ ἑκατονταετηρίδος.

Ἐξανθλιθείσης τῆς χώρας ἐκ τῶν ἀγώνων κατὰ τῶν Ἀράβων, Σελτζούκων, τῶν Τατάρων τοῦ Τσιγγισχὰν καὶ τοῦ Ταμερλάνου καθὼς καὶ τῶν Περσῶν τῆς Γεωργίας, ὁ βασιλεὺς αὐτῆς Ἡράκλειος Β΄ ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομὴν τῆς Ρωσσίας καὶ διὰ συνθήκης συναφθείσης τῷ 1787 μετὰ Αἰκατερίνης τῆς Β΄ ἔθηκε τὴν ἐξωτερικὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἰβηρίας ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσσίας, διατηρουμένης τῆς ἐσωτερικῆς αὐτονομίας τοῦ Κράτους. Ἐπὶ τῇ συνθήκῃ ταύτῃ ἐκμανεὶς ὁ Σάχης τῆς Περσίας Ἀγᾶ Μεχμὲτ Χὰν ἐπέδραμε καὶ ἐλεηλάτησε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τὴν χώραν, τῆς Ρωσσίας παραμεινάσης, παρὰ τὴν συνθήκην, ἀπαθοῦς. Τέλος, θανόντος τοῦ Ἴβηρος βασιλέως Γεωργίου ΙΓ΄, ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Παῦλος ὁ Α΄ προσήρτισε τὴν Γεωργίαν ὡς ἐπαρχίαν τοῦ Κράτους του, καὶ, καταργῶν αὐτοβούλως τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, ὑπήγαγεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσσίας. «Ἐπιθυμοῦμεν—λέγεται ἐν τῷ Διατάγματι αὐτοῦ τοῦ 1801—ὅπως ἡ Γεωργία θεωρῆται ὡς ἐπαρχία τοῦ Κράτους ἡμῶν καὶ ὡς τοιαύτη ὑπαγομένη τῇ Γερουσίᾳ, καὶ εἰς πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον». Ἡ κατάργησις αὕτη τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰβηρίας, εἰς οὐδεμίαν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀνεκοινώθη οὐδ' ἔτυχε κανονικῆς κυρώσεως. Τῷ 1811 διὰ διατάγματος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Α΄ ὁ καθολικὸς Ἰβηρίας Ἀντώνιος μετεκλήθη εἰς

Ρωσσίαν ὅπου καὶ ἐτελεύτησεν, ἀπεστάλη δὲ εἰς Γεωργίαν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου Ρῶσσος Ἔξαρχος Γεωργίας(1).

Οἱ Γεωργιανοὶ παραπονοῦνται ὅτι ἐπὶ τῶν Ρώσσων ἐξάρχων κατεσχέθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῶν περιουσία ἀνερχομένη εἰς 100 ἑκατομμύρ. χρυσῶν ρουβλί ιν, ὅτι ἀντικατεστάθη ἡ Γεωργιανὴ γλῶσσα καὶ μουσικὴ ἐν τοῖς ναοῖς ὑπὸ τῆς Σλαυϊκῆς, ὅτι πολυτιμώτατα κειμήλια, εἰκόνες, σκεύη, χειρόγραφα ἐσυλλήθησαν, ὅτι Γεωργιανοὶ κληρικοὶ π. χ. οἱ ἐπίσκοποι Κόριος καὶ Λεωνίδας, ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀμβρόσιος κλπ. ἐξωρίσθησαν, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ὁ Γεωργιανὸς κλῆρος ἀπηύθυνε τῷ 1907 ἔκκλησιν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1917, κατέρρεε τὸ Τσαρικὸν καθεστὼς ἐν Ρωσσίᾳ. Τῇ 12 Μαρτίου 1917 ὁ Γεωργιανὸς κλῆρος συνελθὼν ἐν Συνόδῳ ἀνεκήρυξε τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰβηρίας. Δύο ἑβδομάδας βραδύτερον ἡ Ρωσσικὴ προσωρινὴ Κυβέρνησις διὰ Διατάγματος (27 Μαρτίου) ἀνεγνώριζε τὸ αὐτοκέφαλον τούτου ἐπιφυλασσομένη νὰ διακανονίσῃ διὰ νομοθετήματος τὰς λεπτομερείας ὅπερ νομοθέτημα ἐδημοσιεύθη τῇ 25 Ἰουλίου 1917. Παραδόξως ὅμως ἐν τῷ νομοθετήματι τούτῳ παρετηρήθη σοβαρωτάτη ἀνατροπὴ θεμελιώδους κανονικῆς διατάξεως. Ἐνῷ δηλονότι ἑκάστη Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία ἔχει ὡρισμένα ἐδαφικὰ ὅρια, ἀπαγορεύεται δὲ ἀπολύτως ἡ συνύπαρξις δύο Ἐπισκόπων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἐκκλησιαστικῇ περιφερείᾳ, τὸ ρωσσικὸν διάταγμα ἱδρύει **δύο φυλετικὰς Ἐκκλησίας** ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ· τὴν Γεωργιανὴν διὰ τοὺς Γεωργιανοὺς καὶ τὴν Ρωσσικὴν διὰ τοὺς Ρώσσους.

Κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1917 ἡ Γεωργιανὴ Σύνοδος συνελθοῦσα, ἐκανόνισε τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ ἐξέλεξε Ἀρχιεπίσκοπον Καθολικὸν ταύτης τὸν ἐπίσκοπον Κόριον ὃν ἀνεγνώρισεν ἡ Ρωσσικὴ Κυβέρνησις. Ἡ Σύνοδος τῆς Ρωσσίας καθὼς καὶ ἡ μεγάλη τοιαύτη τῆς Μόσχας, ἡ παλινορθώσασα τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, ἐτήρησαν σιγὴν περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰβηρίας. Μόνον κατὰ Μάρτιον τοῦ 1918 ὁ Πατριάρχης Μόσχας Τύχων ἐπετίμησε τὴν Ἐκκλησίαν Ἰβηρίας ὑποδεικνύων τοὺς κατὰ τῶν ἀποσχιζόντων ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ οἰκείου Πατριάρχου κανόνας, εἰς ἣν ἐπιστολὴν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἰβηρίας ἔκρινε σκόπιμον νὰ ἀντιτάξῃ σιγήν. Ἀδιαφιλονικήτως δὲ τὰ δικαιώματα ἅπερ διεκδικεῖ ὁ Πατριάρχης Μόσχας Τύχων **κανονικῶς δὲν εὐοδοῦνται.** Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὕρηνται νῦν τὰ πράγματα. Διαδοθέντος δὲ ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατέκρινε τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰβηρίας, ἐπηρωτήθη δι' ἀπεσταλμένου ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Δωρόθεος ὅστις καὶ διέψευσεν τὸ πρᾶγμα.

Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καθολικοῦ Ἰβηρίας θανόντος κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1918 διεδέξατο αὐτὸν ὁ Μητροπολίτης Τυφλίδος Λεωνίδας, καὶ τούτου θανόντος ἐκ χολέρας τὸ θέρος τοῦ 1921, διεδέξατο αὐτὸν Ἀμβρόσιος ὁ Α΄.

Ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἰβηρίας ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν ἑξῆς ἐπαρχιῶν.

Ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου Μοχέρας.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως Τυφλίδος.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως Κουταΐδος.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως Σγουδιδης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Μπιζβίντας καὶ Ἀφγασίας.

Ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς Γόρης καὶ Ἀλαβάρντης.

Καὶ μίαν τελευταίαν παρατήρησιν. Ὁ Γεωργιανὸς πρίγκηψ ὁ γράφων ἐν τῇ The Christian East ἀποκαλεῖ πολλαχοῦ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καθολικὸν Ἰβηρίας Πατριάρχην. Τοῦτο τυγχάνει ὅλως ἀνακριβές. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας Ἰβηρίας εἶναι Αὐτοκέφαλος Ἀρχιεπίσκοπος, ὡς ὁ Κύπρου οὐδέποτε ὅμως ἐκλήθη ἡ ἀνεγνωρίσθη Πατριάρχης, τοὐθ' ὅπερ ἄλλωστε οὐδόλως μειοῖ τὰ κανονικὰ αὐτοῦ δικαιώματα ὡς ἀρχηγοῦ Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας.

(1) Τὰς πληροφορίας ταύτας καθὼς καὶ κ ολουθούσας ἀρυόμεθα ἐκ σχετικῆς μελέτης δημοσιευθείσης παρὰ Γεωργιανοῦ ἐν τῷ ἀγγλικῷ περιοδικῷ «Χριστιανικὴ Ἀνατολὴ» (The Christian East) ἐπομένως δέον νὰ γίνωσιν αὗται δεκταὶ μετὰ ποιᾶς τινος ἐπιφυλάξεως.

ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγγελιοφόρος», ὄργανον τῆς Βουλγαρικῆς Συνόδου, ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τῶν ἀναγραφέντων πρό τινος ἐν τῷ ἐνταῦθα ἡμετέρῳ τύπῳ περὶ ἄρσεως τοῦ σχίσματος, κατόπιν καὶ τῆς εὐγενοῦς πρωτοβουλίας τοῦ διὰ Βουλγαρίας διελθόντος ῥώσσου Ἀρχιεπισκόπου Β. Ἀμερικῆς σεβ. κ. Ἀλεξάνδρου, ἀνέφερε τελευταίως(φύλλ. 9 Δεκεμβρ. ἐ. ἐ. νέα ἡμερομ. ἀριθ. 32) ὅτι «εἶνε ἐξουσιοδοτημένος νὰ δηλώσῃ ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας δι' οὐδενὸς καὶ ἐνώπιον οὐδενὸς ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα τοῦ σχίσματος, ὅτι αὕτη δὲν γνωρίζει κανὲν σχίσμα καὶ ὅτι ἂν διὰ τοὺς Ἕλληνας ὑπάρχῃ τοιοῦτον καὶ βαρύνῃ αὐτούς, εἶνε ἰδικόν των ἔργον νὰ τὸ ἄρωσι, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται αἴτησις».

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἀνωτέρω **ἐξουσιοδοτημένη** μάλιστα διάψευσις μᾶς ἐξένισεν ὑπερβολικά, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αὕτη δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Δὲν θὰ θελήσωμεν νὰ ἀναπτύξωμεν διὰ μακρῶν τὰ ἀνταλλαγέντα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μεταξὺ τοῦ σεβ. Ῥώσσου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Πανιερωτάτων: Φιλιππουπόλεως Μαξίμου, Βράτσης Κλήμεντος καὶ Ἀχρίδος Βόριδος κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτῶν ἐν Σόφιᾳ τῇ 15)28 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ.Σημειοῦμεν μόνον ὅτι σύντρεις οὗτοι παρετήρησαν ὅτι θὰ ἦτο ἀπὸ μέρους τῆς Α. Σεβασμ. ἐκδούλευσις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν συνετέλει εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος, κατὰ παράκλησιν δ' αὐτῶν ἀνέλαβεν αὕτη ὅπως διερχομένη ἐκ Βάρνης ζητήσῃ καὶ λάβῃ παρὰ τοῦ Βουλγάρου Μητροπολίτου Βάρνης Συμεὼν τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμην αὐτοῦ, ἀποτελοῦσαν, ὡς εἶπον, καὶ γνώμην αὐτῶν. Ἡ γνώμη τοῦ γηραιοῦ τούτου ἀρχιερέως πράγματι διετυπώθη ἐν σημειώματι μακρῷ, ρωσσιστὶ γεγραμμένῳ, φέροντι τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ καὶ ἡμερομηνίαν 10 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. Ἀντίγραφον τοῦ σημειώματος τούτου μετὰ καὶ ἰδίας ἐκθέσεως ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Α. Σεβασμιότητος τῷ Παναγιωτάτῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ. Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ πράγματος. Νομίζομεν ὅτι παρεῖλκε πᾶσα σπουδὴ πρὸς διάψευσιν αὐτοῦ καὶ δὴ ἀπὸ μέρους ἐπισήμου ὀργάνου, καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἰς ὕφος, διὰ τὸ ὁποῖον λυπούμεθα.

Ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν ἰδιαιτέρως τοῦ ζητήματος, εἶνε περιττὸν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὸ σχίσμα ὑφίσταται καὶ ὅτι ἡ ἄρσις αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἐκ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἱ. κανόνων καὶ ἐκ τῆς χειρονομίας, τὴν ὁποίαν ὀφείλει πρώτη ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία νὰ κάμῃ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν Κων]πόλεως, ἕτοιμον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ τῇ ἀνταποδώσῃ τὸν μητρικὸν ἀσπασμὸν καὶ τῇ ἀναγνωρίσῃ τὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱ. κανόνων δίκαια αὐτῆς.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα εἰς ἀπάντησιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 19 Δεκεμβρίου.— Ἐνεκρίθη τὸ ὑπὸ τῆς δευτέρας Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς καταρτισθὲν Καταστατικὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ὡς εὑρισκόμενον ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὸν ἱδρυτικὸν τόμον αὐτῆς.

—Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ ἐν Μόσχᾳ Πατρ]ικοῦ ἀντιπροσώπου Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἰακώβου Βατοπεδινοῦ ὑποβάλλοντος ἀπαντητικῶς τὰς ζητηθείσας πληροφορίας περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως τῆς παρουσιασθείσης ἐν τῇ Ρωσσικῇ Ἐκκλησίᾳ μεταρρυθμιστικῆς κινήσεως.

—Ἐξ ἀφορμῆς ἐπιστολῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως κ. Σμαράγδου ὑποβάλλοντος ὅτι πρὸς τελείαν θεραπείαν τῆς ὑγείας αὐτοῦ θὰ ἀπαιτηθῇ πολὺς χρόνος ἐνεκρίθη ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν συνοδικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Κενωθείσης οὕτω συνοδικῆς ἕδρας ἐκλήθη κατὰ τὸ συνταγμάτιον διὰ μίαν συνοδικὴν περίοδον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλλιουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος.

Συνεδρία 22 Δεκεμβρίου.— Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Βελιγραδίου κ. Δημήτριος ἀπευθύνει διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ χαιρετισμὸν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων.

— Ὁ Σεβ. Μητρ]λίτης Καλλιουπόλεως κ. Κων]τῖνος τηλεγραφικῶς εὐχαριστεῖ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς Συνοδικοῦ καὶ ἀγγέλλει ὅτι προσεχῶς ἔρχεται νὰ ἀναλάβῃ τὰ Συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

— Ἐξ ἀφορμῆς γράμματος τοῦ Σεβ. Μη]λίτου Δέρκων γνωρίζοντος ὅτι δωρίσθη Ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Μακροχωρίου καὶ Ἐπίτροπος Αὐτοῦ ἐν τῷ ἐκεῖ τμήματι ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Συνάδων κ. Χριστοφόρος, ἐνεκρίθη ὅπως ὁ Παν. Μη]λίτης Ἀννέων κ. Θωμᾶς περιέλθῃ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑορτῶν καὶ τὰ λοιπὰ τμήματα τῆς ἐν λόγῳ ἐπαρχίας πρὸς παραμυθίαν καὶ πνευματικὴν ἐνίσχυσιν τῶν χριστιανῶν.

— Οἱ Πανιερ. Μητροπολῖται Ἀδριανουπόλεως κ. Πολύκαρπος, Καστορίας κ. Ἰωακεὶμ, Λιτίτσης κ. Νικόδημος, Ἐλευθερουπόλεως κ. Κων]τῖνος, ἀπέστειλαν τὰς ζητηθείσας στατιστικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν.

— Ὁ Πανιερ. Μη]λίτης Πισσιδείας κ. Γεράσιμος ὑποβάλλει πληροφορίας περὶ τῆς ἐκκενώσεως τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν κατακλείδι τῆς συνεδρίας, ἥτις εἶνε ἡ τελευταία πρὸ τῶν ἑορτῶν καὶ τοῦ λήγοντος ἔτους 1922 προσεφώνησε τὰ μέλη τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐπαινέσασα τὸν ζῆλον μεθ' οὗ πάντες εἰργάσθησαν καὶ εὐχηθεῖσα ὅπως τὸ νέον ἔτος ᾖ οὐχὶ ἔτος δοκιμασίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος, ὡς ἦτο τὸ διαρρεῦσαν, ἀλλὰ ἔτος χρηστότητος καὶ εὐλογίας Θεοῦ. Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ηὐχαρίστησεν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὁ α'. τῇ τάξει Σεβ. Μητρ]λίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος. ἐκφράσας τὴν εὐγνωμοσύνην Αὐτῆς διὰ τὸν ἔνθερμον ζῆλον, ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν ἅτινα ἐπεδείξατο Αὐτη καθ' ὅλον τὸν διαρρεύσαντα χρόνον καὶ εὐχηθεὶς ὅπως ὁ ὕψιστος χαρίσηται Αὐτῇ ὑγείαν πρὸς ἐνίσχυσιν ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν ὑψηλῶν Αὐτῆς καθηκόντων.

Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον

Ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητρ]λίτου Ρόδου κ. Ἀποστόλου συνῆλθεν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην εἰς ἔκτακτον Διοικητικὴν Συνεδρίαν τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον.

Ἐψήφισε τὸ ποσὸν πεντακοσίων λιρῶν πρὸς διανομὴν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων βοηθημάτων εἰς τὰς ἐνορίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ διανομὴ γενήσεται διὰ τῶν ἐπιτοπίων Σωματείων. Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Παν. Μητρ]λίτου Μετρῶν κ. Ἰωακεὶμ καὶ τοῦ κ. Ν. Φερμάνογλου θέλει διεξαγάγῃ τὴν εἰς τὰ Σωματεῖα διανομήν.

Ἐνεκρίθη ἵνα διὰ τῆς Μεγ. Πρωτοσυγκελλίας γένηται ἡδιανομὴ τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς βοηθημάτων εἰς τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ὁμογενεῖς ὑπὲρ ὧν ἐψηφίσθη τὸ ποσὸν λιρῶν ὀθωμανικῶν 300.

Λαβὸν δ' ὑπ' ὄψιν τὴν δισχερῆ θέσιν τῶν ἐνοριακῶν Σχολείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐνέκρινεν ἵνα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων διανεμηθῶσι εἰς αὐτὰς ἔκτακτα βοηθήματα. Ὡσαύτως ἐνεκρίθη νὰ προκαταβληθῇ εἰς τὸ Ἰωακείμειον Παρθεναγωγεῖον ποσὸν 1500 λιρῶν ἕναντι τοῦ συναπτομένου ὑπ' αὐτοῦ δανείου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 8616

Κλῆσις

Ὁ Μιλτιάδης Κοκορόμπας Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος Ὑπήκοος Ἕλλην καὶ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὸ πρῶτον Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31.) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐγενίας Κοκορόμπα Χριστιανῆς Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἑλληνίδος, ἄνευ ἐπαγγέλματος, κατοίκου Ταταούλων Γιοκοὺς Μπασῆ ἀριθ. 8. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6393 καὶ ἡμερομ. 22 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου κατ' ἔφεσιν πρὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἔφεσις ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου». 3

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 Δεκεμβ. 1922

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου

Ἀρχιμ. **Γερμανός.**

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ν. καὶ Β. Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου πληροφορήσαντος καὶ πάλιν τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι αἱ ἐκεῖ ἱερατικαὶ θέσεις ἐπληρώθησαν καὶ ὅτι ὑπάρχουσι πλεῖστοι διαθέσιμοι ἱερεῖς, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως μὴ χορηγῆται κανονικὴ ἄδεια τοῖς προτιθεμένοις τυχὸν νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἀμερικὴν πρὸς εὕρεσιν θέσεως κληρικοῖς. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων κληρικῶν.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 8100

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Σταῦρος Ὀρφανίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Μαρίας Σ. Ὀφανίδου, τὸ γένος Ἀποστόλου Ταπούδη, κατοίκου Πέραν Γενῆ-Τσαρσῆ, Γκιοὺλ Μπαμπᾶ σοκὰκ (ἀριθ. 10) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δημοσιευθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8 Δεκεμβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ**

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν 2
Ὁ Α' Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 8149

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος Ἀσσίκωφ ὑπήκοος ρῶσσος, ἄνευ ἔργου, τέως κάτοικος Πέραν (Ἁγιᾶς-πασᾶ ὄπισθεν τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας), καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἵνα ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Βέρας Ἀσσίκωφ τὸ γένος Σκαρλάτου χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ρωσσίδος, κατοίκου Κων]πόλεως (Πέρα, ὁδὸς Γιαρτ-χανὲ ἀρ.28) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ γαλλικοῦ «Journal d'Orient».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 29 9)βρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ** 2

Ὁ Α' Γραμμα εὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτής
(ὑπογρ.) **Π. Ν. Κεσίσογλους**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν
Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2897.

ΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλεῖται ἡ Μαρία (τὸ γένος Μπρίνδιζη) ἵνα κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως παραστῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐναγομένη ἐπὶ διαζεύξει ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γεωργίου Βρετοπούλου. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι μὴ παρουσιαζομένη θέλει δικασθῇ ἐρήμην.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 22 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**
(ὑπ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.
Ὁ Πρόεδρος 1
(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ. 52

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 31 Δεκεμβρίου 1922

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Μητροπολίτης Γόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, πρόεδρος
† ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† ὁ Ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, Α' Γραμματεὺς τοῦ Α' Πα)κοῦ γραφείου
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων
Διάκονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Γραμματεύς

ΕΠΙ ΤΗ ΛΗΞΕΙ ΤΟΥ 1922

Προπέμποντες εἰς τὴν αἰωνιότητα τὸ λῆξαν ἔτος, ρίψωμεν ἐπ' αὐτοῦ ἓν βλέμμα ἀναδρομικόν.

Ὁ Κύριος, ὁ τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ διδοὺς τοὺς Ποιμένας καὶ Διδασκάλους εἰς διακονίαν τῆς πίστεως πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, ἔδωκε κατὰ τὸν διαρρεύσαντα ἐνιαυτὸν τῇ Πρωτοθρόνῳ Ἐκκλησίᾳ Ἀρχιποίμενα διὰ δράσεως μακρᾶς καὶ καρποφόρου καὶ δι' ἀγώνων περιλάμπρων ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους μεμαρτυρημένον.

Τὸ 1922 παραλαβὸν ὡς πολύτιμον κληρονομίαν παρὰ τοῦ προκατόχου ἔτους τὴν ἐκλογὴν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου **Μελετίου Δ'.** εὗρε τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐν προπαρασκευῇ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ Αὐτῆς, ἐρχομένου ἐκ τῆς πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ μεγάλης χριστιανικῆς Δημοκρατίας, ἐν ᾗ οὗτος εὗρε τόπον ἐλεύθερον πρὸς δρᾶσιν ἐκκλησιαστικὴν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν βίᾳ ἀπομάκρυνσιν Αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἐκλογὴ αὕτη ἐφ' ᾗς τοσαύτας ἐλπίδας ἐστήριξεν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος καὶ ἡ κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ λήξαντος ἐνιαυτοῦ ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐλπίδων κλήρου καὶ λαοῦ πραγματοποιηθεῖσα ἄνοδος Μελετίου τοῦ Δ'. τοῦ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς τὴν ὑπάτην τῆς Ὀρθοδοξίας σκοπιάν, ἀποτελεῖ ὄντως τὸ φωτεινότερον σημεῖον τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ προπεμφθέντος ἔτους διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοῦ Γένους.

Τὰ ἐπακολουθήσαντα ἀδόκητα γεγονότα, τῶν ὁποίων τὰς θλιβερὰς συνεπείας κληρονομεῖ τὸ ἀνατέλλον ἔτος 1923, ἀπέδειξαν πόσον δεδικαιολογημένη ἦτο ἡ πρόσκλησις Μελετίου τοῦ Δ'. ἐπὶ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ὅστις καθ' ὅλον τὸν μακραίωνα βίον αὐτοῦ δὲν εὑρέθη πρὸ τόσων μεγάλων καὶ δυσεπιλύτων προβλημάτων οἷα τὰ παρουσιαζόμενα τὴν σήμερον. Ἐὰν περιστάσεις ἐκτάκτως δυσμενεῖς μετέβαλον τὴν ἐπὶ τῇ ἐξαιρετικῇ ἐκλογῇ τοῦ Πρώτου χαρὰν τῆς Ἐκκ]σίας εἰς

πένθος βαθὺ διὰ τὰ μαρτυρικὰ παθήματα τοῦ Ποιμνίου Αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ἐλπὶς περὶ αἰσιωτέρου μέλλοντος οὐδέποτε ἀπέλιπεν Αὐτήν.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Χαιρετίζοντες τὸν νέον τοῦ Κυρίου ἐνιαυτὸν εὐχόμεθα ὅπως ὁ Δημιουργὸς τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν χαρίσηται κατὰ τοῦτον τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ἀνθρωπότητι ἁπάσῃ τὴν παμπόθητον εἰρήνην.

† ὁ Μ. Πρωτοσύγκελ. **Π. Χ.**

Η ΕΝ ΡΩΣΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Συνεπείᾳ τῆς πρὸς ἑξαετίας περίπου ἐπελθούσης ἐν Ρωσσίᾳ πολιτικῆς μεταβολῆς ἐπῆλθε καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κίνησις ἁπτομένη κυρίως τοῦ διοικητικοῦ συστήματος αὐτῆς χωρισθείσης δι' ἐπισήμου εἰδικοῦ νόμου ἀπὸ τῆς Πολιτείας. Μετὰ τὴν ἀπομάκρισιν τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Μόσχας κ. Τύχωνος ἐσχηματίσθη ὑπὸ τῆς ἐλευθεροφρονούσης μερίδος ἤτοι τοῦ λευκοῦ λεγομένου κλήρου καί τινων ἀρχιερέων νέα **ἀνωτάτη Διοικητικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ** ὅτε καὶ παρουσιάσθησαν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ τῆς Ρωσσαίς Ἐκκλησίᾳ δύο μερίδες **ἡ συντηρητικὴ** καὶ **ἡ ἐλευθεροφρονοῦσα**, αἵτινες λόγῳ τῆς διαφόρου ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων ἔτεινον πρὸς ῥῆξιν καὶ ἔβαινον πρὸς φανερὰν ἐχθρότητα. Τὴν 25 Ἰουλίου ἐ. ἔ. συνῆλθεν ἐν Μόσχᾳ **Παρρωσσικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον** σκοποῦν τὴν συζήτησιν τῆς δημιουργηθείσης μετὰ τὴν ἀπομάκρινσιν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ρωσσίᾳ καταστάσεως καὶ τὴν διακανόνισιν πολλῶν ζητημάτων σχετιζομένων πρὸς τὴν νέαν ἐν Ρωσσίᾳ Πολιτικὴν δημοκρατικὴν διαμόρφωσιν. Ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ ἐξελέγησαν ἐπιτροπαὶ διὰ τὰς ἐπὶ μέρους ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου ὅτε προτάσει τοῦ προέδρου ἐψάλη ὀρθίων πάντων ἱσταμένων ὑπὸ συμπάσης τῆς ὁμηγύρεως ὁ Πολυχρονισμὸς τοῦ Παναγ. Οἰκουμ. Πατριάρχου ὅστις ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος ὡς περικοσμῶν τὸν Οἰκουμ. Θρόνον διὰ τῶν μεγάλων ἀρετῆς καὶ παιδείας προτερημάτων ἀπὸ τῆς περινοίας καὶ εὐσεβείας τοῦ ὁποίου πολλὰ ἀναμένει καὶ ἡ νῦν κατεύθυνσις τῆς ἀναμορφωτικῆς ἐν Ρωσσίᾳ ἐργασίας.

Τὸ Συνέδριον εἰργάσθη ἐπὶ 12 ἡμέρας θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ τὴν 12 φεβρουαρίου 1923 ὅπως προπαρασκευάσῃ ἀρχομένου τοῦ ἔαρος τὴν σύγκλησιν Τοπικῆς Συνόδου. Τὸ Συνέδριον τοῦτο ἔλαβε σειρὰν ὅλων ἀποφάσεων ὧν σπουδαιότεραι εἰσὶν α') τὸ κλείσιμον πάντων τῶν Μοναστηρίων β') ἡ ἐκλογὴ καὶ χειροτονία Ἀρχιερέων ἐκ τοῦ ἐγγάμου κλήρου γ') ὅτι πάντες οἱ ἱερομόναχοι ἱεροδιάκονοι Μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ δύνανται νὰ ἀπενδυθῶσι τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ κρατήσωσι τὸ βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης μόνον ἀνήκοντος οὕτως εἰς τὸν λευκὸν λεγόμενον κλῆρον, οἱ δὲ μὴ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τούτων θὰ διαβιώσωσιν ὡς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τοιοῦτοι εἰς ὁρισθησόμενον δι' αὐτοὺς ἐφ' ὅρου ζωῆς ἰδιαίτερον μέρος, οὐχὶ ὅμως ἐν πόλεσι καὶ χωρίοις δ') Ἀπεφασίσθη καὶ ἐπετράπη ἡ σύναψις δευτέρου γάμου τῶν χηρευόντων ἐκ τοῦ κλήρου.

Εἰς τὰς ἀποφάσεις ταύτας διεφώνησαν τινες ἐν οἷς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς Σεβ. Ἀρχιεπ. Ἀντωνῖνος ἀλλ' ἐπεκράτησαν οἱ ὑπὲρ τῆς ἀμέσου ἐφαρμογῆς ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντιφρονοῦσα τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος μερὶς ἡ μὴ οὖσα εὐχαριστημένη ἐκ τῶν ὡς ἀποφάσεων τοῦ Ἐκ/κοῦ Συνεδρίου λόγῳ κανονικότητος δὲν ἀποκρίπτει ὅτι τοιαῦται μεταρρυθμίσεις ἐπεδάλλοντο πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ συγχρόνου προοδευτικοῦ τῆς συγχρόνου Κοινωνίας καὶ ἀναπτύξεως πνεύματος ἀλλὰ διὰ κανονικῆς ἀρχῆς τοὐτέστι ὑπὸ Οἰκ. Συνόδου.

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἡ δι' ἀρρήκτων δεσμῶν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἀπ' αἰώνων συνδεδεμένη πρὸς τὴν θυγατέρα καὶ ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ὡς

ἄνω ἐξελισσομένην ἐκκλησιαστικὴν κίνησιν παρακολουθοῦσα καθῆκον αὐτῆς ἐθεώρησε ὅπως τὸ μὲν ἐκφράσῃ τὴν λύπην αὐτῆς διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ὀλεθρίας διαπάλης καὶ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν Ποιμένων, τὸ δὲ ὑποδείξῃ τὴν ἀνάγκην τῆς περισκέψεως καὶ τῆς ἠρεμίας καὶ νομίμου ἐν πᾶσι χωρήσεως.

Εὐχαρίστως δὲ δὲ διεπίστωσεν ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν τῶν ζητημάτων τῶν ἀπασχολησάντων τὸ συνέδριον, ὅτι ταῦτα περιορίζονται ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ζητημάτων ἅτινα καὶ ἄλλας ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀπασχολοῦσιν ἐντῷ παρόντι χρόνῳ συνέστησεν εἰς τοὺς ἐπιδιώκοντας τὸ μεταρρυθμιστικὸν ἔργον ἵνα ὅπως ἐν πάσαις ταῖς ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις οὕτω καὶ αἱ αὐτόθι μεταρρυθμιστικαὶ τάσεις μὴ λάβωσιν κατεύθυνσιν τῶν μονομερῶν ἀποφάσεων ἀλλὰ τὸ ἐναντίον τὴν προπαρασκευὴν τῆς κοινῆς γνώμης διὰ τὰς ἐγκύρους ἀποφάσεις, ἃς ἡ κάθόλου Ἐκκλησία μέλλει νὰ λάβῃ μόλις κατστῇ δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις τοιαύτης Συνόδου.

Ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω διαγραφείσης Ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ρωσσίᾳ κινήσεως πληροφορίαι ἐκ μέρους ἐνδιαφερομένων κύκλων παρουσίασαν τὴν κατάστασιν ὡς ὅλως ἀνατρεπτικὴν εἰσερχομένην εἰς σφαίρας τοῦ δογματικοῦ μέρους τῆς ἡμετέρας πίστεως ποικίλων ὑπὸ διαφόρων ἀντιπροσώπων τῆς κινήσεως ταύτης λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἐκφερομένων καὶ εἰσηγουμένων κακογνωμιῶν αὐτὴν ταύτην τὴν βάσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως θιγουσῶν.

Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας ὁ ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς Ἐκκλησίας κηθηγητὴς ἐν Μόσχᾳ κ. Ν. Φιολέτωφ ἐν ἄρθρῳ δημοσιευθέντι ἐν τῇ Βολσεβικικῇ ἐφημερίδι «Νακανούνιε» τοῦ Βερολίνου ὁμιλῶν περὶ τῆς ἀνάγκης τῶν μεταρρυθμίσεων χαρακτηρίζει αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὡς νέον σταθμὸν ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς αὐτοῦ τούτου τοῦ χριστιανισμοῦ·

Ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ἀντώνιος ἀπαιτεῖ νὰ ἀφαιρεθῶσι ἐκ τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως ἡ φράσις **«Καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς»** διότι λέγει ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἀνάληψιν **«μετεβλήθη εἰς σκόνιν ἐν τῷ ἀέρι»**.

Ὅτι ὁ ἱερεὺς Βέλκωφ διδάσκει ὅτι ὁ Ἰ. Χριστὸς δὲν εἶνε Θεὸς καὶ ἡ Θεομήτωρ δὲν εἶνε Παρθένος·

Ὅτι ὁ Πρωθιερεὺς Κρασνίτσκη ἰσχυρίζεται ὅτι «πρέπει νὰ μεταβληθῶσι τὰ δόγματα καὶ ἡ ἠθική».

Καὶ ὅτι κατὰ γενικὴν κρίσιν ἡ «ζῶσα Ἐκκλησία εἶνε ἐν γένει προτεσταντισμὸς ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπὸ κλοπιμαῖον ἔνδυμα ὀρθοδοξίας κ.τ.λ.

Πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὰς ὡς ἄνω πληροφορίας ἔγγραφα ἀπέστειλεν ἡ Ἐκκλησία ἐν ἀντιγράφοις εἰς τὸν ἐν Μόσχα Πατριαρχικὸν ἀντιπρόσωπον Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβον ὅπως ἐξακριβῶν τὰ πράγματα πληροφορήσῃ ἐπειγόντως καὶ ὁρίσῃ κατὰ πόσον αἱ ἐν τοῖς ὡς ἄνω ἐγγράφοις ἀναφερόμεναι σκέψεις καὶ ἐνέργειαι διαφόρων ἐξονομαζομένων ἡγετῶν ἔχονται ἀληθείας καὶ ὑποστάσεως.

Ἡ Α. Πανοσιολογιότης εἰς τὰ ὡς ἄνω ἐρωτήματα ἀπήντησε διὰ τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἐκθέσως.

Παναγιώτατε καὶ θειότατε Δέσποτα εὐλαβῶς ἀσπάζομαι τὴν Παναγίαν Ὑμῶν δεξιάν.

Εὐλαβῶς πάνυ ἐκομισάμην τὴν ἀπὸ 8ῃ Νοεμβρίου καὶ ἀριθ. 7434. σεπτὴν Πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν μετὰ τοῦ ἐσωκλείστου ἐν Αὐτῇ Ἀντιγράφου τοῦ ἀναγράφοντος σκέψεις καὶ ἐνεργείας διαφόρων ἡγετῶν τῆς θρησκευτικῆς κινήσεως λαϊκῶν τε καὶ κληρικῶν μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς ἀναγνοὺς τήν τε σεπτὴν Πατριαρχικὴν Ἐπιστολὴν καὶ τὸ ἐν λόγῳ Ἀντίγραφον σπεύδω νὰ ἀνακοινώσω ἀπαντητικῶς τὰ ἑπόμενα μετὰ πολλοῦ τοῦ υἱκοῦ σεβασμοῦ.

Ἡ ἀναγραφομένη μεταξὺ «Ζώσης Ἐκκλησίας» καὶ Ἐκκλησ. Ἀναγέννησεως διαίρεσις εἶναι ἀληθὴς· περὶ ταύτης καὶ ὁ ὑποφαινόμενος ἔγραψα ἐν καιρῷ τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ὅτε ἀργότερον συνεπείᾳ ἐμμέσου Κυβερνητικῆς συστάσεως ἐπῆλθε συνεννόησις μετὰ τοῦ Προεδρεύοντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίνου καὶ τοῦ Ἀντιπροέδρου πρωθιερέως Krasniskii οὕτως

ὥστε νῦν οὗτοι τοὐλάχιστον φαινομενικῶς καὶ κατὰ τύπον, συνεργάζονται ἐν ταῖς συνεδρίαις τῆς οὕτως καλουμένης «Ἀνωτάτης Ἐκκλ. Διοικήσεως». Τὰ ἀναγραφόμενα περὶ δογματικῶν δῆθεν καινοτομιῶν εἰσὶν ἀδέσποτοι φῆμαι διαδιδόμενοι παρὰ τῷ ὀρθοδόξῳ λαῷ κακοβούλως ὑπὸ ἐχθρῶν τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως καὶ Ἐκκλησίας ἑλλοχιζόντων ἐν τοῖς κόλποις τῆς Αὐλῆς καὶ ἐπιζητούντων τὴν κατάρριψιν τοῦ κύρους τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἓν εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντωνῖνος, Ἀρχιερεὺς Μοναχός, ἀντιπροσωπεύων τὸν ἄγαμον κλῆρον ἐκηρύχθη ἀσπονδος ἐχθρὸς κατ' ἀρχὴν τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἥτις ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀντιπροέδρου Ἱερωθιερέως Krasniskii ἐπιζητεῖ ἵνα τὰ ἡνία τῆς Ἐκκλησίας δοθῶσιν εἰς τὸν λευκὸν λεγόμενον κλῆρον τ. ἔ. τὸν ἔγγαμον—ἐγγάμων Ἀρχιερέων·— ἀποκλειωμένων εἰς τὸ ἑξῆς Μοναχῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ λοιποῦ ἀγάμου κλήρου. Μέχρι τοῦδε ὅμως οὐδεμία ἐγένετο χειροτονία ἐγγάμου Ἀρχιερέως, πλὴν μιᾶς μοναδικῆς ὡς λέγεται ἐν Σιβηρίᾳ συνεπείᾳ τῆς ὁποίας διαμαρτυρηθεὶς παρητήθη ὁ Μητροπολίτης Βλαδήμιρσκι Σέργιος ἀποχωρήσας καὶ ἐκ τῆς θέσεώς του, ὡς μέλους τῆς «Ἀνωτάτης Ἐκκλ. Διοικήσεως».

Ὁ ἀναφερόμενος Ἐπίσκοπος Πετρουπόλεως ὡς ἔγγαμος Νικόλαος Σόβελεφ ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς χηρεύων, τῆς συζύγου αὐτοῦ ἀποβιωσάσης πρὸ πολλοῦ συνεπῶς μὴ ἔγγαμος, τοῦ λόγου ὄντος περὶ χειροτονίας Ἀρχιερέων ἐκ τοῦ λευκοῦ κλήρου δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ χειροτονηθέντες μέχρι τοῦδε νέοι Ἐπίσκοποι ἐχειροτονήθησαν ὡς τοιοῦτοι χωρὶς νὰ λάβωσι Μοναχικὸν σχῆμα, ἔστω καὶ Ράσο-εὐχῆς.

Τὰ ἐν τῷ Νακανούνιε ἀναγραφόμενα τοῦ καθηγητοῦ Φυνολέτωφ εἶναι γνώμη καὶ πόθοι ἱεροὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ τῶνσυμφρονούντων αὐτῷ οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς ἐπισήμου μερίδος τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἡ ὁποία μέχρι τοῦδε ἀκολουθεῖ τὰς πατροπαραδότους διατάξεις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις μυστηρίοις, δίχα καὶ τῆς ἐλαχίστης μεταβολῆς. Ἀντὶ τῆς Σλαυϊκῆς πειρᾶται νῦν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντωνῖνος, ἵνα εἰσαγάγῃ τὴν Ρωσσικὴν, ὅταν καὶ ὅπου αὐτὸς λειτουργεῖ μὴ ἐπιβάλλων αὐτὴν οὐδενὶ ἑτέρῳ. Τὸ ἀναφερόμενον ἐπίσης ἐν τῷ «Νακανούνιε» ὅτι οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Πατριαρχῶν Κων]λεως καὶ Ἀλεξανδρείας παρευρεθέντες εἰς τὸ κατ' Αὔγουστον συγκροτηθὲν Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον ἐδήλωσαν δῆθεν ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις αὐτῶν εἶναι ἔγγαμοι τοῦτο εἶναι αὐτόχρημα ψεῦδος καὶ οὐτοπία δι' ὃ καὶ ἡμεῖς ἐγκαίρως ἐσπεύσαμεν νὰ διαψεύσωμεν τοῦτο κατηγορηματικῶς διὰ τοῦ ἰδίου φίλου, θὰ ἦτο ἀληθῶς πλέον ἢ ἀνόητος καὶ γελοία ἐκ μέρους ἡμῶν δήλωσις τοιαύτη. Ἓν μόνον ἐρωτηθέντες ἐδηλώσαμεν, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν δὲν ἔχουσι κουρὰν σταυροφόρου ἢ μεγάλον σχῆμα Μοναχῶν ὡς εἴθισται ἐν Ρωσσίᾳ ἀλλ' ὅτι εἶναι μικροῦ σχήματος τῶν Ρασοφόρων λεγομένων, καὶ εἶναι ἀπαραβάτως ἄγαμοι «celibataira» ἐξ οὗ ἐξάγουσιν οὗτοι ὅτι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν εἶναι ἐκ τοῦ οἱ λευκοῦ κλήρου.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω χάριν τῆς ἀληθείας, ὅτι ὅλα τὰ ἀναφέρω στοιχεῖα τῆς συγχρόνου θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἐκλύσεως ὡς καὶ τῆς ἀντιχριστιανικῆς αὐτῶν τάσεως ἐπωφελούμενοι τῆς παρούσης ἐπαναστατικῆς ἐν γένει κινήσεως πειρῶνται διά τε δημοσιευμάτων καὶ κηρυγμάτων ἐν διαφόροις Λέσχαις καὶ λοιπαῖς συνελεύσεσιν, ἐν οἷς πρόσωπα ἔχοντα ἐξοφλήσει πάντα δεσμὸν μετὰ τῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς, πειρῶνται νὰ διασώσωσι τὰς πεποιθήσεις τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ λαοῦ διὰ στρεβλῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν διδασκαλιῶν, ἀλλὰ καὶ τούτους δὲν ἀφίνουσιν ἡσύχους καυτηριάζοντες αὐτοὺς δημοσίως διὰ τῶν αὐτῶν μέσων τὰ πιστὰ καὶ ἀφοσιωμένα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν γένει δὲ εἰπεῖν ἐν Μόσχᾳ καὶ ὅλῃ τῇ Ρωσσίᾳ βασιλεύει νῦν Ἐκκλησιαστικὸν Διοικητικὸν χάος καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἀναρχία, ἥτις ὅμως ἑτέρωθεν ἐξεγείρει καὶ ὑπεκκαίει καὶ τὸν θρησκευτικὸν ζῆλον μεγάλου μέρους τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, ἐμμένοντος ἀκραδάντως εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ φρονοῦντος ὅτι μόνη ἄγκυρα σωτηρίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἶναι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ ἧς ἔλαβεν ἡ Ρωσ-

σία τὸ χριστιανικὸν φῶς, καὶ ὅτι ἐν τῷ λαῷ κυοφορεῖται ἡ ἰδέα καὶ πεποίθησις ὅτι ὡς ἄλλοτε οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βλαδιμήρου μεταβάντες ἐκ Κιέβου εἰς Κων]λιν ἔλαβον τὴν χριστιανικὴν πίστιν οὕτω καὶ νῦν ἐν τῇ βασιλευούσῃ θρησκευτικῇ καὶ Ἐκκλησιαστικῇ συγχύσει θὰ ἀνεύρῃ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ ἀναγραφόμενον ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντωνῖνος ἀπαιτεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ ἐκ τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως ἡ φράσις «καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρὸς καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἀνάληψιν μεταβλήθη εἰς σκόνην ἐν τῷ ἀέρι» εἶναι αὐτόχρημα ψεῦδος καὶ συκοφαντία καὶ ἄγνωστον ἐν γένει εἰς τὸν ἐδῶ χριστιανικὸν ὀρθόδοξον κόσμον.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν ταπεινὴν καὶ πληροφορίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τούτοις ἀσπαζόμενος καὶ αὖθις τὴν Παναγίαν Δύτῆς δεξιὰν διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος
ταπεινότατος θεράπων καὶ ὅλως ἀφωσιωμένος
Ἀρχιμ. **Ἰάκωβος Βατοπεδινός.**

Ἐν Μόσχᾳ τῇ 28]11. Νοεμβρίου.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Βεσσαροβίας κ. Γουρίας ἐν τινι συνεντεύξει αὐτοῦ δημοσιευμένῃ ἐν τῇ ἐφημεριδι Uniyersul (20 Δεκεμβρ. 1922. ν. ἡ.) ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς σχετικὰ πρὸς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐν Βεσσαραβίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας:

«Ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς ἑνοποιήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, προβλέπεται ἡ σύστασις Μητροπόλεως ἐν Κισνοβίῳ καὶ δύο ἐπισκοπῶν, μιᾶς ἐν Χοτὶν καὶ μιᾶς ἐν Ἰσμαηλίῳ ἢ Ἄκκερμαν. Ἡ παροῦσα Ἀρχιεπισκοπή, ἣν ποιμαίνω, θὰ μετασχηματισθῇ κατὰ τὸ σχέδιον εἰς Μητρόπολιν. Ἄλλως τε αὕτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία ὅλων τῶν ἐν Βεσσαραβίᾳ πιστῶν. Καὶ ἡ ἐπιθυμία αὕτη μοὶ μετεδόθη καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ ὅλας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς πανηγύρεις.

Ἡ Βεσσαροβιακὴ Ἐκκλησία ἔχει ὀργάνωσιν σταθερὰν ἀπὸ ἑκατὸν ἐτῶν. Κατὰ τὴν ὀργάνωσιν ταύτην ἡ Ἐκκλησία διώκει μόνη τὰς οἰκονομικὰς αὐτῆς ὑποθέσεις διὰ τῆς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου congresul eparhial) καὶ Ἀρχιερατικῆς Συνόδου (Consistorium). Μήτε ἡ Ρωσσικὴ Σύνοδος, μήτε ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν. Τὸ Ρωσσικὸν Κράτος δὲν ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν ἐκκλογὴν τῶν κληρικῶν. Οἱ Ἐπίσκοποι ἀπεστέλλοντο ὑπὸ τῆς Συνόδου, ἥτις ἦτο μόνιμος καὶ διηύθυνε ἅπασαν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅταν ἡ Βεσσαραβιακὴ Ἐκκλησία ἠνώθη μετὰ τῆς τοῦ παλαιοῦ Ρουμανικοῦ Βασιλείου, εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα, ὅπως οἱ Ἐπίσκοποι ἐκλέγωνται ὑπὸ τῶν Ἐταρχιακῶν Συνελεύσεων καὶ τὴν παράδοσιν ταύτην ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Ἐπειδὴ τὸ Ρωσσικὸν Κράτος δὲν ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Βεσσαραβίας δυσαρεστεῖται ὅταν τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀποστέλλῃ ἐπιθεωρητήν τινα εἴτε ὅταν μοὶ ἐπιβάλλεται ὑπ' αὐτοῦ νὰ διορίσω κληρικὸν τινά.

Πέποιθα οὐχ' ἧττον ὅτι οἱ δυσαρέσκειαι αὗται θὰ ἐκλείψωσι σὺν τῷ χρόνῳ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Ἐκκλησία τῆς Βεσσαραβίας εἶναι εὐτυχὴς, διότι ἀναπτύσσεται ἐν τῇ ἐθνικῇ της γλώσσῃ καὶ συντελεῖ εἰς τὴν στερέωσιν τοῦ Ρουμανικοῦ Κράτους.

Ἅπαντες οἱ ἱερεῖς ἱερουργοῦσιν ἐν Ρωμουνικῇ γλώσσῃ, μόνον δ' εἰς Ρωσσικὰ χωρία ἱερουργοῦσιν εἰσέτι ἐν Σλαυϊκῇ γλώσσῃ καὶ τοῦτο ἕως ὅτου ἅπαντες οἱ Βεσσαράβιοι ἐκμάθωσι τὴν Ρωμουνικὴν γλῶσσαν διὰ τῶν Ρωμουνικῶν Σχολῶν. Οἱ Βεσσαράβιοι εἶναι πολὺ εὐχαριστημένοι, διότι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ἐκρωμουνισμοῦ τῶν ξένων στοιχείων, ἡ πέραν τοῦ Προύθου ἐπαρχία αὐτῶν προώδευσε περισσότερον τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν».

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΗΣ

Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰ ἐν τῷ 50 φύλλῳ ἡμῶν δημοσιευθέντα τηλεγραφήματα τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Λωζάνης ὑπὲρ τῆς παραμονῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἕδρα καταχωροῦμεν κατωτέρω καὶ τὰ ἑξῆς:

α'.) Ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὁ σεβ. Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας κ. Μύρων ἀπεστέλη τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα =ὑπὸ ἡμερ. 15 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.— πρὸς τὸν παρὰ τῇ Συνδιασκέψει ἀντιπρόσωπον τῆς Ρουμανίας Ὑπουργὸν κ. Δούκαν.

Ὁ ἐν Λωζάνῃ ἀντιπρόσωπος τῆς Κωνσταντινομπόλει Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ τοῦρκοι ἀντιπρόσωποι ζητοῦσι τὴν μεταφορὰν τοῦ Θρόνου τοῦ Πατριαρχείου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς ἄλλην πόλιν.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου τῆς Ρουμανίας ἔκπληκτος πρὸ τῆς παραλόγου ταύτης ἀπαιτήσεως παρακαλεῖ ὑμᾶς ὅπως ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας ἐπιμείνητε παντὶ σθένει ἵνα τὸ ἐν λόγῳ Πατριαρχεῖον ὅπερ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων τηρεῖ τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως πάσης τῆς Ὀρθοδοξίας παραμείνῃ ἐν τῇ πόλει:

Πιστεύομεν ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἀντιπρόσωποι θὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ δίκαιον τῆς αἰτήσεως ταύτης, πηγαζούσης ἐκ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, δι' ἃς οἱ Χριστιανοὶ ἀντιπρόσωποι παρεχώρησαν εἰς αὐτοὺς τὴν Ἀδριανούπολιν μετὰ τῶν Τάφων, μεθ' ὧν συνδέονται λόγῳ παλαιῶν Ἱστορικῶν ἀναμνήσεων.

Μετὰ Ἀρχιερατικῶν εὐλογιῶν καὶ εὐχῶν πρὸς ἐπιτυχίαν».

β') Ἐντιμότατον Πρόεδρον Συνδιασκέψεως Λωζάνης

Τουρκικὴ ἀξίωσις ἐκτοπίσεως Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, προαιωνίου ἕδρας του, μετ' ἀγανακτήσεως ἠκούσθη ὑπὸ Χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ Κύπρου. Ὑποβάλλομεν εὐλαβῶς παράκλησιν ἀποδοκιμασθῇ τοιαύτη ἀξίωσις ἀδικωτάτη.

† Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου

γ') *Ὁ ἐν Μόσχᾳ ἐπίτροπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος τηλεγραφεῖ εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὅτι ἡ ἀνωτάτη διοίκησις τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἐζήτησε τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τῆς Ἀγκύρας ὅπως ἀφίσῃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.*

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος διεξήχθησαν καὶ ἐφέτος αἱ ἱεραὶ τελεταὶ τῶν Χριστουγέννων ἔν τε τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ καὶ ἐν ἅπασι τοῖς ἱ. ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὴν 23 Δεκεμβρίου χοροστατούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν, ἀνεγνώσθησαν αἱ Ὧραι.

Σάββατον 24 Δεκεμβρίου.— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης συμπαραστατουμένη ὑπὸ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν ἀρχιερέων Καισαρείας κ. Νικολάου, Κυζίκου κ. Καλλινίκου, Νικαίας κ. Βασιλείου, Χαλκηδόνος κ. Γρηγορίου, Κορυτσᾶς κ. Ἰωακεὶμ, Βάρνης κ. Νικοδήμου καὶ Μετρῶν κ. Ἰωακεὶμ καὶ τῶν παρεπιδημούντων Πανιερ. Μητροπολιτῶν Φιλιππουπόλεως κ. Βενιαμὶν καὶ Σιδηροκάστρου κ. Νεοφύτου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ κατὰ τὸν μέγαν ἑσπερινόν.

Τῇ δὲ ἐπαύριον Κυριακῇ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐτελέσθη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ λειτουργία, καθ' ἣν μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνελειτούργησαν οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς Καισαρείας, Νικαίας, Ρόδου, Κορυτσᾶς, Βάρνης καὶ Μετρῶν. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης κατὰ τὴν Μεγάλην Εἴσοδον ἐμνημόνευσε τῶν ὀρθοδόξων Παιριαρχῶν, τῶν προέδρων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τῶν ὀρθοδόξων βασιλέων καὶ πάντων τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων τῶν ὑπὲρ πίστεως ἀγωνιζομένων καὶ ἀγωνισαμένων.

Κατὰ τὴν ὥραν δὲ τοῦ Κοινωνικοῦ ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἀνέγνωσε τὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον τὴν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας ἐξαπολυθεῖσαν, ἧς τὸ κείμενον ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ.

Ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι παρίσταντο ὁ Ρῶσσος Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Β. Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Παν. Μη]λίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Γερβάσιος, εἰς δὲ τὸν σωλέα ἐκτὸς ἄλλων οἱ γονεῖς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ οἱ Σύμβουλοι κκ. Ν. Φερμάνογλους καὶ Β. Μυστακίδης.

Μετὰ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν, ἔνθα ἀνέμενον Αὐτὴν οἱ συλλειτουργήσαντες Σεβασμ. Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς, μεθ' ὧν ἀντήλλαξεν ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, προσελθόντες δὲ κατὰ σειρὰν καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ τῆς Πατριαρχικῆς αὐλῆς ἠσπάσθησαν τὴν χεῖρα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθησαν οἱ Πανιερ. Μη]λῖται Προύσης κ. Κωνσταντῖνος, Αἴνου κ. Ἰωακεὶμ, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Γερβάσιος, Σηλυβρίας κ. Εὐγένιος, Φιλιππουπόλεως κ. Βενιαμὶν, Σιδηροκάστρου κ. Νεόφυτος, πρ. Καισαρείας κ. Ἀμβρόσιος, ὁ Ρῶσσος Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κισνοβίου καὶ Χοτίνης κ. Ἀναστάσιος, ὁ Πρωτοσύγκελλος τοῦ Ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου κ. μετὰ τοῦ συμβούλου κ. Βαχρὰμ, ὁ ἐπίτροπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ ἀρχιμ. κ. Νικόδημος, διάφοροι ἀντιπροσωπεῖαι τῶν ἐν τῇ πόλει μας ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, τῶν προεδρείων τῶν διαφόρων Σωματείων καὶ ἄλλων ὁμογενῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων.

Κατὰ τὴν Δευτέραν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Κοινωνικοῦ λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς «Φωνὴ ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη κτλ.» ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῶν γεγονότων τῆς σήμερον καὶ ἔφερεν ὡς παράδειγμα αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τῆς σταυρώσεως αὐτοῦ διῆλθε τὸν βίον αὐτοῦ ἐν θλίψει. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης παρετήρησεν ἐν τέλει ὅτι ἡ θλῖψις εἶναι τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐξαγνισμοῦ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ.

Μετὰ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐδέχθη καὶ ἄλλας ἐπισκέψεις, ἀνταπέδωκε δὲ τὰς ἐπισκέψεις εἰς τοὺς ἐν Φαναρίῳ Σεβ. Συνοδικοὺς ἀρχιερεῖς Νικαίας καὶ Μετρῶν, εἰς τοὺς παρεπιδημοῦντας Πανιερ. Μητροπολίτας Προύσης, Αἴνου, Σηλυβρίας, Φιλιππουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρουπόλεως, καὶ τοὺς Συμβούλους κκ. Ν. Φερμάνογλου καὶ Β. Μυστακίδην. Τῇ δὲ ἑπομένῃ Τρίτῃ ἀντεπεσκέφθη τοὺς ἐν Πέραν Σεβασμ. Συνοδικοὺς ἀρχιερεῖς Καισαρείας, Κορυτσᾶς καὶ Δυρραχίου καὶ τοὺς κκ. Συμβούλους Π. Καραθεοδωρῆν, Λ. Καζανόβαν, Χ'' Γ. Ἰωαννίδην, Χ. Κιοσέογλουν.

Τοὺς Σεβ. Συνοδικοὺς Κυζίκου, Ρόδου καὶ Βελεγράδων συνεχάρη τηλεγραφικῶς, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐγκρίτους ὁμογενεῖς διὰ τῶν Πατριαρχικῶν διακόνων.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης τηλεγραφικῶς συνεχάρη καὶ τὸν ἄγοντα τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν Πανιερ. Μητροπολίτην Λήμνου κ. Στέφανον.

— Διὰ τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου τοῦ Ὄρους Σινᾶ Ἀρχιμ. Νικοδήμου ἐπεδόθη πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπιστολὴ τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Συναίου κ. Πορφυρίου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Συνάξεως συγχαρητήριος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων.

Κίνησις ἀρχιερέων.— Τοὺς Παν. Μητροπολίτας Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Γερβάσιον καὶ Σιδηροκάστρου κ. Νεόφυτον ἀναχωρήσαντας τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν προέπεμψαν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Δευτερεύων Χρυσόστομος.

Ἡ Διευθύνουσα τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ἐπιτροπὴ εὔχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς τὸ νέον ἔτος αἴσιον εὐτυχὲς καὶ φορὸν τῆς ποθητῆς εἰρήνης.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ διευθύνουσα τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ἐπιτροπὴ παρακαλεῖ τοὺς ἀξιοτίμους συνδρομητὰς, ὅσοι ἔχουσιν ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς ἵνα σπεύσωσιν εἰς διακανόνισιν τούτων γνωρίζοντες ἅμα αὐτῇ πᾶσαν τυχὸν συμβαίνουσαν περὶ τὴν ἀποστολὴν καὶ παραλαβὴν τοῦ φύλλου ἀταξίαν· ἐν περιπτώσει δὲ ἀλλαγῆς κατοικίας φροντίζωσιν ἵνα δηλῶσι τοῦτο ἐγκαίρως πρὸς ἀποφυγὴν ἀταξίας καὶ πρόληψιν οὕτω παραπόνων ἀδίκων.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 8100

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Σταῦρος Ὀρφανίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Μαρίας Σ. Ὀ φανίδου, τὸ γένος Ἀποστόλου Ταπούδη, κατοίκου Πέραν Γενῆ-Τσαρσῆ, Γκιοὺλ Μπαμπᾶ σοκὰκ (ἀριθ. 10) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δημοσιευθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8 Δεκεμβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ

Ὁ Α΄Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν 1
Ὁ Α΄ Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

Ἀριθ. Πρωτ. 8149

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος Ἀσσίκωφ ὑπήκοος ρῶσσος, ἄνευ ἔργου, τέως κάτοικος Πέραν (Ἁγιᾶς-πασᾶ ὄπισθεν τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας), καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἵνα ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Βέρας Ἀσσίκωφ τὸ γένος Σκαρλάτου χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ρωσσίδος, κατοίκου Κων]πόλεως (Πέρα, ὁδὸς Γιαρτ-χανὲ ἀρ.28) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ γαλλικοῦ «Journal d'Orient».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 29 9)βρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ 1

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτής
(ὑπογρ.) **Π. Ν. Κεσίσογλους**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν
Ὁ Α΄ Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ ἀναπληρωτὴς
Π. Ν. Κεσίσογλους

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 8616

Κλῆσις

Ὁ Μιλτιάδης Κοκορόμπας, Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλλην καὶ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὸ πρῶτον Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31.) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐγενίας Κοκορόμπα, Χριστιανῆς Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἑλληνίδος, ἄνευ ἐπαγγέλματος, κατοίκου Ταταούλων Γιοκοὺς Μπασῆ ἀριθ. 8. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6393 καὶ ἡμερομ. 22 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου κατ' ἔφεσιν πρὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἔφεσις ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου». 2

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 Δεκεμβ. 1922

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου
Ἀρχιμ. **Γερμανός.**

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.
Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ